

DOT HUTCHISON

KELEBEK
BAHÇESİ

limos

GÜZELLİK HIÇ BİR ZAMAN BU KADAR KORKUTUCU GÖRÜNMEDİ

İzole edilmiş bir malikanenin yakınında güzel bir bahçe vardır.

Bu bahçede, tatlı çiçekler, gölgelikli ağaçlar... ve değerli "kelebeklerin" koleksiyonu bulunmaktadır - kaçırılmış ve kendilerine verilen adlarına benzemek için sırtlarına karmaşık dövme-ler yapılmış genç kadınlar. Her şeyin üzerine hakimiyetini kurmuş olan Bahçıvan, vahşi, sapkın, güzel örnekleri yakalamak ve korumak konusunda takıntılı bir adamdır.

Bahçe keşfedildiğinde, kurtulan bir kişi sorgulanmak üzere alınır. FBI ajanları Victor Hanoverian ve Brandon Eddison, kariyerlerinin en karışık davalarından birini çözmek için görevlendirilmiştir. Ancak sadece Maya olarak bilinen kız, asıl bulmacanın kendisi olduğunu ispatlamaktadır.

Hikayesi eğilip, bükülüp şekillenmeye başladığında, Maya, Kelebek Bahçesinin hayatına yavaş yavaş ışık tutmaya, eski kinleri ve güzellikleri esir tutmak için her yere gidecek bir adamın korkunç hikayelerini; yeni kurtarıcılarına anlatacaktır. Ne kadar çok paylaşırsa paylaşınsın, ajanlar sürekli olarak onun hikayenin ne kadarını sakladığını merak etmektedir...

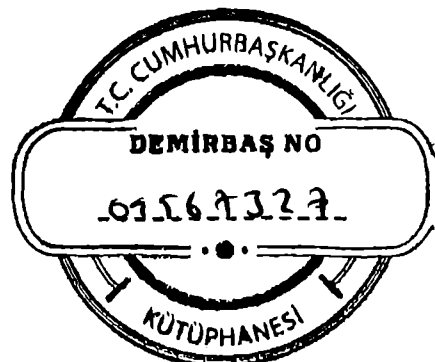

DOT HUTCHISON

KELİBEK
BAHÇESİ

Ninova

Altıparmak Mahallesi Bozkurt
Cd. No.10 Osmangazi/BURSA
Tel : 0.224 221 38 39
: 0.224 225 37 46
Fax : 0.224 220 36 73
www.limos.com.tr
limosyayinlari@gmail.com

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Basım, 2017

ISBN: 978-975-2447-00-4

Kitabın orijinal ismi: The Butterfly Garden

Copyright © 2016

Türkçe yayın hakları Akcali Copyright Agency aracılığıyla Amazon Content Services'den alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.★

Çeviren : Meral Harzem
Yayına Hazırlayan : Gözde Soykan
Kapak Tasarımı : Damon Za Design
Baskı : Ezgi Matbaası
Sertifika No : 12142

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncısının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

*Anneme ve Deb'e;
Sorunun ne kadar derinden rahatsız edici olduğunu fark
edene kadar,
soruyu cevaplamaya başlamış olduğunuz için.★
Ve diğer her şey için.*

DOT HUTCHISON'UN DİĞER ESERİ
Bir Yaralı İsim

★ I ★

Teknisyenler, camın öbür tarafındaki kızın, içeri aldıklarından beri tek bir kelime dahi konuşmadığını söylemişlerdi. Yaşadığı travmalar göz önüne alındığında, bu ilk başta onu şaşırtmamıştı, ama şimdi onu arkasını gösteren aynanın ardından izlerken, bu düşüncesini sorgulamaya başlamıştı. Sert metal bir sandalyeye oturmuş, çenesini bandajlı eline dayamış, diğer eliyle metal masanın yüzeyine saçma sapan semboller çiziyordu. Gözleri yarı kapalıydı, derin gölgeler alttaki derisinin morarmış görünmesine neden oluyordu ve siyah, donuk ve kirli saçları dağınık bir topuzla başının üzerinde toplanmıştı. Bitik durumda olduğu açıkça ortadaydı.

Ama ona travma geçiren biri diyemezdi.

FBI Özel Ajanı Victor Hanoverian bir taraftan kahvesini yudumlarken, diğer taraftan kızı incelemeye devam ediyor ve takım arkadaşlarının gelmesini bekliyordu. En azından, ortağının. Ekibinin üçüncü temel üyesi diğer kızlarla hastanedeydi ve onların durumları – ve mümkünse – isim ve parmak izleri hakkındaki bilgilerin güncellemesini yapmaya çalışıyordu. Diğer ajanlar ve teknisyenler olay yerindeydi ve onlardan duyduğu birkaç şey, o anda evini arayıp kızlarıyla konuşup onların iyi olduğundan emin olmak istemesine neden oluyordu. Ama insanlarla, özellikle de travma geçirmiş çocuklarla, iyi anlaşırdı

bu yüzden orada olması, içeriye girip kurbanla konuşmayı beklemesi mantıklı bir seçimdi.

Oksijen maskesinin üzerinden, burnu ve ağzının çevresindeki uçuk pembe çizgileri görebiliyordu, yüzünün her yeri kir içerisinde ve lekelerle doluydu, üzerindeki kıyafetlerin emane-ten verildiği belli oluyordu. Ellerin üzerinde ve sol kolunda bandajlar vardı ve hastanede birinin ona verdiği ince tişörtün altından diğer bandajların iri hatlarını görebiliyordu. Altına giymiş olduğu eski, yeşil pantolonunun içinde bacakları titriyor, çıplak ayaklarını soğuk zemine değdirmemeye çalışıyor ama şikayet etmiyordu.

Daha onun adını bile bilmiyordu.

Kurtardıkları kızlarının çoğunun ya da kurtarmak için çok ama çok geç kaldıkları kızların da adlarını bilmiyordu. Bu kız o ana kadar diğer kızlardan başka kimseyle konuşmamıştı ama eline ne bir isim, ne herhangi bir bilgi, hiçbir şey yoktu. Sadece... yani, aslında buna rahatlatma diyemezdi. "Öleceksin ya da ölmeyeceksin ama şimdi rahatla ve bırak doktorlar işini yapsınlar," demek aslında pek de güven verici olmuyordu ama diğeri, bunu tam olarak böyle düşünüyor gibiydi.

Sandalyede oturuyordu, kollarını yavaşça başının üzerine doğru uzattığında, sırtı bir yay gibi gerilmişti. Takılı olan mik-rofonlar, omurgasından çıkan ağırlı sesi yakalamıştı. Kız başını iki yana salladı ve yeniden masanın üzerine yığıldı, avuçları masanın üzerinde, kollarını ileri doğru uzattı. Camdan uzaklara bakıyordu, ondan ve orada olduğunu bildiği diğerlerinden uzağa, bu açıdan baktığında ilgi çekici başka bir şey daha ortaya çıkıyordu: çizgiler.

Hastanede ona bir resim vermişlerdi; omzunun arkasından çıkan o parlak renklerin sadece ana hatlarını görebilmişti. Tasarımın geri kalanı zor görülebiliyordu ama atleti bunu tamamen kapatacak kadar kalın değildi. Cebinden resmi tekrar çıkarıp,

cama doğru tuttu, bir parlak kağıda bir de kızın sırtındaki desenin görebildiği kadarına bakıyordu. Önemli bir detay olmayabilirdi belki, ancak kızlardan biri hariç, hepsinde vardı. Farklı renkler, farklı tasarımlar ama temelde hepsi aynıydı.

“Bunu onlara o adamın yaptığı mı düşünüyorsunuz, efendim?” diye sordu teknisyenlerden biri, ekrandaki kıza baktarken. Kamera diğer tarafa, sorgulama odasına odaklanmış ve kızın yüzünün genişletilmiş bir görüntüsünü yansıtmaktaydı, kızın gözleri kapalıydı, nefes alıp veriş i yavaş ve derindendi.

“Sanırım öğreneceğiz.” Özellikle henüz bu kadar az şey bildiklerinde, varsayım yapmaktan hoşlanmazdı. Bu durum, kariyerinde gördüklerinin öngörülenden daha da kötü olduğu çok az seferden biriydi. En kötüsünü düşünmeye alış ıktı. Bir çocuk kaybolduğ unda, canınızı diş inize takarak çalış ırdınız ama sonunda zavallı çocuğ u canlı bulmayı beklemezsiniz. Belki umut edersiniz. Bir şey beklemezsiniz. Onlara uyacak tabut bulunması bile ş aşı lı olacak kadar küçük bedenler görmüş tü, gördüğ ü çocuklar kelimenin anlamını öğrenmeden önce tecavüze uğ rayan çocuklardı ama bu o kadar beklenmedik bir vakaydı ki, ilk adımını nereye atması gerektiğ ini bile bilmiyordu.

Kızın kaç yaş ında olduğ unu bile bilmiyordu. Doktorlar on altı ila yirmi iki yaş ları arasında olduğ unu tahmin etmiş lerd i ancak, bu ona pek yardımcı olmamış tı. On altı yaş ında olsaydı, muhtemelen yanında refakatçi olarak çocuk servisinden bir temsilci olmalıydı ama onlar çoktan hastaneye doluşmuş ve iş leri zorlaşt ırmış lardı. Değ erli ve gerekli hizmetler sunuyorlardı – ama bu onları Victor’un yolunun üzerinden çekmiyordu. Kızlarını, bu kız gibi onları da bir odaya kilitlemeler ne yapacaklarını düşünmeye çalış ıyordu, ama onlar bu derece kendilerine yeten kızlar değ ildiler. Bu, kızın yaş ının daha büyük olduğ u anlamına mı geliyordu? Yoksa etkilenmemiş görünmeye çalışmak konusunda fazla tecrübesi mi vardı?

“Şu ana kadar Eddison veya Ramirez’den başka bir şeyler duyduk mu?” diye sordu teknisyene, gözlerini kızıdan hiç ayırmadan.

“Eddison yolda geliyor; Ramirez hâlâ hastanede en küçük kızın ailesi ile birlikte,” diye bildirdi kadınlardan biri. Yvonne odadaki kıza bakmıyordu, hatta monitöre bile göz ucuyla bakmamıştı. Kadının evde henüz bebek olan bir kızı vardı. Victor onu bu işten alması gerekip gerekmediğini düşündü – bu daha göreve döndüğü ilk gündü – ama bununla baş edemeyecek olsa Yvonne’un bir şeyler söyleyeceğine karar verdi.

“Aramayı tetikleyen bu kızdı değil mi?”

“Evet, sadece birkaç gündür kayıptı. Arkadaşlarıyla alışveriş merkezinde alışveriş yaparken ortadan kaybolmuş. Kıyafet bedenini değiştirmek için soyunma odasından çıktığını ve bir daha geri gelmediğini söylemişler.”

Bulunması gereken bir kişi azalmıştı.

Hastanede tüm kızların, hatta hastaneye gelirken yolda ölmüş olanlar da dahil olmak üzere hepsinin fotoğraflarını çekmişler ve kayıp kişiler veri tabanında aramaya başlamışlardı. Ancak sonuçların ortaya çıkması zaman alacaktı. Ajanlar veya doktorlar kızlardan daha iyi durumda olanların isimlerini sorduklarında hepsi, belli ki liderleri olan kıza dönüp bakmış, ama hiçbir şey söylememişlerdi. Birkaç tanesi konuşmayı düşünür gibi görünmesine rağmen, ardından hemşirelerin koşarak gelmesine neden olacak şekilde hıçkırıklara boğulmuşlardı.

Ama görüşme odasındaki bu kız değil. Ona ne zaman soru sorsalar, başını çevirmişti. Herkesin onun için söyleyebileceği tek şey, onun bulunmakla ilgilenmeyen tek kız olduğuydu.

Hatta bu, bazılarının onun kurban olup olmadığını dahi merak etmesine neden olmuştu.

Victor iç çekti ve kahvesini son damlasına kadar bitirdikten sonra, karton bardağını eliyle ezip, çöpe fırlattı. Ramirez’i bek-

lemeyi tercih ederdi; odadaki başka bir kadının varlığı böyle durumlarda daima yararlı oluyordu. Onu bekleyebilir miydi? Ebeveynlerin yanında ne kadar kalacağını ya da fotoğraflar basına verildikten sonra diğer anne babaların hastaneye akın edip etmeyeceklerini bilmek imkansızdı. *Eğer* basına verilirse, diye cümlesini değiştirdi kaşlarını çatarak. İşin bu kısmından nefret ediyordu, kurbanların resimlerinin televizyon ekranlarında ve gazetelerde yayınlanmasından nefret ediyordu, böylece kurbanların başlarına geleni unutmalarının hiçbir yolu kalmıyordu. En azından, kayıp kişilerin verilerini tam olarak elde edene kadar bekleyebilirlerdi.

Kapı açılmış ve arkasından tekrar sertçe kapanmıştı. Oda tamamen ses yalıtımlı olmasına rağmen, kapı açılıp kapandıkça camın titremesine neden oluyordu ve kız bir anda dik oturup, gözlerini kısarak aynaya doğru bakmaya başladı. Ve muhtemelen arkasında olduğunu bildiği kişilere doğru.

Victor dönüp arkasına bakma gereği duymamıştı. Brandon Eddison dışında kimse kapıyı zaten bu şekilde çarpmazdı. "Herhangi bir şey var mı?"

"Son zamanlarda yapılmış birkaç kayıp ihbarına uyuyorlardı ve ebeveynleri yolda. Şu ana kadar hepsi Doğu Sahillerindendi."

Victor resmi camdan çekip, tekrar ceketinin cebine geri koymuştu. "Kızımız hakkında herhangi başka bir şey var mı?"

"O buraya gönderildikten sonra diğerlerinden bazıları ona Maya dediler."

"Gerçek ismi mi?"

Eddison iç çekti. "Şüpheli." Ceketini Redskins* tişörtünün üzerine giyerek, önünü kapatmaya çalışıyordu. Destek ekibi kurtulanları bulduktan sonra, Victor'un ekibi durumu ele al-

* ★ Bir futbol takımı ismi

mak için izinli olmak için göreve çağırılmıştı. Eddison'nun zevkini göz önünde bulundurduğunda, Victor onun çoğunlukla çıplak kadın resimlerinin olduğu gömleklerden birini giymemiş olmasına minnettardı. "O pisliğin kişisel bir şeyler tutup tutmadığının tespit edilmesi için olay yerine bir ekibimizi gönderdik."

"Sanırım ikimiz de onun, onlara ait oldukça kişisel şeyler sakladığı konusunda hemfikiriz."

Belki de olay yerinde gördüklerini hatırladığı için, Eddison onunla tartışmadı. "Neden o?" diye sordu. "Ramirez, bu kadar kötü yaralanmamış olanların da olduğunu söyledi. Çok daha fazla korkmuş, belki de konuşmaya çok daha fazla istekli olanlar. Bu fazla çetin ceviz görünüyor."

"Diğer kızlar ona bakıyorlardı. Neden ona baktıklarını bilmek istiyorum. Çaresizce eve dönmek istiyorlardı, o zaman neden ona bakıp, sorulara cevap vermemeyi seçtiler?"

"Onun bunun bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bulmamız gereken şey bu." Victor dolaptan bir şişe su alırken içini çekti. "Tamam. Hadi gidip şu Maya ile konuşalım."

Görüşme odasına girdiklerinde, kız sandalyeye arkasını yaslayıp oturdu, bandajlı parmaklarını karnının üzerinde kavuşturmuştu. Bu Victor'un beklediği bir savunmacı duruş değildi ve ortağının yüzündeki somurtmadan onun da buna şaşırdığını anladı. Gözleri dikkatli bir şekilde onları inceliyor, yüzlerindeki ifadeleri okumaya çalışarak, detayları zihnine kazımaya çalışıyor ama bir taraftan da yüzüne herhangi bir ifade yansıtmıyordu.

"Bizimle geldiğiniz için teşekkür ederiz," diyerek onu selamladı Victor, başka bir seçeneği olmadığı gerçeğini göz ardı ederek. "Bu, Özel Ajan Brandon Eddison ve ben de Sorumlu Özel Ajan Victor Hanoverian'ım."

Kızın dudaklarının kenarları, kısa bir an için sanki gülümseyecekmiş gibi yukarı kıvrılmıştı, ama bu tam bir gülümseme gibi de görünmemişti. "Sorumlu Özel Ajan Victor Hanoverian," diye tekrarladı, sesi dumandan dolayı boğuk çıkıyordu. "Oldukça ağız doldurucu."

"Victor'u mu tercih edersiniz?"

"Gerçekten bir tercihim yok, ama yine de teşekkür ederim."

Elindeki su şişesinin kapağını açarak, şişeyi kıza uzattı, stratejisini ayarlamak için anı kullanıyordu. Kız kesinlikle travma etkisinde değildi ve hatta utangaç bile değildi. "Genellikle tanıtlarımızın başka parçaları da olur."

"Yararlı çerezler gibi mi?" dedi kız. "Sen sepet örgüleri yapmaktan ve uzun yüzme saatlerinden hoşlanıyorsun, Eddison'da cadde üzerinde topuklu ayakkabı ve mini etekle dolaşmaktan mı?"

Eddison homurdanarak, yumruğunu masaya indirmişti. "Adın ne?"

"Kabalaşma."

Victor gülümseme isteğini bastırmak için dudaklarını ısırды. Bunun duruma bir faydası yoktu – ortağının ruh haline bir faydası olmayacağı da kesindi – ama o istek yine de oradaydı. "Bize isminizi söyler misiniz lütfen?"

"Teşekkür ederim, ama hayır. Bunu çok da paylaşmak isteğime inanmıyorum."

"Kızların bazıları sana Maya diyor."

"O zaman neden sorma zahmetine giriyorsunuz?"

Eddison'nın sert bir nefes aldığını duymuştu ama duymazdan geldi. "Senin kim olduğunu ve buraya nasıl geldiğini öğrenmek istiyoruz. Senin evine dönmene yardımcı olmak istiyoruz."

“Peki, eve gitmek için yardımınıza ihtiyacım yok dersem, ne olacak?”

“Neden bundan önce eve dönmediğini merak ederdim.”

Yüzünde tam olarak gülümseme olmayan bir ifade vardı ve onaylama olarak düşünülebilecek şekilde tek kaşını kaldırmıştı. Altın renginde bronz teni, neredeyse kehribar renginde açık kahverengi gözleri olan güzel bir kızdı, ama yumuşak biri değildi. Ondan gelecek gülümsemeye layık olunması için, o gülümsemenin kazanılması gerekiyordu. “İkimiz de buna verilecek cevabı biliyoruz. Ama artık orada değilim, öyle değil mi? Buradan eve gidebilirim.”

“Peki, eviniz nerede?”

“Artık orada olup olmadığından bile emin değilim.”

“Bu bir oyun değil,” dedi Eddison sertçe.

Kız, onu oldukça soğuk bakışlarla süzdü. “Hayır, elbette değil. İnsanlar öldü, hayatlar altüst oldu ve sizlerin de futbol oyununuzu seyretmekten mahrum kaldığınız için rahatsız olduğunuza eminim.”

Eddison’un yüzü kızarmıştı, tişörtünü gizlemek için ceketinin fermuarını çekti.

“O kadar da gergin görünmüyorsun,” diye belirtti Victor.

Kız omuzlarını silkti ve suyundan bir yudum içti, şişeyi andajlı ellerinin arasında dikkatlice tutuyordu. “Olmalı mı-ım?”

“FBI ile konuşan çoğu insan olur.”

“Bunun onunla konuşmaktan pek farkı yok—” Çatlamış olan alt dudağını ısırduğunda, çıkan boncuk gibi kanlar irkilmesine neden oldu. Suyundan bir yudum daha aldı.

“Kiminle?” dedi Victor nazik bir ses tonuyla.

“Onunla,” diye cevapladı. “Bahçıvan.”

“Sizi alıkoyan adam – adamın bahçıvanıyla mı konuştun?”

Kız başını iki yana salladı. “O, Bahçıvan’dı.”

Anlamak zorundasınız, ona bu ismi, korku ya da saygıdan veya yanlış yönlendirilmiş bir uygunluktan dolayı vermedim. Hatta, ona bu ismi ben vermedim. O yerdeki herhangi bir şey gibi, bu isim de bizim cahilliğimizden uydurulmuştu. Bilinmeyen bir şey yaratılmıştı, yaratılmayan şey en sonunda önemini kaybediyordu. Sanırım, bu pragmatizmin bir formuydu. Başkalarından umutsuz bir şekilde onay alması gereken sıcak, sevecen insanlar Stockholm sendromuna* kurban giderken, geri kalanımız ise pragmatizme** teslim oluyordu. Diğerlerinde her iki tarafı da gördükten sonra, ben pragmatizme karar vermiştim.

O ismi, Bahçe’deki ilk günümde duymuştum.

Oraya, o zamana kadar yaşadığım akşamdan kalma durumlarından yüz kat beter, şiddetli bir baş ağrısıyla geldim. Hatta ilk başlarda gözümü bile açamıyordum. Ağrı, hareket etmek bir yana, aldığım her nefeste kafatasımı mızraklarla deliyor gibiydi. Bir ses çıkarmış olmalıydım, çünkü aniden alnımın ve gözlerimin üzerinde soğuk, nemli bir bezin koyulduğunu hissetmiş ve beni bunun sadece su olduğuna inandırmaya çalışan sesi duymuştum.

Beni neyin daha fazla huzursuz ettiğinden emin değildim: bu durumun açıkça o kadının sıklıkla yaşadığı bir endişe olduğu gerçeğinden mi, yoksa onun bir *kadın* olduğu gerçeğinden

* Rehinenin kendisini rehin alan kişiyle olası diyalog sürecinde oluşan, duygusal anlamda sempati ve empati oluşması olarak özetlenebilecek psikolojik durumu anlatan bir terimdir.

** Uygulayıcılık, uygulamacılık, pragmacılık, faydacılık, yararcılık gerçeğe ve eyleme yönelik olan, pratik sonuçlara yönelik düşünme temelleri üzerine kurulmuş olan felsefi akım.

mi? Beni kaçıran çiftin arasında bir kadın yoktu, bu kadarından emindim.

Bir kol koltukaltılarımın altından geçti, nazikçe doğrulmamı sağladı ve bir el, bir bardağı dudaklarıma yaklaştırmıştı. "Sadece su, söz veriyorum" dedi tekrar.

İçtim. Bu içtiğimin 'sadece su' olması ya da olmamasının o an için hiç önemi yoktu.

"Hap yutabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadım ve bu kadarcık bir fısıltı bile başıma yeniden bir çivi çakılıyor gibi hissetmeme neden olmuştu.

"Aç o zaman ağzını." İtaat ederek, ağzımı açtığımda dilimin üzerine iki adet hapi yerleştirmiş ve yeniden suyu uzatmıştı. Yine itaatkar bir şekilde yuttum ve beni nazikçe serin çarşafların ve sert bir şilteye yatırdığında kusmamaya çalıştım. Renkli ışıklar göz kapaklarımda arkasında dans etmeyi bırakıp, yeniden kendi irademle hareket etmeye başlayana kadar uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonrasında yüzümün üzerine yerleştirmiş olduğu soğuk bezi kaldırdı ve gözlerimin kamaşması geçene kadar, ellerini gözlerime siper yaparak, korudu.

"Demek, bunu daha önce de birkaç sefer yaptın," dedim çatlak bir sesle.

Bardaktaki suyu bana uzattı.

Yatağın yanında duran bir taburenin üzerine iki büklüm halde oturmuş olmasına rağmen, kadının uzun boylu olduğu ortadaydı. Uzun bacakları, yağsız kasları ve sağlam sinirleri olan bir Amazon kadını gibiydi. Ya da aslında bir aslan gibiydi, çünkü elastik bir kedi hareketiyle kıvrılıp, doğrulabiliyordu. Başının üzerinde saçma bir şekilde topladığı altın rengi sarımsı kahverengi saçları, güçlü kemikleri olan yüzünü ve altın rengi parlayan koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Boyundan bağlamalı ipeksi, siyah bir elbise giymişti.

Dürüst değerlendirmemi, rahatlama gibi görünen bir duyguyla kabul etti. Muhtemelen bu, daha önce karşılaştığı isterik çılgınlara göre daha iyiydi.

“Bana Lyonette derler,” dedi kadın, ona iyice bakıp dikkatimi yeniden suya verdiğimde. “Bana adını söylemene gerek yok, çünkü kullanamayacağım. Eğer yapabilirsen, bunu tamamen unutsan iyi olur.”

“Neredeyiz biz?”

“Bahçe’de.”

“Bahçe’de mi?”

Omuz silkti, bu bile akıcı, kaba olmaktan ziyade zarafet içeren bir hareketti. “Herhangi bir isim kadar işe yarar. Görmek ister misin?”

“Herhalde buradan çıkmanın kısa yolunu bilmiyorsundur, değil mi?”

Kadın, sadece bana baktı.

Tamam. Bacaklarımı yatağın kenarından aşağıya salladım, yumruklarımı yatağın üzerine koyup destek alarak, doğrulmaya çalıştığım da bütün vücudumun çıplak olduğunu gördüm. “Kıyafet?”

“Burada.” Bana ipeksi, siyah bir şey uzatmıştı, yukarıya doğru kaldırdığında, yine boyundan bağlamalı, sırtı açık olan, diz boyu bir elbise olduğu ortaya çıkmıştı. Sırt kısmı gerçekten çok açıktı. Eğer kalçamın üzerinde gamzelerim olsaydı, görebilirdi. Kalçalarımın etrafına paçavrayı bağlamamda bana yardımcı olduktan sonra, beni nazikçe kapıya doğru itti.

Oda sadeydi, o kadar sadeydi ki içeride yatak ve bir köşedeki tuvalet ve lavabodan başka hiçbir şey yoktu. Diğer köşede küçük, açık bir duşa benzeyen bir şey vardı. Duvarlar kalın camdan yapılmıştı, kapının yerinde bir kapı aralığı vardı ve camın her iki tarafında izler görünüyordu.

Lyonette izlere baktığını görünce, kaşlarını çattı. "Sağlam duvarlar bizi odalarımızda tutmak ve dışarıdan görünmemizi engellemek için iniyor," diye açıkladı kadın.

"Sıklıkla mı?"

"Kimi zaman."

Kapı sağ tarafım boyunca uzanan dar bir koridora açılıyordu, ama sol tarafımda bir köşeye gelerek sonlanan kısa bir yol vardı. Kapının hemen hemen tam karşısında, üzerinde aynı izlerden olan başka bir giriş yolu daha vardı - nemli ve soğuk bir mağaraya açılan başka bir yol. Mağaranın uzak köşesindeki açık bir kemer, esintiyi karanlık taş alanın içine taşıyor, hemen dışarıda köpürerek alan şelaleye ışık yansıtıyordu. Lyonette beni akan su perdesinin ardına, neredeyse insanın canını acıtabilecek kadar güzel bir bahçeye çıkardı. Akla gelebilecek her renkten parlak çiçekler, bol ve sık yaprak ve ağaçlarda açmıştı, kelebeklerden oluşan bulutlar, süzülerek bunların arasından geçiyordu. İnsan yapımı bir uçurum üzerimize doğru yükseliyordu; üst tarafta daha fazla yeşillik ve canlı ağaçlar vardı ve kenarlarıdaki ağaçlar, imkansız derecede uzakta görünen cam çatının kenarlarını süpürüyordu. Alt seviyedeki yeşillikler boyunca uzanan, ardında ne olduğunu göstermeyecek kadar uzun siyah duvarları ve asmalarla çevrili, açık alanlardan oluşan küçük tepeleri görebiliyordum. Bunların, içinde bulunduğumuz gibi odalara açılan kapılar olabileceğini düşünmüştüm.

Orta avlu, renk kargaşasına bakamadan önce altında ezileceğiniz kadar muazzam bir büyüklüğe sahipti. Karşıdan akan bir şelale, daracık bir kanal içerisine giriyor ve etrafı beyaz kumlarla çevrili küçük ve şirin bir gölet içerisine dökülen suyun üzerinde nilüferler yüzüyordu.

Tavandan gelen ışık koyu lavanta moruydu, gül ve çivit renkleri çizgilerle - akşamın içine iniyordu. Beni aldıklarında, parlak bir öğleden sonraydı ama bir şekilde ben aynı günde

olduğumuzu düşünmüyordum. Her şeyi algılamaya ve içime sindirmeye çalışarak hafifçe etrafımda döndüm ama çok fazla şey vardı. Gözlerim orada olanların yarısını göremiyor ve beynim gördüğüm şeyin yarısını algılayamıyordu.

“Kahretsin?”

Lyonette gerçek anlamda bir kahkaha attı, herhangi birinin duyabileceğinden korkuyormuş gibi aniden yarıda kestiği sert bir sesle gülüyordu. “Ona Bahçıvan diyoruz,” dedi kuru bir sesle. “İlginç, değil mi?”

“Burası da neresi?”

“Kelebek Bahçesi’ne hoş geldin.”

Ona, bununla neyi kastettiğini sormak için döndüm ama sonra gördüm.

Suyundan büyük bir yudum alıp şişeyi avcunun içerisinde döndürmeye başladı. Victor, onun devam edeceğine dair bir işaret görmeyince, kızın dikkatini çekmek için masaya hafifçe dokundu. “O mu?” diye sordu.

Kız cevap vermedi.

Victor cebindeki fotoğrafı çekip çıkardı ve masanın üzerine ikisinin arasına koydu. “O mu?” diye sordu tekrardan.

“Bakın, bana cevabını zaten bildiğiniz sorular sormanız, benim size güvenmemi sağlamayacak.” Ama yine de omuzları rahatladı ve sırtını sandalyesine yasladı, alışkın olduğu bir durumda gibi görünüyordu.

“Biz FBI’yız; genellikle insanlar bizim iyi insanlar olduğumuzu düşünür.”

“Tabii, Hitler de kendisinin şeytan olduğunu düşünüyordu, öyle değil mi?”

Eddison oturduğu koltuğun en ucuna kadar geldi. "Sen FBI'ı, Hitler'le mi karşılaştırıyorsun?"

"Hayır, ben sadece bakış açısı ve ahlaki görecelik konusunu irdeliyordum."

Çağrıyı aldıklarında, Ramirez doğrudan hastaneye gitmiş ve Victor gelen tüm bilgi tufanını koordine edebilmek için buraya gelmişti. Olay yerini dolaşan Eddison olmuştu. Eddison her zaman için dehşete, öfkeyle tepki veren bir kişiydi. Ve bu düşüncelerden dolayı, Victor gözlerini masanın diğer tarafındaki kıza geri çevirdi. "Canınızı yaktı mı?"

"Deli gibi," diye yanıt verdi kız, parmaklarıyla fotoğrafın hatlarının üzerinden geçiyordu.

"Hastane, birkaç yıllık olduklarını söylüyor?"

"Bunu bir soru gibi söyledin."

"Onay isteyen bir bildiri diyelim," diye açıkladı Victor ve bu sefer gülümsemesi kaçarak yüzüne yerleşti.

Eddison kaşlarını çatıp, ona baktı.

"Hastaneler pek çok şeydir, ama tamamen beceriksiz olmak bunlardan biri değildir."

"Peki, kahretsin bunun anlamı nedir?" diye patladı Eddison.

"Evet, birkaç yıl oldu."

Yıllardır kızlarına, karneleri, sınavları ve erkek arkadaşları konusunda sorduğu sorulardan dolayı, kalıpları öğrenmişti. Sessizliğin önce bir, sonra iki dakika uzamasına izin verip, kızın fotoğrafı dikkatle çevirmesini izledi... Büyük ekipteki psikiyatristlerin muhtemelen bu konuda söyleyecekleri birkaç şey olacaktı. "Bunu kime yaptırdı?"

"Dünyada rezervasyonsuz güvenebileceğin tek kişi."

"Çok yetenekli bir adam."

"Vic—"

Gözlerini kızın üzerinden ayırmadan, Victor ortağının koltuğunun ayağına vurarak, onu sarstı. Bunun karşılığında ödülü, gülümsemeye benzer bir şey oldu. Gerçek bir gülümseme değildi, hatta bir gülümsemenin gölgesi bile değildi ama gülümsemeye benzer bir şeydi.

Kız, parmaklarının etrafına bir eldiven gibi bantlanmış sargı bezlerinin altından bakıyordu. "İğneler lanet olası sesler çıkarıyorlar, değil mi? Eğer seçiminiz bu değilse? Ama bu bir seçim, çünkü alternatifi *var*."

"Ölüm," diye tahminde bulundu Victor.

"Daha kötüsü."

"Ölümden daha mı kötü?"

Ancak Eddison solmuş ve kız bunu görmüştü, onunla alay etmek yerine, ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "O biliyor. Ama ne de olsa sen orada değildin, öyle değil mi? Bu konu hakkında okumak, görmekle aynı şey değil."

"Ölümden daha kötü olan ne, Maya?"

İşaret parmağındaki taze kabuk tutmuş yarasını tırnağının ucuyla kopardığında, kan damlaları bezin üzerinde yayılmaya başladı. "Dövme yapmak için kullanılan ekipmanları almanın ne kadar kolay olduğuna hayret edersiniz."

İlk hafta, beni daha sakin ve uysal bir halde tutabilmek adına her akşam yemeğime bir şeyler koyuyorlardı. Lyonette gün boyunca benim yanımda kalıyordu ama diğer kızlar – ki görünüşe göre sayıları birkaç kişiden fazlaydı – uzak duruyorlardı. Bu normal demişti bana, bir öğle yemeğinde ona bu durumdan bahsettiğimde.

"Ağlamak herkesin sinirlerini bozuyor," dedi, ağzının içi salata dolu bir şekilde. Her ne olursa, gizemli Bahçıvan hakkında

söylenebilecek bir diğer şey, mükemmel yemekler servis ettiğiydi. "Çoğu, bir kızın nasıl yerleştirileceğini öğrenene kadar bundan uzak durmayı tercih ediyor."

"Senin dışında."

"Birisi bunu yapmalı. Gerekirse, gözyaşlarına dayanabilirim."

"O zaman ben ağlamadığım için bana minnettar olmalısın."

"Bu konuya gelince," dedi Lyonette önünde ki ızgara tavuğu bıçağıyla keserken. "Sen hiç ağlar mısın?"

"Ağlamamın bir anlamı olur muydu?"

"Duruma göre seni ya seveceğim ya da senden nefret edeceğim."

"Bana net bir şey söylersen, ben de ona göre davranmaya çalışırım."

Bana acımasızca gülümsedi, tüm dişleri görünüyordu. "Bu tutumuna devam et, ama sakın ona bu şekilde davranma."

"Neden geceleri uyumamı istiyor?"

"İhtiyati önlemler. Sonuçta, hemen dışarıda bir uçurum var."

Bu verdiği cevap da, onun bu önlemleri uygulamadan önce kaç kızm kendilerini uçurumdan attığını merak etmeme neden olmuştu. İnsan yapımı bu gaddarlığın yüksekliğini ölçmeye çalıştım. Yirmi beş, belki de otuz adım mı? Etki altındaki birisini öldürmek için bu yükseklik yeterli miydi?

Uyuşturucunun etkisi geçtiğinde, boş bir oda içerisinde uyanmaya alışmıştım, Lyonette yatağın hemen yanında bir taburede oturuyor oluyordu. Ama ilk haftanın sonunda sert bir sedyenin üzerinde karnımın üzerine yatmış, üzerim örtülü ve havada yoğun bir antiseptik kokusuyla uyanmış halde bulmuştum kendimi. Burası farklı, daha geniş bir odaydı ve cam duvarlar yerini farklı metal duvarlara bırakmıştı.

Ve içeride başka birisi vardı.

Uyuşturucunun verdiği uyku, hala göz kapaklarımı birbirine yapıştırdığı için, ilk bakışta bir şey görememiştim ama orada bir başkasının olduğunu hissedebiliyordum. Yavaş ve sabit nefesler alıyor, onu dinlemeye çalışıyordum, birden çıplak bir elin sırtıma dokunduğunu hissettim. “Uyanık olduğunu biliyorum.”

Orta aralıkta ve orta Atlantik tınları taşıyan bir erkek sesiydi. Hoş bir sestti. Eli bacaklarımdan, kalçamın üzerinden bel kıvrımına doğru yumuşak hareketlerle dolaşıyordu. Oda sıcak olmasına rağmen, dokunuşlarından dolayı tüylerim diken diken olmuştu.

“Mümkün olduğunca hareketsiz bir şekilde yatmanı tercih ederim, aksi takdirde ikimiz de bunu yapmadığına pişman olabiliriz.” Başımı sesinin geldiği tarafa doğru çevirmeye çalıştığım sırada, eli beni sabit tutmak için kafatasımın arkasına doğru hareket etti. “Seni bağlamamayı tercih ederim; yaptığım işi mahvediyor. Hareketsiz kalamayacağını düşünüyorsan, sana bunu garanti edebilecek bir şey verebilirim. Ama dediğim gibi bunu yapmamayı tercih ederim. Kıpırdamadan durabilir misin?”

“Ne için?” diye sordum, neredeyse fısıldayarak.

Parmaklarımin arasına, parlak bir kağıt parçası sıkıştırdı.

Gözlerimi açmaya çalışıyordum ama verdikleri uyku ilaçları, gözlerimin normalde sabahları uyandıgımda olduğundan daha yapışık olmasına neden oluyordu. “Eğer *hemen* başlamayacaksan, lütfen dik oturabilir miyim?”

Eli saçlarımı okşuyor, tırnakları saç derimi hafifçe sıyrıyordu. “Oturabilirsin,” dedi, sesi şaşırılmış gibi geliyordu. Kamaşan gözlerimi ovuşturdum ve elimdeki resme baktım, eliyle hala saçımı okşadığının farkındaydım. Aklıma Lyonette ve uzaktan gördüğüm diğer kızlar geldi, buna şaşırdığımı söyleyemezdim.

Korkmuş ama şaşırmamıştım.

Hemen arkamda duruyordu, etrafımı baharatlı kolonya kokusu sarmıştı. Basit ama muhtemelen oldukça pahalı bir kuydu. Tam önümde ise, bir tezgah üzerine dövme ekipmanları ve mürekkepler dizilmişti. "Bugün tasarımı tamamen bitirme-yeceğim."

"Bizi neden işaretliyorsun?"

"Çünkü bir bahçenin kendi kelebekleri olması gerekir."

"Bunu mecazi olarak bırakma şansımız var mı?"

Kahkaha attı, içten, kolaylıkla atılmış bir kahkahaydı. Bu, kahkaha atmayı seven, istediği sıklıkla kahkaha atmasına neden olacak sebep bulamayan ve fırsatını bulduğunda her zaman buna memnun olan bir adamdı. Zaman içerisinde bazı şeyleri öğrenirsiniz ve onun hakkında öğrendiğim en büyük şeylerden biri buydu. O, hayattan mevcutta olduğundan daha fazla zevk almak istiyordu. "Lyonette'imın senden hoşlanmasına şaşırmamak gerek. Sen de, onun gibi vahşi bir ruha sahipsın."

Buna verecek bir cevabım yoktu, söyleyeceğim hiçbir şeyin bir anlamı olmayacaktı.

Dikkatle parmaklarını saçlarımın arasına sokarak, omuzlarımın üzerinden çekti ve eline bir fırça aldı. Dikkatli ve nazik bir şekilde, saçımda tek bir düğüm kalmayana kadar taradı, hatta bundan sonra bile taramaya devam etti. Ve gerçekten bundan, başka herhangi bir şeyden aldığı kadar zevk alıyordu. Bir başkasının saçını fırçalamak, basit bir zevkti. Bunu yapmasına izin verilmesi. Sonunda saçlarımı bir atkuyruğu şeklinde yukarıda toplamış, lastik bir tokayla bağladıktan sonra, sırtıma değmemesi için başımın üzerinde bir topuz yaparak, tokalarla sabitlemişti.

"Şimdi yeniden karnının üzerine yat, lütfen."

İtaatkâr bir tavırla uzamırken, onun ütülü bej rengi pantolonuna ve düğmeli gömleğine bir bakış atabildim. Hemen başımı

kendinden uzağa çevirdi, yanağını siyah deri sedye üzerine bastırmuş ve kollarımı gevşekçe yanlarıma koymuştu. Bu tam olarak rahat bir pozisyon değildi ama çok rahatsızlık verici olduğunu da söyleyemezdim. Kendimi sıçramayacak ya da irkilmeyecek şekilde hazırladığımda, hafifçe kalçama vurdu. “Gevşe,” diye talimat verdi. “Gerginleşirsen, canın daha fazla yanar ve iyileşmesi de daha uzun sürer.”

Derin bir nefes aldım ve kaslarımın mümkün olduğunca gevşek durmasını sağlamaya çalıştım. Yumruklarımı kapatıp, açmayı denediğimde, ellerimi her açtığımda, sırtımdaki gerginlik biraz daha azalıyordu. Bunu bize Sophia öğretmişti, aslında Whitney’nin dönemsel sinir krizlerinde ona yardımcı olmak içindi ve —

“Sophia? Whitney? Onlar, kızlardan bazıları mı?” diye araya girmişti Eddison.

“Onlar genç kızlar, evet. Yani, aslında Sophia muhtemelen bir kadın olarak sayılabilir.” Kız, bir yudum su daha aldı, gözleri şişede kalan sudaydı. “Aslında, Whitney’in de öyle olması lazım, sanırım. Yani, onlar kadınlar.”

“Neye benziyorlar? İsimleriyle eşleştirebileceğimiz —”

“Onlar Bahçe’den değiller.” Genç ajana karşı verdiği ifadeyi yorumlamak zordu, ifadesinde eşit oranda üzüntü, eğlence ve alay vardı. “Bilirsin, daha önce bir hayatım vardı. Hayat, o Bahçe’de başlamadı. Yani, en azından bu Bahçe’de başlamadı.”

Victor fotoğrafı döndürürken, böyle bir şeyin ne kadar sürebileceğini hesaplamaya çalışıyordu. Çok büyüktü ve çok fazla detay vardı.

“Hepsi aynı anda olmuyordu,” dedi kız, Victor’un desenin üzerinde dolaşan bakışlarını takip ediyordu. “Öncelikle dış

hatlarla başladı. Sonra, iki hafta boyunca iç kısımdaki renkleri ve detayları ekledi. Ve işi bitince, ben de onun Bahçe'sinde, Kelebeklerden sadece bir tanesi olmuştum. Kendi küçük dünyasını yaratan Tanrı."

"Bize Sophia ve Whitney'den bahset," dedi Victor, bir süre için dövmeyi bir kenara bıraktığına memnundu. Bittiğinde neler olduğunu hissedebiliyordu ama bunu duymamak anlamına gelecekse, kendisine korkak demeye hazırdı.

"Onlarla yaşadım."

Eddison cebinden Moleskin marka köstebek derisi defterini çıkardı. "Nerede?"

"Dairemizde."

"Biraz daha —"

Victor onun sözünü yarıda kesti. "Bize daireden bahset."

"Vic," diye itiraz etti Eddison. "Bize hiçbir şey vermiyor!"

"Verecek," diye cevapladı Victor. "Hazır olduğu zaman."

Kız onlara hiçbir yorum yapmadan bakıyor ve hokey topu gibi su şişesini ellerinin arasında kaydırıyordu.

"Bize daireden bahset," dedi Victor yeniden.

Orada sekizimiz birden yaşıyorduk ve hepimiz restoranda birlikte çalışıyorduk. Çok büyük bir çatı katı dairesiydi, hepsi bir odadan ibaretti, yataklar ve küçük sandıklar kışladaki gibi yana dizilmişti. Her yatağın bir tarafında kıyafetler için bir askı ve raf, diğer tarafında ise yatağın dibinden itibaren çekilebilecek bir perdenin demiri asılıydı. Özel bir alanınız yoktu ama yine de işe yarıyordu. Normal şartlar altında, böylesi bir yer kiralayarak yaşamak cehennem azabı gibi olurdu ama kötü bir mahalleydi ve sayımız o kadar fazlaydı ki, böylesi bir yerin

kirasını bir ya da iki gecede çıkarabilir ve ayın geri kalanında paranızı harcayabilirdiniz.

Hatta bunu yapanlar bile vardı.

Biz tuhaf bir karışımdan oluşuyorduk, öğrenciler, sert kızlar ve bir de emekli olmuş bir fahişe. Bazılarımız, istedikleri kişi olmak için, bazılarımız ise yalnız bırakılmak için özgürlük istiyordu. Ortak olan tek noktamız ise birlikte restoranda çalışmamız ve beraber yaşıyor olmamızdı.

Dürüst olayım mı? Bu, cennette olmak gibi bir şeydi.

Elbette, bazen aramızda çatışmalar oluyordu, tartışmalar ve kavgalar; nadiren de olsa birbirimize acımasızca davranıyorduk ama çoğunlukla bu olaylar kısa süreliğine patlak verip, sonrasında saman alevi gibi sönüp gidiyordu. Aramızdan birileri her zaman bir elbise, ayakkabı ya da bir kitap ödünç verme konusunda istekli olurdu. Yapılması gereken işler vardı, okula gidenlerin girmesi gereken dersler vardı ama bunun dışında ayaklarımızın altına serilmiş para ve bir şehir vardı. Benim gibi çok az gözetim altında büyümüş biri için bile, bu tür bir özgürlük harikaydı.

Buzdolabı her zaman simitler, içki ve şişe sularla doluydu ve dolaplarda da her zaman prezervatif ve aspirin olurdu. Bazen buzdolabında kalmış paket yiyecek bulabilirdiniz ve sosyal hizmetler, nasıl bir gelişim gösterdiğini görmek için Sophia'yı ziyaret etmeye geldiğinde, hemen markete alışverişe gider, içki ve prezervatifleri saklardık. Çoğu zaman dışarıda yemek yer veya eve sipariş ederdik. Her gece yemekler üzerine çalıştığımızdan, genellikle dairenin mutfağından vebadan kaçır gibi kaçırdık.

Ah ve bir de sarhoş adam vardı. Aslında onun binada yaşayıp yaşamadığından emin değildik ama öğleden sonraları onun sokakta içtiğini görürdük ve her gece kapının önünde sızıp kalırdı. Binanın kapısının değil, bizim kapımızın önünde. O da

lanet olası bir sapıktı, hava karardıktan sonra geri döndüğümüzde – ki bu neredeyse her gece oluyordu – çatıya çıkan merdivenleri kullanır ve sonrasında bir kattan aşağıya inmek için yangın merdivenine çıkardık ve pencerelerden içeriye girerdik. Ev sahibimiz bizim için oraya özel bir kilit sistemi yapmıştı, çünkü Sophia bu sarhoş adam için üzülüyor ve onu polislere teslim etmek istemiyordu. Onun durumu göz önüne alındığında – emekli bir fahişe ve çocuklarını geri almak için temiz kalmaya çalışan bir uyuşturucu bağımlısıydı - geri kalanımız da ona bu konuda baskı yapmıyordu.

Bu kızlar, benim ilk arkadaşlarımdı. Sanırım daha önce de onlar gibi insanlarla tanışmıştım ama bu daha farklıydı. İnsanlardan uzak durabiliyordum ve genellikle de öyle yapmıştım. Ama kızlarla birlikte çalıştım ve sonra onlarla birlikte yaşadım ve bu sadece... farklıydı işte.

Orada herkese annelik yapan ve onunla tanıştığımızda bir yıldan bu yana tamamen temiz kalmayı başarmış olan Sophia vardı ve bunu iki yıllık denemenin sonrasında hiç yeniden kullanma isteği göstermeden başarmıştı. Çok güzel iki kızı vardı ve aslında bir koruyucu ailenin yanında ikisi birlikte kalıyordu. Daha da iyisi, koruyucu aile Sophia'nın onları geri kazanması konusunda hedefini takdir ediyor ve ona tam olarak destek veriyordu. İsteddiği zaman kızlarını görebilmesi için ona her zaman izin veriyorlardı. İşler zorlaştığında, bağımlılığı yeniden onu ele geçirmeye başladığında, birimiz onu bir taksiye tkip kızlarına götürüyor ve ona ne için bu kadar çok çalıştığını hatırlatıyorduk.

Hope ve onun küçük yordakçısı Jessica vardı. Fikirleri olan her zaman Hope olurdu, neşeli bir kızdı ve Jessica onun söylediği ve yaptığı her şeye uyardı. Hope daireyi her zaman kahkaha ve seksle doldururdu ve eğer Jessica seksi kendini iyi hissetmenin bir yolu olarak kullanıyorsa, en azından Hope ona nasıl eğlenebileceğini ona göstermişti. Ben oraya taşındığımda

onlar bizim bebeklerimizdi, biri henüz on altı, diğeri ise on yedi yaşındaydı.

Amber da henüz daha on yedisindeydi ama diğeri ikisinin aksine, daha planlı bir kızdı. Henüz reşit olmamasına rağmen, yasal olarak özgür ilan edilmesini sağlamıştı, böylece evlat edinme sisteminin dışında kalabiliyordu, genel öğretim geliştirme sınavlarından geçmişti ve üniversitede gideceği asıl branşı belirleyene kadar gittiği halk eğitim merkezinde aldığı derslerden en yüksek notları almaya çalışıyordu. Birkaç yaş daha büyük olan Kathryn vardı; daireye gelmeden önceki yaşamı hakkında hiç konuşmazdı. Aslında, herhangi bir konuda pek konuştuğu söylenemezdi. Kathryn bazen hepimizle bir şeyler yapmak için aramıza katılırdı ama kendi başına hiçbir şey yapmazdı. Eğer birisi, sekizimizi birden duvarın önüne dizse ve içimizden hangimizin bir şeyden ya da birinden kaçıyor olduğunu sorsa, insanlar her seferinde Kathryn'i işaret ederdi. Ama biz de ona bir şey sormuyorduk. Dairenin en temel kurallarından biri de, kimsenin bir başkasına, geçmişi hakkında hikayesini anlatması için baskı yapmaması gerektiğiydi. Hepimizin kendi yükleri vardı.

Whitney'den bahsetmiştim, dönemsel olarak sinir krizi geçiren kız. O psikoloji alanında yüksek lisans yapan bir öğrenciydi ama lanet olası derecede sinirliydi. Kötü anlamda değil, sadece "stresle çok iyi baş edemiyorum" tarzında. Ders dönemleri arasında harika olurdu. Ders dönemleri boyunca ise hepimiz sırayla onun kahrolası sakinleşmesini sağlamaya çalışırdık. Noemie de öğrenciydi, insanlıkta bilinen en gereksiz bölümlerden birinde okuyordu. Gerçekten, sanırım üniversiteye gitmesinin tek nedeni de bursları olması ve İngilizce eğitimi almanın ona çok okumak konusunda bir bahane veriyor olmasıydı. Neyse ki, kitaplarını paylaşma konusunda her zaman çok cömert davranan birisiydi.

Restorandaki ikinci haftamda bana daireden bahseden Noemie olmuştu. O zamanlar benim şehirde henüz üçüncü haftamdı ve bir pansiyonda yaşadığımdan, her gün eşyalarımı işe yanımda getirmek zorunda kalıyordum. Küçük personel odasında, üniformalarımızı çıkarıyorduk. Ben uyurken eşyalarımın çalınması ihtimaline karşılık, onları restorana yanımda taşıyordum, böylece en azından hala çalışmaya devam edebiliyordum. Herkes üniformalarını burada değiştirirdi – uzun etekli kıyafetler ve topuklu ayakkabılar – bunlar, öyle eve dönerken üzerinizde taşıyabileceğiniz kıyafetlerden değildi.

“Yani, şey... oldukça güvenilir birisin, değil mi?” demişti hiçbir ön yargıda bulunmadan. “Demek istediğim, komilere ya da gelenleri karşılayanlara kötü davranmıyorsun ve personel odasından kimsenin eşyasını çalmıyorsun. Hiç bir zaman uyuşturucu gibi şeyler de kokmuyorsun.”

“Bu konuşmanın bir anlamı var mı?” demiştim sutyenimin kancalarını arkamdan tutturup, göğüslerime uydurmak için yeniden düzeltirken. Bir pansiyonda yaşamak, size küçük bir personel odası ve orada değişiklik yapmak zorunda kalan kadının çalışanlar tarafından takviye edilmiş belirli bir tevazu eksikliği verirdi.

“Rebekah, senin caddeden sadece birkaç adım ilerde yaşadığını söyledi. Bir grup kızla birlikte yaşadığımızı biliyorsun değil mi? Pekala, aslında fazladan boş bir yatağımız var.”

“Bu konuda ciddi,” diye seslenmişti Whitney, örgülerle topuz yaptığı kızıl saçlarını açarken. “Bir yatak var.”

“Ve bir ayakucu sandığı,” diye kıkırdamıştı Hope.

“Ama biz bunun hakkında aramızda konuştuk ve senin aramıza katılmak isteyip istemediğini düşündük. Kira ayda üç yüz olur, aidat ve faturalar buna dahil.”

Çok uzun süredir şehirde değildim ama ben bile bunun mümkün olmayacağını biliyordum. "Üç yüz mü? Üç yüze ancak bir gecekondur bulunur."

"Kira aslında iki bin," diye düzeltti Sophia. "Bölüştüğümüz için kişi başına üç yüz düşüyor. Fazlasıyla da faturaları ödüyoruz."

Bu şekilde söylenildiğinde kulağa mantıklı geliyordu, sadece... "Orada kaç kişi yaşıyorsunuz?"

"Seninle birlikte sekiz kişi olacak."

Bu, aslında bir pansiyonda yaşamaktan çok da farklı olmayacaktı. "Bu gece yanınızda kalabilir miyim, bir bakayım ve yarın kararımı vereyim, olur mu?"

"Kulağa mükemmel geliyor!" dedi Hope, ancak iç çamaşırlarımı kapatmaya yetecek kadar uzun bir kot eteği bana doğru uzatırken.

"Bu benim değil."

"Biliyorum, ama senin üzerinde çok havalı duracağına eminim." Çoktan bir bacağını benim büyük beden fitilli kadife pantolonumun içine sokmuştu, bu yüzden itiraz etmek yerine eteği giydim ve eğilirken mümkün olduğunca dikkatli davranmaya karar verdim. Hope etine dolgun, neredeyse şişman sayılacak bir kız olduğu için, etek onun üzerine tam oturan bir bedende idi, ben daha zayıf olduğumdan, etek boyunu daha uzun gösterebilmek adına kalçalarımın altına doğru çekebileceğimi düşündüm.

Benim kızlarla *birlikte* gittiğimi görünce restoran sahibi adamın gözleri parlamıştı. "Şimdi onlarla birlikte yaşayacaksın, evet? Güvende olacaksın?"

"Müşteriler gitti, Guilian."

İtalyan aksanıyla konuşmayı bıraktı ve dostane bir şekilde omzuma vurmuştu. "Onlar iyi kızlardır. Onlarla olacağına sevindim."

Onun bu fikri, benim daha daireyi görmeden ikna olmama yetmişti. Guilian hakkında ilk izlenimim adamın zor ama adil birisi olduğuydu ve karşısına ilk defa elinde spor çantası ile çıkan bir kıza karşı da adil davranmış ve görüşme sonrasında teklif ettiği iş karşılığında bir hafta deneme süresi sunmuştu. Doğuştan İtalyan gibi davranıyordu çünkü bu bir şekilde müşterilerin yemeklerin daha iyi olduğunu düşünmelerine neden oluyordu ama giderek seyreden kızıl saçları ve üst dudaklarını tamamen kapatmış, artık yüzünün geri kalanını ele geçirmeye çalışır gibi görünen kızıl bıyığı olan bir adamdı. Bir kişinin sözlerinden çok icraatlarının önemli olduğunu düşünür ve insanları buna göre değerlendirirdi. İlk haftamın sonunda, üzerinde ismim yazılı olan, bir hafta sonraki programı bana vermişti.

Ayrıldığımızda saat sabahın üçüydü. Sokakları ve trenleri ezberlemiştim ve onların mahallesine girerken hiç olmam gereken kadar gergin değildim. Saatlerce yüksek topuklu ayakkabıların içerisinde ayakta durmaktan ağrıyan ayaklarımızla, üst kata çıkan uzun merdivenleri tırmandık, sonra etrafta çeşitli veranda mobilyaları, örtülmüş bir ızgara ve bir köşedeki marihuana bahçesine benzer bölme bulunan çatıya geçtikten sonra, yangın merdiveninden, iri pencerelerin olduğu yere indik. Hope, koridordaki sapığın yapmış olduğu bir açıklamaya kıkırdarken, Sophia anahtar kilidini açmaya çalışıyordu.

Pansiyonda, bunların çok azma sahiptik.

Oldukça büyük, açık ve temiz bir alandı, her duvarların kenarlarına yerleştirilmiş olan dörder yatak vardı ve kanepeler ortada bir kare şeklinde birleştirilmişti. Mutfak, odanın geri kalanından ayrılması için bir tezgahla bölünmüştü ve solda duş ve tuvalete açılan bir kapı vardı, açık banyo da farklı yönlere bakan on farklı duş başı takılıydı.

"Burada daha önce yaşamış olan kişiler hakkında sorular sormayız," dedi Noemie ihtiyatlı bir şekilde bana duş alanını gösterirken. "Ama orası sadece bir duş, grup seks alanı değil."

"Apartman yönetimini tüm bunlar konusunda ikna ettiniz mi?"

"Ah, hayır, onlarla devamlı uğraşıyoruz. Bu da eğlencenin yarısı."

Kendime ters düşmeme rağmen gülümsüyordum. Kızlarla çalışmak oldukça eğlenceliydi, devamlı şakalar yapıyor, hakaretler ve iltifatlar yağıyor, rahatsız edici müşterileri gösteriyor, aşçılar ve bulaşıkçılarla flört ediyorlardı. Son iki hafta içinde, daha önce yaptığımı hiç hatırlamadığım kadar çok gülümsemiştim. Herkes çantalarını sandıklarının içine koymuş, üzerlerine pijamalarını ya da gece giydikleri kıyafetleri giymişti ama henüz uyku vaktine oldukça vardı. henüz hepimiz uykudan oldukça uzaktık. Whitney psikoloji kitabını çıkarırken, Amber yirmi tane küçük içki bardağını getirip, tekila doldurmuştu. Küçük bardaklardan birini almak için uzandığımda Noemie onu elimden alıp, bir kadeh votkayla değiştirmişti.

"Tekila ders çalışanlar için."

Böylece, geçip bir kanepeye oturdum ve Kathryn'in Amber'a sınav pratiği yapabilmesi için soruları okuyuşunu izledim, her soru için bir teklik tekila vardı. Eğer Amber soruyu yanlış çözerse, o zaman içkiyi içmek zorunda kalan o oluyordu. Doğru cevap verirse, başkasının içmesi için seçim yapabiliyordu. Birinci doğru cevabında içkisini bana vermişti, bense lanet votka ve tekila karışımını içerken boğulmamaya çalıştım.

Gün ışımaya başladığı sıralarda hâlâ uyanıktık, Noemie, Amber ve Whitney derslerine giderken, geri kalanımız en sonunda uyuyakalmıştık.

Akşamüstünün ilk saatlerinde uyandığımızda, ilk iş olarak kira sözleşmesini imzaladım ve son iki gece boyunca kazandı-

ğım bahşişlerle ilk ayın kirasını ödedim. Ve aniden, artık evsiz birisi değildim.

“Şehirde üçüncü haftan olduğunu söylemiştin?” dedi Victor, aklından kızın bahsetmiş olabileceği şehirlerin listesini geçirirken. Kızın konuşmasında herhangi bir şehre ait büyük lehçe farklılığı yoktu, bu yüzden de kökenini belirlemeye yardımcı olabilecek herhangi bir bölgeye ait bir iz de göremiyordu. Ve Victor, kızın bunu tamamen kasıtlı olarak yaptığına da emindi.

“Doğru.”

“Şehre gelmeden önce neredeydin?”

Cevap vermek yerine şişedeki suyu bitirdi. Suyu içtikten sonra, boş şişeyi masanın bir köşesine dikkatlice bıraktı, sırtını sandalyesine yasladı ve bandajlı ellerini yavaşça kollarının üzerinde ovuşturmuş gibi gezindirdi.

Victor ayağa kalktı, ceketini üzerinden çıkarıp, silkeledikten sonra masanın etrafından dolaşarak, kızın omuzlarını örtecek şekilde sırtına koydu. Kız onun yanına doğru yaklaştığını fark ettiğinde gerginleşmişti ama Victor ceketini hiçbir şekilde tenine dokunmadan koymaya dikkat etti. Victor yeniden masanın diğer tarafına geçtiğinde, kız kollarını cekete sokacak kadar rahatlardı. Ceket ona oldukça büyük gelmişti, bol gelen kıvrımlar oldukça fazla potluk yapmasına rağmen, ellerini rahatça ceketin kollarından dışarı çıkardı.

New York, diye karar verdi Victor. Depo tipi daireler ve çok geç saatlere kadar açık olan restoranlar. Ayrıca kız, metro ya da yeraltı raylı sistemleri yerine tren demişti – bu bir anlam ifade ediyordu, öyle değil mi? New York ofisini arayıp, onların kız hakkında bir şeyler bulup bulamayacaklarını öğrenmeyi zihnine not etti .

“Okula gidiyor muydun?”

“Hayır. Sadece çalışıyordum.”

Cama vurulmasıyla birlikte Eddison dışarı çıktı. Kız büyük bir memnuniyetle onun odadan dışarı çıkışını izledi ve sonrasında ifadesiz bir yüzle başını Victor’a çevirdi.

“Şehre gitmeye karar vermene ne sebep oldu?” diye sordu Victor. “Anlattıklarına göre, orada herhangi birini tanımıyor-muşsun, oraya gittiğinde uygulayacak bir planın varmış gibi görünmüyor. Neden gittin?”

“Neden olmasın? Bu sonuçta yeni bir şey, öyle değil mi? Farklı olan bir şey.”

“Uzakta olan bir şey mi?”

Kız bir kaşını havaya kaldırdı.

“Adın ne?”

“Bahçıvan bana Maya diyordu.”

“Ama daha önce adın böyle değildi.”

“Bazen, bazı şeyleri unutmak daha kolaydır, biliyor musun?” Ceketin kollarıyla oynuyor, hızlı hareketlerle kolları kıvrıp yeniden açıyordu. Muhtemelen gümüş çatal bıçak takımlarını kıvrırmaktan çok da farklı değildi. “Oradasın, kaçma şansın yok, eski hayatına geri dönme şansın yok, o zaman o hayata neden tutunasın ki? Neden artık sahip olmadığın bir şeyi hatırlayarak, kendine daha fazla acı çektiresin ki?”

“Unuttuğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Ben sadece onun bana Maya dediğini söylüyorum.”

Dövmem bitene kadar, hala her gün benimle konuşmak ve yaralı sırtıma merhem sürmek için gelen Lyonette dışında, çoğun-

lukla diğer kızlardan soyutlanmışım. Kendi dövmesini utanç ya da tiksinti duymadan incelememe izin veriyordu. Bu artık nefes alışverişi, hareketlerindeki bilinçsiz zarafet gibi onun bir parçası olmuştu. Ayrıntı seviyesi çarpıcıydı ve mürekkebin parlaklığını yitirmeye başlayıp, yenileme zamanı geldiğinde bu karmaşık desen üzerinde çalışmanın ne kadar acı verici olabileceğini merak ediyordum. Yine de bir şey bunu ona sormama engel oluyordu. İyi bir dövmenin renkleri solmadan yıllarca kalabilirdi ancak yine de arada bir dokunuşa ihtiyacı olurdu; Bahçe’de o kadar uzun süre kalmanın ne anlama geldiği hakkında düşünmek istemiyordum.

Ya da daha kötüsü, o kadar süre kalmamanın ne anlama geldiğini.

Lyonette’in bir tepsi üzerinde kendisinininkiyle birlikte getirdiği akşam yemeklerinde hala uyuşturucu ilaçlar oluyordu. Her birkaç günde bir yatağında değil, sert, deri sedyenin üzerinde uyanıyordum ve her defasında uyandığımda Bahçıvan’ın elleri üzerimde dolaşüyor, daha önce dövmeyi yaptığı yerlerin nasıl iyileştiğini, ne kadar hassas olduklarını anlamaya çalışıyordu. Onu asla görmeme izin vermiyordu ve odamın yarı saydam cam duvarlarının aksine, bu odadaki donuk metal duvarlar nedeniyle ona bir bakış atma umudum da yoktu.

Çalışırken hafifçe bir şeyler söyleyerek mırıldanıyordu, aslında kendi başına aslında hoş bir sestti ama iğnelerin mekanik vızıldaması ile korkunç bir şekilde çakışıyordu. Çoğunlukla modası geçmeyen eski şarkıları söylüyordu: Elvis, Sinatra, Martin, Cosby ve hatta kimi zaman da Andrews Sisters. Garip bir acı hissediyordum, orada iğnelerin altında yatmayı seçmiş ve ona olan aidiyetimi işlemesine izin veriyordum. Ama pek fazla seçeneğim olduğunu da düşünmüyordum. Lyonette, kanatlar bitine kadar her kızla birlikte kaldığını söylemişti. Henüz Bahçe’yi keşfedememiş, bir çıkış yolu arayamamışım. Lyonette, çıkış yolunu biliyor mu yoksa artık bu umurunda değil mi emin

değildim. Bu yüzde, bu kahrolası kanatları üzerime işlemesine izin verdim. Eğer reddedersem veya savaşıyor olursam neler olabileceğini hiç sormadım.

Bir gün neredeyse soracaktım ama Lyonette'in yüzünün solduğunu görünce, soruyu başka bir şeye çevirdim.

Bu durumun, beni asla koridorlardan geçirmemesi, Bahçe'ye doğrudan şelalenin ardındaki mağaradan geçirerek götürmesi ile bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. Görmemi istemediği şey – ya da bana göstermek istemediği şey, ki bu ikisi kesinlikle aynı şey değildi – her neyse, bekleyebilirdim. Sanırım bu, korkakçaydı. Ya da pragmatik.

İşini bitirdiği sırada, Bahçe'de üçüncü haftanın sonuna yaklaşmıştım.

Bütün sabah boyunca daha dikkatli, daha odaklanmış bir şekilde çalışmış, daha az sayıda ve daha kısa molalar vermişti. İlk gün, omurgam boyunca kanatları, damarları ve daha büyük modellerin dış ana hatlarını çalışmıştı. Bundan sonrasında, kanat uçlarından başlayarak, omurgama doğru ilerlemiş, herhangi bir bölgenin üzerinde çalışamayacak kadar açık yara olmasını engellemek için, sırtımın dört bölgesi üzerinde sırayla çalışmıştı. Kesinlikle fazlasıyla titiz olduğu söylenebilirdi.

Sonra uğultu durdu, kan ve fazla mürekkebi silerken nefes alıp veriş kısa ve hızlıydı. Eskiden kesinlikle sabit çalışan elleri, çalışırken titriyordu. Sonra, soğuk ve kaygan bir merhemi cildimin her bir zerresine dikkatlice uyguladı. "Sen muhteşemsin," dedi boğuk bir sesle. "Kesinlikle kusursuz. Gerçekten bahçeme layık bir parçasın. Ve şimdi... şimdi senin bir adın olmalı!"

Baş parmaklarını, omurgamın üzerinde, dövmenin ilk yapıldığı ve neredeyse iyileşmiş olan bölgelerin üzerinde gezdirip, saçlarımı toplamış olduğu enseme kadar parmakları dolaşmasını sürdürdü. Eliyle sürdüğü yağlı merhem saçlarıma

bulaşmış ve karmakarışık olan saçlarımı ağırlaştırmıştı. Herhangi bir uyarıda bulunmadan, beni deri sedyenin üzerinden ayaklarımı yere değene kadar çekmişti, bedenim hâlâ daha sedyeye yaslanmış durumdaydı. Kemer ve fermuarıyla beceriksizce uğraştığını duyabiliyordum ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Maya," diye homurdandı, elleri hâlâ vücudumda dolaşırken. "Şu andan itibaren sen Maya'sın. Benimsin."

Kapının sert bir şekilde vurulması, onun bundan sonra ne olduğunu anlatmadan önce susmasına neden oldu, hem şaşırmış, hem de bu duruma minnettar olmuş gibi görünüyordu.

Victor ağzının içinde küfretti ve sandalyesinden hızla kalkarak kapıyı sertçe açtı. Eddison, koridora çıkmasını işaret etti. "Senin neyin var lanet olası?" dedi tıslar gibi. "Kız gerçekten konuşuyordu."

"Şüphelinin ofisine giden ekip bir şeyler bulmuş." Elinde sürücü belgeleri ve kimlik kartlarıyla dolu büyük bir kanıt torbası tutuyordu. "Hepsini saklamış gibi görünüyor."

"Hepsinde böyle bir şey olur zaten." Victor torbayı aldı – Tanrım ne kadar çok kart vardı – isimlerin ve resimlerin bazılarını görebilmek için torbayı biraz salladı. "Kızınıkini bulabildin mi?"

Eddison ona farklı bir çanta daha uzattı, küçük torbanın içinde sadece tek bir plastik parçası vardı. Bu, bir New York kimliği idi ve Victor kızı hemen tanıdı. Biraz daha genç haliydi, yüz ifadesi olmasa da, yüzü biraz daha yumuşak görünüyordu. "Inara Morrissey," diye okudu ama Eddison başını iki yana salladı.

"Ekip geri kalanları taramış ve üzerinde çalışmaya başlamışlar ama önceliği buna vermişler. Inara Morrissey, dört yıl

öncesine kadar var olmayan bir kişi. Sosyal Güvenlik numarası, yetmişlerde ölen iki yaşındaki biriyle eşleşiyor. New York ofisi, en son çalıştığı iş yerine, Akşam Yıldızı isimli bir restorana birini gönderiyor. Kimliğinin üzerindeki adres terk edilmiş bir bina, ama biz restorana arayıp, dairesinin adresini aldık. Konuştuğum ajan, adresi bana verirken ısıklık çaldı; görünüşe göre mahalle oldukça kötü bir muhitte.”

“Kız da bunu bize söylemişti,” dedi Victor dalgın bir şekilde.

“Evet, kesinlikle çok güvenilir ve gelecek vadediyor.”

Victor hemen cevap vermedi, kimliği incelemekle meşguldü. Sahte olduğu konusunda ortağına inanıyordu ama muhteşem bir kopyaydı? Normal koşullar altında bunun gerçek olduğuna kanacağını itiraf etmek zorundaydı. “İşe gitmeyi ne zaman bırakmış?”

“Patronunun dediğine göre, iki yıl önce. Vergiler de onu destekliyor.”

“İki yıl...” Büyük olan torbayı ortağına geri verdi ve içerisinde tek bir kartın olduğu küçük kanıt torbasını katlayarak, arka cebine soktu. “Bunları olabildiğince çabuk incelemelerini sağla; eğer yetişemiyorlarsa, diğer ekiplerin teknisyenlerinden destek al. Hastanedeki kızları belirlemek öncelikli olmalı. Ve bizim için birer çift kulaklık takımı isteyelim, böylece New York ofisinden gelen teknisyenlerin güncellemelerini hızlı bir şekilde alabilelim.”

“Anlaşılmıştır.” Eddison kaşlarını çatıp kapalı kapıya doğru baktı. “Gerçekten konuşuyor muydu?”

“Aslında onun sorunu tam olarak konuşmakla ilgili değil,” dedi gülerek. “Evlen Eddison ya da daha iyisi ergen genç kızların olsun. Kızın, çoğundan daha iyi olduğunu söyleyebilirim ama aynı kalıplar onda da var. Neyin önemli olduğunu anlaya-

bilmek için, verdiği bilgileri ayırıştırman gerek. Bu yüzden de ne söylemediğini dinlemek gerekiyor.”

“Kurbanlar yerine, şüphelilerle konuşmayı tercih etmememin bir nedeni var.” Eddison, herhangi bir cevap beklemeden teknisyen odasına doğru yürüdü.

Odadan çıkmış olduğu için, bunu bir mola olarak kullanabileceğini düşünmüştü. Victor, koridordan aşağıya hızlı bir şekilde yürüdü ve ekibin ana odasından içeriye girip, masa ve bölmelerin arasından geçerek, doğrudan mutfak olarak kullandıkları köşeye gitti. Kahve demliğini makinenin üzerinden çekip, tedbirli bir şekilde kokladı. Sıcak değildi ama tamamen bayat kokusu da gelmiyordu. Temiz görünen iki fincan aldı ve kahveleri doldurup, mikrodalganın içerisine koydu. Kahveler ısınırken, atıştırma bir şeyler bulabilmek için buzdolabına baktı.

Doğum günü pastası tam olarak aradığı şey değildi ama yine de iş görürdü ve kısa süre içinde, üzerinde iki kalın dilim pasta, birkaç paket şeker ve krema olan kağıt tabaklar elindeydi. Parmaklarını fincanların kulplarına geçirerek, teknisyen odasına geri döndü.

Eddison kaşlarını çattı ama Victor’un kulaklığı takabilmesi için tepsileri tuttu. Victor kulaklığın kablolarını gizleme gereği duymamıştı; kız zaten bunun için fazla zekiye. Rahatça kulaklıkları yerleştirdikten, sonra tabakları geri alarak görüşme odasına girdi.

Onu getirdiği pasta ile şaşırtmayı başarmıştı ve getirdiği tepsiyi ve fincanları paslanmaz çelik masanın üzerine dikkatlice koymaya çalışırken bir taraftan gülümsemesini de gizlemeye çalışıyordu. “Aç olabileceğini düşündüm. Kahveni nasıl sevdiğini bilmiyorum.”

“Sevmem ama yine de teşekkür ederim.” Kız sade kahveden bir yudum aldı, ilk aldığı yudumda yüzünü buruşturdu ama yine de içmeye devam etmişti.

Victor, kızın ağzının kırmızı pasta kremasıyla dolmasını bekledi. "Bana Akşam Yıldızından bahset, Inara."

Kız, ağzındakini yutmakta zorlanmamış, irkilmemişti, sadece bir anlığına yaşanılan bir durgunluk olmuştu ama Victor onu bu kadar dikkatli izlemiyor olsaydı, bunu o bile fark edemeyebilirdi. Ağzındaki lokmasını yutup, dudaklarına kırmızı çizgiler bırakan pasta kremasını yaladı. "Orası bir restoran, ama bunu zaten biliyorsun."

Cebimden kimlik kartını çıkardı ve kanıt torbasıyla birlikte masanın üzerine koydu. Kız bir tırnağıyla kimlik kartının üzerine vurdu, ara sıra yüzü kararıyordu. "Onları saklamış mı?" diye sordu kuşkuyla. "Bence bu..."

"Aptalca mı?"

"Elbette." Düşünceli bir ifadeyle kaşları çatılmıştı ve parmaklarıyla plastik kartın üzerini kapatmaya çalışıyordu. "Hepsi onda mıymış?"

"Bildiğimiz kadarıyla."

Bardağın içindeki kahveyi döndürüp, gözlerini bardağın içindeki minik girdaba dikti.

"Ama Inara, Maya kadar uydurma bir isim, öyle değil mi?" diye sordu Victor nazikçe. "Adın, yaşı, hiçbirisi gerçek değil."

"Yeteri kadar gerçek," diye yumuşak bir ifadeyle düzeltti kız. "Olması gerektiği kadar gerçek."

"Bir iş ve yaşayacak bir yer bulabilmek için yeteri kadar gerçek. Peki, ama daha öncesinde ne oldu?"

New York'taki en güzel şeylerden biri, hiç kimsenin soru sormamasıydı. Burası sadece insanların gittikleri bir yer, biliyorsunuz değil mi? Bir hayal, bir hedef, aynı şeyi yapan milyonlar-

ca insanın ortasında kaybolacağınız bir yerdir. Hiç kimse sizin oraya nereden geldiğinizi veya neden ayrıldığınızı umursamaz; çünkü buradaki insanlar ne istedikleri ve nereye gittiklerine fazlasıyla odaklandıklarından etraflarında olan biten hiçbir şeyi görmezler. New York'un etkileyici de bir geçmişi vardır ama burada yaşayan herkes sadece geleceği bilmek ister. Aslen *New Yorklu* olsanız bile, yine de bir yere yerleşebilirdiniz ve sizi asla bulamayabilirdilerdi.

Sahip olduğum her şeyi küçük bir valiz ve bir el çantasına doldurarak, bir otobüse binip New York'a geldim. Yemek servisine yardımcı olduğum sürece üst kattaki klinikte uyumamı önemsemeyen bir çorbacı buldum ve gönüllülerden biri de bana, Venezuela'dan yasadışı yollarla gelmiş eşi için sahte kimlik belgeleri hazırlayan bir adamdan bahsetmişti. Gönüllünün bana verdiği telefon numarasını aradım ve ertesi gün kütüphanede bir aslan heykelinin altında oturmuş, tamamen yabancı birinin bana yaklaşmasını bekliyordum.

Aramızda anlaştığımızdan bir buçuk saat sonra nihayet ortaya çıktığında, bende pek fazla güven uyandırmamıştı. Orta boylu ve sıska bir adamdı, üzerindeki kıyafetleri tuz ve ne olduğunu bilmek istemediğim diğer lekelerden sertleşmişti. Düz ve cansız saçları, pislikten rasta olmak üzereydi ve devamlı olarak burnunu çekiyordu, vişne kırmızısı burnunu silmek için kolunu her kaldırdığında, gözleriyle etrafı tarıyordu. Sahtecilik konusunda bir deha olabilirdi ama kazandığı paranın nereye gittiğini tahmin etmek pek zor değildi.

Bana adımı sormadı, daha doğrusu bana sadece kullanmak istediğim adı sordu. Doğum tarihi, adres, ehliyet mi ya da kimlik mi, üzerinde organ bağışçısı olmak istiyor muyum? Yürürken, daha sessiz olan kütüphaneye girdik ve temiz, şerit halinde bir afişin yanına geldiğimizde, onun önünde durmamı söyledi ve fotoğrafımı çekti. Onunla kütüphanede buluşmadan önce kendime ekstra özen göstermiş, hatta bazı makyaj malze-

meleri bile almıştım, bu yüzden on dokuz yaşında görüldüğümü biliyordum. Aslında, olay gözlerdeydi. Eğer hayatınızda yeterince fazla şey gördüyseniz, yüzünüzün geri kalanı nasıl olursa olsun, daha yaşlı görünürsünüz.

Bana o akşam belirli bir sosisli arabasının orada buluşmamızı ve ihtiyacım olanları hazırlamış olacağını söyledi. Yeniden buluştuğumuzda – ki yine geç kalmıştı – elinde bir zarf vardı. Böyle küçük bir şey gerçekten bir insan hayatının değişmesi için yeterliydi. Bana bunun karşılığında bin dolar alacağını ama eğer onunla yatarsam beş yüze düşeceğini söyledi.

Ona bin doları ödedim.

Sonrasında o bir yöne, ben diğer yöne doğru uzaklaştık ve geceyi geçirmeyi planladığım pansiyona – ki çorbacıdan ve yasa dışı belgelerden bahseden bir kızı hatırlayabilecek herhangi birinden oldukça uzaktı – gittiğimde, zarfı açtım ve ilk defa Inara Morrissey'e iyice baktım.

“Neden bulunmak istemiyordun?” diye sordu Victor, kahve kremasını elindeki kalemin tersiyle karıştırırken.

“Bulunmak konusunda bir endişem yoktu; bulunmak için birisinin seni araması gerekir.”

“Peki, neden kimse seni aramayacaktı?”

“New York’u özlüyorum. Orada kimse bana böyle sorular sormuyordu.”

Teknisyenlerden biri bir hattı açtığında, Victor kulağında statik hışırtıyı duydu. “New York bize Genel Öğretim Geliştirme* belgesini üç yıl önce aldığını bildirdi. Sınavı büyük başarıyla

* GED: General Education Development, Kuzey Amerika’da lise terk kişilere dışarıdan verilen lise mezuniyeti anlamına gelen derece.

la geçmiş ama, Üniversite Giriş sınavına başvurmamış ya da notlarının bir üniversiteye ya da işverene gönderilmesini istemiş."

"Liseyi tamamlamadan ayrıldın mı?" diye sordu Victor. "Yoksa Genel Öğretim Geliştirme puanın diploma almana yetmedi mi?"

"Artık elinizde bir isim olduğu için, hayatımı eşelemeniz daha kolay hale geldi, değil mi?" Pastayı bitirmiş ve sonrasında çatalı ve bıçağını tabağın üzerine düz bir açıyla dikkatlice yerleştirmişti. Şeker paketlerinden birini hışırdatarak açıp, şekeri tabağın içine bir yığın halinde boşalttı. Bandajlı olmayan tek parmağını yalayıp şekere bastırıyor ve sonrasında da yalıyordu. "Ama bu size sadece New York'taki hayatım hakkında bir şeyler söyler."

"Biliyorum, bu yüzden bana daha öncesinde neler olduğunu söylemen gerekiyor."

"Inara olmayı seviyordum."

"Ama bu sen değilsin," dedi Victor nazik bir şekilde ve bu kızın gözlerinin öfkeyle parlamasına neden oldu. Öfkesi de, yüzündeki yarım gülümseme ve şaşkınlık ifadeleri gibi hızla kaybolmasına rağmen, yine de oradaydı.

"Yani, güle başka bir isim vererseniz, o hala bir gül olmaya devam etmez mi?"

"Bu sadece bir kelime oyunu, kimlik değil. Senin kim olduğun bir isimden ibaret değil ama bir geçmişin var ve ben o geçmişini bilmek istiyorum."

"Neden? Benim geçmişim size Bahçıvan hakkında bir şey söylemeyecek ve aslında olay bu, değil mi? Bahçıvan ve Bahçesi. Ve onun tüm Kelebekleri?"

"Eğer, o adam duruşmaya çıkabilecek kadar hayatta kalırsa, bizim de jüriye inanılır tanıklar vermemiz gerekiyor. Adı hak-

kında bile gerçeği söylemeyen genç bir kadın bu tanıma hiçbir şekilde uymuyor."

"Bu sadece bir isim."

"Senin olmadığı sürece değil."

Dudakları, kısa bir süre o garip tebessümle kıvrıldı. "Bliss de öyle söylemişti."

"Bliss mi?"

Lynotte her zamanki gibi dövme odasının dışında duruyordu, tek parça kıyafetim olan, parlak siyah elbisemi giyerken, gözlerini nazikçe benden uzağa çevirmişti. "Gözlerini kapat," dedi bana. "Bunu aşama aşama yapalım."

Bu odanın içerisinde gözlerimi o kadar uzun süre kapalı tutmuştum ki, gönüllü olarak kör olma fikri neredeyse tenimin karıncalanmasına neden olmuştu. Lyonette bana karşı bugüne kadar çok iyi davranmıştı ve onun bunu diğer kızlar için de yapmış olduğunu biliyordum. Ona daha fazla güvenebileceğime karar vermiştim. Gözlerimi kapattıktan sonra, elimi tuttu ve bizim genellikle kullandığımız koridorun tam tersi yönünde ilerlememe yardımcı oldu. Uzun bir koridordu ve sonunda koridorun bitiş noktasında sola doğru döndük. Sağ elimle cam duvarlara dokunuyordum, açık kapıların her birinin önünden geçerken, kolum boşlukta sallanıyordu.

Ve sonra, beni bir kapıya doğru yönlendirdi ve ellerini nazikçe kollarımın üst kısmına koyup beni yönlendirerek, istediği pozisyonda durmamı sağladı. Bir adım gerilediğini hissettim. "Aç gözlerini."

Önümde, benim odamın neredeyse aynısı bir odanın ortasında duruyordu. Burada sadece küçük kişisel dokunuşlar var-

dı: Yatağın üzerindeki rafın üzerine dizilmiş, origami şekillerinden oluşan yaratıklar, çarşaf, battaniye ve yastıklar, tuvalet, lavabo ve duşun görünmemesini sağlayan bal kabağı rengi perdeler. Büyük yastıkların birinin alt köşesinden, sıkışmış bir kitabın ucu görünüyordu ve yatağın alt kısmına çekmeceler yerleştirilmişti.

“Sana ne isim verdi?”

“Maya.” Bu ismi ilk defa yüksek sesle söylerken hissettiğim titremeyi bastırmaya çalıştım, onun bunu defalarca söylediği zamanı hatırladığımda -

“Maya,” diye tekrarladı Lyonette ve böylece ismimi tutunabileceğim başka birisinin ağzından da duymamı sağlamıştı. “Şimdi kendine bir bak bakalım, Maya.” Arkamdaki başka bir aynaya rahatlıkla bakmak için kullanabileceğim bir aynayı bana doğru tutuyordu.

Sırtımın büyük bir bölümü hâlâ pembe ve dövmenin taze olmasından dolayı mürekkebin etrafındaki deri hâlâ şiş durumdaydı, bu bölgelerin, kabuklar döküldükten sonra olacağından daha koyu renk göründüğünü biliyordum. Kumaşın aralandığı yerlerde hala parmak izleri görünüyordu ama deseni gizleyecek hiçbir şey yoktu. Çirkin ve korkunçtu.

Ve güzeldi.

Üst kanatlar, Lyonette’in saçları ve gözleri gibi altın sarısı bir kahverengiydi, üzerinde siyah, beyaz ve koyu bronz benekler vardı. Alt kanatlar da ise kırmızı gül ve mor tonları hakimdi, ayrıca bu kanatlara da siyah beyaz desenler yerleştirilmişti. Detaylar, hayret vericiydi, hafif renk değişimleri şekillerin bireysel ölçeklerde görünmesine neden oluyordu. Renkler yoğun ve canlıydı, neredeyse tene nüfuz etmişlerdi ve tasarlamış olduğu dövme deseni omuzlarımın ucundan başlayarak, kalça eğrimin biraz altına kadar, neredeyse sırtımın tamamını kaplı-

yordu. Kanatlar uzun ve dardı, dış kenarları hafifçe bedenimin yan taraflarına dönüyordu.

Buradaki sanatsal yetenek, inkar edilemezdi. Başka her ne olursa olsun, Bahçıvan yetenekliydi.

Dövmeden nefret etmiştim ama *gerçekten* güzeldi.

Kapının kenarından bir baş içeriye uzanmış ve hemen arkasından da küçücük bir kız içeriye girmişti. Omuzları geriye doğru dururken boyu yüz elli santimden uzun olamazdı ama onun kıvrımlarını gören hiç kimse onun bir çocuk olduğunu düşünemezdi. Kızın kusursuz, donuk beyaz bir teni, kocaman menekşe mavisi gözleri vardı ve yüzünü, rastgele toplanmış kıvrırcık siyah bukleler çevreliyordu. Güzel olmaktan çok tatlı görünen, düğme gibi burnuyla, çarpıcı tezatlardan oluşuyordu, ama Bahçe’de görebildiğim tüm diğer kızlar gibi, o da nefes kesiciydi.

Etrafınız çok fazla güzellikle çevrelendiğinde, güzellik anlamını yitirebiliyor.

“Demek, yeni kız bu.” Sıçrayarak yatağın üzerine oturup, küçük yastıklardan birini göğsüne bastırdı. “O pislik sana ne isim verdi?”

“Seni duyabilir,” dedi Lyonette azarlar gibi, ama yatağa oturmuş olan omuzlarını silkmekle yetindi.

“Bırak duysun. Hiç bir zaman bizden onu sevmemizi istemedi. Peki, sana ne isim verdi?”

“Maya,” dedim Lyonette ile aynı anda ve böylece bu ismi duymanın zorluğu biraz daha azaldı. Merak ediyordum; bu şekilde mi devam edecekti, zamanla bunu duymak hiç canımı acıtmayacak bir hale mi gelecekti yoksa bu, aynı cımbızla ulaşamadığınız bir kıymık parçasına benzeyen, bir cam parçası olarak içimde kalmaya devam edecek miydi?

"Eh, bu hiç de fena bir isim sayılmaz. O lanet olası herif bana Bliss* ismini verdi." Gözlerini devirip, surat astı. "Bliss! Ben hiç mutlu bir insan gibi görünüyor muyum? Ahh, bir bakalım." Parmaklarını döndürür gibi bir hareket yaptığında, bana birazcık da olsa Hope'u hatırlatmıştı. Bunu düşünürken, sırtımı görebilmesi için yavaşça arkamı döndüm. "Çok kötü değil. En azından renkler sana yakışmış. Şimdi bir de bunun ne tür bir kelebek olduğuna bakmamız gerekecek."

"Bu bir, Batı Çam Benekli," diye iç geçirdi Lyonette. Yan bakışlarım karşısında omuzlarını silkti. "Bu da yapılacak bir şey. Belki de durumu biraz daha kötü bir hale getiriyordur. Benimki Benekli Bakır."

"Ben de Meksika Mavi Kanatlısıyım," diye ilave etti Bliss. "Bu da yeterince güzel. Korkunç tabii ki ama bakmam gereken bir şey değil. Her neyse, bu isim meselesi umursanacak bir durum da değil sonuçta, öyle değil mi? Bize A, B veya üç bile diyebilirdi ve bu bir şey değiştirmezdi. Bu isme cevap ver ama sana ait bir şeymiş gibi davranma. Bu şekilde en azından daha az kafa karıştırıcı oluyor."

"Daha az kafa karıştırıcı mı?"

"Elbette! Kim olduğunu hatırla, o zaman sadece bir rol oynuyor olursun. Eğer onun kendin olduğunu düşünmeye başlarsan, işte o zaman kimlik karmaşası yaşamaya başlarsın. Kimlik krizi genellikle sinir krizine neden olur ve burada sinir krizi geçirdiğinde —"

"Bliss."

"Ne? Bununla başa çıkabilecekmiş gibi görünüyor. Henüz ağlamıyor ve hepimiz onun dövmeyle işi bittiğinde ne yaptığını biliyoruz."

Tıpkı Hope gibiydi, ama çok daha akıllıydı.

* Bliss: Saadet.

"Peki, sinir krizi geçirmek neye neden oluyor?"

"Koridorları kontrol et, sadece bunu yemekten sonra yapma."

"Sadece koridorlarda yürüdün," diye hatırlattı Victor.

"Gözlerim kapalı halde."

"Koridorda ne vardı?"

Cevap vermek yerine, elindeki kahve fincanın döndürüyordu, ona sanki bunu zaten biliyor olmalısın der gibi bir bakış atmıştı.

Victor, yine kulağında statik hışırtısını duydu. "Az önce Ramirez hastaneden aradı," dedi Eddison. "Doktorların hayatta kalmasını beklediklerinin fotoğraflarını gönderiyor. Kayıp Kişilerin şansı biraz yaver gitmiş. Onlar ve morgdaki olanlar arasında, kızların yaklaşık yarısı tanımlanabilmiş. Ama bir sorumuz var."

"Ne tür bir sorun?"

Kız dikkatle ona bakıyordu.

"Tanımladıkları kızlardan biri oldukça önemli bir ailenin kızı. Hâlâ kendisini Ravenna olarak tanıtıyor olsa da, parmak izleri Patrice Kingsley ile eşleşiyor."

"Senatör Kingsley'in kayıp kızıyla mı?"

Inara sandalyesinde geriye doğru yaslandı, yüzünde açıkça durumla eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. Victor, onun karmakarışık olmak üzere olan bir durumda neyi bu kadar eğlenceli bulduğundan emin değildi.

"Senatöre durum hakkında bilgi verildi mi?" diye sordu.

"Henüz değil," diye cevapladı Eddison. "Ramirez bilgileri öncelikle bizimle paylaşmak istemiş. Senatör Kingsley kızını

bulmak konusunda çaresizlik içerisindeydi, Vic; bu soruştur-
maya zorla girmeme şansı yok."

Ve bu olduğunda, bu kızlara sunabilecekleri tüm mahremi-
yet ihtimali, tamamen ortadan kalkacaktı. Kızların yüzleri bu-
radan, Batı Kıyısına kadar haber ağı üzerinden yayılacaktı. Ve
Inara... Victor yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Senatör,
fazlasıyla suskun bu genç kadın ile ilgili herhangi bir şüphe
olduğunu öğrenirse, onun aleyhinde dava açılana kadar rahat
etmeyecekti.

"Ramirez'e bu bilgileri elinden geldiği kadar uzun süre gizli
tutmasını söyle," dedi Victor sonunda. "Zamana ihtiyacımız
var."

"Anlaşıldı."

"Kızı ne zamandır kayıptı?"

"Dört buçuk yıldır."

"Dört buçuk yıl mı?"

"Ravenna," diye mırıldandı Inara ve Victor gözlerini dikip
baktı. "Kimse, orada ne kadar kaldığını asla unutmaz."

"Neden?"

"Bu bazı şeyleri değiştiriyor, değil mi? Bir senatörün işe bu-
aşmış olması."

"Bu senin durumunu da değiştiriyor."

"Elbette değiştiriyor. Nasıl değiştirmesin ki?"

Victor, huzursuz bir şekilde onun zaten bildiğini fark etti.
Belki detayları bilmiyordu ama bir şekilde kendisinden şüphe-
lenildiğini biliyordu. Victor, onun gözlerindeki eğlenceyi, du-
daklarının alaycı kıvrımını inceledi. Bu yeni bilgiyi biraz fazla
rahat karşılamıştı.

Odadaki hakimiyet gücünü kaybetmeden önce, konuyu de-
ğiştirmenin tam zamanıydı. "Dairedeki kızların, senin ilk arka-
daşların olduğunu söylemiştin."

Kız, sandalyesinde hafifçe kıpırdandı. "Bu doğru" dedi, ihtiyatlı davranmaya çalışıyordu.

"Neden öyle söyledin?"

"Çünkü, daha önce benim arkadaşım olmamıştı."

"Inara."

Victor'un kullandığı bu ses tonuna, kızlarının yaptığı gibi tepki vermişti – içgüdüsel olarak, istemsizce ve bir an bile olsa bunun farkına geç vardığında ise suratını asmıştı. "Bu işte gerçekten iyisin. Çocukların var mı?"

"Üç kızım var."

"Ama yine de kırılmış çocuklar üzerine kariyer yapıyorsun."

"Kırılmış çocukları kurtarmaya çalışıyorum," diye düzeltti onu Victor. "Bu çocuklar için adalet sağlamaya çalışıyorum."

"Gerçekten bu kırılmış çocukların adaleti umursadıklarını mı düşünüyorsun?"

"Sen böyle düşünmüyor musun?"

"Aslında hiç böyle düşünmedim, hayır. Adalet en iyi şartlarda bile hatalı davranır ve aslında hiçbir şeyi tam olarak düzeltemez."

"Eğer çocukken adalet sağlanmış olsaydı da böyle söyler miydin?"

Yüzünde o acı, gülümsemeye benzer ifade belirdi ama hızla yok oldu. "Ne için adalete ihtiyacım olsun ki?"

"Tüm hayatımı bu işe adadım ve önümde kırık bir çocuk oturduğumda bunu fark etmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Bunu kabul edermiş gibi başını eğdi, sonra dudağını ısırды ve irkildi. "Tam olarak doğru değil. Kırık ve yaralı bir çocuktan ziyade bana gölgede kalmış bir çocuk diyelim. Ben, tek ayaklı asker değil, yatağın altına kaçmış ve yerdeki tozların üzerine toplayan oyuncak ayıyım."

Victor hafifçe gülümsedi ve hızla soğuyan kahvesini yudumladı. Kız yine eski oyuncu haline geri dönmüştü. Her ne kadar Eddison bunu rahatsız edici bulsa da, Victor tanıdık olduğu bir zemin üzerinde olduğunu biliyordu. "Ne açıdan?" diye sordu.

Bazen sadece bir düğüne bile bakarak, bu evlilikten ortaya çıkacak çocukların kaçınılmaz bir şekilde ihmal edileceğini ve hayatlarının sonrasının da berbat olacağını anlayabilirdiniz. Bu iki insanın hiçbir şekilde çocuk yapmamaları gerektiği – ama kesinlikle yapacakları – bir önsezi ya da zalim bir kabulleniş değil, bir gerçektir.

Tıpkı benim anne ve babam gibi.

Annem, babamla evlendiğinde yirmi iki yaşındaydı; bu, onun üçüncü evliliği idi. İlk evliliğini daha on yedi yaşındayken, annesinin o anki kocasının erkek kardeşi ile yapmıştı. Bu evliliği neredeyse bir yıl kadar sürmüştü ve adam cinsel ilişki esnasında kalp krizi geçirerek ölmüştü. Adam giderken ona oldukça iyi bir miras bırakmıştı, bu sayede de, kocasının ölümünden birkaç ay sonra kendinden on beş yaş büyük bir adamla evlenmiş ve bir sene sonra bu adamdan boşandıktan sonra da, maddi açıdan yine kârlı olarak hayatına devam etmişti. Sonrasında babamla tanışmıştı ve eğer babam onu hamile bırakmış olmasaydı, bu evliliğin gerçekleşeceğinden şüphe duyuyordum. Babam, yakışıklıydı ama zengin biri değildi, öyle büyük gelecek vadeden bir kişi de değildi ve annemden sadece iki yaş daha büyüktü, bu da aslında annem için aşılamayan bir dizi engel anlamına geliyordu.

Bütün bunlar için de, erken menopoza girip, yeniden evlenmek için fazla kurumuş durumda karar vermeden önce, dokuz koca eskitmiş olan, *onun* annesine teşekkür edebiliriz. Ve

her bir kocası da evlendikten kısa bir süre ölmüştü, hem de her biri, bir öncekinden daha hızlı bir şekilde. Hiçbirinin ölümünde de, cinayet söz konusu değildi. Sadece... öylece ölmüşlerdi. Elbette, hepsi de antika değerine layık yaşlı insanlardı ve hepsinden pahaya değer miras da kalmıştı, dolayısıyla annem de belli beklentiler içerisinde büyütülmüş ve üçüncü kocasında bunların hiçbirini bulamamıştı.

Ama onlar için şunu söyleyebilirim: bu evliliği yürütmeyi denemişlerdi. İlk birkaç yıl boyunca, babamın ailesine yakın bir yerde yaşamıştık, kuzenler, teyzeler ve amcalarla iç içe geçen bir yaşamdı ve diğer çocuklarla oyun oynadığımı bile hatırlayabiliyorum.

Sonrasında oradan taşındık ve bir şekilde ailenin iki tarafıyla da ilişkilerimiz kesildi, sonrasında geriye sadece ben, ailem ve onların çeşitli ilişkileri kaldı. Her zaman ya en son sevgililerini ziyaret ediyor ya da yatak odalarma çekilmiş oluyorlardı, bu yüzden de ben kendi kendine yetebilen bir çocuk olarak büyümek zorunda kaldım. Mikrodalga fırınını nasıl kullanmam gerektiğini öğrendim, alışveriş yapmak için en yakın markete giden otobüsün saatlerini ezberledim, annemin ve babamın haftanın hangi günlerinde ceplerinde nakit para olduğunu belirledim, böylece market alışverişlerimi o günlere planlıyordum.

Ve bunun çok garip görüldüğünü düşünürsünüz, öyle değil mi? Alışverişteyken ne zaman biri – endişeli bir kadın ya da tezgahtar – bana bir şeyler sorduğunda, onlara annemin dışarıda arabada, bebekle birlikte olduğunu, arabayı havalandırdığını söylerdim. Kış aylarında olsak bile, buna hep inanırlardı ve sonrasında bana gülümseyip ne kadar harika bir evlat ve abla olduğumu söylerlerdi.

Dolayısıyla, ben sadece kendi kendime yetebilen bir çocuk değildim, bununla birlikte, pek çok insanın zeka seviyesinin pek yüksek olmadığını düşünüyordum.

Onlar, evlilik danışmanına bir şans vermeye karar verdiklerinde, ben altı yaşındaydım. Denemeye değil, şans vermeye karar vermişlerdi. Babamın işyerinde çalışan birisi ona sigortanın danışmanlığı karşıladığını söylemiş ve danışmanlık almanın, hakim karşısında boşanmayı hızlandırmaya yardımcı olduğunu açıklamıştı. Danışmanın onlara yapmaları için söylediği şeylerden biri, üçümüzün eğlenceli ve özel bir yere aile gezisi yapması olmuştu. Belki bir eğlence parkı olabilirdi.

Parka saat on gibi gittiğimizde, ilk birkaç saat boyunca işler yolunda gitti. Sonrasında atlıkarıncaya gittik. O lanet olası atlıkarıncalardan nefret ederim. Babam çıkmamı beklemek için çıkış kapısının önünde duruyordu, annemse girişte bana yardımcı olmak için gelmiş ve giriş kapısının önünde kalmıştı, ikisi birbirlerine tam ters yönlerde durmuş benim dönüşümü izliyorlardı. Demir korkuluklara ulaşabilmek için çok küçüktüm ve üzerinde bulunduğum at da çok genişti ki kalçalarımı acıyordu, atlıkarınca dönüyor, dönüyor, dönüyordu ve ben de babamın hoş Latin bir kızla yürüyerek uzaklaşmasını izliyordum. Bir sonraki dönüşümde ise annemin, uzun boylu, İskoç etekli kızıl saçlı bir adamla kahkahalar atarak uzaklaştığını gördüm.

Benden daha büyük, iyi bir çocuk, kendi küçük kız kardeşini indirdikten sonra, benim de inmeme yardım etti ve çıkışa doğru yürürken benim elimden tuttu. O anda sadece, onun ailesi ile birlikte kalmak istiyordum, benimle birlikte atlıkarıncada bekleyecek, yürürken elimi tutacak, bana gülümseyecek ve eğlenip eğlenmediğimi soracak birinin küçük kız kardeşi olmak istiyordum. Ama bunun yerine, atlıkarıncadan dışarıya çıktıktan sonra, ona teşekkür edip dikkatini elindeki cep telefonuna vermiş olan bir kadına el sallayarak, onun annem olduğunu düşünmesini sağladım ve onun kız kardeşiyle birlikte, onları gördüklerine gerçekten mutlu olan anne ve babalarının yanına gitmelerini izledim.

Günün geri kalanını, elimden geldiğince güvenlik görevlilerin ilgisini çekmemeye çalışarak, parkın etrafında dolaşarak geçirdim, ama güneş battı, park kapandı ve ben hâlâ ne annemi, ne de babamı bulamamıştım. Güvenlik beni fark etti ve beni Utanç Duvarı'na doğru kovaladı. Pekala, aslında buraya Kayıp Ebeveynler Yeri diyorlardı. Kaybolan çocukların listesini çıkarıyorlar ve hoparlör sistemi ile ebeveynlerin gelip almaları için çocukların isimlerini okuyorlardı. Orada başkaları da vardı, unutulmuş ya da sadece orada başıboş dolaşan veya saklanan başka çocuklar.

Bir süre sonra, içerideki yetişkinlerden birinin sosyal hizmetlerden bahsettiğini duydum. Özellikle de, akşam saat ona kadar gelip alınmayan çocuklar için sosyal hizmetleri aramaktan bahsediyordu. Yan komşularımız bir koruyucu aileydi ve onlar gibi insanlarla yaşama düşüncesi bile korkunçtu. Neyse ki o esnada, içerdeki küçük çocuklardan biri üzerine tuvaletini yapıp öyle bir feryat kopardı ki, tüm yetişkinler onunla ilgilenip, onu sakinleştirmeye çalışırken, ben de gizlice kapıdan sıvışıp, parka geri dönmeyi başardım.

Biraz aramam gerekti ama en sonunda ana kapıyı buldum ve oyun makinelerinden birinde biraz fazla uzun kalmış bir grup okul öğrencisinin arkasına takılıp, kimse beni görmeden kapıdan çıkıp otoparka ulaştım. Buradan ayrılıp, eve dönen tüm insanların uğrak yeri olan aydınlık bir benzin istasyonuna kadar yürümem bir saatimi aldı. Babamın atlıkarıncaya binmeden önce, atıştırmalık almam için cebime sıkıştırmış olduğu paranın çoğu hâlâ cebimdeydi, bu yüzden de o parayla önce onların cep telefonunu aradım, ulaşamayınca evi aradım ve sonrasında ikisine de ulaşamayıp, aklıma yapacak başka bir şey gelmeyince, yan komşularımızı aradım.

Saat neredeyse gecenin onu olmuştu, ama komşumuz yine de iki saatlik yolu göze alarak, arabasına atlamış ve beni almaya

gelmişti, sonrasında yine iki saatlik bir sürüşle beni evime getirmişti ama evde yanan tek bir ışık dahi yoktu.

"Bu komşunuz, koruyucu baba olan komşunuzdu, değil mi?" diye sordu Victor, kız kuruyan dudaklarını yalamak için konuşmasına ara verdiği sırada. Elinde ki boş şişeyi ondan alarak, tek taraflı aynaya doğru tuttu ve teknisyenlerden biri Eddison'un yeni bir şişe su getirdiğini söyleyene kadar şişeyi indirmede.

"Evet."

"Ama seni gelip almış ve güvenli bir şekilde eve getirmiş, peki onunla birlikte yaşamamanın neden bu kadar korkunç olabileceğini düşünüyordun?"

"Evin önüne geldiğimiz zaman bana, arabasına binmeme izin verdiği için onun lolipopunu yalayıp teşekkür etmem gerektiğini söyledi."

Victor'un sıkıdığı yumruğunun içindeki şişe buruşurken, karşı çıkar gibi bir ses çıkardı. "Tanrım."

"Başımı kucığına doğru çektiğinde, boğazıma parmağımyı soktum ve yediklerimin hepsini üzerine çıkardım. Bu arada kornaya da bastım, böylece karısı da dışarı çıkacaktı." Kız, masanın üzerinde duran başka bir şeker paketini açarak, yarısını ağzına boşalttı. "Bir ay kadar bir süre içinde adam cinsel tacizden tutuklandı ve karısı da oradan taşındı."

Kapı hızlı bir şekilde açıldı ve Eddison elindeki yeni bir şişe suyu kızı doğru attı. Protokol gereği, -boğulma tehlikesine karşılık - getirilen suyun kapağını çıkarıp almaları gerekiyordu ama Eddison'ın diğer eli, masaya bıraktığı kimlikleri tespit edilmiş diğer kurbanların fotoğraf dosyası ile doluydu ve dirseğinin iç kısmıyla da, kimlik kartlarının bulunduğu torbayı

tutuyordu. "Bize doğruları söylemeyerek," diye homurdandı Eddison, "bunu yapan adamı koruyorsun."

Inara haklıydı; bunu görmek, sadece okumaktan farklıydı. Victor yavaşça bir nefes alarak, içgüdüsel olarak hissettiği tiksinimeyi bastırmaya çalıştı. Yığının üzerindeki ilk fotoğrafı, sonra ikinciyi, üçüncüyü ve dördüncüyü eline aldı, fotoğrafların hepsi, mahvolmuş bahçedeki koridorların bazı bölümlerini gösteriyordu.

Victor, yedinci resme geldiğinde, fotoğrafa daha yakından bakabilmek için onu durdurdu. Fotoğrafı yeniden bıraktığında, parmağıyla görüntünün ortasındaki açık kahverengi bir kıvrımı okşuyordu. "Bu, Lyonette."

"Arkadaşın olan mı?"

Bandajlı eli nazik hareketlerle, fotoğraftaki camın kenarında dolaşmaya devam ediyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Öyleydi."

İsimler gibi doğum günleri de, Bahçe'deyken unutulması gereken şeylerdendi. Diğer kızları tanıdıkça, onların da yaşlarının oldukça genç olduğunu anladım ama yaşlar, orada konuşulan şeylerden değildi. Sadece bir önemi yok gibi görünüyordu. Bir noktada hepimiz ölecektik, koridorlar her gün bize bunun ne anlama geleceğini hatırlatıyordu, o zaman trajediyi artırmanın ne anlamı vardı ki?

Lyonette'e kadar.

Altı aydır o Bahçe'de bulunuyordum ve diğer kızların çoğuyla arkadaş olmama rağmen, özellikle Lyonette ve Bliss'le çok daha yakındım. İkisi de bana çok benziyordu, kaçınılmaz olan trajik kaderimizden dolayı bu dramı, ağlayacak ya da sızlayacak kadar çok yaşamayan kızlar. Bahçıvan'ın önünde korkudan titremiyorduk, onun gözdesi olmak bir şekilde talihimizi

değiştirecekmiş gibi, ona yalakalık yapmıyorduk. Biz, başımıza gelenleri çeken ve diğer türlü kendi işimize bakan kızlardık.

Bahçıvan, bize hayrandı.

Belirli zamanlarda servis edilen yemekler haricinde, belirli olarak bulunmamız gereken bir yer yoktu, bu yüzden de kızların çoğu rahat olduğu için odalarına çekilirlerdi. Bahçıvan eğer seni arıyorsa, kameraları kontrol eder ve her neredeyse seni hemen bulurdu. Lyonette, benden ve Bliss'ten geceyi onun odasında geçirmemizi istediğinde, bu konuda aklıma özel bir şey gelmemiştir. Bu, bizim hep yaptığımız bir şeydi. Aslında sesindeki çaresizliği, kelimelerinin keskinliğini hissetmeliydim ama Bahçe her nedense böyle duyguların körelmesine neden oluyordu. Burada, güzellik gibi umutsuzluk ve korkuda nefes alıp vermek gibi yaygın duygulardı.

Bize, gündüz giyeceğimiz kıyafetleri veriyordu – her zaman siyah ve kanatların görülebileceği şekilde, sırtımızı tamamen çıplak bırakan elbiselerdi - ama yatarken giymemiz için bir şey verilmiyordu. Çoğumuz sadece iç çamaşırlarımızla uyuyor ve sutyenimiz olmasını diliyorduk. Kaldığım pansiyon ve daire bu süreci rahat atlatmam için deneyim kazanmamı sağlamıştı; utanma duygum Bahçe'ye gelen kızların çoğundan daha azdı, bu da beni aşağılayarak kırabilecek şeylerden birinin daha eksik olması anlamına geliyordu.

Üçümüz yer yatağının üzerine birbirimize yakın bir şekilde kıvrılarak uzanmış, dışarıdan ışıkların kapanmasını bekliyorduk ve yavaş yavaş Lyonette'in bütün bedeninin titrediğini fark ettik. Titremesi nöbet gibi bir şey değildi, sanki teninin altında bir ürperme vardı ve her hareketiyle elektrik çarpmasına neden oluyordu. Kalkıp oturdum ve parmaklarımı onunkilere dolamak için elimi uzattım. "Sorun nedir?"

Altın gibi parlayan gözlerinden sicim gibi inen yaşlar, aniden midemin bulanmasına neden oldu. O güne kadar Lyonette-

te'in ağladığını hiç görmemiştim; gözyaşlarından nefret eden bir kızdı, özellikle de kendi gözyaşlarından. "Yarın benim yirmi birinci doğum günüm," diye fısıldadı.

Bliss, tiz bir ses çıkararak kollarını arkadaşımızın boynuna dolayıp, başını Lyonette'in göğsüne gömdü. "Lanet olsun, Lyon, çok üzgünüm!"

"Demek bizim de son kullanma tarihimiz var, öyle mi?" diye sordum kısık sesle. "Yirmi bir?"

Lyonette umutsuzca bana ve Bliss'e sıkıca sarıldı. "Ben... ben mücadele edip, etmeme konusunda karar veremiyorum. Her halükârda öleceğim ve bir şekilde onun bunu hak ederek yapmasını istiyorum ama ya mücadele etmek bunu daha acı verici bir hale getiriyorsa? Kahretsin, kendimi bir korkak gibi hissediyorum ama ölmek zorundaysam, canımı yakmasını istemiyorum!"

Hıçkırmaya başlamıştı ve tam o anda cam yerine etrafımıza o kalın duvarların indirilmiş olmasını diledim, böylece o küçük alanda sıkılıp kalacaktık ve kimse onun ağlamasını duymayacaktı. Lyonette, kızlar arasında güçlü bir yapıya sahip olmasından dolayı, saygıdeğer bir üne sahipti ve öldüğünde kimsenin onun zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordum. Ama çoğunlukla kalın duvarlar haftada iki sabah indiriliyordu – öyle olsun ya da olmasın, biz buna hafta sonu diyorduk – bu sayede gerçek bahçıvanlar güzel hapishanemize bakım yapabiliyorlardı. İşe alınan yardımcılar bizi asla görmüyorlardı ve aramızdaki bir dizi kapalı kapı, onları bizim sesimizi de duymamasını garanti altına almış oluyordu.

Hayır, bir dakika. Duvarlar, içeri yeni bir kız getirildiğinde de iniyordu. Ya da birisi öldüğü zaman.

Duvarların aşağıya indirilmesinden hoşlanmıyorduk. Onların inmesini dilemek olağandışı bir durumdu.

Tüm gece boyunca, ağlamaktan bitkin düşüp uykuya daldıktan ve sonra yeniden ağlamak için uyandıktan sonra uzun zaman boyunca Lyonette'in yanında kaldık. Dördüncü seferde, sendeleyerek duşa girecek kadar uyandı, onun saçlarını yıkamasına, taramasına ve örgüleri bir taç gibi başının etrafına sarmasına yardım ettik. Dolabına yeni bir elbise bırakılmıştı; siyah rengin aksine, bu elbise alev gibi parlayan, altın ipliklerle süslenmiş, kehribar renginde, ipek bir elbiseydi. Sırtındaki parlak kelebeğin kanatları açık kahverengi teni üzerinde alev gibi parlarken, kanatların içlerine serpiştirilmiş olan balkabağı rengi turuncu ve altın sarısı benekler farklı bir kontrast yaratıyordu, kıyafetteki muhteşem renkler ve dövmenin rengi bir araya geldiğinde, ortaya şahane bir görüntü çıkıyordu. Benekli Bakır'ın açık kanatları.

Bahçıvan günün ağarmasından hemen önce, onun için geldi.

O, zarif bir bedene sahip olan, belki ortalamadan biraz daha uzun ve yapılı bir adamdı. Her zaman böyle insanlara baktığınız zaman onların oldukları yaşlarından on ya da on beş yaş daha genç göründüklerini düşünürdünüz. Koyu sarışın saçları her zaman mükemmel bir kesime sahip ve kusursuz bir şekilde taranmış olurdu, okyanus gibi derin ve solgun yeşil gözlere sahipti. Yakışıklıydı, hâlâ onu gördüğüm zaman midem altüst oluyor olsa da, bunu kimse inkâr edemezdi. O güne kadar hiç tamamen siyah giyindiğini görmemiştim. Kapıda durmuş, baş parmaklarını ceplerine sokmuş, öylece bize bakıyordu.

Derin bir nefes alan Lyonette, Bliss'e dönüp önce sıkıca sarıldı, sonrasında veda etmek için öptü, öpmek için yanağına doğru eğildiğinde, onun kulağına bir şey fısıldadığını gördüm. Ardından bana döndü ve kollarıyla sanki kaburgalarımı kıracakmış gibi, sıkıca bana sarıldı. "Benim adım, Cassidy Lawrence" diye fısıldadı, o kadar kısık sesle konuşmuştu ki, zar zor duyabilmişim. "Lütfen beni unutma. Beni hatırlayacak tek

kişinin o olmasına izin verme." Beni öptü, gözlerini kapattı ve Bahçıvan'ın onu götürmesine izin verdi.

Bliss ve ben o sabahın geri kalanını Lyonette'in odasında, geçirmiş olduğu beş yıl boyunca biriktirmiş olduğu küçük kişisel eşyalarını toparlayarak geçirdik. Orada olduğu beş yıl boyunca. Mahremiyet perdelerini indirdik, çarşaf ve örtülerle birlikte düzenli bir şekilde katlayarak, çıplak şiltenin kenarına koyduk. Yastığının altına sakladığı kitabın, bir İncil olduğunu gördük, beş yıl boyunca yüklediği öfkeleri, umutları ve hayalleri ayetlerin aralarına karalamıştı. Odasında neredeyse Bahçe'deki bütün kızlara yetecek kadar origami hayvanı vardı ve diğer birkaç parça eşyası ile birlikte, siyah kıyafetlerini de alıp, öğleden sonramızı da onun eşyalarını diğer kızlara dağıtarak geçirdik. Akşam yemeğine oturduğumuzda, odada Lyonette'e dair tek bir iz dahi kalmamıştı.

O gece, duvarlar indirildi. Bliss ile, aslında dikilmiş çarşaf-lardan çok daha fazla katman olan yatağımda, birbirimize sokulup yattık. Sorun yaratmayarak, kendimizi öldürmeye çalışmayarak kişisel şeyler kazanabiliyorduk, bu yüzden artık sırtıma resmedilmiş alt kanatlardaki gül ve mor renklerin hâkim olduğu battaniyelerim ve çarşaflarım vardı. Duvarlar aşağı inip, bizi odamıza hapsettiğinde, Bliss bağırp, küfretti. Birkaç saat sonra duvarlar yerden sadece birkaç adım yukarı kaldırıldığında, Bliss elimden tuttu ve koridorları araştırmak sıkışarak duvarların altından geçtik.

Ama sadece birkaç adım uzaklaşabildik.

Bahçıvan, bahçenin yan duvarına yaslanmış, camın içindeki kızı inceliyordu. Kızın başı neredeyse göğsüne değecek kadar eğilmiş, koltuk altlarındaki küçük üzengiler, onu dik tutuyordu. Berrak renkte reçine sıvısı camın geri kalanını doldurmuş, kızın elbisesi adeta suyun altındaymış gibi sıvının içinde kalmıştı. Sırtındaki, neredeyse cama yaslanmış olan parlak kanatların her bir detayını görebiliyorduk. Lyonette olan her şey –

vahşi gülümsemesi, gözleri – saklanmıştı, böylece sadece kanatları odak noktası haline gelmişti.

Bahçıvan bize doğru döndü ve elini uzatıp, uykudayken karışmış olan saçlarımdaki düğümleri düzeltmeye başladı. "Saçlarını toplamayı unutmuşsun, Maya. Kanatlarını göremiyorum."

Kaba bir şekilde topuz yapmak için saçımı toparlamaya başlamıştım ama bileğimden tutarak, beni arkasından çekmeye başladı.

Odama doğru.

Bliss küfredip, koridorda koşmaya başladı, ama bunu yapmadan önce gözlerindeki yaşları görmüştüm.

Bahçıvan yatağıma oturdu, saçlarımı ipek gibi parlayana kadar fırçaladı ve tekrar tekrar parmaklarını saçlarımın gezdirdi. Sonra elleri ve dudakları başka bir yere kaydı ve ben de gözlerimi kapatıp, sessizce ezberimden "Huzursuzluk Vadisi"ni okumaya başladım.

"Bekle bir dakika, ne?" diye araya girdi Eddison, yüzünde tiksinişmiş bir ifadeyle.

Kız gözlerini resimden ayırıp, şaşkınlıkla ona doğru bakıyordu. "Huzursuzluk Vadisi," diye tekrarladı. "Bu Edgar Allan Poe'nun bir şiiri. *'Savaşlara gitmişlerdi onlar, zarif bakışlı yıldızlara güvenerek geceleyin sular kararırken, gök mavisini kulelerinden, çiçekleri gözetliyorlardı'*... Poe'yu severim. Bu kadar küstahça aksi olan birinin, tazeleyici bir yönü de var."

"Ama ne—"

"Bahçıvan odama her gelişinde, yaptığım şey buydu," dedi kız açıkça. "Onunla mücadele etmeyecektim, çünkü ölmek istemiyordum ama yine de onun yaptıklarına eşlik de etmek is-

temiyordum. Bu yüzden de onun yaptığı şeyi yapmasına izin veriyor ve zihnimi meşgul etmek için de Poe'nun şiirlerini okuyordum."

"Dövmeni bitirdiği gün, bu ilk sefer mi olmuştu, şey...ilk defa—"

"Poe'nun şiirini okumam mı?" diye onun cümlesini tamamladı, alaylı bir şekilde bir kaşını havaya kaldırarak. Victor kızardı ama başıyla onayladı. "Hayır, Tanrıya şükür. Birkaç ay önce seks hakkında bir şeyler öğrenmek istediğimde, Hope bana oğlanlarından birini ödünç vermişti. Öyle sayılır."

Eddison boğulur gibi sesler çıkarıyordu ve Victor o sırada bu tür konuşmaları, kızlarıyla eşinin yapmasından dolayı ne kadar minnettar olduğunu düşünüyordu.

Başka herhangi bir ortamda olsaydık, muhtemelen Hope'a fahişe diyebilirdik, ama – kızları polisler tarafından elinden alınana kadar gerçekten bir fahişe olan - Sophia, bu tür kelimeler hakkında biraz hassas davranıyordu. Ayrıca, Hope bunu sadece eğlence için yapıyordu, para için değil. Aslında gerçek bir servet kazanabilirdi. Erkek, kadın, çiftli, üçlü veya gruplar halinde, Hope her şeye vardı.

Ve aslında, dairede gizlilik diye bir şey de yoktu. Banyo haricinde, ne de olsa hepsi bir odadan oluşuyordu ve yataklar arasına germiş olduğumuz perdeler de çok fazla şeyi saklayabilecek kadar kalın değildi. Paravan diye bir şey zaten yoktu. Kesinlikle hiçbir şeyi ses geçirmez hale getirmiyorlardı. Eve birilerini getirenler, sadece Hope ve Jessica değillerdi ama en sık yapan onlardı, hatta bazen bunu günde birden fazla yaptıkları da oluyordu.

Erken yaşta pedofillere açıkça maruz kalmam* – burada kelime oyunu yapmıyorum – benim çoğunlukla sekse karşı ilgisiz olmama neden olmuştu. Hem bu nedenden, hem de ailem yüzünden. Bu, korkunç bulduğum ve kesinlikle yapmak istemediğim bir şeydi ama kızlarla birlikte yaşadıkça, düşüncelerim yavaş yavaş değişmeye başladı. Yapmadıkları zamanlarda da, sık sık bu konuyu aralarında konuşuyorlardı ve benim durumuma gülseler bile, onlara sormuş olduğum aptalca sorulara cevap veriyorlardı – ya da söz konusu Hope olduğunda, bana nasıl mastürbasyon yapılacağını gösteriyordu – bütün bu konuşmalar ve gülüşmelerin sonunda merakım tiksinneme galip geldi ve bir denemeye karar verdim. Şey, daha doğrusu denemeyi düşünmeye karar verdim desem daha iyi olacak. İlk başlarda karşıma çıkan fırsatlardan uzak durdum, çünkü hâlâ emin değildim.

Sonra, akşam işe gitmeyeceğim bir öğleden sonra, Hope yanında iki delikanlıyla birlikte eve geldi. Birlikte çalıştığımız Jason, kadın garsonların ezici çoğunluğunun olduğu yerde çalışan erkeklerden biriydi, ve arkadaşı Topher dairede oldukça sık gördüğümüz insanlardı. Hope orada olsun ya da olmasın, sık sık uğrarlardı; onların takılması eğlenceli tipler olduklarını düşünüyorduk. Hope, Jason'un üzerindeki çıkarmakla meşgulken, henüz kapının önüne yeni gelmişlerdi ve perdeleri çekip, Hope'un yatağına kahkahalar atarak devrilene kadar ikisi de tamamen çıplak kalmışlardı.

En azından Topher, kızaracak ve çıkardıkları kıyafetleri ayağıyla yatağın kenarına atacak kadar nezaket göstermişti.

Ben o sırada, elimde bir kitap, koltuklardan birinde otuyordum. Gerçek bir adrese kavuşur kavuşmaz, ilk yaptığım şeylerden biri hemen bir kütüphaneye giderek, kart çıkartmak

* Exposure: Burada kullanılan exposure kelimesi, maruz kalmak ile birlikte teşhir etme anlamına da gelir.

olmuştu ve haftada birkaç kez de orayı ziyaret ediyordum. Ben daha küçükken, okumak benim için bir kaçış gibiydi ve artık kaçmamı gerektirecek bir şeyim kalmamasına rağmen bunu yapmak hâlâ çok hoşuma gidiyordu. Üzerinde hala birkaç parça kıyafeti olan Topher, iki bardağa portakal suyu doldurdu – birkaç gün önce sosyal hizmetler kontrole gelmiş ve bu nedenle de buzdolabımız tamamen dolu haldeydi – ve bir tanesini bana uzatarak koltukta yanıma oturdu.

“Ne, onlara katılmıyor musun?” diye dalga geçtiğimde Topher’ın yüzü daha da fazla kızardı.

“Hope ile beraber olmanın biraz devre mülke benzediği zaten sır değil, ama ben aynı zamanda paylaşmaktan hoşlanmıyorum,” diye homurdandığımda, kıkırdadım. Hope, *kesinlikle* devre mülk gibiydi ve bundan gurur duyuyordu.

Topher modellik yapan belki henüz on dokuz yaşlarında bir delikanlıydı, bazen biraz para kazanmak için Guilian’a birkaç ekstra teslimatta yardım ederdi. Modellere yakışır tarzda yakışıklı bir delikanlıydı – bilirsiniz, devamlı gözünüze sokulduğu için, sıradan gibi görünen bir yakışıklılık. Ama aslında iyi bir çocuktur. Hope ve Jason çılgınlık atarak kendilerinden geçerken, bir hafta önce hepimizin izlemeye gittiği matineden, geçici bir müze sergisinde birkaç gün boyunca canlı mankenlik yaptığı gösteriden, ikimizin de tanıdığı bir çiftin evlenmesinden ve bu evliliğin devam edip etmeyeceğinden bahsettik.

Yani, tamamen olağan ve sıradan bir öğleden sonra geçiriyorduk.

Ama en sonunda, bu eğlencelerinin bitmesi gerekiyordu. “Saat neredeyse dört!” diye bağırdım onların iniltileri arasından kendi sesimi duyurmak için. “İkinizin işe gitmesi gerekiyor!”

“Tamam, şimdi işini bitiriyorum!”

Söylediklerimi doğrulamak istermiş gibi, Hope otuz saniye den az sürede Jason'ın çığlıklarını zayıf iniltilere döndürmüştü, sonrasında ikisi de hızlı bir şekilde duşa girdiler ve işe gittiler. Çarşamba günleri dersleri olan ve gece ondan önce eve dönmeyecek olan Noemie ve Amber haricinde, diğer kızların hepsi o akşam çalışıyordu. Topher bir süreliğine gitti ama sonrasında köşedeki Taki's lokantasından alınmış paket yiyecek ile geri döndü.

Hope'un canı seks çektiği zaman davetkâr görünmek için yaptığı hareket, karşısındakinin dudaklarına yapışmak ve elini pantolonun altına itmek oluyordu, ama ben Hope değildim.

"Hey, Topher?"

"Evet?"

"Bana seks hakkında bir şeyler öğretmek ister misin?"

Ben, farklı bir şekilde açık konuşan biriydim.

Başkası olsa, bu şekilde konuştuğumda renginin atması gerekirdi ama Topher sonuç olarak Hope'un arkadaşıydı. Ayrıca o, konuşmaların bazılarında orada bulunmuştu.

Tek yaptığı bana bakıp gülümsemek oldu ve bunun bir sırtma olmadığı gerçeği bana güven vermişti. "Elbette, eğer hazır olduğunu düşünüyorsan."

"Öyle olduğumu düşünüyorum. Yani, sonuçta istediğimiz anda durabiliriz."

"Evet, durabiliriz. Sadece rahatsız olursan bana söyle, tamam mı?"

"Tamam."

Akşam yemeğinin kalıntılarını topladı ve kapının yanında taşmaya başlayan çöp kovasının içine attı; işe giderken Hope'un çöp kovasını boşaltması gerekiyordu. Kanepeye geri döndüğünde, rahatça arkasına yaslandı ve nazikçe ona karşı

eğilmem için beni kendine doğru çekti. "Yavaş ilerleyeceğiz," dedi. Ve beni öptü.

Aslında o gece gerçek bir cinsel ilişkiye girmedik; Topher buna Seks Harici Her Şey diyordu. Ama rahat, eğlenceli ve güzel zaman geçiriyorduk, her şeyden öte içimden gelerek gülüyordum, buraya taşınmadan bir yıl öncesi düşünülüyordu, bunu düşünmesi bile benim için garipti. Noemie ve Amber derslerinden eve döndüklerinde, kıyafetlerimizi çıkarmadık ama Topher o gece benim dar yatağında, benimle birlikte kaldı ve yatağın içerisinde oynamaya devam ettik, ta ki, – hemen yan yatağımızda olan – Noemie kahkaha atarak eğer çenemizi kapatmazsak, bize katılacağını söyleyene kadar. Birkaç gün sonra gerçekten yalnız kaldığımız bir sırada, tam olarak cinsel ilişkiye girdik ve ilk seferinde bu kadar büyük olay olan şeyin ne olduğunu anlamadım.

Ve sonrasında tekrar yaptık ve işte o zaman anladım.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, fırsat buldukça birbirimizle vakit geçiriyorduk, bu durum kilisede tanıştığı bir kızla ciddi düşünmeye başlayana kadar devam etti. Ama ne kadar kolaylıkla, sadece birbiriyle sevişen arkadaşlar haline geldiysek, o kadar kolay bir şekilde, herhangi bir gariplik ya da kırılan duygular olmadan eski arkadaşlığımıza geri döndük. İkimiz de birbirimize aşık olmamıştık, içimizden biri bu durumu diğerinden fazla önemsememişti. Onun dairemize gelmesini seviyordum, ama kilisedeki kızla çıkmaya başladıktan sonra ondan bir seks beklentim olduğu için değildi. Thoper sadece iyi, hepimizin çok sevdiği bir adamdı.

Ancak bu, yine de anne ve babamın seksi, diğer her şeyi bir kenara atacak kadar büyüleyici bulmalarım anlamamı sağlamamıştı.

Su şişesinin kapağını açtı ve büyük bir yudum içti, içerken kurumuş boğazını ovuşturuyordu. Victor kısa süreliğine ortamda oluşan sessizlikten memnundu ve Eddison'nun da bundan memnun olduğunu düşünüyordu, her iki adam da şimdi sadece masaya bakıyorlardı. Ne kadar travma söz konusu olsa da, Victor mağdur tarafından seksin bu kadar samimi olarak bir anlatıldığını hatırlamıyordu.

Victor boğazını temizleyerek, koridorlarda reçine dolu camların içerisine kapatılmış ölü kızlarla dolu resimleri görmemek için çevirmeye başladı. "Çocukken yan komşunuzun bir pedofil olduğunu söyledin, peki diğerleri ne zamandı?"

"Büyükanneemin çimlerini biçmeye gelen adam." Kız durdu, gözlerini kırptırdı ve şişeye ters ters bakmaya başladı, Victor onun bunu söylemeyi planlamadığını düşünüyordu. Şimdilik bu düşünceyi zihnine kaydetti, ama başka fırsatları kollamaya devam edecekti.

"Büyükanneni sık ziyaret eder miydin?"

Kız içini çekip, parmaklarından birindeki kabuğu soydu. "Onunla birlikte yaşıyordum," diye isteksizce cevapladı.

"Bu ne zamandı?"

Sekiz yaşımıdayken annem ve babam nihayet boşandılar. Para, ev, arabalar hakkındaki tüm sorular ve diğer *her şey*, bir saatlik toplantıyla halledilmişti. Sonraki sekiz ay, kimin bana bakmak zorunda kalacağı konusundaki tartışmalarla geçti.

Sizce de bu müthiş değil mi? Her çocuk, sekiz ay boyunca, anne ve babasının gerçekten kendisini istemediklerinden bahsettiğini dinlemelidir.

Sonunda, anneannem ile birlikte yaşamama ve hem annemin hem de babamın ona çocuk bakımı için para ödemesine karar verdiler. Evimden ayrılma günüm geldiğinde, ayaklarımın ucunda üç bavul, iki kutu ve bir oyuncak ayımla, yani sahip olduğum her şeyimle, evin önündeki merdivende otuyordum. Ve ne annem, ne de babam evde değildi.

Bir yıl önce, sokağın karşısına ilk çocuklarına yeni sahip olan, genç bir çift taşınmıştı. Oraya, bebeği görmeye gitmeyi seviyordum, henüz kırılmamış ya da hayatı mahvolmamış, güzel, minik bir oğlandı. Böyle ebeveynlere sahip olduğu için, belki de hayatı hiçbir zaman mahvolmayacaktı. Onlara her gittiğimde, kadın bana bir tabak kurabiye ve bir bardak süt ikram eder ve adam da bana poker ve blackjack oynamasını öğretirdi. Beni otobüs istasyonuna götürenler, bir gün öncesinde anne ve babamın komodinin üstüne bilet almam için bırakmış oldukları parayla, bilet almama ve otobüsün bagajına bütün eşyalarımı yerleştirmeme de yardımcı olan, beni otobüsün şoförüne tanıştıran ve bana oturacak yer bulan, onlardı. Hatta kadın bana yolculukta yemem için, fırından yeni çıkmış, sıcak yulaflı, üzümlü kurabiyeler bile vermişti. Onlar da bir parçası olabilmeyi çok dilediğim güzel bir aileydi ama maalesef onların ailesine ait değildim. Yine de otobüs uzaklaşırken, onlara el salladım ve onlar da aralarında bebekleri, kaldırımın üzerinde durup, birbirimizi göremeyene dek bana el salladılar.

Büyükannemin yaşadığı şehre vardığımda, otobüs istasyonundan eve kadar taksi tutmak zorunda kalmıştım. Taksi şoförü yol boyunca bazı insanların asla çocuk sahibi olmamaları gerektiği konusunda küfretti ve ona kullandığı bazı kelimelerin anlamlarını sorduğumda, bana bunları cümle içinde nasıl kullanacağımı bile öğretti. Büyükannem altmış yıl önce oldukça yüklü para kazanılan, ama kısa süre içinde berbat bir hale gelen bir mahalledeki, büyük, köhne bir evde yaşıyordu. Taksi şoförü, bütün eşyalarımı onun küçük sundurmasının üzerine in-

dirmeme yardım ettikten sonra, ona parasını ödedim ve lanet güzel bir gün geçirmesini söyledim.

Şoför bunun üzerine kahkaha attı, örgülü saçlarımı hafifçe çekiştirdi ve bana kendime dikkat etmemi söyledi .

Menopoz, büyükanneme tuhaf şeyler yapmıştı. Gençken seri bir şekilde evlenen – ve aynı şekilde dul kalan – biriydi, O Zamanlarda, artık kuruyup kaldığına ve bir ayağının çukurda olduğuna inanmış bu nedenle de kendisini evine kapatıp, evin tüm odalarını ve koridorlarını ölü şeylerle doldurmaya başlamıştı.

Hayır, ciddiymim, *ölü şeylerle*. Hayvan postlarını dolduran kişiler bile onun ürkütücü olduğunu düşünüyordu ve buna layık olmak için gerçekten lanet derecede kötü bir durumda olmanız gerekir. Evin içinde önceden hazırlanmış bir halde satın aldığı, aylar ve dağ aslanları gibi şehirde göremeyeceğiniz türden, av hayvanları ve egzotik hayvanlar vardı. Kuşlar ve armadilloların haricinde en nefret ettiklerim ise, yıllar boyunca mahallede çeşitli şekillerde ölmüş ve doldurmak için evine aldığı, kedi ve köpek koleksiyonuydu. Bunlar, her yerdeydiler, hatta mutfak ve banyo da dahil, evin her odasını doldurmuşlardı.

Eşyalarımı girişteki holde arkamdan sürükleyerek, içeriye girdiğimde, onu hiçbir yerde göremedim. Ama sesini duyabiliyordum. “Eğer bir tecavüzcüysen, ben tamamen kurumuş durumdayım, zamanını boşa harcama! Eğer hırsızsan çalacak hiçbir şeyim yok ve eğer bir katilsen, kendinden utanmalısın!”

Sesini takip ederek, nihayet onu küçük bir oturma odasında, doldurulmuş hayvanların olduğu bir yığının arasında otururken buldum. Rahat bir koltukta üzerinde, tamamen leopar desenli dar bir elbise ve koyu kahverengi kürküyle oturmuş, görüntülerin devamlı kaydığı ve renklerin ara sıra yok olduğu yedi inçlik televizyondaki *Doğru Fiyat* isimli yarışma programını seyrederken, devamlı olarak sigara içiyordu.

Reklamlara kadar yüzüme bile bakmadı. “Ah, buradasın demek ki. Üst katta, sağdan üçüncü kapı. Gitmeden önce iyi bir kız ol ve tezgahın üzerindeki viski şişesini bana getir.”

Şişeyi ona götürdüm – neden götürmeyecektim ki – ve hayret içinde, onun şişedeki tüm içkiyi, kanepenin üzerine dizilmiş ölü köpek ve kedilerin önüne koymuş olduğu küçük tabaklara ve kaselere döküşünü izledim, tüm bu olanlar en iyi şartlar altında korkunç olarak değerlendirilebilirdi.

“İçin benim güzellerim, ölü olmak hiç iyi bir muamele değil, en azından bunu hak ettiniz.”

Viski kokusu odayı hızla doldurmuş, kürkün küf kokusu ve bitmiş sigara dumanı ile birleşmişti.

Üst katta, sağdaki üçüncü kapı, içi tamamen ölü hayvanlarla dolu bir odaya çıkıyordu, oda o kadar doluydu ki, kapıyı açtığımda üzerime döküldüler. O günün geri kalanını ve bütün geceyi, odadaki bütün doldurulmuş o hayvanları başka odalara taşımak ve kendi eşyalarımı yer açmakla geçirdim. Çarşafklar o kadar kirliydi ki, uykum geldiğinde büyük bavulumu yatak niyetine kullanıp, üzerine kıvrılıp uyudum. Ertesi günü, odanın altını üstüne getirerek, toz ve fare pisliklerini – ve de cesetlerini – şiltenin üzerinden temizlemek ve evden getirdiğim kendi çarşafklarımı sermekle geçirdim. Odayı elimden geldiğinde evdekine yakın bir şekilde düzenledikten sonra, alt kata geri döndüm.

Büyükannemin yerinden kıpırdadığının tek göstergesi, üzerine giymiş olduğu dar elbisenin artık parlak bir mor olmasıydı.

Reklamlara kadar bekledim ve sonra boğazımı temizledim. “Odayı temizledim,” dedim ona. “Ben burada yaşadığım süreç, o odaya başka ölü hayvan dolduracak olursan, bu evi ateşe veririm.”

Kahkahayla güldü ve bana tokat attı. “İyi kız. Cesaretin hoşuma gitti.”

Ve bu şekilde, büyük annemin yanına taşındım.

Ortam değişmişti, ama hayat aynıydı. Haftada bir kez, oldukça gergin görünen bir çocuk, neredeyse market alışverişi kadar bir bahşış karşılığında sipariş ettiği şeyleri getiriyordu, bu kadar bahşış alıyordu çünkü muhtemelen bizim mahalleye gelmeyi kabul etmesinin tek yolu buydu. Marketi aramak ve temel gıda maddelerine yeni bir şeyler eklemek oldukça basitti. Tam anlamıyla hiçbir şey öğretmeyen bir okula kaydoldum, okuldaki öğretmenler, dersleri asan öğrencilerle bir sene daha geçirmek istemedikleri için yoklama bile almıyorlardı. Okulda iyi olması gereken öğretmenler de vardı ama sayıları o kadar azdı ki, onlardan hiç birine denk gelemedim. Geri kalanı ise yıpranmış tiplerdi ve artık, maaşlarını aldıkları sürece hiçbir şeyi umursamıyorlardı.

Öğrenciler de kesinlikle bunu teşvik ediyordu. Uyuşturucu ticareti, kardeşleri adına bunu yapan öğrenciler nedeniyle ilk okul seviyesinde bile, sınıfın tam ortasında yapılıyordu. Ortaokula geçtiğimde, her bir dış kapıda detektörler vardı ve çantalarımız sürekli olarak aranılıyordu, ama hiç kimse çıkıp gidenleri, ki bu sıklıkla olan bir şeydi, önemsemiyor ya da araştırmıyordu. Okula gitmediğimizde, sırufta olmadığımızı bile fark etmiyorlardı; hiç kimse ardı ardına birkaç gün okula gitmeyen öğrencinin evini arama gereği duymuyordu.

Bunu bir kere test edip, tüm bir hafta boyunca evde kaldım. Geri döndüğümde bana kaçırdığım dersler ile ilgili çalışma bile vermediler. Sadece çok sıkıldığım için dönmüştüm. Aslında, üzgündüm. Kimseye bulaşmıyordum, bu yüzden onlar da beni rahat bırakıyorlardı. Karanlık çöktüğünde evden asla dışarıya çıkmıyordum ve her gece etraftan gelen silah sesleri veya sirenler eşliğinde uykuya dalıyordum. Ve büyükannemin çimleri biçmesi için çağırdığı adam ayda iki kere geldiğinde, onun eve girme ihtimaline karşı, yatağımın altına saklanıyordum.

Muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında, belki de biraz daha yaşlıydı ve üzerinde her zaman fazla dar ve beli fazla düşük kot pantolon oluyordu, onun ortaya sermeye çalıştığı şeyi o dönemde bile pek etkileyici bulmuyordum. Bana *tatlı kız* demekten hoşlanıyordu ve okuldan eve geldiğimde oradaysa, bana dokunmaya çalışıyor ve benden bir şeyler getirmemi istiyordu. Bir keresinde onu bacak arasından tekmeledim, canının acısından lanetler okuyarak beni eve doğru kovaladı ama kapıda duran doldurulmuş erkek geyiğe takılarak düştü ve büyük annem dizilerini izlerken çok fazla ses çıkardığı için ona yeni bir tane geyik yaptırdı.

Bu olayın ardından, onun her gelişini gördüğümde, kamyoneti evin önünden gidene kadar, benzin istasyonunun köşesinde onun gitmesini beklemeye başladım.

“Peki, annen ve baban nasıl olduğunu öğrenmek için hiç aramıyorlar mıydı?” Victor bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordu ama bir kez ağzından çıkmıştı ve kız dudaklarını büzdüğünde, sadece başını sallamakla yetindi.

“Annem ve babam hiç beni görmeye gelmediler, hiç aramadılar, bana hiçbir şekilde bir hediye, bir kart dahi göndermediler. İlk üç ay boyunca annem çek göndermişti, babamsa ilk beş ay boyunca ama sonrasında bunu yapmayı da bıraktılar. Büyükanne gittiğim günden itibaren ne onlardan haber aldım, ne de onları gördüm. Dürüst olmam gerekirse, onların şu anda hayatta olup olmadıklarından bile haberim yok.”

Bütün gün boyunca, bununla uğraşmışlardı, o doğum günü pastası Victor’un bir önceki günkü akşam yemeğinden beri yediği tek şeydi. Victor karnının guruldadığını duyabiliyor, aynı şekilde kızım da acıkmış olması gerektiğini tahmin ediyor-

du. FBI'ın, Bahçe'ye ulaşmasından bu yana neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Her ikisi de bundan daha uzun bir süredir uykusuzdular.

"Inara, senin bize olanları kendi tarzında söylemene izin vermek istiyorum ama senden öncelikle tek bir soruya dürüst bir cevap vermeni istiyorum: Çocuk hizmetlerinden destek almalı mıyız?"

"Hayır," dedi Inara hemen. "Ve gerçek olan bu."

"Bu gerçek, yalana ne kadar yakın?"

Biraz çarpık ve buruk olsa da, bu sefer gerçekten gülümsemişti ve o küçük gülümseme bile tüm yüzündeki ifadeyi yumuşatıyordu. "Dün on sekiz yaşıma girdim. İyi ki doğdum."

"New York'a geldiğinde *on dört* yaşında değil miydin?" diye sordu Eddison.

"Evet."

"Nasıl oluyor peki?"

"Büyükannem öldü." Omuzlarını silkerek, su şişesine uzandı. "Bir gün okuldan eve döndüm ve oturduğu sandalyede ölmüştü, sigara sonuna kadar yanarken parmaklarını da yakmıştı. Tüm lanet olası evin viski gazlarından yanıp tutuşmamasına şaşırıyım. Sanırım kalbi durdu ya da öyle bir şey oldu."

"Bunu polise bildirdin mi?"

"Hayır. Çimleri biçmeye gelen adam ya da ödemesini almak için uğrayacak olan market çalışanı onu nasıl olsa bulacaktı ve kimsenin benim ne olacağıma dair tartışmasını istemiyordum. Belki ailemden birinin izini arayacaklar ve beni onlara gitmek zorunda bırakacaklar veya beni öylesine sisteme atacaklardı. Ya da belki de baba tarafımdan amca veya halalarımdan bulup, beni istemeyen başka akrabalarımın yanına gitmek zorunda bırakacaklardı. Bu seçeneklerin hiçbiri hoşuma gitmemişi."

"Peki, ne yaptın?"

“Bir valiz ve spor çantasına eşyalarımı topladım ve büyükannemin sakladığı zulasını aldım.”

Victor aldığı cevabı duyduğunda buna pişman olup olmayacağından emin değildi ama yine de sormak zorundaydı. “Zula mı?”

“Nakit. Büyükannemin biricik güvenlik bankası, bir çek aldığı zaman onu nakde çevirirdi, ödemelerini yaptıktan sonra da yarısını Alman çoban köpeğinin kışına saklardı. Kuyruğunda bir menteşe ile tutturulmuş kapak vardı, altından kapağı çektiğinizde, parayı da alabilirdiniz.” Suyundan bir yudum aldı, sonra dudaklarını büzdü ve şişenin ağzına dayayarak, dudaklarındaki çatlakları ıslattı. “Orada neredeyse on bin dolar vardı,” diye devam etti şişeyi dudaklarından çekerken. “Parayı bavulumun ve spor çantamın içine sakladım, geceyi o evde geçirdim ve sabah uyandıktan sonra okul yerine yürüyerek otobüs terminaline gittim ev New York’a bir bilet aldım .”

“Geceyi ölmüş büyükannen ile aynı evde geçirdin.”

“Henüz doldurulmamıştı, ama bunun dışında diğer gecelerden ne farkı vardı ki?”

Victor kulağında statik sesini duyduğunda minnettar oldu. “Üçünüz için de yemek söyledik,” diye bildirdi Yvonne gözlem odasından. “Birkaç dakika içerisinde gelniş olacak. Ve bu arada Ramirez aradı. Kızlardan birkaçı konuşmaya başlamış. Şu ana kadar çok fazla bir şey söylememişler; görünüşe göre ölen arkadaşlarıyla kendilerinden daha fazla ilgileniyorlar. Senatör Kingsley yolda, Massachusetts’den geliyor.”

Evet, haberler iyi başlamıştı. Ama senatörün kötü hava şartları nedeniyle bir yere erken iniş yapmak zorunda kalmasını umut etmek herhalde çok fazla olacaktı.

Victor başını iki yana salladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Sonuç olarak senatör henüz orada değildi ve onunla oraya geldiğinde ilgileneceklerdi. “Kısa bir süre sonra mola verip,

bir şeyler yiyebiliriz ama daha öncesinde bir sorum daha olacaktı."

"Sadece tek bir soru mu?"

"Bize Bahçe'ye nasıl geldiğinden biraz daha bahset."

"Bu bir soru değil."

Eddison, sabırsızca bacağının üzerine vuruyordu ama konuşan hala Victor'du. "Bahçe'ye nasıl geldin?"

"Kaçırıldım."

Üç genç kızı olduğu için, söylememiş olsa da, konuşmasının ardına eklemiş olduğu 'yaa' nidasını gerçekten duyabiliyor gibiydi. "Inara."

"Bu konuda gerçekten çok iyisin."

"Lütfen."

Kız derin bir iç çekti ve ayaklarını sandalyesinin kenarlarına dayayarak, bandajlı elleriyle ayak bileklerinin etrafına sarıldı.

'Akşam Yıldızı' oldukça hoş bir restorandı. Sakin geceler hariçinde ancak rezervasyonla gidilebilen, fiyatları çoğu kişinin sokaktan geçerken, uğrayıp yemek yiyemeyeceği kadar yüksekti. Normal gecelerde, erkek garsonlar smokin ve kadın garsonlar ise, askısız siyah elbiselerin üzerine, smokine benzeyen yaka ve manşetler takardı. Hatta siyah papyonlarımız bile vardı ve bunları bağlamak gerçekten lanet bir şeydi – klipsli papyon takmamıza izin verilmiyordu.

Ama Guilian aptal zenginlere nasıl yiyecek servis edeceğini biliyordu, bu nedenle de özel günlerde bütün restoranı kapatıp, tüm garsonlara özel kostümler giydirebiliyordunuz. Sadece birkaç temel kural vardı – ahlaksızlık konusunda net bir çizgisi vardı – ama kostümleri geniş bir yelpazeden seçebiliyordunuz,

biz de o akşam boyunca o kostümleri giyiyor ve sonra da geri vermiyorduk. Bize kostümler konusunda her zaman uyarılarda bulunurdu, böylece çalışamayacağımız gecelerde birbirimizle vardiyalarımızı değiştirebiliyorduk.

On altıncı doğum gününden iki hafta önce – yani kızların bildiği kadarıyla yirmi birinci doğum günüm – restoran tiyatrolardan biri için yardım toplamayan biri tarafından kiralanmıştı. İlk gösterileri *Madam Butterfly*'ın bir prodüksiyonu olacaktı ve hepimiz buna göre giyindik. Kiralayan kişinin isteği üzerinde mekanda sadece kızların çalışmasına izin veriliyordu ve hepimize dev bir telden inşa edilmiş ve plastik yapıştırıcılar ve lateks ile yapıştırılmış – ne lanet olası bir işlem - ipek kanatlarıyla, sırtları komple açık kalacak şekilde özel olarak dikilmiş, ipek siyah elbiseler verildi, hepimiz saçlarımızı tamamen yukarıda toplamak zorundaydık.

Hepimiz, çoban köpeği şeklindeki fetiş kostümlerden ya da iç savaş temalı bekarlığa veda partilerinin düzenlendiği akşam yemeklerinden – ki, elimizde kalan malakofların dairemizin bir köşesinde kalmasından o kadar sıkılmıştık ki, en sonunda onları Noel avizelerine çevirmiştik - çok daha iyi olduğu konusunda hemfikirdik. Lanet olası kanatları sırtımıza takmak için saatlerce uğraşmak zorunda kalsak da, gerisi o kadar kötü değildi ve hepimiz sonrasında bu elbiseleri kullanabilirdik. Arkanda bu kadar büyük kanatlar masalara hizmet etmek iki kere kahrolası bir durumdu, ana yemek servis edilirken, yardım toplanması sırasında hepimiz mutfağa çekildiğimizde, çoğumuz gülsek mi küfür mü etsek bilemiyorduk. Bir kaçımız, her ikisini de yapıyordu.

Rebekah, baş hostesimiz, iç geçirdi ve ayaklarını yatay olarak bir sandığa dayayarak, taburenin birine çöktü. Hamileliği, en sonunda topuklu ayakkabı giymesine engel olacak kadar ilerlemişti ve aynı zamanda onu kanatları takmaktan da kurtarmıştı. “Bu şey benden şu anda çıkmalı,” diye homurdandı.

Sırtımdaki kanatların izin verdiği ölçüde sıkışarak taburenin arkasına geçtim ve onun gergin omuzlarına ve sırtına mesaj yapmaya başladım.

Hope, döner kapının arasındaki boşluktan dışarıyı izliyordu. "Benden başka sorumlu olan adamın, yaşlı birine göre kesinlikle becerilebilir biri olduğunu düşünen var mı?" diye sordu.

"O kadar yaşlı değil ve diline hakim ol," diye tersledi Whitney. Guilian'ın çalışırken, hatta mutfaktayken bile kullanmamamızı istediği bazı kelimeler vardı ve *becermek* de onlardan biriydi.

"Yani, oğlu benden daha büyük görünüyor, demek ki adam yaşlı."

"O zaman oğluna bak."

"Hayır, teşekkür ederim. Çok seksi bir tip ama onda yanlış olan bir şeyler var."

"Sana bakmıyor mu?"

"Çok fazla bakıyor, hem de hepimize. Sadece onda yanlış bir şeyler var. Lanet olası yaşlı adamı gözlerimle becermeyi tercih ederim."

Sunumda mola verilene kadar mutfakta kalıp muhabbet edip, misafirleri çekiştirdik, mola sırasında da etrafta elimizde şarap şişeleri ve tatlı tepsileriyle dolanıp, misafirlerin kadehlerini doldurduk. Ev sahibinin masasına geldiğimde, Hope'un söylediği yaşlı adamı ve oğlunu detaylı olarak inceleme fırsatı buldum. Ve işte o anda, Hope'un adamın oğlu hakkında ne demek istediğini anladım. Kahverengi gözleri ve bronz teni üzerinde hoş duran babasından aldığı koyu sarı saçlarıyla, kaslı ve hoş hatlara sahip *gerçekten* yakışıklı biriydi.

Ama bronz teni bile biraz sahte görünüyordu.

Ama bundan daha derin bir şey vardı, aksi halde çekici gülümsemesinin arasından, biz salonda hareket ederken bizi izleme şeklinde ortaya çıkan bir acımasızlık vardı. Onun yanında, çabalarımız için bize konuşmadan, samimi gülümsemesiyle teşekkür eden babası basitçe çekici görünüyordu. Yanından geçerken babası, iki parmağıyla bileğimi tutup, beni durdurdu, fazla yakın ya da tehditkar bir hareket değildi. “Çok hoş bir dövme tatlım,” dedi.

Bakışlarımı indirip, eteğimin yırtmacına baktım. Dairede kalan herkes, hatta Kathryn bile, birkaç ay evvel dışarı çıktığımızda birbirimiz ile eşleşen dövmeler yaptırmıştık, hâlâ saçma bulduğumuz bir şeydi ve neden bunu yapma gereği duyduğumuzu da bilmiyorduk ama hepimiz oldukça içkiliydik ve Hope razı olana kadar başımızın etini yiyip durmuştu. Sağ ayak bileğimin dış tarafına, kemiğin hemen üst kısmında, birbirinin üzerinden geçen siyah çizgilerden oluşan zarif bir kelebek yaptırmıştım. Benimkini Hope seçmişti. Ayık olan diğer kişi olan Sophia, kelebek motifine itiraz etmiş, bunun çok fazla yapılan ve çok tipik bir şekilde olduğunu söylemişti ama Hope’un fikrini değiştirememişti. Hope, istediği zamanlarda lanet olası bir bal porsuğu gibi davranabiliyordu; buna tribal bir kelebek demişti. Normal çalışırken, dövmelerimizi kıyafetlerimizle ya da makyaj malzemeleriyle kapatmamız gerekiyordu ama bu gecenin temasına uygun olduğundan Guilian açıkta bırakabileceğimizi söylemişti.

“Teşekkür ederim,” dedim kadehine köpüklü şarabı koyarken.

“Kelebeklerden hoşlanırsınız mı?”

Özel olarak hoşlandığım bir şey değildi, ama partinin teması düşünüldüğünde bunu söylemek çok akıllıca gelmedi. “Çok güzeller.”

“Evet, ama çoğu güzel varlık gibi, ömürleri çok kısa.”

Adamın solgun yeşil gözleri, dövmemden bacaklarıma ve neredeyse tüm bedenimin üzerinde gezdikten sonra gözlerime bakarak gülümsedi. "Güzel olan sadece dövmen de değil."

Hope'la tekrar karşılaştığımda, yaşlı adamın da oğlu kadar ürpertici olduğunu söyleyeceğimi aklıma yazdım. "Teşekkürler, efendim."

"Bunun gibi bir restoranda çalışmak için çok gençsin."

O güne kadar kimse bana herhangi bir şey için fazla genç olduğumu söylememişti. Ona dikkatli bir şekilde baktığımda, solgun gözlerinde titreyen tatminkârlığın ateşini görebiliyordum. "Bazılarımız yaşadığımız yıllardan daha yaşlıyız," dedim sonunda ve hemen kırdığım pot yüzünden kendi kendime lanet okudum. En son ihtiyacım olan şey, varlıklı bir müşterinin Guilian'ı yaşım hakkında yalan söylediğime ikna etmesiydi.

Bir sonra ki kadehe servis yapmak için geçtiğimde bana bir şey söylemedi ama mutfağa gidene kadar onun gözlerinin hep üzerimde olduğunu hissettim.

Sunumun ikinci yarısında, çantamdan bir tampon almak için soyunma odasına gitmiştim, tuvalete girmek için geri döndüğümde, adamın oğlunun kapının eşiğinde durduğunu gördüm. Yirmili yaşlarının ortalarında biriydi ama onunla küçük bir odanın içerisinde yalnız başına olduğunuzda, kesinlikle etrafına daha yoğun bir tehlike hissi yayıyordu. Genel olarak Hope'un algılarına çok güvenmezdim ama bu sefer haklıydı, bu adamda gerçekten yanlış olan bir şeyler vardı.

"Özür dilerim, ama burası sadece personele ait bir alan."

Beni görmezden gelerek, hala kapıdan geçişimi engellerken, bir elini uzatarak kanatlardan birinin ucuna hafifçe vurdu. "Babamın çok zarif zevkleri var, sence de öyle değil mi?"

"Bayım, buradan gitmeniz gerekiyor. Müşteriler buraya giremez."

"Bunu söylemek zorunda olduğunu biliyorum."

“Bunu ben de söylüyorum.” Kegs, komilerden biri omzuyla iterek sertçe onu yolun üzerinden çekti. “Restoran sahibinin burayı terk etmenizi istediğinde ne kadar üzüleceğini biliyorum ama partinize geri dönmeyecek olursanız, pişmanlık duymadan bunu yapacaktır.”

Yabancı baştan aşağı onu inceledi ama Kegs* uzun boylu, iri yapılı ve mükemmelen insanları bira fıçıları gibi fırlatması nedeniyle bu takma ismi almıştı. Yabancı, kaşlarını çatarak başıyla onayladı ve sinsice uzaklaştı.

Kegs, adam köşeyi dönüp yemek salonuna girene kadar arkasından baktı. “İyi misin, güzelim?”

“İyiyim, teşekkürler.”

Ona “bizim” komi derdik, çünkü Guilian onu devamlı bizim çalıştığımız bölümlere verirdi ve o da bizi kendi kızları olarak görürdü. Kegs o gece çalışıyor olsun ya da olmasın, kapanış saatinde mutlaka orada olur ve bizimle birlikte metroya kadar yürür ve sağ salim metroya bindiğimizi görene kadar beklerdi. Dövmeler ve huzmalar konusunda, Guilian’ın kurallarını açıklanamayan bir şekilde görmezden gelen tek kişiydi. Elbette, o sadece bir komiydi ve bir garson değildi, bu yüzden müşterilerle de iletişim kurmuyordu ama yine de ortalarda görülebilen bir personeldi. Guilian kulaklarındaki küpelere, delinmiş kaşlarına, dudaklarının ve dilinin üzerindeki ya da her iki kolundan aşağı doğru inen ve beyaz gömleğinin içersinden neredeyse parlayan, yoğun siyah tribal dövmelerine hiç yorum yapmazdı. Dövmeleri gömleğinin manşetinden, ellerinin üzerine doğru uzanıyor ve uzun saçları kapatmadığı zaman ensesindeki dövmeler de görünüyordu . Bazen saçlarını başının tepesinde topladığında ve kafatasının üzerindeki dövmeler, saçının kazıttığı kısımdan ortaya çıkıyordu.

* Keg: Fıçı.

Beni yanağımdan öptü, tuvalete kadar bana eşlik eti, kapının önünde işim bitene kadar bekledi ve sonrasında da mutfağa kadar benimle birlikte geldi. "Organizasyonu düzenleyen o adam etraftayken dikkatli olun," demişti mutfağa geldiğinde, bütün kızlara.

"Söyledim sana," diye kıkırdadı Hope.

O gece Kegs, dairemize kadar eşlik etti. Ertesi gün, Guilian endişeli şekilde kaşlarını çatarak bizi dinledi ve sonrasında endişe etmemizi gerektirecek bir durum olmadığını, çünkü müşterinin Maryland'e geri döndüğünü söyledi. Ya da biz öyle düşünüyorduk.

Birkaç hafta sonra, bir akşamüzeri Noemie ve ile birlikte kütüphaneden çıktık, yolda onun iki sınıfına el rastladık ve ona el sallayıp, eve kendim dönebileceğimi söyledim.

Daha henüz birkaç blok ilerlemiştim ki, biri beni bıçakladı ve daha çığlık atmaya fırsat bulamadan dizlerimin üzerine düştüm ve sonrasında da bütün dünyam bir anda karardı.

"Öğleden sonra, New York'ta, sokak ortasında öyle mi?" diye sordu Eddison şüpheli bir tavırla.

"Söylediğim gibi, New York'da yaşayan insanlar çok fazla soru sormuyorlar ve ikisi de; baba da, oğul da istedikleri zaman oldukça kibar olabiliyorlar. Eminim etrafımızda durumu fark eden insanlara mantıklı bir açıklamada bulunmuşlardır.

"Ve böylece gözlerini açtığında Bahçe'deydin öyle mi?"

"Evet."

Kapı açıldı ve eli kolu yiyecek ve içeceklerle dolu teknisyen kadın, içeri girdiğinde kalçasıyla hala kapı kolunu tutuyordu. Elindekileri neredeyse düşürür gibi masaya bırakırken, kutula-

rın içindeki içecekler dökülmesin diye ona yardımcı olan Victor'a teşekkür etti.

"Burada sosisli, hamburger ve patates kızartmaları var," diye duyurdu Yvonne. "Damak zevkinizin ne olduğunu bilemedim, yanına baharat da ekledim."

Kızın bu sözlerin özellikle kendisine söylendiğini anlaması biraz zaman almıştı ve sonrasında söylediği tek şey teşekkür etmek oldu.

"Ramirez'den herhangi yeni bir bilgi var mı?" diye sordu Eddison.

Kadın omuzlarını silkti. "Çok büyük bir haber yok. Başka bir kızın da kimliğini tespit etmişler ve birkaç isimlerini, adreslerini veya yaşadıkları yerleri söylemişler. Kızlardan birinin ailesi Paris'e taşınmış, zavallı şey."

Victor yemekleri dağıtırken, Inara'nın teknisyeni incelemesini izledi. Yüzünde soru soracak bir ifade vardı ama Victor soruların ne olduğunu anlayamıyordu. Kız bir süre sonra başını iki yana salladı ve sessizce ketçap paketine uzandı.

"Senatör?" diye sordu Eddison.

"Hâlâ uçakta; fırtına yüzünden rötar yapmışlar."

Pekala, Victor'un dileği neredeyse yerine gelmişti. "Teşekkürler, Yvonne."

Analizci kulağını işaret ederek, "Yeni bir şeyler öğrenirsem, hemen size haber veririm," dedi. Inara'yı başıyla selamlayıp, odadan çıktı. Birkaç saniye sonra, gözlem odası kapanırken, aynalı cam yine titreyerek sallanmıştı.

Victor, elindeki sosisliye hardal ve tatlı-ekşi sos sıkarken Inara'yı izledi. Sormak istediği soruyu, sorması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Böyle bir odanın içerisinde güç dinamiği konusunda hiçbir zaman belirsizlik hisseden biri olmamıştı, hem de bir kurbanla beraberken böyle bir şeyi hiç yaşa-

mamıştı, ama sonuçta bu kız da tipik bir kurban sayılmazdı, öyle değil mi? Bu da sorunun en azından yarısını teşkil ediyordu. Kaşlarını çatıp yemeğine odaklandı ve kızın kendisine surat astığını düşünmesini istemiyordu.

Eddison bu sorunu ortadan kaldırmıştı.

Ama bunu bilmek zorundaydı. "Senatör Kingsley ismini duyduğun zaman hiç şaşırmadın."

"Şaşırmalı mıydım?"

"O zaman diğerlerinin gerçek isimlerini de biliyor olmalısın."

"Hayır." Elindeki ketçabı patateslerin ve ekmeğin üzerine döküp, ağzına kızarmış bir patates ağzına attı.

"O zaman nasıl —"

"Bazıları aileleri hakkında konuşmaktan vaz geçemiyorlardı. Sanırım her şeyi unutmaktan korkuyorlardı. Ama isimlerini bilmiyorum. Ravenna annesinin bir senator olduğunu söylemişti. Bütün bildiğim bu kadar."

"Onun gerçek ismi Patrice," dedi Eddison.

Inara sadece omuzlarını silkmişti. "Dışarısı ile Bahçe arasında kalmış olan Kelebeğe ne dersiniz?"

"Pekala? Sen onlara ne diyordun?"

"Sanırım bu annesinin senator olup olmadığına bağlı. Ravenna'dan ayrılmaya hazır olmadan Patrice olmaya zorlanırsa, bu onun üzerinde ne kadar hasar bırakır?" Hamburgerinden büyük bir lokma ısırp, yavaş yavaş çiğnerken, gözlerini kapatmıştı. İnler gibi hafif bir ses çıkardı, aldığı zevkle yüz ifadesi yumuşamıştı.

"Galiba bu tür yiyeceklerden uzun süredir mahrum kaldın?" dedi Eddison isteksizce gülümseyerek.

Kız başıyla onayladı. "Lorraine'nin sağlıklı besinler yememiz konusunda kesin talimatları vardı."

“Lorraine?” Eddison not defterini eline almış ve birkaç sayfa çevirmişti. “İlk yardım ekipleri Lorraine isimli bir kadını içeri almışlar. Orada bir çalışan olduğunu söylemiş. Onun Bahçe hakkında bilgisi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Orada yaşıyordu.”

Victor, gözlerini dikmiş kıza bakıyordu, elindeki sosun sosislisinin üzerinden folyoya damladığının zar zor farkındaydı. İnara yemeğini yerken acele etmedi ve son patates kızartmasını yiyene kadar konuşmaya devam etmedi.

“Sanırım bazı kızların yalakalık yaptıklarından bahsetmiştim?”

Lorraine’de bir zamanlar aslında bizim gibi durumda olan biriydi, Bahçıvan’ı mutlu etmek konusunda umutsuzca çabalayan birisiydi, sonrasında eğer kendisini sevecekse, diğer insanlara her ne istersen yapmasma yardımcı olmak için son derece istekliydi. Muhtemelen onu daha kaçırmadan önce kız çoktan aklını yitirmiş olmalı. Normalde onun gibi kızlara başka şekilde dövme yapılıyordu, onların desenlerine bir grup kanat daha ilave ediliyordu ama bu seferkiler yüzlerine yapılıyordu, bunu Kelebeklerinden biri olmayı sevdiklerini herkese göstermek için yapıyorlardı. Ama Bahçıvan’ın, Lorraine için başka bir planı vardı ve onun Bahçe dışına çıkmasına izin veriyordu.

Onu hemşirelik okuluna ve yemek derslerine göndermişti, ama kız onun isteklerine itaat etmeye kendisini o kadar adanmış, ona o kadar aşık ki, hiçbir zaman kaçmayı denemedi, hiçbir zaman kimseye Bahçe’den, ölü Kelebeklerden ya da içlerinde hala *biraz* umut kalmış olan yaşayan Kelebeklerden bahsetmeyi denemedi. Hemşirelik ve yemek derslerine gidiyor, Bahçe’ye geri döndüğünde de çalışıp, pratik yapıyordu ve yirmi birinci

doğum günü geldiğinde, Bahçıvan olun elindeki sırtı açık, güzel siyah elbiseleri aldı ve ona, tüm bedenini kapatan, sade, gri bir üniforma verdi; böylece Lorraine o günden sonra Bahçe'nin aşçısı ve hemşiresi oldu.

Bahçıvan ona bir daha asla dokunmadı, görevleri dışında onunla hiçbir zaman konuşmadı ve işte Lorraine ondan nefret etmeye o zaman başladı.

Bir şey söylemediğine göre, sanırım tam olarak nefret etmiyordu.

Daha nazik olan günlerde – ki bu günlerden fazla olmuyordu – neredeyse onun için üzüldüğümü bile söyleyebilirim. Şu anda neredeyse kırklı yaşlarında olmalı, öyle değil mi? O, ilk Kelebeklerden biriydi; Bahçe'de hayatının başka herhangi bir dönemindekini iki katı yaşamıştı, orayı her yerden daha iyi tanıyordu. Bir nokta da, belki de kırılmak *zorundasınızdır*. En azından bu davranış şekli, onu camın içine girmekten korumuştur, sonradan buna ne kadar pişman olmuş olsa da.

Bizim aşçı-hemşiremizdi ve biz ondan nefret ediyorduk. Aramızdaki yalakalar bile onu hor görüyorlardı, çünkü onlar bile yapabilseler kaçır, en azından biz geride kalanlar için polisi ararlardı. Ya da en azından kendilerine söyledikleri şey buydu. Ama fırsat sunulmuş olsaydı... bilemiyorum. Kaçan bir kız hakkında anlatılan hikâyeler vardı.

"Birisi kaçtı mı?" diye sordu Eddison.

Inara'nın yüzünde o çarpık gülümseme belirdi. "Söylentiler vardı ama kimse kesin olarak bilmiyordu. Bizim kuşaktan biri değildi ya da Lyonette'in. Her şeyden öte uydurulmuş bir efsane olarak görünüyordu, çoğumuz öylesine buna inanmayı tercih ediyorduk, bunun gerçek olabileceğini düşündüğümüz için değil, çünkü hepimizin bir şekilde oradan kaçabileceğimize inanmamız gerekiyordu. Her şeye rağmen, Lorraine'nin kalması seçmesinden sonra kaçışa inanmak zordu."

“Sen dener miydin?” diye sordu Victor. “Kaçmayı?”

Kız, ona düşünceli bir ifadeyle baktı.

Belki de bizler, otuz yıl öncesindeki kızlardan çok farklıydık. Özellikle Bliss, Lorrain’e işkence yapmaktan zevk alıyordu, bunun nedeni de çoğunlukla, karşılığında bir şey yapamıyor olmasıydı. Bizim gıda veya tıbbi malzemelerimize bir şeyler yaparsa, Bahçıvan çok öfkelenirdi. Bize hakaret bile edemezdi, çünkü burada sözler canını acıtabilecek bir anlam taşımıyordu.

Bahçe bakımına gelen adamların Kelebekler hakkında bilgisi olduğunu düşünmüyorduk. Onlar seralardayken hep saklanırdık, görülebileceğimiz ya da duyulabileceğimiz hiçbir yere gitmemize izin yoktu. İnen duvarlar ışık ve ses geçirmezdi. Biz onları duyamazdık, aynı şekilde onlarda bizi duyamazlardı. Bizden haberdar olduğunu *bildiğimiz* tek kişi Lorraine’di, ama ondan herhangi bir şey yapmasını ya da başkalarına mesaj göndermesini istememizin bir faydası olmuyordu. Sadece bunu yapmayacağından değil, ayrıca bunu doğrudan Bahçıvan’a iletirdi.

Ve sonra da başka bir kız koridordaki cam ve reçinenin içindeki yerini alırdı.

Bazen Lorraine, sergilenen bu kızlara öylesine büyük bir gıptayla bakardı ki, bunu görmek acı vericiydi. Acması, elbette ve sinir bozucuydu, çünkü lanet olsun, bu kız öldürülmüş kızları kıskanıyordu, ama Bahçıvan o cam içindeki kızları *seviyordu*. Onların yanından geçerken selamlıyor, sadece seyretmek için onları ziyaret ediyor, isimlerini hatırlıyor ve onların kendinin olduğunu söylüyordu. Kimi zaman Lorraine’nin de bir gün onların arasına katılmayı dört gözle beklediğini düşünüyor-

dum. Bahçıvan'ın onu da, geri kalanımızı sevdiği gibi sevmesini özlemişti.

Sanırım böyle bir şeyin asla olmayacağını farkında değildi. Camın içindeki kızların hepsini, güzelliklerinin zirvesinde oldukları dönemde koruyordu, sırtlarındaki parlak kanatlar, genç ve kusursuz ciltlerinin üzerinde parlak ve muhteşemdi. Bahçıvan, kırk yaşındaki – ya da artık öldüğünde kaç yaşında olacaksa – ve güzelliği onlarca yıl önce solmuş olan bir kadını muhafaza etmekle uğraşmazdı.

Güzel şeylerin ömürleri kısa olurdu, onunla ilk tanıştığımız gün, bana öyle söylemişti.

Bunu kesinleştirmiş oluyordu, sonra da Kelebeklerine garip bir ölümsüzlük verme çabasına girişmişti.

Ne Victor ne de Eddison'ın buna verecek bir cevabı yoktu.

Hiç kimse, canı sıkıldığı için çocuklara karşı işlenen suçlar bölümüne atanmak istemezdi. Her zaman bir sebep olurdu. Victor daima kendisi ile birlikte çalışanların nedenleri bildiğinden emin olmak isterdi. Eddison masadaki sıkılmış yumruklarına bakarken, Victor onun sekiz yaşındayken kaybolan ve asla bulunamayan küçük kız kardeşini düşündüğünü biliyordu. Aileli meçhul, çözülmemiş davalar onu her zaman çok etkiliyordu; ailelerin hiçbir zaman gelmeme ihtimali olan cevapları beklemek zorunda olduğu herhangi bir durum gibi.

Victor ise o sırada kendi kızlarını düşünüyordu. Onların başına daha önce böyle bir şey geldiğinden değil, eğer gelecek olursa kendini kaybedeceğini bildiği için.

Ama durumu kişisel aldıkları ve işlerine tutkuyla bağlı oldukları için, çocuklara karşı suç bölümünde çalışan ajanlar, genellikle kırılan ve çökenler olurdu. Bu büro da çalıştığı otuz

yılın ardından, Victor bunun hem iyi, hem de kötü pek çok ajanın başına geldiğini görmüştü. Kurtarmayı başaramadıkları çocukların olduğu, fazla küçük tabutları olan çok fazla sayıda cenazeye katılmak zorunda kaldığı, özellikle kötü bir davanın ardından neredeyse Victor'un da başına geliyordu. Bu bölümde kalmak konusunda onu ikna eden kızları olmuştu. O kızlarının süper kahramanıydı.

Bu kızın ise hayatında bugüne kadar asla bir süper kahraman var olmamıştı. Aslında onun böyle bir beklentisi olup olmadığını da merak ediyordu.

Kız her ikisini de izliyordu, yüzünde düşüncelerini açığa vuran bir ifade yoktu ve Victor dönüp ona baktığında, kızın onları, kendilerinin onu anladığından çok daha iyi anladığına dair rahatsız edici bir duyguya kapıldı.

"Bahçıvan sana geldiğinde, bir daha hiç oğlunu yanında getirdi mi?" diye sordu Victor, odanın içerisinde kontrolü yeniden eline almaya çalışarak.

"Oğlunu *getirmek* mi? Hayır. Ama Avery çoğunlukla istediği zaman gelir ve giderdi."

"O hiç... seninle?"

"O benimle ilgilenirken birkaç kere ezberden Poe okuduğum oldu," diye cevapladı kız omuzlarını silkerek. "Ama Avery benden hoşlanmazdı. Ben ona istediğini veremezdim."

"Ne gibi?"

"Korku."

Bahçıvan kızları sadece üç nedenden dolayı öldürüyordu.

Birincisi, onların fazla yaşlanmış olmaları. Kızların vadesi yirmi bir yaşında doluyordu ve bundan, pekala, güzellik kısa

ömürlü ve geçici bir şeydir ve Bahçıvan'ın da fırsatı varken bu güzelliği zapt etmesi gerekiyordu.

İkinci neden, sağlığa bağlıydı. Eğer çok hastaysalar, çok ağır yaralandıysalar ya da çok hamileyseler. Pekala, sanırım sadece hamilelik demeliyim. *Fazla* hamile olmak, biraz *fazla* ölü olmaya benziyor; pek esnek olabilen bir durum değil. Hamilelik konusunda hep biraz hoşnutsuzdu; Lorraine bize yılda dört kez bu tür rahatsızlıkların önüne geçmek için ilaç enjekte ediyordu ama hiçbir doğum kontrol yöntemi tamamen kusursuz işleyen etki sağlamıyordu.

Üçüncü neden ise; kızın Bahçe'ye alışmasında tamamen aciz kalmasıydı. İlk birkaç hafta sonra bile ağlamayı bırakmamışsa, kendini açlıktan ya da başka şekillerde öldürmeye "izin verilebilir" sayıdan fazla çalıştıysa. Karşısında çok fazla mücadele eden ya da sînir kriziyle çöken kızlar.

Avery kızları sadece eğlence olsun diye ve bazen de kazara öldürüyordu. Böyle bir durum olduğunda babası onu Bahçe'den bir süreliğine kovuyor ama oğlan sonrasmda geri geliyordu.

Beni aramaya geldiğinde, yaklaşık iki aydır oradaydım. yonette henüz isimlendirilmemiş yeni bir kızla birlikteydi ve Eliss o sırada Bahçıvan'a eşlik ediyordu, böylece ben o sırada o'yla birlikte şelalenin yukarısındaki küçük uçurumun başında *Periler Ülkesini* ezberlemeye çalışıyordum. Diğer kızların oğu uçurumun üzerinden atlamak istemedikleri sürece oraya ıkmadıklarından, genelde burada yalnız oluyordum. Orada huzur buluyordum. Sessizdi, ama Bahçe zaten her zaman sessizdi. Bahçe'ye daha iyi uyum sağlamış kızlar, saklambaç ya da başka oyun oynadıklarında bile asla gürültü yapmazlardı. Her şey dingindi ve hiçbirimiz bunun Bahçıvan'ın bir tercihi mi olduğunu ya da içgüdüsel olarak mı bu şekilde bir tepki verdiğimizizi bilmiyorduk. Bir grup olarak davranışlarımızı diğer Kelebeklerden öğreniyorduk, diğer Kelebeklerde onlardan önce

gelmiş olanlardan, çünkü Bahçıvan lanet olası otuz yılı aşkın bir süredir kızları almaya devam ediyordu.

On altı yaşından küçük kızları kaçırmıyordu, kızın yaşından emin değilse, riske girmemek için yaşı daha büyük olanları alıyordu, böylece bir Kelebeğin maksimum ömrü beş sene oluyordu. Çakışmaları saymazsak, burada neredeyse altı *kuşaktan* daha fazla Kelebek vardı.

Restoranda Avery ile tanıştığımızda, üzerinde babası gibi bir smokin vardı. Sırtımı bir kayaya dayamış ve dizlerimin üzerine koymuş olduğum kitabımla, cam çatının üzerinden vuran sıcak güneş ışıklarının keyfini çıkarıyordum, gölgesinin üzerime düştüğünde başımı kaldırıp ona baktım ve üzerinde bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek olduğunu görmüştüm. Göğsünün üzerine tırnak izleri ve boynunda da ısırığa benzer bir iz vardı.

“Babam seni tamamen kendine saklamak istiyor,” dedi. “Senin hakkında hiç konuşmuyor, hatta isminden bile bahsetmiyor. Seni hatırlamamı istemiyor.”

Sayfayı çevirdim ve kitabımı okumaya geri döndüm.

Elini, yüzümü kendine doğru çevirmek için saçlarıma geçirdi ve başımı yukarı kaldırdı, diğer eliyle de canımı yakacak kadar güçlü bir şekilde yüzüme tokat attı. “Bu sefer seni koruyacak bir komi de yok. Şimdi istediğini alacaksın.”

Kitabı hâlâ elimde tutmaya devam ediyor ve tek bir kelime dahi söylemiyordum.

Bana bir kez daha vurduğunda, yarılan dudağımdan akan kanı dilimin üzerinde hissettim, renkli ışıklar gözlerimin önünde dans ediyordu. Kitabı elimden çekerek aldı ve şelaleye doğru fırlattı; onun yüzüne bakmak zorunda kalmamak için kitabın şelalenin kenarında gözden kaybolmasını izledim.

“Benimle geliyorsun.”

Beni, Bliss'in zarif bir şekilde Fransız topuzuyla toplamış olduğu ve elinin arasında kısa süre içinde açılan saçlarımdan sürüklüyordu. Onun için yeterince hızlı davranmadığım zamanlarda dönüyor ve bana yine vuruyordu. Önlerinden geçtiğimiz diğer kızlar bakışlarını kaçırıyorlardı ve hatta içlerinden biri ağlamaya başladı ama Avery'nin ağlayan bir kızmı daha eğlenceli olacağını düşünme ihtimaline karşı yanındaki kızlar tarafından hızla susturuldu.

Beni daha önce gitmediğim, Bahçe'nin hemen ön tarafındaki, dövme odasına yakın konumdaki bir odaya sürükledi. O, oyun oynamadığı sürece bu oda her zaman kapalı ve kilitli olurdu. Odada zaten bilekleri ağır halkalarla duvara bağlanmış olan bir kız vardı. Uyluk kemikleri ve yüzünün büyük bir bölümü kalın bir kan tabakasıyla kaplanmıştı, kan göğsündeki kötü bir ısırıktan aşağıya doğru akmaya devam ediyordu ve kızın başı garip bir açıyla öne doğru düşmüştü. Büyük bir gürültüyle odanın içine yuvarlanmış olmama rağmen, kız başını kaldırıp bakmamıştı.

Kız, nefes almıyordu.

Avery kızmı alev rengi saçlarını okşayarak, elini saçlarına dolayıp başını geriye doğru çekti. Kızın boynunda parmak izleri vardı ve boynun bir tarafından bir kemik parçası fırlamıştı. O, senin kadar güçlü değildi."

Üzerime doğru atıldı, onunla mücadele etmemi beklediği açıktı, ama bunu yapmadım. Hiçbir şey yapmadım.

Hayır, bu tam doğru olmadı.

Ezberlediğim kadarıyla, Poe'yu okuyordum, beni tiksinti dolu bir hırıltıyla duvara yaslayana kadar tekrar ve tekrar ezberlediklerimi düşünüyordum ve sonunda kot pantolonunun düğmeleri açık bir şekilde odadan ayrıldı. Sanırım kazandığımı söyleyebilirsiniz.

O anda bu durum hiç de zafer kazanılmış gibi hissettirmiyordu.

Odanın dönmesi nihayet sona erdiğinde, ayağa kalktım ve zavallı kızı o büyük kelepçelerden kurtarmak için anahtar ya da sürgü gibi bir şey aradım. Hiç bir şey yoktu. Kilitli bir dolap buldum ve kilidin müsaade ettiği kadar kapağını araladığımda içeride kamçılar ve değişik dövüş aletlerinin olduğunu gördüm; çubuklar, kelepçeler ve aklımın ürpererek bir kenara ittiği başka şeyler vardı; orada bir sürü eşya bulmuştum ama bunların arasında kıza en azmdan biraz olsun saygınlık verebileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden elbisemden geri kalan parçaları *buldum*, elbiseyle kızın bedenindeki en önemli yerleri kapatmanın bir yolunu *buldum*, sonra onu yanağından öperek, tüm kalbimle, daha önce hiç kimseden dilemediğim gibi af diledim.

“Bir daha canını yakamayacak, Giselle,” diye fısıldadım kanlı tenine doğru.

Ve çıplak halde koridora çıktım.

Her tarafım acıyordu ve yanından geçtiğim her kız üzülerek bana bakıyordu. Hiçbiri yardım etmeyi teklif etmedi. Böyle durumlar için Lorraine’e gitmemiz gerekiyordu, o her türlü yaralanmayı rapor olarak hazırlıyor ve sonrasında Bahçıvan’a bildiriyordu; ama onun taş gibi ruhsuz yüzünü görmek ya da bedenimdeki çürükleri incelerken gereğinden fazla bastırmasını istemiyordum. Şiir kitabının kalıntılarını şelalenin akıp son bulduğu havuzun kenarından çıkardım ve sonrasında odama dönüp bana ait olan dar duş kabinime oturdum. Su akşama kadar gelmeyecekti – kısa süre önce Bahçıvan’la olanlar haricinde hepimize yıkanmak için belirli zamanlar atanıyordu. Daha uzun süredir orada olan kızlarında suyu kendi isteklerine göre kullanma olanakları vardı ve bu da kazanılan ayrıcalıklardan biriydi ama ben henüz o noktaya gelememiştim.

Çok kötü bir halde ağlamak istiyordum. Diğer kızların bunu tekrar ve tekrar yaptıklarını görmüştüm ve bazıları ağlama krizinin sonunda kendilerini daha iyi hissediyorlarmış gibi görünüyorlardı. Altı yaşımdayken bindiğim o lanet olası atlıkarcıncadan bu yana bir daha hiç ağlamamıştım, o güzel boyalı atın üzerinde uzun süre oturduğum ve anne ve babamın beni terk edip, beni tamamen unuttukları o günden beri. Ve duş kabininin içinde, saatler boyunca gelmeyecek suyu beklemek de ağlayabilmemi sağlamayacaktı.

Beni Bliss buldu, yüzünden damlayan su ve başına mükemmel bir şekilde sarmış olduğu, sırtındaki kanat mürekkebiyle aynı renkteki harikulade mavi havlusu, duştan henüz çıktığını gösteriyordu. "Maya, ne -" Olduğu yerde durup bana bakakaldı. "Lanet olsun, ne oldu?"

Konuşmak bile canımı yakıyordu, dudaklarım şişmişti ve çenem yediğim onca tokadın ardından çok ağrıyordu. "Avery."

"Burada bekle."

Sanki gidebileceğim çok yer varmış gibi.

Ama geri geldiğinde yanında, alışılmadık bir şekilde dağınık görünen Bahçıvan vardı. Bliss tek kelime bile söylemedi, onu odaya getirdi, elini bıraktı ve sonrasında yürüyerek odaya ayrıldı.

Bahçıvan'ın elleri titriyordu.

Odaya yavaş adımlarla girdi, yaraları, her bir ısırığı, çizdiği ya da morlukları gördükçe yüzündeki korku ve öfke ifadesi daha da belirginleşiyordu. Oradaki en hastalıklı şey ise - ki aralarından seçim yapılabilecek çok fazla şey vardı - bizi ya da en azından bizim olduğumuzu düşündüğü şeyi önemsemesiydi. Önümde diz çöktü ve endişeli bakışlar ve nazik hareketlerle yaralarımı inceledi.

"Maya, ben... ben çok üzgünüm. Gerçekten, çok üzgünüm."

"Giselle öldü," diye fısıldadım. "Onu aşağıya indiremedim."

Gözlerini gerçekten çok acı çekiyormuş gibi kısa bir süreliğine kapatmıştı. "O bekleyebilir. Şimdi seninle ilgilenelim."

O zamana kadar, Bahçe'de gerçekten bir dairesi olduğunu fark etmemiştim. Dövmeye odasının önünden geçerken, Lorraine'nin ismini seslendi. Onun hemen yan odadaki revirden içeriye girdiğini duyabiliyordum, topuzundan kaçan gri, kahverengi saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu.

"Bana bandaj ve antiseptik getir. Şişmeyi engelleyecek bir şey."

"Ne ol—"

"Sadece getir," dedi Bahçıvan onu tersleyerek. Kız ortadan kaybolana kadar dik dik arkasından baktı, kısa bir süre sonra kız elinde gelişigüzel paketlenmiş ve malzemelerden dolayı şişmiş küçük bir örgü torbayla geri dönmüştü.

Bahçıvan, duvardaki cihaza bir kod girdi ve duvarın bir parçası geriye ve yana doğru kayarak ve ortaya koyu şarap rengi, altın ve kırmızı kahverengiden oluşmuş bir odayı ortaya çıkardı. Rahat görünen bir kanep, bir okuma lambasının altına yerleştirilmiş olan uzun bir koltuk, duvara monte edilmiş bir televizyon vardı, başka bir kapıyı açarak içerisinde yatağımdan büyük bir jakuzi ve tuvaletin olduğu banyoya beni sokana kadar ancak bu kadarını görebilmiştim. Banyoda yatağımdan daha büyük bir küvet vardı. Bana küvetin kenarına oturmam için yardımcı oldu ve suyu açtıktan sonra kötü bir şekilde kanamış olan kısımları silmek için bir bezi ıslattı.

"Bunu sana bir daha asla yapmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Oğlum...oğlum da kontrol eksikliği var."

Diğer şeylerin yanı sıra.

Tıpkı başka şeyleri bana yapmasma izin verdiğim gibi, bu seferde üzerime titremesine ve bana bakmasına izin vermiştim,

bir taraftan beni kendi yatağına yatırırken, diğer taraftan Lorraine'den bir tepsi almaya çalışıyordu. Uyuyabileceğimi düşünmüyordum ama tüm gece boyunca, o benim ellerimi ve bedenimin yanını okşarken, nefesini ensemden hissederek uyuyabildim.

Ertesi öğleden sonra, rahatlamış bir vaziyette ve yanımda bana eşlik eden Bliss ile kendi yatağımda yatarken, Lorraine uğrayıp bana bir paket attı. Bliss, başlarının fırına sokulması gereken kötü huylu kaltaklardan bahsederken, ben kahverengi sade bir kağıda sarılmış olan paketi açtım ve gülmeye başladım.

Bu, Poe'nun bir kitabıydı.

"Demek Bahçıvan oğlunun yapmış olduğu şeyi tasvip etmiyordu, öyle mi?"

"Bahçıvan bizi önemsiyordu ve bizi öldürmekten gerçekten pişmanlık duyuyordu. Avery sadece..." Başını salladı ve sandalyenin üzerinde ayaklarını altına alıp oturdu. Acıyla yüzünü buruşturdu ve bir elini karnına bastırdı. "Özür dilerim, ama gerçekten tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Teknik analist, bir dakika sonra kapıyı açtı. İnara yerinden kalkıp onun yanına gitti ama sonra adeta onay almak ister gibi Victor'a baktı. Victor başıyla onaylayınca, ikisi birlikte odadan çıkıp arkalarından kapıyı kapattılar.

Victor, koridorlara ait fotoğrafları karıştırarak, tek tek kanat takımlarını saymaya çalışıyordu.

"Sence bütün aldığı kızlar bu kadar mıdır?" diye sordu Edison.

"Hayır," dedi Victor inler gibi. "Sana evet demeyi çok istedim, ama kızlardan biri yaralandıysa veya sırtındaki kanatlarda

herhangi bir hasar oluştuysa ne yapıyordu? Onları sergilediğinden kuşkuluyum, çünkü buradakilerin hepsi mükemmel durumda."

"Onlar ölüler."

"Ama mükemmel şekilde korunmuşlar." Victor yakın çekim fotoğraflardan birini havaya kaldırdı. "Kız bize cam ve reçine demişti; olay yeri teknisyenleri bunu onayladılar mı?"

"Hemen öğrenirim." Eddison, kendini iterek masadan uzaklaştı ve cep telefonunu çıkardı. Ortak olduklarından bu yana Victor onun telefonla konuşurken asla sabit durabildiğini hiç görmemişti, numarayı çevirir çevirmez dar odanın içerisinde kafese kapatılmış bir kaplan gibi oradan oraya yürümeye başlamıştı bile.

Eddison'nun defterinin üzerinde duran kalemi alan Victor, kimliklerin toplanmış olduğu poşeti alıp, üzerine isminin ilk harflerini çiziktirdikten sonra, poşeti açıp içindeki plastik kartların tümü masanın üzerine döktü. Eddison büyük bir merakla onu seyrediyordu, Victor onun bu bakışını umursamadan aradığı kimliği bulana kadar kartları karıştırmaya devam etti. Cassidy Lawrence.

Lyonette.

Kaçırıldığında, sürücü belgesini alalı henüz daha üç gün olmuştu ve resimdeki güzel kızın yüzü heyecanla parlıyordu. Bu, gülümsemeleri ve neşeyi hak eden bir yüzdü ve Victor zihninde bu yüzü yaşlandırıp, Inara'yı Bahçe'ye kabul eden, o sert bakışlı kız haline getirmeye çalıştı. Bunu tam olarak yapamadı. Kimliği, o bal kabağı rengindeki kanatların camın ardından görüldüğü fotoğrafın yanına koyduğunda bile, aradaki bağlantıyı kabullenemiyordu.

"Sence hangisi Giselle?" diye sordu Eddison, cep telefonunu cebine koyarken.

"Inara bize hangi kelebeğin kim olduğunu söyleyebilir, yoksa tahmin etmemiz gereken çok fazla kızıl saçlı var."

"Biz farkına bile varmadan otuz sene boyunca bunu yapmaya nasıl devam edebilmiş?"

"Eğer polis o çağrıyı almasaydı ve bu isimlerden bazılarının üzerinde bizim aramalarımız olduğunu anlamasaydı, adamın fark edilmeden daha ne kadar buna devam edeceğini düşünüyorsun?"

"Bu gerçekten lanet olası berbat bir soru."

"Teknisyenler ne diyor?"

"Bugünlük olay yerini kapatacaklar, gece boyunca da etrafı kolaçan etmesi için memurlar devriye gezecekler. Kılıfların üzerinde yarın çalışacaklarını söylediler."

"Kapatmak mı?" Kolundaki saate bakmak için bileğini çevirdi. Saat neredeyse on olmak üzereydi. "Yüce İsa."

"Vic... onu serbest bırakamayız. Yine ortadan kaybolabilir. Bu durumun bir parçası olmadığına henüz ikna olmadım."

"Bunu biliyorum."

"O halde onu neden daha fazla zorlamıyorsun?"

"Olayları bize karşı, kendi lehine çevirme konusunda çok akıllı" – Victor sert bir kahkaha attı – "bunu yaparken işin tadını çıkarabilecek kadar akıllı. Onun olayları bize kendi tarzında anlatmasına izin verelim; sadece biraz daha fazla zamanımızı alır ve bu, fazlasıyla *zamanımız* olan az sayıdaki davadan biri." Victor öne doğru eğilip, ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Şüphelilerin durumu iyi değil; bu gece ya hayatta kalabilirler ya da geceyi atlatamayabilirler. Bu kız, Bahçe'nin daha büyük resmini öğrenebilmemiz için en iyi şansımız."

"Eğer doğruyu söylüyorsa."

"Aslında bize yalan söylemedi."

"Bildığımız kadarıyla. Sahte kimlikleri olan insanlar **genellikle** masum değildir, Vic."

"Neden sahte bir kimliği olduğu konusunda **doğruyu** söylüyor olabilir."

"Sonuçta her halükârda yasal değil ve ben ona hala **güvenmiyorum**."

"Ona zaman ver. Bu aynı zamanda *bize* de diğer kızların bizimle konuşabilecek kadar iyileşebilmeleri için zaman tanıyacaktır. Onu burada ne kadar uzun süre tutarsak, diğer kızlarla konuşma şansımız da bir o kadar artacak."

Eddison kaşlarını çatmasına rağmen, başıyla onayladı. "Sinnir bozucu biri."

"Bazı insanlar kırıklarla dolu olur. Bazıları ise kırık parçalarını toplamayı başararak, tüm keskin kenarlarıyla birlikte geriye dönerler."

Gözlerini deviren Eddison, kimlik kartlarını yeniden kanıt poşetine doldurmaya başladı. Her bir fotoğrafı düzgünce üst üste yerleştirip, masanın kenarıyla aynı hizada düzgün bir şekilde diziyordu. "Otuz altı saatten fazla süredir ayaktayız. Uyumamız gerekiyor."

"Evet..."

"Peki, onu ne yapacağız? Ortadan kaybolmasına izin veremeyiz. Eğer hastaneye onunla birlikte dönersek ve senatör onu duyacak olursa..."

"O burada kalacak. Birkaç battaniye getiririz, bir karyola bulup bulamayacağımıza bakarız ve sabah da kaldığımız yerden devam ederiz."

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Onu serbest bırakmaktan çok daha iyi bir fikir. Eğer onu bir hücre yerine burada tutacak olursak, o zaman bu hâlâ bir

aktif sorgulama oturumu olacaktır. Böylece Senatör Kingsley bile aktif bir sorgu esnasında içeriye giremez."

"Burada nefesimizi tutacak mıyız?" Akşam yemeğinden arta kalan çöpleri, bulduğu kağıt poşetin içerisine toplamaya başladı, kağıt poşet gerginlikten neredeyse patlayacak duruma gelene kadar doldurduktan sonra, kapıya doğru ilerledi. "Ben gidip bir karyola bulayım." Edison kapıyı açtı, geri dönen Inara ve Yvonne'e kaşlarını çatarak baktıktan sonra, sessizce odadan çıktı. Yvonne, başıyla Victor'u selamladıktan sonra, yeniden gözlem odasına döndü.

"Ne hoş adam," dedi Inara kuru bir sesle ve masanın en ucundaki sandalyesine geçti. Yüzündeki is lekeleri ve pislikler temizlenmiş, saçlarını başının üzerinde bir topuz halinde toplamıştı.

"Kullanışlı olduğu alanlar var."

"Lütfen bana zarar gören çocuklarla konuşmanın bunlardan biri olmadığını söyleyin."

"Şüphelilerle arası daha iyidir," dediğinde, kızın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Victor ellerini meşgul edecek bir şeyler arıyordu ama Eddison'un düzen takıntısı yüzünden masadaki her şey toparlanmıştı. "Bize Bahçe'de olmaktan bahset."

"Derken?"

"Gün be gün, sıra dışı olan bir şey olmadığı zamanlarda. Nasıldı?"

"Birini becermek kadar sıkıcı," diye cevapladı kız kısaca.

Victor burun kemiğini ovuşturdu.

Hayır, ama ciddi anlamda, çok sıkıcıydı.

Genellikle Bahçe'de, herhangi bir zamanda yirmi ila yirmi beş kız olurduk, Lorraine'i saymazsak elbette, neden onu herhangi biri gibi sayma gereği duyalım ki? Şehir dışında olmadığı sürece, Bahçıvan aramızdan en azından birimizi "ziyaret" ederdi, bazen ailesi ya da arkadaşlarıyla vakit geçirmeyecekse veya işi olmadığı zamanlarda, iki ya da üçümüzü birden de ziyaret ettiği oluyordu, bu da onun bir hafta içerisinde hepimizle ayrı ayrı vakit geçiremediği anlamına geliyordu. Avery'nin bana ve Giselle'e yaptıklarından sonra, haftada bir kez ve sadece babasının gözetimi altında olmak kaydıyla Bahçe'ye girmesine izin veriliyordu ama yakalanmadığı sürece bu kuralı mümkün olduğunca fazla bozuyordu. Zaten bu da, çok uzun süre devam etmedi.

Kahvaltı, yedi buçukta mutfakta servis ediliyordu ve saat sekize kadar hepimizin kahvaltısını bitirmiş olması gerekiyordu, böylece Lorraine gelip bütün her şeyi temizleyebiliyordu. Öğün atlamaktan kurtulamazdınız – yemeklerimizi yerken bizi izler ve sonrasında durumu Bahçıvan'a bildirirdi –ama günde sadece bir öğün '*aç değilim*' dememize izin veriliyordu. Eğer bunu günde iki kere yaparsanız, Lorraine odanıza gelip, sizi kontrol ederdi.

Kahvaltıdan sonra – duvarların arasına sıkıştığımız, bakım yapılan iki sabah dışında – öğle yemeğinin yine yarım saatlik bir aralıkta servis edildiği saat on ikiye kadar serbest oluyorduk. Kızların yarısı bu süre zarfında uyumaya gidiyorlardı, böylece uyudukları süre boyunca günlerin daha hızlı geçmesini sağlayacaklarını düşünüyorlardı. Bense genellikle Lyonette'i örnek alıyordum, hatta o camın içine girdikten sonra bile, bu nedenle de sabahlarımı konuşmaya ihtiyacı olan kızlarla geçiriyordum. Şelalenin altındaki mağarayı bu konuda bir çeşit büro haline getirmiştik. Her yerde kameralar ve mikrofonlar vardı, ancak küçük şelalenin boşaldığı havuza akan suyun gürültüsü konuştuklarımızın açıkça anlaşılmasını zorlaştırıyordu.

"Ve o da buna müsaade ediyor muydu?" diye sordu Victor duyduklarına inanamıyormuş gibi.

"Ben ona açıkladıktan sonra evet, elbette."

"Ona açıklamak mı?"

"Evet. Bir akşam bana bunları sormak için dairesinde ye-meğe davet etti, sanırım benim bir şekilde isyan çıkarmak niye-tinde olup olmadığımın emin olmak istiyordu."

"Peki, ona durumu nasıl açıkladın?"

"Bu kızların akıl sağlıklarını koruyabilmeleri için, bir tür mahremiyet duygusuna ihtiyaçları olduğunu söyledim ve bu konuşmalar Kelebekleri bir bütün halinde ve sağlıklı tutmaya yarayacaksa, lanet olası ne önemi vardı ki? Eh, tabii bunu biraz daha net ve zarif bir şekilde ifade etmiştim. Bahçıvan zarafeti severdi."

"Kızlarla yaptığın bu konuşmalar – Nasıl konuşmalardı?"

Bazı kızlarla birlikteyken, havalarını almaya benziyordu. Huzursuzlardı, korkmuşlardı ve kızgınlardı ve onların bütün bu hislerini konuşacak birilerine ihtiyaçları vardı. Volta atarlar, öfkelenirler ve duvarları yumruklardı ama sonunda, elleri ve kalpleri yaralandığında, en azından kırılıp çökmekten biraz uzaklaşmış oluyorlardı. Bunlar Bliss gibi kızlardı, onların sadece cesaretleri yoktu.

Bliss istediği her şeyi, nerede ve ne zaman isterse söylerdi. Tıpkı onunla ilk tanıştığımda bana söylediği gibi, Bahçıvan hiç bizden kendisini sevmemizi istememişti. Bence bizim de onu sevmemizi istiyordu ama bunu bizden istemiyordu. Bana göre

Bliss'in dürüstlüğüne değer veriyordu, tıpkı benim açık sözlülüğüme değer vermeye başladığı gibi.

Bazı kızların rahatlığa ihtiyacı vardı, bu benim özellikle iyi olduğum bir alan değildi. Arada sırada akıtılan ya da Bahçe'ye gelinen ilk ay içerisinde akıtılan gözyaşlarına karşı sabır gösterebiliyordum ama bu haftalarca, aylarca ve hatta yıllarca devam ettiğinde... evet, genel olarak o zamanlarda sabrımı kaybediyor ve onlara bunun üstesinden gelmelerini söylüyordum.

Ya da kendimi o gün çok fazla bağışlayıcı hissediyorsam, onları doğrudan Evita'ya gönderirdim.

Evita bir Amerikan Hanımefendisiydi, kanat uçlarına karmaşık siyah desenler yayılmadan önce sırt kısmı portakal rengi ve soluk sarı renkte mürekkep kullanılarak oluşturulmuş bir kelebek dövmesine sahipti. Evita şirin bir kızdı ama çok zeki olduğu söylenemezdi. Bunu kötü anlamda değil, sadece doğru olduğu için söylüyorum. Altı yaşındaki birinin anlayışına sahipti, bu nedenle de Bahçe onun için günlük mucize kaynağıydı. Bahçıvan ayda sadece bir ya da iki kez onun yanına gelirdi, onun kendisinden yapmasını istediği şeyler, kızın kafasını karıştırır ve onu korkuturdu, Avery'nin ise kızın yanına bile girmesine izin verilmezdi. Bahçıvan'ın her gelişinde, onun camın içerisinde sonlanacağından endişe ederdik ama ondaki saf şirinlik Bahçıvan'ın değer verdiği bir şey gibi görünüyordu.

Bu basit şirinlik ona rahatlıkla gidebileceğiniz, gözleriniz yerinden çıkana kadar ağlayabileceğiniz anlamına gelirdi ve o da siz ağlamayı kesene kadar size sarılır, kucaklar ve saçma sesler çıkarırdı; ve tek kelime söylemeden sizin tüm kalbinizi ona dökmenizi dinlerdi. Evita'nın güneş gibi sıcak gülümsemesi, bu kızların kendilerini her zaman iyi hissetmesini sağlardı.

Benim açımdan, Evita'nın etrafında olmak benim sadece üzülmememe neden oluyordu, ancak Bahçıvan ona geldiğinde, o

da benim yanıma gelirdi ve gözyaşlarını her zaman için affede-
bildiğim tek kişi de oydu.

“Hastaneye özel ihtiyaçlara karşılık verebilecek bir avukat gön-
dermemiz gerekiyor mu?”

Kız başını iki yana salladı. “O, altı ay önce öldü. Bir kaza
yüzünden.”

Saat on bir çeyrek civarında, “ofis” kapandı ve içimizden bir
grup koridorlarda koşarak, idman yapıyorduk. Eğer orada ol-
saydı Lorraine bize kötü bakışlar atardı ama hiçbir zaman buna
karşı bir şey söylemiyordu çünkü yapabildiğimiz tek egzersiz
buydu. Bahçıvan kendimize zarar vermemizden endişelendiği
için ağırlık veya koşu bandı kullanmamıza izin vermezdi. Son-
ra, öğle yemeğinin ardından, saat sekizdeki akşam yemeğine
kadar zaman bizimdi.

İşte can sıkıntısının ortaya çıktığı zaman, bu zaman dili-
niydi.

Uçurumun tepesi, şelalenin döküldüğü yerdeki mağaradan
çok daha fazla benimsediğim bir yer olmuştu, çünkü hapisha-
nemizin sınırlarını belirleyen camların kenarlarından o tepeye
tırmanmaktan ve orada oturmaktan zevk alan azınlıktan biriy-
dim. Kızların çoğu, gökyüzü bu kadar yakın değilmiş, dünya-
mız olduğundan daha büyükmüş ve Dışarıda bizi bekleyen
hiçbir şey yokmuş rolünü daha iyi yapıyordu. Böyle düşünmek
onlara yardımcı oluyorsa, buna karşı çıkacak değildim. Ama
ben orada olmayı seviyordum. Hatta bazı günler ağaçlara tır-
manıp, uzanır ve elimi cama yaslardım. Bir daha asla göreme-
yecek olsam dahi, kafesimin ötesinde başka bir dünya olduğun-
u kendime hatırlatmaktan hoşlanıyordum.

Başlangıçta, bazen Lyonette, Bliss ve ben kendimizi öğleden sonra güneşine bırakarak konuşur ya da kitap okurduk. Lyonette origami koleksiyonuna ekleyecek bir şeyler yaratır; Bliss, Bahçıvan'ın kendisi için aldığı polimer kille oynar, bense onlara oyunlar, romanlar ve şiirleri yüksek sesle okurdum.

Ama arada bir şelalenin döküldüğü yerde orman gibi ağaçları ikiye bölen su akıntısının bulunduğu yere iner ve diğer kızlarla vakit geçirirdik. Bazen sadece birlikte bir şeyler okurduk ya da daha fazla hassas olmayan şeylerden bahsederdik ama yeterince sıkıldığımızda oynayabileceğimiz oyunlar da vardı.

Bahçıvan'ı en mutlu ediyor gibi görünen de bu günlerdi. Her yerde kamera olduğunu biliyorduk çünkü geceleri kayıt makinelerinin kırmızı ışığının yandığını görebiliyorduk, ama oyun oynadığımız günlerde, kendisi Bahçe'ye gelir ve şelalenin kenarındaki kayalıklara oturarak, yüzünde yumuşak bir tebessümle bizi seyrederdi, sanki hayal ettiği her şey karşısındaymış gibi mutlu görünürdü.

Sanırım onu gördüğümüz an odalarımıza kaçışmak ve tek başımıza yaptığımız aktivitelere devam etmek yerine bunu yapmamız, ne kadar sıkıldığımızı gösteren bir şeydi.

Altı ay önce, on kişi kadarımız saklambaç oynuyorduk ve Danelle ebeydi. Bahçıvan'ın hemen yanında durarak yüze kadar sayması gerekiyordu, orada saymasının sebebi aramızdan hiçbirimizin oraya saklanmayacağını bilmesi ve böylece hiçbirimizin de nereye saklandığımızı duyamayacak olmasıydı. Bahçıvan'ın bunun ardındaki mantığın farkında olup olmadığından emin değilim ama, uzaktan da olsa oyunun bir parçası olmaktan büyülenmiş gibi görünüyordu.

Ağırlıklı olarak bu oyunlarda ağaca tırmanırdım, zira başta iki yıl boyunca daireye ulaşmak için yangın merdivenini kullanmak zorunda kaldığımdan, oldukça fazla pratik yapma ola-

nağım olmuş ve bu sayede de herkesten daha hızlı tırmanma yeteneğine sahip olmuşum. Aslında beni çok kolayca bulabilirlerdi ama bana ulaşamadıkları için ebeleyemiyorlardı.

Evita, kapalı alanlardan korktuğu gibi yüksekten de korkuyordu. Duvarlar gece indirildiği zaman her zaman birisi onun yanında kalıyordu ve böylece o da yalnız kalıp dehşete kapılmıyordu. Evita *asla* tırmanmazdı. O gün dışında. Onun neden tırmanmak istemiş olabileceğini bilmiyorum, özellikle de onun yerden altı adım yükseğe çıktığında ne kadar korktuğunu gördükten sonra ama ona başka bir yere saklanabileceğini söylememize rağmen, bu konuda kararlıydı. "Cesur olabilirim," demişti. "Maya gibi cesur olabilirim."

Danelle'in yanında duran Bahçıvan, alışkanlıklarımızın dışında bir şeyler yaptığımız her zaman olduğu gibi, endişeli gözlerle bizi izliyordu.

Danelle doksan dokuza ulaştığında durdu ve Evita'ya saklanması için daha fazla zaman tanıdı. Onu duyduğumuz sürece, bunu bazen hepimiz yapardık. Danelle hala sırtı dönük ve elleri dövmeli yüzünün üzerinde, sessizliği bekliyordu.

Evita'nın, santim santim ilerleyerek ağaçta on beş adım yukarı tırmanması ve dallardan birine oturması on dakika sürmüştü. Gözyaşları sicim gibi akıyordu ama onun yakınında, saklandığım ağaca baktı ve tereddütle bana gülümsedi. "Cesur olabilirim," dedi.

"Sen çok cesursun, Evita" demiştim ona. "Sen hepimizden çok daha cesursun."

Başım salladı ve ayaklarının arasından çok uzaktaymış gibi görünen yere baktı. "Burada olmaktan hoşlanmadım."

"Aşağıya inmen için sana yardım etmemi ister misin?"

Yine başıyla onayladı.

Dikkatli bir şekilde bulunduğum ağacın dalında doğrulmuş ve aşağıya inebilmek için arkamı dönmüştüm ki, bir anda ar-

kamdan Ravenna'nın haykırışını duydum. "Evita, hayır! Maya'yı bekle!"

Omzumun üzerinden dönüp arkama doğru baktığımda, Evita'nın çılgınca geriye doğru döndüğünü ve sendeleyerek, dalın ağırlığını kaldıramayacak kadar dar bir kısmına doğru ilerlediğini gördüm. Dal kırıldı ve Evita çığlıklar atarak düşmeye başladı. Herkes koşarak saklandıkları yerden çıkmış ve ona yardım etmeye çalışıyordu ama Evita düşerken, korkunç bir çatırtıyla başını alt dallardan birine hızla çarptı ve çığlıkları aniden kesildi

Etrafa sular sıçratarak göletin içine düştü ve hareketsiz kaldı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bacaklarımı ve kollarımı kullanarak ağaçtan inmeye çalışıyordum, fakat benden başka kimse, hatta Bahçıvan bile yerinden kıpırdamıyordu. Hepsi göletteki kıza ve açık sarı saçlarından dağılan kana bakıyordu. Gölete doğru ilerleyerek onu ayak bileğinden yakaladım ve kendime doğru çektim.

En sonunda Bahçıvan koşarak yanıma geldi ve üzerindeki şık kıyafetlerini umursamayarak onu kuru zemine çıkarmama yardım etti. Evita'nın güzel mavi gözleri açık bir şekilde donakalmıştı ama onun nefes almasını sağlamaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu.

Duyduğunuz o ses, boynu kırılırken çıkan çatırtı sesiydi.

Bahçe'de ölüm garip bir şeydi, her yerde var olan bir tehdit olmasına rağmen, gerçek anlamda *gördüğümüz* bir şey değildi. Kızlar öylece alınıp götürülür ve bir çift kanat, koridorda duran vitrinde yerini alırdı. Kızların çoğu, birinci elden ölüme ilk kez şahit oluyorlardı.

Evita'nın ıslak saçlarım yüzünden çekerken, Bahçıvan'ın elleri titriyordu ve başının arkasında dala çarptıktan sonra açılmış olan yaranın bulunduğu yere elini koymuştu. Ve sonra

hepimiz Evita'ya değil, gözlerimizi dikip ona bakmaya başladık, çünkü Bahçıvan *ağlıyordu*. Bütün bedeni hıçkırıklarının etkisiyle sarsılıyordu, bu beklenmedik acının karşısında gözlerini sımsıkı kapatmış, Evita'nın bedenini göğsüne bastırmış, öne arkaya sallanıyordu, kanlar kolundan akıyor, gömleği ve pantolonu suyla ıslanıyordu

İşte o zaman, göz yaşlarımızı bile elimizden almış gibi oldu. Çığlıklar duyan kızlar da koşarak odalarından ya da Bahçe'de bulundukları yerden geldiler, ve bizi kaçıran adam kendisi öldürmediği bir kızın ölümüne ağlarken, hepimiz, yirmi ikimiz birden, orada kuru gözlerle sessizlik içinde duruyorduk.

Koridordan çekilmiş olan fotoğraf tomarını eline aldı ve istediğini bulana kadar fotoğrafları gözden geçirdi. "Evita'nın saçlarını başındaki yara görünmeyecek şekilde ayarladı," dedi kız, fotoğrafı Victor'un görebilmesi için önüne koyarken. "O günün geri kalanında ve gece onu göremediğimiz bir yerde bir şeyler yaparak geçirdi ve duvarlar da indirilmişti, ertesi gün Evita camın içindeki yerini almıştı ve Bahçıvan da hemen onun önünde şiş ve kızarmış gözlerle uyuyordu. O günün geri kalanında, orada, Evita'nın tam önünde geçirdi. Bir kaç gün önce-sine kadar, yanından her geçtiğinde cama dokunuyordu, ta ki artık bunu yaptığının bile farkında olmayana dek. Camın üzeri kapatıldığında bile, duvara dokunuyordu."

"Kazara ölen tek kız o değildi, öyle değil mi?"

Kız başını iki yana salladı. "Hayır, uzun bir süre zarfında değil. Ama Evita... yani, o çok tatlıydı. Kötü şeyleri idrak edemeyen, tamamen masum bir kızdı. Ona bir şeyler yapacaklarında, sadece hafifçe dokunurlar ve sonrasında bırakırlardı. Bir

bakıma, bence aramızda en mutlu olanımız oydu, çünkü başka türlüünün nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.”

Eddison ucuz metal sesleri arasında, bir eliyle arkasından sürüklediği karyolayı içeriye getirmişti ve diğer kolunun altındaysa battaniyeler ve ince yastıklar vardı. Onları odanın uzak bir köşesine istifleyip, nefes nefese ortağına döndü. “Az önce Ramirez aradı; adamın oğlu ölmüş.”

“Hangisi?”

Bu kelimeleri o kadar yumuşak bir şekilde, o kadar hava ve tanımlanamayacak bir duyguyla söylenmişti ki, Victor duyduğundan bile emin değildi. Victor, kıza bakıyordu ama kızın gözleri Eddison’a kilitlenmişti, bir tırnağıyla gazlı bez açılıp altından kırmızı kanları görünene kadar kabuklarını yoluyordu.

Eddison da eşit derecede hazırlıksız yakalanmıştı. Omuzlarını silken Victor’a bir bakış attı. “Avery,” diye cevapladı sonrasında Eddison şaşkın bir şekilde.

Kız kollarını kendine sarıp, yüzünü kollarının arkasına sakladı. Victor onun ağlayıp ağlamadığını merak etti ama bir dakika sonra başını kaldırdığında gözleri kuruydu. Gözlerinde, zihnini meşgul eden yeni ve açıklanamaz bir bakış vardı ama gözleri kuruydu.

Eddison, Victor’a anlamlı bir bakış attı ama Victor kızın aklından geçenleri henüz tahmin etmeye başlayamamıştı. Kendisine işkence eden adam öldüğü için mutlu olması gerekmiyor muydu? Ya da en azından rahatlamış olması? Belki de bu duygular karmaşıklığının içine gömülmüş bir şekilde oradaydı, ama o anda her şeyden çok bir şeyleri kabullenmiş görünüyordu.

“Inara?”

Soluk kahverengi gözleri karyolaya yönelmişti, artık parmaklarını iki elindeki gazlı bezin de içine sokmuş, yoluyordu.

"Bu, uyuyabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu boğuk bir sesle.

Victor durdu ve Eddison'a odadan çıkmasını işaret etti. Eddison fotoğrafları ve kanıt poşetlerini alarak, herhangi bir yorum yapmadan bir dakikadan az süre içerisinde çıktığında, Victor hiçbir zaman anlayamama ihtimali olan bu kırgın çocukla yalnız kaldı. Konuşmadan karyolanın gıcırdayan bacaklarını açtı, odanın en uzak köşesine, masanın kız ile odaya girebilecek herhangi biri arasında kalacağı şekilde yerleştirdi. Battaniyelerden birini çarşaf gibi yatağa serdi, diğerini ayak ucuna bıraktı ve yastıkları da yatağın baş tarafına dizdi.

İşini bitirdikten sonra, dizini kızın yanındaki sandalyeye yasladı ve bir elini hafifçe kızın sırtına koydu. "Inara, yorgun olduğunu biliyorum, onun için şimdi bırakalım, biraz uyu. Sabah yanımızda kahvaltı ve daha fazla soruyla geri dönmüş olacağız, umarım sana diğer kızlar hakkında da bilgi verebiliriz. Ama. Gitmeden önce—"

"Bu gece olması gerekiyor mu?"

"Küçük olan oğlunun da Bahçe'den haberi var mıydı?"

Çenesine kan süzölmeye başlayana kadar dudaklarını ısırdı.

Victor, derin bir iç çekerek, cebinden çıkardığı mendili kıza uzattı ve kapıya doğru yürüdü.

"Des."

Victor, bir eli hala kapının kolundayken dönüp ona baktı, kızın gözleri kapalıydı ama tüm yüzünde Victor'un isimlendi-remediği bir acı vardı. "Af edersin?"

"Onun ismi Des. Desmond. Ve evet, onun da Bahçe'den haberi var. Bizden de."

Kızın sesi çatlıyordu ve Victor, iyi bir ajanın bu çatlamadan, bu kırılğınlıktan faydalanması gerektiğini bilmesine rağmen, gözünün önüne orada bu acıyla oturuyor olabilecek kızları gel-

di ve bunu yapamadı. "Teknik odada sürekli birileri seni izleyecek," dedi yumuşak bir sesle. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sana yardımcı olacaklar. İyi uykular."

Kızdan çıkan çatlak ses bir kahkaha bile olabilirdi ama bu Victor'un yeniden duymak isteyeceği bir ses değildi.

Hafif bir tıkırtıyla çıktığı kapıyı arkasından kapattı.

Düzenleme

Ny.ozlem

- II -

Victor, büroya gelip, gece vardiyasındaki esneyen teknik analistleri kontrol ettiğinde kız – gerçek adının bu olmadığını bildiği için ona Inara demek garip geliyordu – yüzünü Victor’un ceketinin yakasına gömmüş, hala uyuyordu.

Teknisyenlerden biri ona bir sürü mesaj verdi: Gece boyunca hastaneden gelen raporlar, olay yerindeki ajanlardan gelen bilgiler, mümkün olduğunca fazla kişinin geçmiş bilgileri. Kafeteryada kahvesini içerken – ki bu kahve, ekip mutfağında hala duran ne olduğu belirsiz bayat kahveden çok az daha iyiydi – elindeki tüm bilgi yığını bir sıraya koymaya, kızın anlattığı hikayelerdeki isimleri, elindeki resimlerle eşleştirmeye çalışıyordu.

Uykusuzluktan şişmiş gözleriyle Yvonne içeriye girdiğinde saat henüz altı olmuştu. “Günaydın, Ajan Hanoverian.”

“Mesain saat sekizden önce başlamayacak, neden uyumuyorsun?”

Teknik analist sadece başını sallamakla yetinmişti. “Uyuyamadım. Bütün gece kızımın odasında oturdum, beşiğini sallayıp, sabaha kadar onu seyrettim. Eğer birisi ona...” Bir kere daha, daha sertçe başını iki yana salladı, adeta kötü düşünceleri kafasından söküp atmak ister gibiydi. “Kayınvalidem uyanıp, bebekle ilgilenecek kadar ayılır ayılmaz evden çıktım.”

Victor, ona boş bir ofis bulup, şekerleme yapmasını söylemeyi düşündü ama ekipte herhangi birinin iyi uyuyabildiğin-

den şüpheliydi. Kendisi kesinlikle uyuyamamıştı, koridorların fotoğrafları ve kızlarının üzerlerinde kelebek kostümleriyle bahçede koşuşturduklarına ait uzak bir anının görüntüleri gözünün önünden gitmemişti. Eğer yapacak bir şeyiniz yoksa, dehşet verici şeylerin sizi yakalaması daha kolay olur.

Victor, ayakucunda duran keten çantasını kaldırdı. "Bana bir iyilik yaparsan, sana sana tarçınlı çörek verebilirim," dedi ve kadının aniden enerjiyle dolup, duruşunun dikelmesini izledi. "Holly bana Inara için kıyafetler verdi; onun giyinme odalarına gidip duş almasına yardımcı olabilir misin?"

"Kızım bir melek." Yvonne, camın arkasından uyuyan kıza bakıyordu. "Ama onu uyandırmaktan nefret ediyorum."

"Eddison'dan ziyade senin uyandırman daha iyi."

Yvonne, başka tek bir kelime etmeden teknik odadan çıktı ve bir dakika sonrasında görüşme odasının kapısını usulca açıldı.

O ses bile yetmişti; kız darmadağın saçlarıyla, bir battaniye yumağının arasında doğrulup oturdu, ellerini açık bir şekilde kaldırmış olan Yvonne'u tanıyana kadar sırtı duvara dayalı oturmaya devam etti. Yvonne en sonunda hafifçe gülümsemeyi deneyene kadar, gözlerini dikip birbirlerine baktılar. "İyi reflekslerin var."

"Kimi zaman kapı aralığında dururdu; orada olduğunu fark etmediğimiz zaman da hep hayal kırıklığına uğrardı." Rahatsız karyoladan dolayı tutulmuş olan eklemlerini hareketlendirmek için esneyip, gerindi.

"Bir duş almaktan memnun olacağını düşündük," dedi Yvonne, keten çantayı ona uzatarak. "Sana uygun birkaç kıyafet ve biraz sabun getirdik."

"Bu tür şeyler yapan biri olsaydım seni öpebilirdim." Kapıya doğru giderken, durup camı tıklattı. "Teşekkür ederim, Sorumlu FBI Özel Ajanı Victor Hanoverian."

Victor kahkaha attı ama cevap vermedi.

Kız gittikten sonra, Victor yeni bilgileri incelemeye devam etmek için görüşme odasına gitti. Gece kızlardan biri daha ölmüştü, geriye kalanların yaşaması bekleniyordu. İnara da sayılırsa toplam on üç kız vardı. Kızın oğlan hakkında anlatacaklarına bağlı olarak on dört kişi olabilirdi. Eğer o da Bahçıvan'ın oğluysa, o da babası ve ağabeyinin yaptığı şeylerin bir parçası olabilir miydi?

Tıraş olmuş ve bu sefer üzerinde bir takım elbise olan Eddison içeriye girdiğinde, kız hâlâ soyunma odasındaydı. Masanın üzerine bir kutu Danimarka pastası. "Kız nerede?"

"Yvonne onu duş almaya götürdü."

"Bugün bir şeyler söyleyeceğini düşünüyor musun?"

"Kendi tarzında."

Bir homurdanma, ortağının bu fikir hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

"Evet, tamam." Ona zaten çoktan üzerinden geçmiş olduğu kağıt yığını uzattı. Ve bir süre boyunca odanın içinde duyulan tek ses, sayfaların karıştırılan ve ara sıra yudumladıkları kahvelerinin sesiydi.

"Ramirez'in dediğine göre Senatör Kingsley hastanenin lobisine kamp kurmuş," dedi Eddison birkaç dakika sonra.

"Bunu biliyorduk."

"Dediğine göre kızı, senatörü görmek istemiyormuş; henüz hazır olmadığını söylemiş."

"Bunu da biliyorduk." Victor önündeki kağıtları masanın üzerine itti ve gözlerini ovuşturdu. "Onu suçlayabilir misin? Tüm hayatını kameraların önünde geçirdi, yaptığı her şey anesine yansıyor. O şimdiden, medyanın yoğun ilgisinin üzerlerinde olacağını – hem de diğerlerinden çok daha iyi – biliyor. Annesini görmek ise bunu başlatmış olacak."

"Hiç bizim gerçekten iyi adamlar olup olmadığımızı merak ediyor musun?"

"Üzerine gelmesine izin verme." Ortağının şaşkın bakışları karşısında sırttı. "Mükemmel bir işimiz mi var? Hayır. Mükemmel bir iş *çıkarıyor* muyuz? Hayır. Bu mümkün değil. Fakat biz işimizi yapıyoruz ve günün sonunda zarar vermekten çok faydalı işler yapıyoruz. İnara saptırma konusunda çok iyi; seni sinir etmesine izin veremezsin."

Eddison bir şey demeden önce başka bir raporu daha okudu. "Patrice Kingsley – Ravenna – Ramirez'e annesi hakkında bir karar vermeden önce Maya ile görüşmek istediğini söylemiş."

"Tavsiye mi isteyecek? Yoksa onun için karar verecek birine mi ihtiyacı var?"

"Söylemedi. Vic..."

Victor onun ağzındaki baklayı çıkarmasını bekledi.

"Onun tıpkı Lorraine gibi olmadığını nereden bileceğiz? Bu kızların hepsiyle ilgileniyordu. Bahçıvan'ı memnun etmek için yapmadığını nereden bileceğiz?"

"Bilemeyeceğiz," dedi Vic. "Henüz. Öyle ya da böyle, bunu ortaya çıkaracağız."

"Yaşlılıktan ölmeden bunu yapabilecek miyiz?"

Kıdemli ajan gözlerini devirip, sonrasında bakışlarını kağıtlara geri çevirdi.

Sonunda Yvonne ile birlikte geri gelen kız, kalçalarına kadar uzanan taranmış saçlarıyla, bambaşka bir kızdı. Kot pantolon üzerine tam oturmamıştı ve bel kısmında biraz daha yer açmak için, birkaç düğmeyi açık bırakmak zorunda kalmıştı ama genel anlamda üzerindeki kolsuz yelek belini kapatıyor ve üzerine giymiş olduğu yosun yeşili kazak yumuşak hatlarını sarıyordu. Ayağına geçirdiği parmak arası terlikler, yürürken yerde hafif

sesler çıkarıyordu. Bandajları açılmıştı ve Victor camdan çıkan gazlar ve enkazdan kaçışları sırasında ellerinde oluşan mor kırmızı yanıkları görebiliyordu.

Onun ellerine bakışlarını takip eden kız, masanın en uç noktasındaki yerine oturduktan sonra, daha iyi inceleyebilmesi için ellerini masanın üzerinde uzattı. "Göründüklerinden daha kötü hissettiriyor ama doktorlar aptallık yapmadığım sürece herhangi bir işlev kaybı olmayacağını söylediler."

"Geri kalanın ne durumda?"

"Bazı güzel çürükler var ve dikişlerin kenarı biraz pembeleşmiş ve ama gerçek anlamda bir şişlik yok. Muhtemelen bir noktada, bir doktorun gözden geçirmesi gerekecek. Ama biliyorsunuz işte, ben yaşıyorum ki, bu tanıdığım birçok insan hakkında söyleyebileceğimden daha fazlası."

Kız, Victor'un konuşmaya oğlanla başlamalarını bekliyordu. Bunu onun yüzünden, omuzlarındaki gerginlikten, parmak uçlarının elindeki kabuk tutmuş yaralarına bastırma biçiminden görebiliyordu. Kendini buna hazırlamıştı. Bunun yerine, Victor kalan - içinde dün sevmediğini öğrendiği için kahve yerine sıcak çikolata olan - fincanı itti ve folyo içerisine sarmış olduğu çörekleri çıkardı. Bir tanesini Yvonne'a uzattı ve kadın teşekkür eder gibi bir şeyler mırıldanarak, yeniden gözlem odasına döndü.

Inara, elindeki yiyeceği incelerken kaşlarını çatıp, başını kuş gibi eğdi. "Hangi fırın malzemelerini alüminyumdan şeylere sarar ki?"

"Annem olarak bilinen fırın!"

"Kahvaltılarını da annen mi hazırlıyor?" Dudakları sanki şok olmuş gibi küçük bir tebessümle kıvrılmıştı. "Öğle yemeklerini hazırlayıp, küçük kahverengi paketlere koyuyor mu?"

"Hatta içine bugün iyi seçimler yapmamı söyleyen notlar bile yazıyor," diye yalan söyledi Victor ifadesiz bir yüzle ve kız,

gölümsemesinin yayılmaması için dudaklarını sıktı. "Ama sen hiç böyle bir şey yaşamadın, öyle değil mi?" diye diye devam etti daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Bir kere, " diye düzeltti kız, bu sefer sesinde mizahtan bir iz yoktu. "Caddenin karşısında oturan, beni otobüs durağına bırakan çifti hatırladınız mı? Kadın, bana bir öğle yemeği hazırlamış ve içerisine bir not koymuştu, beni tanıdıklarından dolayı çok mutlu olduklarını ve ne kadar özleyeceklerini yazmıştı. Altına telefon numaralarını ilave etmişlerdi ve benden büyükanneime vardığım zaman, güvende olduğumu bildirmek için aramamı istemişlerdi. İstedğim zaman, sadece öylesine konuşmak için onları arayabileceğimi yazmışlardı. İkisi de bana sarıldığını söyleyerek imzalamış, hatta altta pastel kalemle bebek bile bir şeyler çiziktirmişti."

"Onları hiç aramadın, öyle değil mi?"

"Bir kere," dedi kız tekrar, neredeyse fısıltıyla. Parmak uçlarıyla, her bir kesiğin çizgilerini takip ediyordu. "Büyükanneimin evinin yakınlarındaki istasyona geldiğimde, onları arayıp, vardığımı söyledim. Büyükanneime konuşmak istediler ama onlara büyükanneimin dışarıda taksiyle ilgilendiğini söyledim. İstedğim zaman onları tekrar aramamı söylediler. İstasyonun kenarında durmuş, bir taksi bekliyor ve o aptal kağıda bakıyordum. Sonra onu attım."

"Neden?"

"Çünkü onu tutmak, kendime daha fazla zarar verecekmişim gibi hissetmeme neden oluyordu." Sandalyede dikleşerek oturdu, bacak bacak üzerine atarak, dirseklerini masaya yasladı. "Gözünüzde benim kırık bir çocuk olduğuna dair garip bir imaj var, öyle değil mi, adeta ben ya da benim gibi çocuklar yolun kenarına atılmış bir çöp ya da hayvan leşiymişiz gibi? Bizler kayıp değiliz. Tam olarak nerede olduğumuzu ve nereye gideceğimizi her zaman biliriz. Ve nereye gidemeyeceğimizi."

Victor başını salladı, bu konuda tartışmak istemiyordu ama aynı şekilde öylece kabul de edemiyordu. "New York'taki kızlar seni neden senin kayıp olduğunu polise bildirmedi?"

Kız gözlerini devirdi. "Bizim o tarz bir ilişkimiz yoktu."

"Ama arkadaşınız."

"Evet. Tüm diğer şeylerden kaçmaya çalışan arkadaşlar. Ben oraya taşınmadan önce, bir yatak boştu çünkü son kalan kız aniden kalkmış ve gitmişti. Peşini bırakmayan kızgın bir amcası vardı, üç yıl önce ona tecavüz ettikten sonra doğurduğu bebeğini ne yaptığını öğrenmek istiyordu. Ne kadar dikkatle saklanırsanız saklanın, her zaman sizi bulabilecek biri vardır."

"Eğer gerçekten arıyorlarsa."

"Ya da eğer sadece o kadar şanssızsanız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Eddison.

"Ne, Bahçıvan'ın beni kaçırmasını istediğimi mi düşünüyordun? Kaybolabileceğim koca bir şehrin içinde, o gelip beni buldu."

"Bu açıklamıyor —"

"Açıklıyor," dedi kız basitçe. "Eğer belirli bir tür insansan."

Victor kahvesinden yudumlarken, konuşmayı gerekli yöne doğru zorlasa mı yoksa, faydalı olabilecek ya da olamayacak bir şekilde olduğu gibi devam etmesine izin mi verse karar vermeye çalışıyordu. "Ne tür insanlar, Inara?" dedi sonunda.

"Eğer insanların sizi görmezden gelmesini ya da unutulmasını bekliyorsanız, biri sizi hatırladığında her zaman şaşırırsınız. Her zaman dışarıda, gerçekten insanların kendilerini hatırlamasını ve geri gelmelerini bekleyen insanları anlamaya çalışırsınız."

Acele etmeden tarçınlı çöreğini yedi ama Victor henüz onun bu düşünceyle işinin bitmediğini anlayabiliyordu. Belki henüz tam olarak şekillendirememiş olabilirdi – en küçük kızı da ba-

zen kelimeleri tam olarak ifade etmeyi beceremeyeceği zaman aynı şekilde konuşmasını yarıda bıraktı. Inara'nın nedeninin bu olup olmadığından emin değildi, ama en azından bildiği bir kalıptı ve bu yüzden de Eddison, ağzını açtığımda çenesini kapalı tutması için masanın altından onu tekmeledi.

Eddison dönüp ona baktı, sandalyesini birkaç santim uzaklaştırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sophia'nın kızları onun geri gelmesini bekliyordu," diye devam etti yumuşak bir ses tonuyla. Yaralı parmaklarındaki tarçın artıklarını yalarken yüzünü buruşturdu. "Koruyucu ailenin yanında kalıyorlardı... yani, ben kaçırıldığım sırada onlar neredeyse dört yıldır koruyucu ailenin yanındaydı. Umutlarını kesmiş olsalardı belki bunu herkes anlayabilirdi. Ama onlar umutlarını asla kesmediler. Her ne olursa olsun, ne kadar kötü olursa olsun, annelerinin kendileri için mücadele ettiğini biliyorlardı. Her zaman ama *her zaman* onlar için geri döneceğini biliyorlardı. Ben bunu anlayamıyordum. Kendi adıma böyle bir şeyi hiçbir zaman anlayabileceğimi de sanmıyordum. Her neyse, benim hayatımda zaten böylesine mücadele gösteren bir Sophia asla olmadı."

"Ama senin için bir Sophia vardı."

"Vardı," diye düzeltti. "Ve bu aynı şey değil. Ben onun kızı değildim."

"Ama sen de ailesindendin, değil mi?"

"Arkadaştık. Bu aynı şey değil."

Victor buna inandığına emin değildi. Onun da buna inandığına emin değildi. Belki de buna inanıyor gibi yapmak, ona daha kolay geliyordu.

"Kızların, senin her zaman eve geleceğine inanıyorlar öyle değil mi, Ajan Hanoverian?" Kız elini yumuşak kazağın kolunun üzerinde gezindiriyordu. "Bir gün görev başında senin

ölebileceğinden korkuyorlar ama hayatta olduğun sürece hiçbir şeyin seni eve dönmenden alıkoyabileceğine inanmıyorlar.”

“Onun kızlarını ağzına alma,” diye tersledi Eddison ve kız ona sırtıttı.

“Bana ya da o resimlerden herhangi birine baktığında, onun gözlerinde kızlarını görebilirsin. Yaptığı şeyi yapmasının nedeni kızları.”

“Evet, öyle,” dedi Victor, kahvesini bitirirken. “Ve onlardan biri senin için bir şey gönderdi.” Elini cebine attı ve koyu böğürtlen rengi bir dudak parlaticısı çıkardı. “Bunu en büyük kızım gönderdi, aynı zamanda kıyafetleri veren de o.”

Kızın yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi, birkaç saniyelğine kızın yüzü gerçekten mutlulukla parladı ve kehribar rengi gözlerinin köşeleri gülümsemesinden kırıştı. “Dudak parlaticısı.”

“Bunun kızlara özel bir şey olduğunu söyledi.”

“Öyle umuyorum; bu renk senin üzerinde pek hoş durmazdı.” Kapağı dikkatli bir şekilde açarak, parlayan renkli bir damlacığı sonuna kadar sızdırana kadar tüpü sıkıştırdı. Üst dudağının üzerine doğru sürdü ve sonrasında üst dudağıyla, alt dudağını birbirine bastırıp, parlaticıyı hiç taşırmadan dudaklarına sürerken bir kere bile aynaya bakmadı. “İşe giderken makyajımızı trende yapardık. Çoğumuz aynaya hiç bakmadan makyajımızın tamamını yapabiliyorduk.”

“Kabul etmeliyim ki, bu şimdiye kadar denediğim bir şey değil,” dedi kuru bir ses tonuyla Victor.

Eddison kağıt yığını düzleştirip, kenarlarını masanın kenarıyla eşit duracak şekilde hizaya soktu. Victor onu izliyordu, ortağının bu düzen duygusuna alışmış olmasına rağmen hala izlerken eğleniyordu. Eddison onu izlediğini fark etti ve kaşlarını çatı.

"Inara," dedi Victor sonunda ve kız isteksizce gözlerini açtı, "Başlamamız gerekiyor."

"Des," diye iç geçirdi kız.

Victor başını salladı. "Bana Desmond'dan bahset."

Bahçe'deki yüksek yerleri bulmayı seven tek kişi bendim, bu yüzden *diğer* bahçeyi bulan tek kişi de bendim. Küçük uçurumun üzerinde, küçük sıralı ağaçlardan oluşan bir kısım vardı - sıra derken sadece beş ağaç vardı - bunlar camın üzerine doğru büyüyorlardı. Haftada en az birkaç kez ağaçlardan birine tırmanıyordum, beni taşıyabilecek dalların en yüksek eğrisine yerleşip, yanağımı cama doğru bastırıyordum. Bazen gözlerimi kapattığımda, yine eskisi gibi penceremizin karışındaki yangın merdivenlerinde olduğumu hayal ederdim; kendimi Sophia'nın kızları hakkında yapmış olduğu konuşmaları dinlerken ya da Kathryn'in yanıma oturmuş binadaki bir çocuğun keman çalmasını dinlediğimizi düşünürken bulurdum. Önümde ve solumda, etrafımızı saran koridorlar ve uçurumun kenarlarına gizlenen kısımlar hariç, neredeyse tüm Bahçe'yi görebiliyordum. Öğleden sonraları, kızların körebe ya da saklambaç oynadıklarını, bir veya ikisinin küçük gölette yüzmelerini, kitaplar, bulmacalar ya da benzer şeylerle çalılıkların ya da kayalıkların üzerinde oturmalarını izlerdim.

Ama aymı zamanda, Bahçe'nin dış kısmına ait küçük bir kısmı da görme olanağım oluyordu. Anladığım kadarıyla, Bahçe olarak adlandırdığımız sera, aslında matruşka bebekleri gibi birbiri içine geçen iki kısımdan oluşuyordu. Biz tam merkezindeydik, inanılmaz derecede uzundu ve içinde bulunduğumuz meydan koridorlarla çevriliydi. Odalarımızda bulunan tavanlar özellikle yüksek değildi, ancak siyah ve tepesi düz olan duvar-

lar uçurumun üzerindeki ağaçlara kadar yükseliyordu, diğer tarafta da başka bir seraya doğru eğilmiş başka bir cam çatı vardı. Kendi başına düzgün bir meydan olmaktan çok – en azından görebildiğim kadarıyla – bitki örtüsüyle kaplı geniş bir patikadan oluşan bir sınır çizgisiydi. Ağaçların tepelerini bile görmek zordu. Doğru açıdan bakıldığında sadece orada ya da burada boşlukları görmek mümkün oluyordu. Gerçek dünya, *bu* seradaydı, kimsenin saklanmadığı bahçıvanlar ve mevsimlerin değiştiği, hayatın yirmi bir yaşma geri sayım yapılan bir yer olmadığı Dışarıya açılan kapıların olduğu bir yerdi.

Gerçek dünyada Bahçıvan yoktu, orada Kelebek olmayanların tanıdığı, sanat ve hayırseverlikle, bir iş girişimi – ya da verdiği ipuçlarından bildiğimiz kadarıyla birkaç girişim ile – ilgilenen bir adamdı. O adam, arazi üzerinde bir yerde, ağaçlardan bile görünmeyen bir eve sahipti. Ve bu adamın bir karısı ve bir ailesi vardı.

Yani, Avery’i de onun oğluydu, açıkçası o pisliğin bir yerden gelmesi gerekiyordu ya, her neyse.

Sonuç olarak, bir karısı vardı.

O ve Bahçıvan dış serada neredeyse her gün öğleden sonraları saat iki ile üç arasında serada yürürlerdi; bu esnada kadın her zaman destek almak için onu dirseğinden tutardı. Neredeyse hastalık derecesinde zayıf, koyu renk saçları ve kusursuz tarzı olan bir kadındı. O kadar uzak mesafeden görebildiğim sadece bu kadardı. Meydanın bir kanadından yavaş yavaş yürürler, zaman zaman bir çiçek veya bitkiyi daha yakından incelemek için dururlar ve sonrasında sınırlı görüş alanımdan geçene kadar yavaşça yürüyüşlerine devam ederlerdi.

Yürüme hızını belirleyen kişi kadındı ve o her geciktiğinde, Bahçıvan dönüp ona endişeli ve sabırsızca bakardı. Bu, Kelebeklerine de gösterdiği aynı hassasiyetti, örümceklerin tenimin

altında sürünerek ilerlediğini hissetmeme neden olan aynı yumuşak ve içten ilgiydi.

Bu, kızların sergi camlarına dokunurken, Evita'nın yanında ağlarken gösterdiği hassasiyetti. Avery'nin bana yaptıklarını gördüğünde ellerinin titremesine neden olan şeydi.

Bu, onun bildiği şekliyle, sevgiydi.

Haftada iki ya da üç kez Avery onlara eşlik eder, onların arkalarından yürür ve nadiren de olsa tam bir saat kalırdı. Genellikle tek bir tur atar ve daha sonrasında Bahçe'ye geçerek, kendisine istediği korkuyu kolaylıkla verecek tatlı ve masum birini arardı.

Ve haftada iki gün, bakım sabahları ile aynı olan ardışık günlerde, annesinin koyu renkli saçlarını ve narin yapısını taşıyan küçük oğul ortaya çıkardı. Annesi gibi, mesafeden dolayı onun ayrıntılarını da göremiyordum ama annesinin onun üzerine titrediği belliydi. Onlara katıldığı zaman, kadın küçük oğlu ve kocası arasında yürürdü.

Aylarca onlar farkıma varmadan onları gözlemledim, ta ki bir gün Bahçıvan yukarı bakana kadar.

Doğrudan bana.

Yanağımı camın üzerine yasladım, bulunduğum ağaçtaki yaprakların arasına kıvrıldım ve hareket etmeden durdum.

Bu konuda ancak üç gün sonra ve o konuşmayı, bir Kelebek bile olmayan bir yabancının yatağında yaptık.

Victor derin bir nefes alarak, bu olağan durumun garip görüntüsünü zihninden uzaklaştırdı. Tutukladığı insanların çoğu hastalıklı olmasına rağmen, dıştan gayet normal görünüyorlardı. "Başka bir kız daha mı kaçırdı?"

“Yılda birkaç kız kaçırdı ama hiçbir zaman bir önceki kızın dövmesi tamamen bitmeden ve Bahçe’ye az çok yerleşmeden yeni birini getirmezdi.”

“Neden?”

“Neden yılda birkaç kişiyi mi kaçıırıyordu? Yoksa neden aralarda bekliyordu mu?”

“Evet,” dedi Victor ve kız sırtıttı.

“Birincisi – yıpranmadan dolayı. Hiçbir zaman bahçenin destekleyebileceğinden fazlasını almazdı, bu yüzden de genelde Kelebeklerden biri öldüğünde alışverişe çıkardı. Her zaman böyle olmazdı ama genellikle bu şekilde gelişirdi. İkincisi ise...” Omuzlarını silkti ve avuç içlerini masaya yaslayarak ellerindeki yanmış dokunun üzerindeki şişkinliği inceledi. “Yeni bir kız Bahçe için stresli bir dönem demektir. Herkesin sınırları bozulurdu, kendi kaçırmalarını ve ilk uyandıkları anın nasıl olduğunu hatırlardı ve sonra da kaçınılmaz göz yaşları gelirdi. Yeni bir kız yerleştikten sonra, ortam bir süre sessizleşirdi, bir sonraki ölüme, sergilenen bir sonraki kanatlara, bir sonraki yeni kıza kadar. Bahçıvan her zaman – çoğunlukla – Bahçe’deki genel ruh halinin iyi olması konusunda hassas davranırdı.”

“Bu yüzden mi Lyonette’in rehberlik yapmasına izin veriyordu?”

“Çünkü yardımı oluyordu, evet.”

“O zaman bunu sona erdirmeyi nasıl başardın?”

“Çünkü biri bunu yapmak zorundaydı ve Bliss çok öfkeliydi, gerisi de çok ürkek.”

İlk yardım ettiğim kız benden sonraki değil, ondan sonra gelen olmuştu çünkü Avery, Bahçe’ye grip mikrobunu taşımış ve bu salgın kızları kırıp geçmişti.

Lyonette tren çarpmışa dönmüştü. Yüzü solgundu ve terliyordu, sarı saçları boynuna ve yüzüne yapışuyordu ve o sıralar klozet ona, benim olabileceğimden çok daha yakın bir dost olmuştu. Bliss ile birlikte, ona yatağında kalmasını ve bir kereliğine Bahçıvan'ın kendi pisliğini kendisinin temizlemesine izin verdiğini söyledik ama duvarlar, odalarımızdan çıkmamızı sağlayacak şekilde kalkar kalkmaz, üzerine kıyafetlerini geçirip, sendeleyerek koridora çıktı.

Küfrederek, ben de üzerime bir kıyafet geçirdim ve peşinden koşarak, destek alabilmesi için kollarından birini omuzlarıma doladım. Başı o kadar çok dönüyordu ki, bir eliyle duvara tutunmadan yürüyemiyordu. Neredeyse beş yıla yakın süredir genellikle uzak durmaya çalıştığı vitrin camlarından bile uzaklaşamıyordu. "Neden sen olmak zorundasın?"

"Çünkü biri olmak zorunda," diye fısıldadı ve durup, kusma isteğini bastırmak için yutkundu. Yine. Geçen on sekiz saat boyunca tuvaletin önünde diz çökmüş vaziyette kalmış olmasına rağmen, hâlâ midesi bulanıyordu.

Bunu katılmıyordum, en azından o noktada.

Belki de hiçbir zaman kabul etmeyecektim.

Bahçıvan, yaşları tahmin etme konusunda çok ama çok iyiydi, şimdiye kadar duyduğum karnaval falcılarından bile daha iyi. Gelen kızlardan birkaç tanesi on yedi yaşındaydı ama çoğu on altısındaydı. Daha genç yaşta olan kızları kaçırmazdı – ve karşısındakinin on beş ya da daha küçük olma şansı olduğunu düşünüyorsa, başka birini seçmek zorunda olduğunu söylerdi – ama yaşı daha büyük olanlara gitmemeye çalışırdı. Sanırım mümkün olduğunca tam beş yılı sağlayacak olanları istiyordu.

Bu adamın kaçırdığı kızlar hakkında rahatlıkla konuştuğu o şeyler ...ya da belki de sadece benimle.

Yeni kız, aynı benim uyandığımda olduğum kadar çıplak bir halde odadaydı. Benim odam yavaş yavaş kişisel dokunuşlarla şekillenmeye başlamıştı, ama onun odasında o sırada sadece gri, basit çarşafı vardı. Koyu bir cilt tonuna sahipti ve yüz hatlarıyla birleştiğinde, melez bir ırktan geldiği tahmin edilebilirdi: daha sonra Meksika – Afrikalı olduğunu öğrendim. Bliss’ten çok da uzun değildi ve *Quinceanera** hediyesi gibi görünen oldukça şaşırtıcı göğüs büyüklüğünün haricinde, kurdan gibi zayıf bir kızdı. Bir kulağının tamamında, diğerinin ise büyük çoğunluğunda küpe delikleri vardı. Burnundaki ve göbeğindeki delikler, burada da küpeleri olduğunu gösteriyordu.

“Neden hepsini çıkarıyor?” diye sormuştum.

“Belki de zevksiz şeyler olduklarını düşünüyordur,” diye inledi Lyonette, çökmüş olduğu klozetin yanından başını kaldırarak.

“Ben geldiğimde iki kulağımda delikti. Hâlâ da öyle.”

“Belki seninkilerin daha şık olduğunu düşünmüştür.”

“Artı sağ kulağımdaki kıkırdakta.”

“Maya, cadılaşma. Bu yeterince kötü zaten, tamam mı?”

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sözler gerçekten beni durdurmak için yeterli oldu. Sadece o anda açıkça acınılacak durumda olduğu için değil. Aynı zamanda, gizli bir etkisi de vardı. Bahçıvan’ın yaptığı şeyi neden yaptığını anlamaya çalışmak gereksiz olmasının yanında, anlamsız bir işti. Nedenini bilmemiz gerekmiyordu. Sadece ne olduğunu bilmeye ihtiyacımız vardı.

* Meksika geleneğine göre kızların 15 yaşına girdiği gün yapılan kutlamadır. Bu kızların gençliğe adım attığı anlamına gelir ve çok önemlidir. Bu gelenek kızlar için adeta bir dönüm noktası durumundadır. Nikah törenine benzer bir şekilde yapılır. Sadece kız kardeşlerinin veya kızlarının quinceanerasını yapabilmek için yurt dışında çalışıp para biriktiren bir çok aile üyesi vardır.

"Hiçbir yere gidebilecek durumda değilsin ama burada bekle."

Lyonette, yorgun bir şekilde elini salları ve gözlerini kapattı.

Yemek odamıza bağlı mutfakta iki buzdolabımız vardı. Birinde düzenli bir şekilde yemek malzemelerimiz dururdu ve her zaman kilit altında olurdu, kilidin tek anahtarı Lorraine'deydi. Diğerinde ise yemek aralarında atıştırmamıza izin verilen içecek ve atıştırmalıklar dururdu. Lyonette için birkaç şişe su ve kendim için de bir meyve suyu aldım, sonrasında kütüphaneden yeni kızın uyanmasını beklerken yüksek sesle okuyabileceğim bir kitap seçtim.

"Orada bir kütüphane mi vardı?" diye sordu Eddison inanamıyormuş gibi.

"Yani, evet. O bizim orada mutlu olmamızı istiyordu. Bu bizi meşgul etmesi anlamına geliyordu."

"Size ne tür kitaplar veriyordu?"

"Ne istiyorsak onu, aslında." Omuzlarımı silkerek, sandalyesinde yerleşti ve kollarını gevşekçe göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İlk başlarda çoğunlukla klasiklerdi ama biz, okumayı gerçekten sevenler, kapı eşiğinden istediğimiz kitapların listesini atmaya başlamıştık ve sonrasında o da arada sırada kitaplara birkaç düzine kitap ya da cilt eklemeye başladı. Ve aramızda bazılarımızın kişisel kitapları vardı, bunlar odamızda duran ve doğrudan onun tarafından kişilere hediye edilen kitaplardı."

"Ve sen de, o okumayı sevenlerden biriydin."

Kız önce, ona tiksinti dolu bir bakış atacaktı ama sonra bunu yeniden değerlendirdi. "Ah haklısın, sen o bölümü anlatırken yoktun."

“Hangi bölümü?”

“Bahçe’de olmanın genellikle, becerilmek kadar sıkıcı olduğunu açıkladığım bölüm.”

“Eğer *bu dediğin* sıkıcıysa, bir şeyleri doğru yapmadığın belli,” diye mırıldandı Eddison, kızın kahkaha atmasına neden olarak.

“Seçimleri ben yaptığımda, o kadar sıkıcı değildi,” diye itirafta bulundu kız. “Ama bunlar Bahçe’ye gelmeden önceydi.”

Victor sohbeti ana soruya geri çekmesi gerektiğini biliyordu ama ikisinin bir şey hakkında anlaşmaya varabilmiş olduklarını görmek o kadar eğlenceliydi ki, bu yüzden de durumu akışına bırakmaya karar vermiş, hatta kızın yüzündeki yalan söylediğini gösteren eden mimikleri bile görmezden gelmişti.

“Ve sanırım en sevdiğin yazar Poe’ydu, değil mi?”

“Ah, hayır, Poe’nun bir amacı vardı: Dikkat dağıtmak. Ben aslında peri masallarını severim. O çok sulandırılmış berbat Disney tarzını ya da sterilize edilmiş Perrault versiyonlarını değil. Ben gerçek olanları severim, herkese korkunç şeylerin olduğu türden şeyleri ve bunların gerçekten çocuklar için tasarlanmamış olduğunu anlayabildiğin şeyleri.”

“Yanılsamaların olmadığı şeyler mi?” diye sordu Victor ve kız başıyla onayladı.

“Kesinlikle.”

Yeni Kızın bilincini geri kazanması o kadar uzun zaman almıştı ki, Lyonette ile Lorraine’i çağırmak konusunda bir tartışmaya bile girdik. Bunu yapmaması için onu ikna ettim. Eğer kız başına gelen şey yüzünden ölecekse, hemşiremizin bunu önleyebilmek adına yapabileceği pek fazla bir şey yoktu ve o suratsız

kaltak, şahsen *benim* uyandığımda ilk görmek istediğim şey olmazdı. Lyonette de, Yeni Kız'ın uyandığında ilk görmesi gereken kişinin ben olmam konusunda ısrar etmek için bunu kullandı.

Lyonette ölü gibi bembeyaz görüldüğünden, onunla bu konuda tartışmadım bile... yani en azından fazla tartışmadım.

Kız en sonunda hareket ettiğinde öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi ve onun gerçekten uyanmaya başlayıp başlamadığını görmek için, *Oliver Twist* kitabında kaldığım yere parmağımı koyup, kıza baktım. Onun tamamen kendine gelebilmesi neredeyse iki saati buldu ve bu süre zarfında ben okumaya devam ettim. Lyonette'in talimatı üzerine, bir bardak su doldurup hazırladım ve baş ağrısına karşılık birkaç bez ıslattım. Bezlerden birini ıslatıp kızın ensesine koyduğumda, elime vurdu ve bana İspanyolca küfür etti.

Yeteri kadar iyi durumdaydı.

Sonunda kız, yüzündeki ıslak bezleri çekip, oturmaya çalışacak kadar gücünü topladı, bütün bedeni mide bulantısıyla şiddetli bir şekilde titriyordu.

"Dikkat et," dedim kısık sesle. "Al, biraz su iç, yardımı olacak."

"Benden uzak dur, seni hasta pislik!"

"Seni kaçırın ben değilim, o yüzden bu tavrını kes. Ya su ve aspirinden içersin ya da bok yiyip, geberirsin, senin seçimin."

Lyonette inledi. "Maya."

Kız gözlerini kırıştırtarak bana baktı, ama uysal bir şekilde hapları ve bardağı aldı.

"Böyle daha iyi. Bahçıvan dediğimiz bir adam tarafından burada tutuluyorsun. O bize yeni isimler verir, bu yüzden de bize ismini söylemene gerek yok. Hatırla, ama söyleme. Bana Maya diyorlar ve oradaki grip olmuş güzel kız da Lyonette'tir."

“Ben —”

“Hiç kimsesin,” diye ona sert bir şekilde hatırlattım. “Bahçıvan sana bir isim verene kadar öylesin. İşleri olduğundan daha fazla zorlaştırma.”

“Maya!”

Lyonette’e baktım, bana genellikle Evita’ya yönelttiği o acıması, bıkkın, inanmaz ‘bana-böyle-lanet-olası-ne-yapıyorsun’ bakışını atıyordu. “O zaman sen yap. Onun ilk gördüğü yüz sen değildin, yaşasın! Şimdi, bunu yapış şeklimden hoşlanmıyorsan, artık sen devralabilirsin.”

Küçük çocukların annesi açısmadan gördüğüm örnek Sophia’ydı. Yeni Kız o kadar küçük değildi ve ben de Sophia değildim.

Lyonette gözlerini kapattı, sabır için dua ediyordu. Ama daha duasını bitiremeden, yine klozetin üzerine eğilmek zorunda kaldı.

Yeni Kız’ın elleri titremeye başlayınca, ben de onunkileri kendi ellerimin arasına aldım. Bahçe, şelalenin arkasındaki mağara hariç, her zaman sıcak olurdu ama bu titremelerin başka herhangi bir şeyden çok şoktan kaynaklandığını biliyordum. “Sana durumu anlatayım; bu korkunç, şaşırtıcı ve lanet olası bir şekilde adil değil ama yine de durum bu: Bizler, bir adamın eşlikçisi olmak ve bu kadar sık olmasa da seks için, isteğimiz dışında burada tuttuğu misafirleriyiz. Bazen oğlu da sana gelecektir. Sen artık onlara aitsin ve onlar sana istedikleri şeyi yapacaklar buna senin kendilerine ait olduğunu gösterecek şekilde işaretlemek de dahil. Burada epeyce insan yaşıyor, bizler birbirimizi mümkün olduğunca destekliyoruz, şunu bilmelisin ki buradan çıkmanın tek yolu ölmek, bu yüzden de burada yaşayacağın hayatın mı yoksa ölümün mü daha kötü olacağına sen karar vereceksin.”

“İntihar etmek ölümcül bir günahdır,” diye fısıldadı kız.

"İyi, demek ki burada kendini öldürme ihtimalin düşük."

"Yüce İsa, Maya, neden ona doğrudan bir halat uzatmıyorsun?"

Kız güçlkle yutkunuyordu ama – bu yüzden Tanrı onu bağışlasın – ellerimi sıktı. "Sen ne zamandan beri buradasın?"

"Yaklaşık dört aydır."

Kız, Lyonette'e doğru baktı.

"Neredeyse beş yıl oldu," diye mırıldandı Lyonette. Eğer o zaman bunu bilseydim... ama önemi yoktu. Hiçbir zaman da olmadı. Bilmek herhangi bir şeyi değiştirmiyordu.

"Ve hâlâ hayattasın, annem her zaman hayatta olduğun sürece umut vardır der. Umud edeceğim."

"Umut konusunda dikkatli ol," diyerek onu uyardım. "Küçük bir umut iyidir. Fazlası felç eder."

"Maya..."

"Pekala, Yeni Kız, tur atmak ister misin?"

"Çıplağım."

"Burada o kadar da önemli değil. Alışırısın."

"Maya!"

"Yanında bir elbise getirdin mi?" diye imalı bir şekilde sordumda, Lyonette'in hastalıktan solgun yüzü kızardı. "Ve seninkilerden ödünç almasına da izin vermiyorum; muhtemelen hepsinin ön tarafına kusmuş olmalısın."

Kusmamıştı, ama siyah elbisesi yere kadar uzanıyordu. Bu elbise hiçbir şekilde zayıf ve küçük Yeni Kıza uymayacaktı. Daha iyi duracağını bilsem, ona kendiminkinden ödünç verecektim ama benimkiler de ona uymazdı.

"Burada bekle," dedim iç çekerek. "Bliss'den bir şeyler alıp geleyim."

Ben oraya gittiğimde, arkadaşım odada değildi, bu yüzden de dolaptan bir şeyler alarak yeniden, diğer Kelebeklerin tarafından her zamankinden bile daha dikkatli bir şekilde uzak durdukları Yeni Kız'ın odasına geri döndüm. Siyah kumaşı gördüğünde yüzü asıldı – ben bile bu rengin ona çok yakışmayacağını itiraf etmek zorundaydım - ama Bahçe'de renkli kıyafetler giymekten korkmayı öğreniyordunuz.

Üzerinize giymeniz için siyahtan başka bir şey verilirse, bu o elbisenin Bahçıvan'ın içinde ölmenizi istediği elbise olduğu anlamına gelirdi.

Koridora bakmamasını söylediğimde sözümü dinledi – ben bile ona bunu hemen gösterecek kadar gaddar değildim. Benim odama göre Bahçe'nin en uzak köşesinde bulunan, Lyonette'in odasının olduğu koridorun sonunda bir odadaydı ve odasının bir duvarı, bizim gitmemize izin verilmeyen, var olmuyormuş gibi yapmamız gereken Dışarıya açılan kapıların olduğu, kimse olmaması bölgenin sınırındaydı. Bulunduğumuz yerden Bahçe'yi tüm genişliğiyle bir bakışta görebiliyordu: tüm zenginliğiyle büyüyen bitki örtüsü ve canlı çiçekleri, beyaz kum yolları, şelaleyi, dereyi ve göleti, uçurumu ve kenarındaki minik ağaç topluluklarını, bitkilerin üzerinde süzülen gerçek kelebekleri ve imkansız derecede uzak görünen berrak cam tavanı.

Kız gözyaşlarına boğuldu.

Lyonette öne doğru sendeledi ama kız hemen ardından şiddetli bir titremeye geri çekildi. Grip muhtemelen, yemyeşil kafesimize yeni gelmiş olan birisine hoş geldin demenin en iyi yolu değildi. Ben... tamam, ben o kadar annelik içgüdülerine sahip biri değildim. Bu fazlasıyla da kanıtlanmıştı. Yeni Kızın çaresizlik içerisinde yere çöküşünü, küçük bir top gibi kıvrılmasını izledim, kollarını sanki fiziksel bir darbeyi önlemek istermiş gibi sıkıca karnına sarmıştı.

En sonunda, şiddetli, insanın ruhunu parçalayan hıçkırıkları azalıp, yerini inlemelere, nefes almaya çalışırken çıkardığı seslere bıraktığında, onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi henüz dövme yapılmamış sırtına koydum. "Bu, olabilecek en kötü acı değil," dedim ona elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Ama sanırım bu, olabilecek en kötü şok. Şu andan itibaren, birazını bekleyebilirsin."

İlk başlarda beni duyup duymadığından emin değildim, çünkü sızlanmaları kesintisiz devam ediyordu. Ardından bir taraftan kollarını belime sararken, yaşadığı şokun ve üzüntünün etkisiyle bir kez daha hıçkırıklara boğulurken, yüzünü kucağıma gömdü. Onu pışpışlamadım ya da okşamadım, elimi bile hareket ettirmedim – Bahçıvan sayesinde bu hareketlerden nefret etmeyi öğrenecekti – ama yanında olduğumu bilmesi için elimi ılık teninin üzerinde tutmaya devam ettim.

"Koridora ait resimler hâlâ yanınızda mı?" diye aniden sorunca kız, dedektifler silkinerek kendilerini onun kelimelerinin büyü-sünden kurtarmaya çalıştılar. Fotoğraf yığını uzatan Eddison oldu, kızın fotoğraflara göz atmasını izlerken, ellerini yumruk yapmış, bacaklarının üst kısmına bastırıyordu. Kız fotoğrafların içerisinden birini çekti, kısa bir süre baktı ve sonrasında adamların görebileceği şekilde masanın üzerine koydu. "Beyaz Kral Kelebeği." Kız parmağını kanatların kenarlarında bulanık keskin siyah ve beyaz konturlar üzerinde gezdiriyordu. "Ona Johanna ismini verdi."

Victor gözlerini kırptırdı. "Johanna mı?"

"Bizi neye göre adlandırdığı konusunda bir sistemi var mıydı, bilmiyorum. Bence hoşuna giden bir isime denk gelene

kadar isimlere bakıyordu. Yani, sonuçta o kız Johanna'ya *kesinlikle* hiç benzemiyordu ama, her neyse."

Victor camın içindeki kanatları incelemek için kendini zorluyordu. Haklıydı, kız gerçekten küçüktü, ama durduğu pozisyon yüzünden kızın gerçek boyu ölçmek zordu. "Ona ne oldu?"

"O... o çok değişken bir kızdı. Çoğunlukla iyi uyum sağlamış gibi görünürdü ama sonra bir anda ruh halinde bir dalgalanma yaşar ve birden bire Bahçe'de bir fırtına estirirdi. Ve sonuçta Lyonette öldü ve Bahçıvan yeni bir kız getirdi."

Kız konuşmaya devam etmeyince, Victor boğazını temizledi. "Kıza ne oldu?" diye sordu tekrar ve Inara derin bir iç geçirdi.

"Duvarlar aşağı indirilmişti, böylece Bahçıvan'ın yeni kız üzerine işleyeceği dövme sezonu başlatabilecekti ama Johanna bir şekilde dışarıda, Bahçe'de kalmayı başardı. Duvarlar yeniden kaldırıldığında, onu gölette bulduk." Hızlı ve akıcı bir hareketle fotoğrafı bulunduğu yerden aldı ve sonrasında resmin yüzü aşağı bakacak şekilde metal masanın üzerine koydu. "Ölümcül günah korkusu buraya kadarmış."

Victor, önünde duran bir yığın fotoğraf arasından aradığını bulana kadar, sessiz bir şekilde resimleri gözden geçirdi. Bu, büyük olasılıkla yaşı görüldüğünden biraz daha büyük olan, saçları sanatsal bir şekilde dağıtılmış, siyaha yakın koyu kahverengi saçlara sahip genç bir adamın fotoğrafıydı. İnce, solgun yüzündeki, açık yeşil gözleri öz plana çıkmıştı. Fotoğraf fazlasıyla pikselleştirilmiş bir görüntü olsa da, iyi bir çocuğa benziyordu, en azından görünüşüne bakılacak olursa, Holly'nin buluşması için eve getirmesinde sakınca duymayacağı bir tipi vardı. Konuşmayı bir şekilde o çocuğa geri getirmesi gerekiyordu.

Ama henüz değil. Sadece biraz daha devam edecekti.

Bunun kendisinin ya da onun menfaatine olacağından emin değildi.

“Bahçıvan seni ağaçta fark ettiği zaman.”

“Ne olmuş?”

“Bir yabancıнын yatağında seninle konuşmaya geldiğini söylemiştin; bu Johanna’dan sonraki kız mıydı?”

Inara’nın yüzünde oluşan bir gülümsemeden çok, onun ifadesini onayladığını gösteren ekşime gibiydi. “Hayır. Ondan sonraki.”

Sadece biraz daha. “Sonunda onun adı ne oldu?”

Kız, gözlerini kapattı. “Hiçbir zaman bir ismi olmadı.”

“Neden—”

“Zamanlama. Bazen hepsi bundan ibarettir.”

Güvercin grisi çarşafın üzerinde, abanoz rengi, neredeyse mavi-siyah duran bir teni vardı, pürüzsüzce tıraş edilmiş başı ve yüz hatlarıyla Mısır mezarlıklarındaki kabartmalar üzerinde olsaydı, hiç de yapay durmazdı. Lyonette’in ölümünden sonraki günlerde, umutsuzca bir şey – herhangi bir şey – yapmaya ihtiyaç duyuyordum; ama Bliss ve Lyonette’in tersine, benim herhangi bir şey yaratma konusunda ne yeteneğim ne de ilgim vardı. Okudum, hem de çok okudum ama kendime ait bir şey yapmıyordum. Bliss kendini polimer kil çalışmalarının içine gömmüştü, fırını yapmış olduğu, daha sonra yarısını öfke krizleri sırasında paramparça ettiği figürlerle dolduruyordu ama ben böyle bir yapıya sahip değildim, ne bir şeyler yapabiliyordum ne de yok edebiliyordum.

Ama üç gün sonra Bahçıvan yeni bir kız getirdi ve bu sefer onun için zarif bir takdim yapacak bir Lyonette’de yoktu. Kız

yerleşene kadar diğer kızlardan hiçbiri onun yanına yanaşmak istemiyordu ve ben o sırada Lyonette'in ne kadar zamandır bu işi yaptığını merak ederken, kimse bu konuyu düşünmüyor gibi görünüyordu.

Johanna'nın ölümünden sonraki günlerde, onun seçiminde – tabi eğer hiç olduysa – benim ne kadar payım olduğuma dair kendi kendimi sorguladım. Buraya geldiğinde onu daha nazik bir şekilde karşılamış olsaydım, daha sempatik veya daha rahatlatıcı davranmış olsaydım, belki de annesinin ona vermek istediği umuda daha sıkı sarılabilirdi. Ya da belki de öyle olmazdı. Belki de Bahçe'nin ilk andaki görünümü, *gerçek* olduğunu idrak ettiği ilk an fark yaratan şeydi.

Zaten bunu ona soramazdım.

Bu yüzden de yeni kıza tutundum, ona karşı olabildiğince sabırlı davrandım ve daha keskin yorumlar yapmaktan kaçındım. Ne sıklıkla gözyaşlarına boğulduğunu dikkate alacak olursak, ona bugüne kadar sahip olduğumu sandığımdan bile fazla sabır gösterdim. Bazen de beni kurtaran Bliss oldu.

Bunu, kendisi gelerek yapmıyordu – bunu yapması, gerçekten çok kötü bir fikir olurdu – ama şirin ve samimi olabilen ve çeşitli şekillerde her zamankinden daha iyi bir insana dönüşmemi sağlayabilen Evita'yı göndererek bana yardımcı oluyordu.

Kızın üçüncü dövme seansından sonraki gün, uyuşturucu ilave edilmiş akşam yemeği etkisini gösterene kadar akşam boyunca onun yanında kaldım. Normalde ilaç etkisini gösterir göstermez yanından ayrılıyordum ama onu herhangi bir şekilde rahatsız etmeden gördüğüm bir şeyi araştırmak istiyordum ve bu da tamamen uyuduğundan emin olmam gerektiği anlamına geliyordu. Derin, kesintisiz soluması ve vücudunun tüm gerginliğinin ortadan kalkmasıyla uykuya geçmiş olduğunu

anladım ama ilacın biraz daha etkisini göstermesi için bekleme-ye karar verdim.

Uyuduktan neredeyse bir saat sonra, kitabımı bir kenara bırakarak, onu karnının üzerine çevirdim. Genellikle kız sırtüstü yatıyordu ama dövme süreci boyunca sırtmda çok fazla hassasiyet olduğundan basınçtan kaçınmak için yan yatmak zorunda kalıyordu. Kütüphanedeki kelebek kitabı – kenar boşlukları Lyonette’in el yazılarıyla doluydu, koridorlardaki isimleri ve yerleri listelemişti – bana Bahçıvan’ın bu kız için bir Turuncu Süslü Doğu Kelebeği türünü seçtiğini söylüyordu, genellikle üzeri beyaz ve kenarlarında portakal rengi sıçramalar olan bir türdü. Bir nedenden ötürü, koyu renk tenli kızların üzerine soluk sarı ve beyaz renkleri seçmekten hoşlamıyordu. Sanırım koyu renklerin tenleri üzerinde yeterince görünmemesinden korkuyordu. Bu kız üzerinde turuncuyu bitirip, beyaz bölümlere geçmişti ve bu yaptığı çizimdeki bir şeyler yanlış görünüyordu.

Artık onu rahatsız etmeden, üzerine eğilerek şekilleri yakından inceleme olanağı bulduğumda, iğne darbeleri yüzünden derisinin oldukça şiştiğini, mürekkep lekesi altında kalan kısımlarda da su toplamış devasa kabarcıklar oluştuğunu görebiliyordum. Turuncu kanat uçları kötü derecede bozulmuş durumdaydı. Omurgasına daha yaklaşan bölümlerde, siyah dış çizgiler ve damarların üzerinde bile küçük kabarcıklar vardı. Küpelerimden birini çıkardım – Bahçıvan onları hiçbir zaman benden almamıştı – ve küçük kabarcıklardan birini dikkatlice delmek için ucunu kullandım. Küçük delikten çoğunlukla berak bir sıvı çıktı ama yumuşak bir şekilde üzerine bastığımda, içinden sütlü beyaz bir sıvı akmaya başladı.

Küpemi lavaboda güzelce yıkadım ve bir çözüm yolu düşünmeye çalışırken kulağıma yeniden taktım. Mürekkeplere mi yoksa iğnelere mi tepki gösterdiğinden emin olamıyordum ama kesinlikle bir çeşit alerjik reaksiyon olduğu kesindi. Ani bir

şekilde hayati tehdit oluşturan fıstık alerjisi gibi olmasa da, mürekkebin iyileşmesine izin vermiyordu. Enfeksiyon bir histamin tepkisi' kadar öldürücü olabilirdi ya da Lorraine, bize daha dostça davrandığı ender günlerden birinde böyle söylemişti.

Elbette, batmış kıymıkları çıkarmak için, Bliss'in ayağını delik deşik ederek acı vermesinin de o günkü dostane ruh haline etkisi olmuştu.

Aklıma daha iyi bir fikir gelmediğinden, kızın yanına geri döndüm ve her bölgedeki reaksiyonun ne kadar kötü durumda olduğunu ölçmeye çalıştım. Değişikliği hissettiğimde turuncuyu geçip ve beyazın yarısını incelemeyi bitirmiştım.

Bahçıvan oradaydı.

Kapı eşiğine yaslanmış, başparmaklarını hâkî rengi pantolonun ceplerine sokmuştu. Kızlar yataklarına çekilip, o gece kendilerini esir alanı eğlendirme sırasının kendilerinde olup olmadığını beklerken, Bahçe'nin her tarafındaki ışıklar kapanıyordu. Yeni bir kız üzerinde çalışırken asla Lyonette'i çağırma-
mazdı ama sonuçta ben, Lyonette değildim.

"Endişeli görünüyorsun," dedi selam vermek yerine.

Elimle kızın sırtını işaret ettim. "İyileşmeyecek."

Odaya girerken, koyu yeşil gömleğinin kol düğmelerini açarak, gömleğin kollarını dirseklerine kadar yuvarlayıp katladı. Gömleğin rengi, soluk renkli gözlerinin yüzünde parlamasına neden oluyordu. Nazikçe ellerini kızın sırtında gezindirdi, benim daha önce fark ettiğim şeyleri gördü ve sonra yüzündeki endişe ifadesi giderek derin bir hüzne dönüştü. "Herkes dövme-
melere karşı farklı tepkiler verir."

* Histamin intoleransı doğal olarak meydana gelen histamine yüksek düzeyde sahip yiyeceklere verilen reaksiyon ile ilgilidir. Normal alerjik reaksiyon sürecinin aksine, istilacı olarak alınan bir yiyeceğe karşılık olarak vücut kendi kendine yüksek düzeyde histamin üretir.

Üzüldüğümü, öfkelandiğimi ya da aklımın karıştığını hissetmiş olmalıydım.

Ama tüm hissettiğim, hissizlikti.

"Kanatlarını hiçbir zaman bitiremediğin kızlara ne yapıyorsun?" diye sordum sessizce.

Hızlı ve düşünceli bir şekilde bana baktığında, bunu soran ilk kız olup olmadığımı merak ettim. "Onların düzgün bir şekilde araziye gömüyorum."

Eddison homurdanarak, not defterine uzandı. "Arazinin nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, ama ben nehre bakan bir yerde olduğunu düşünüyorum. Bazen ayakkabılarının üzerinde çamur ve yüzünde büyük özlem dolu bir ifadeyle Bahçe'ye gelirdi ve o günlerde Bliss'e figürlerine zemin olması için bazı nehir taşlarından verirdi. Ağaçlardan görebildiğim bir şey yoktu."

Eddison eline almış olduğu alüminyum folyoyu bir top yapıp, tek yönlü aynaya doğru fırlattı. "Bir ekip nehir kıyısına gidip, mezar yerlerini arasın."

"Lütfen diyebilirsiniz."

"Onlara bir görev veriyorum, bir iyilik istemiyorum," diye karşılık verdi Eddison sıktağı dişlerinin arasından.

Kız omuzlarını silkti. "Guilian her zaman 'lütfen' derdi. Rebekah da, sadece bölümler için görevlendirme yapıyor olsa da. Ama sanırım, Guilian için çalışmayı hep sevmiş olmamın nedeni de buydu. Orayı bizim için çok hoş ve saygıdeğer bir yer haline sokardı."

Bu imalarıyla sanki Eddison'nun yüzüne tokat atmış gibiydi. Victor, ortağının boynundan yukarı doğru kızardığını görebili-

yordu ve gülmemek için başını başka bir yöne çevirdi. Ya da en azından Eddison'nın görmemesi için. "Bunlar sadece kanatları bitmeden ölen kızlar mıydı?" diye sordu hızla.

"Hayır. Kanatları bozacak şekilde ölürlerse, onları sergilemezdi. Avery, mürekkep izlerinin bulunduğu yerleri sert bir şekilde kırbaçlayarak, birkaç kızın cam yerine toprağın altına girmesine neden oldu." Konuşurken hafifçe boynuna dokundu. "Giselle."

"Konuşmanın bittiği yer burası değildi, öyle değil mi?"

"Hayır, ama bunu zaten biliyorsunuz."

"Evet, ama ben kalanını da duymak istiyorum," dedi Victor, tıpkı kızlarıyla konuşuyormuş gibi.

Inara bir kaşını kaldırarak ona baktı.

Tıpkı Lyonette gibi, ben de kızın yatağının yanında oturmak için revirden bir tabure alırdım. Muhtemelen yatağın *üzerine* otursam da sorun olmazdı, ama böylece ona biraz alan tanımış oluyordum. Ona kendine ait bir bölge vermiş oluyordum. Bahçıvan, bu tür bir bölge anlayışının farkında değildi. Sırtını başlık kısmına doğru yaslayarak karşısına oturup, kızın tıraşlı kafasını okşayabilmek için başını kucağına koymuştu. Bildiğim kadarıyla, dövmeleleri bitene, yani onlara ilk kez tecavüz edene kadar, kızları odalarında ziyaret etmezdi.

Sonuçta, kızları *ona ait* yapan şey buydu.

Ama aslında, kızı görmek için değil, benimle konuşmak için oradaydı.

Ve bunu yapmak için bir acelesi var gibi görünmüyordu.

Ayaklarımı taburenin üzerine kaldırdım, dar bir tabure üzerinde bağdaş kurarak oturdum ve kitabımı kucağıma açıp, or-

taındaki boşluğu doldurmak için yüksek sesle okumaya başladım, ta ki usulca bana doğru uzanıp, kitabı yavaşça kapatana dek. Sonra dikkatimi ona verdim.

“Ne zamandan beri ailemi izliyorsun?”

“Neredeyse kanatlarım bittiğimden bu yana.”

“Ama hiçbir şey söylemedin.”

“Ne sana ne de başka hiç kimseye.” Bazen bu düşünce beni cezbetmiş olsa da, Lyonette veya Bliss’e bile bahsetmemiştim. Neden olduğundan emin değildim. Belki de onu sadece bizi esir eden kişi olarak düşünmek daha kolay olduğundandı. Oraya bir aile yerleştirmek durumu... şey, bir şekilde daha da yanlış bir hale getiriyordu. *Daha da* yanlış olabileceği gerçeği ise, yeterince rahatsız ediciydi.

“Peki, bizi gördüğün zaman ne düşündün?”

“Karının hasta olduğunu.” Bahçıvan’a nadiren yalan söyledim; gerçek her zaman benim olabilecek bir şeydi. “Bence Avery’den korkuyor ve bunu göstermek istemiyor ve onun küçük oğlunun üzerine titrediğini düşünüyorum. Bu yürüyüşler, bölünmeden dikkatini ona verdiği tek zaman olduğundan, onun için çok değerli olduğunu düşünüyorum.”

“Bütün bunların hepsini ağaçların üzerinden mi anladın?” Tanrıya şükür ki, her şeyden çok eğlenmiş görünüyordu. Sırtını oturduğu sandalyenin arkasına daha rahat bir şekilde yasladı, yastık olarak kullanmak için kollarından birini arkasına aldı.

“Yanılıyor muyum?”

“Hayır.” Önce kucağında yatan kıza, sonra bana baktı. “Yıllardır bir kalp rahatsızlığıyla mücadele ediyor. Kalp nakli gerektirecek kadar şiddetli değil, ama hayat kalitesinin önemli derecede düşmesine neden oluyor.”

Bu durumda, eşi de bir tür kelebek oluyordu. “Bu bir.”

“Ve küçük oğlumuzun üzerine titriyor. Onunla gurur duyuyor. O mükemmel dereceler alıyor, her zaman nazik ve onun piyano ve keman çalmasını dinlemek bir zevk.”

“Bu iki.”

“Bahçe ve işim arasında ve onun hayır işleri ve planlamaları arasında programlarımız genellikle çatışıyor. İkimiz de şehir dışında olmadığımız sürece öğleden sonraları yürüyüş için birbirimize vakit ayırıyoruz. Bu kalbine de iyi geliyor.”

“Bu üç.”

Ve geriye sadece zor olan kalıyordu, hiçbir anne ya da babanın itiraf etmek istemeyeceği şey.

Bu yüzden, o da itiraf etmedi. Bunu söylemedi ama sessizliğin içinde hakikat vardı.

“Her şeye çok dikkat ediyorsun, öyle değil mi Maya? İnsanlara, desenlere, olaylara. Diğerlerinden daha fazla anlam buluyorsun.”

“Dikkat ediyorum,” diye onayladım. “Daha fazla anlam yükleyip yüklemediğimi bilmiyorum.”

“Bir seradaki yürüyüşü gözlemledin ve tüm bu sonuçlara ulaştın.”

“Bir sonuca *ulaşmadım*, sadece beden dilini fark ettim.”

Beden dili, kapı komşumuzun daha kendisini ortaya çıkarmasından önce, bana ilk dokunmasından ya da benim ona dokunmamı istemesinden çok uzun zaman önce, onun bir pedofil olduğunu anlamama neden olan şeydi. Bu, bana ya da mahal-
ledeki diğer çocuklara olan bakışlarında, onunla birlikte yaşayan evlatlık çocukların yaralı görünüşlerinde olan bir şeydi. Onun ilerideki adımlarına hazırlıklıydım çünkü bunların geleceğini biliyordum. Beden dili, beni büyükanneme çimleri biçmeye gelen adam konusunda ya da okulda sadece bunu yapabilecekleri için sizi döven çocuklar konusunda da beni uyarmış-

tı. Beden dili aslında uyarılar konusunda, yanıp sönen ışıklardan çok daha iyiydi.

Ve beden dili bana, onun o anda ne kadar mükemmel derecede rahat görünmek istese de, bunu yapamadığını söylüyordu.

“Bunu kimseye anlatmak niyetinde değilim, biliyorsun.”

İşte oradaydı. Tümü olmasa da, bedenindeki gerginliğin çoğu gitmişti. Şehveti onu ele geçirdiği zamanlar haricinde, kayda değer derecede kendine hakim olabilen bir adamdı.

“Biz onları bilmiyoruz... ve onlar da bizi bilmiyorlar, değil mi?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Bazı şeyler...” Düşündüğünü hiçbir zaman sonlandırmadı, en azından sesli olarak. “Eleanor’a asla isteyerek zarar vermezdim.”

Onun ismini bilmiyordum ama artık karısının ismini öğrenmiştim.

“Peki, ya oğlun?”

“Desmond mu?” Bir an için gerçekten şaşkın göründü ama sonrasında başını iki yana salladı. “Desmond, Avery’den çok farklıdır.”

O zaman dahi, tek düşünebildiğim, *Tanrıya Şükür* demek olmuştu.

Kızın başını kucağından kaldırdı, yavaşça yatağa bıraktı ve sonrasında elini bana doğru uzattı. “İzin verirsen sana bir şey sormak istiyorum.”

Bana soru sormanın neden hareket etmeye neden olacağından emin değildim ama itaatkâr bir şekilde ayağa kalkıp, elimdeki kitabı taburenin üzerine bırakarak, elini tuttum. Kız sabah kadar uyanmayacaktı, bu yüzden de devamlı olarak yatağının yanında durmama ihtiyacı yoktu. Birlikte koridorda ilerlemeye başladık, her vitrinin yanından geçerken farkında olmadan cama dokunuyordu. Eğer isteseydim, onların isimlerini

sorabilirdim ve o da hepsini söylerdi. Her bir isim, her bir Kelebek, hepsini tek tek biliyor ve hatırlıyordu.

Hiç bir zaman bilmek istemedim.

Beni odama götürdüğünü düşünüyordum ama son anda yan tarafa doğru döndü ve şelalenin arkasındaki mağaraya götürdü. Seranın cam tavanından süzülen ve kırılarak suya düşen ay ışığının haricinde, mağara tamamen karanlıktı.

Ah ve elbette bir de kameralarının yanıp sönen kırmızı ışıkları.

Karanlıkta sessizce duruyor, dereye ve dekoratif kayalara vuran şelaleyi dinliyorduk. Benden yaklaşık bir yıl kadar daha fazla orada olan kızın, suyu belirli bir seviyede tutmak için göletin dibinde borular olduğuna, bu boruların suları çekerek, suları uçurumun tepesinde birikip, şelaleye karışan bir gölete aktaran başka bir boruya gittiğine dair bir teorisi vardı. Muhtemelen haklıydı da. Yüzemediğim göz önünde bulundurulduğunda, bundan kesin olarak emin olmak hiç için göletin dibine gitmeyi denememiştim. Pia her şeyi kurcalamaktan ve nasıl çalıştıklarını öğrenmekten çok hoşlanırdı. Duvarlar kalkıp, Johanna'nın cam içindeki halini gözler önüne serdiğinde, Pia göletin kenarına gitmiş ve artık kenar boyunca sensörlerin bulunduğunu söylemişti.

"Seni buraya neyin çektiğini merak ediyordum," dedi bir süre sonra. "Uçurumun tepesini neredeyse anlayabiliyorum. Orası açık, özgür ve yükseklik sana güvende olduğun hissini veriyor olmalı. Ama burası... bu mağara sana ne sunabilir ki?"

Şelalenin gürültüsü, mikrofonların yakalayabileceği herhangi bir sesi belirsiz hale getirecek kadar güçlü olduğundan, intikam riski olmadan söylemek istediğim her lanet olası şeyi söylemek.

Ama o, bundan daha kişisel bir şey bekliyordu; onun her şeye verdiğimi düşündüğü gibi anlamı olan bir şey. Ona vere-

cek bir cevap, gerçeğe yeterince yakın bir cevap bulmak bir ya da iki dakikamı aldı. "Burada herhangi bir yanılısama yok," dedim sonunda. "Burası verimli, yeşil ve büyüyen bir yer değil, ölümü ve çürüme olasılığını beklemiyor. Burası sadece kaya ve sudan oluşuyor."

Burada kızlar ve ben yüz yüze ve diz dize oturuyorduk ve burada etrafta Kelebekler olmadığını varsaymak daha kolay oluyordu. Yalakaların yüzlerinde, Karnaval maskesi gibi duran kanat dövmeleri vardı ama yine de, mağaranın puslu karanlığında, bunun gölgelerin bir oyunu olduğunu düşünmek kolaydı. Saçlarımızı salar, sırtımızı kayalara yasladık ve lanet olası Kelebekler yok olurdu. Sadece birkaç dakikalığına.

Aslında, belki de burada da yanılısama vardı ama bu bizim yanılısamamızdı, onun bizim için inşa ettiği bir yanılısama değildi.

Elimi bıraktı ve daha sonra örgülü saçlarımdaki bütün tokaları söküp çıkararak, onların kıvrımlı bir şekilde kalçalarımın üzerinde dökülmesini sağladı. Kanatları saklıyordu. Saçlarımızı taramadığı sürece, bu asla yapmadığı bir şeydi. Ama saçlarımın iki yandan dökülmesini sağlamış ve tokalarımı gömleğinin göğüs cebine koymuştu.

"Sen diğerlerinden çok farklısın," dedi sonunda.

Bu tam olarak doğru değildi. Tıpkı Bliss gibi kolayca öfkelenen biri idim, sadece bunu göstermiyordum. Lyonette gibi sabırsızdım, ki bunu yaymak için elimden geleni yapıyordum. Zara gibi çok okuyordum, Glenys gibi koşuyordum, Ravenna gibi dans ediyordum ve saçlarımı Hailee gibi örgü şeklinde topluyordum. Evita'nın tatlı sadeliği hariç, bende de çoğunun parçaları vardı.

Beni diğerlerinden gerçek anlamda farklı kılan ise, benim hiçbir zaman ağlamamamdı.

Hiç bir zaman ağlayamamam.

Lanet olası atlıkarınca.

"Listelere kitap isteklerini yazdın ama açıkça hiçbir şey istemedin. Diğer kızlara yardım ediyorsun, onları dinliyorsun ve sakinleştiriyorsun. Onların ve belli ki benim sırlarımı saklıyorsun, ama saklamaları için kimseye kendi sırlarını vermiyorsun."

"Sırlarım eski dostlarımdır; onları şimdi terk edecek olursam kendimi kötü bir arkadaş gibi hissederim."

Şelalenin sesi yutmadan önce, zayıf kahkahası mağaranın içinde yankılandı. "Onları benimle paylaşmanı istemiyorum, Maya; daha önceki hayatın sana ait."

Kız, Eddison'a ters bir bakış attığında, Victor bu duruma karşılık gülmekten kendini alamadı. "Özür dilemeyeceğim," dedi Eddison açık sözlülükle. "Bu benim görevim ve ona karşı güçlü bir dava hazırlayabilmemiz için doğruları bilmek zorundayız. Doktorlar, onun yargılanana kadar hayatta kalabileceğinden oldukça eminler."

"Yazık."

"Yargılanmak, adalet anlamına gelir," diye ekledi.

"Bir anlamda, elbette."

"Bir anlamda mı? Bu—"

"Adalet onun yaptığı herhangi bir şeyi değiştirebilecek mi? Başımızdan geçenlerin herhangi birini? Camın içerisindeki kızları hayata döndürebilecek mi?"

"Tamam, hayır, ama artık buna devam etmesini önleyecek."

"Ölümü de bunu yapardı, hem de sansasyona neden olup vergi ödemek zorunda kalmadan."

"Şelaleye dönelim," dedi yüksek sesle Victor, Eddison'un itirazlarını bastırarak.

"Oyunbozan," diye homurdandı kız.

“Benden bir şey iste, Maya.”

Gözlerindeki meydan okuma, sesine de yansımıştı. Özgürlük gibi imkânsız olan bir şeyi istememi bekliyordu. Ya da belki de benim Lorraine gibi olmamı, beni Bahçe’den çıkarabilecek ama kesinlikle özgürlük olmayan bir şey istememi bekliyordu.

Bunu yapmamam gerektiğini iyi biliyordum. İyi niyetle verilmiş olan telefon numaralarını atmak gibi, açık bir şekilde sahip olamayacağım şeyleri istememem gerektiğini de biliyordum.

“Bu kamerayı, başka bir kamera onun yerine geçmeden, devre dışı bırakabilir misin?” dedim hemen ve onun gölgeli yüzünden şok ifadesinin geçişini izledim. “Kamera ve mikrofon olmayacak?”

“Bu kadar mı?”

“İnsanın gerçekten özel bir yere sahip olması güzel olurdu,” diye açıkladım omuz silkerek. Bu hareketi yaparken, saçlarımın sırtımda açık olması neredeyse kendimi garip hissetmeme neden oluyordu. “Gittiğimiz her yerde bizi izliyorsun, istesen tuvalette bile bizi izleyebilirsin. Kameranın olmadığı tek bir yere sahip olmak faydalı olacaktır. Bir bakıma akıl sağlığı egzersizi gibi olur.”

Cevap vermeden önce uzun bir süre beni izledi. “Hepiniz için faydalı olabilecek bir şey.”

“Evet.”

“Ben senden herhangi bir şey istemeni istiyorum ve sen herkes için faydalı olacak bir şey istiyorsun.”

“Bu benim için de faydalı olacak.”

Tekrar kahkaha attı ve beni öpmek için göğsüne doğru çekti. Elleri elbisemin askılarını indirdi ve beni nemli taşa doğru yaslarırken, ben gözlerimi kapattım ve düşüncelerimin Annabel

Lee ve onun deniz kenarındaki krallıktaki mezarına doğru süzülmesine izin verdim.

Meleklerin beni kıskanacaklarını düşünmüyordum.

Bir soruya, aslında sorunun cevabını vermeden bu kadar kapsamlı cevap verebilmesi hayret vericiydi. Victor'un içindeki, yakışık almayan küçük bir parça, onu o anda kürsüye çıkarmak ve her iki tarafın avukatlarının da sinirle saçlarını yolmasını izlemeyi çok isterdi. Daha konuşkan bir hale geliyor gibi görünse de, cevaplarını neredeyse her zaman saptırarak verecek, sorunun özünden bahsetmeden bir şeyler veriyor olacaktı. Oğlan hakkında soru sorulduğunda konuya oradan başlıyor ya da başlamış görünüyordu ama bir şekilde konuşma tamamen farklı bir yerde sonlanıyordu ve oğlana ancak zar zor kısa bir bakış atmış oluyordunuz. Evet, avukatlar onun yaklaşan duruşmasından nefret edeceklerdi. Victor, içinden gelen dürtüyü bir kenara attı ve yığının arasından oğlanın fotoğrafını çekerek, kızın görebileceği şekilde masanın üzerine koydu.

Kız, ilk önce bakışlarını kaçırdı, aynaya, yere, yanmış ve kesikler içindeki ellerine baktıktan sonra, bedeni bir iç çekişle titredi ve dikkatini fotoğrafa verdi. Köşesinden tutarak resmi nazikçe kaldırdı, oğlanın ehliyetinden alınıp, bilgisayarda büyütülmüş fotoğrafı inceliyordu. Parlak kağıt elinde titriyordu ama kimse bundan bahsetmedi.

"Bahçe'de bir şeylere alışsınız," dedi kız dalgın dalgın. "Yeni gelen kızlar bile alıştığınız bir şey haline gelir, biri daha öldüğünde bunu bekliyor olursunuz. Ve sonra, aniden her şey değişir."

"Ne zaman?"

"Sadece altı ay önce. Evita'nın ölümünden birkaç gün sonra."

Belki, Evita sevdiğiniz ama yardımcı olmak için elinizden bir şey gelmediği insanlardan biri olduğundan. Belki, onun ölümünün hazırlıklı olamayacağımız bir şey, bir kaza olmasından dolayı. Belki de nedeni, Bahçıvan'ın tepkisindeki içtenlikti.

Sebepler her ne olursa olsun, Bahçe; Evita'nın kazasından sonraki günlerde umutsuzluk kokuyordu. Kızların çoğu kendi odalarında kalıyorlardı ve Lorraine tüm yemekleri tepsilere koyarak bizlere getiriyordu ve Tanrım, bu durum onu inanılmaz derecede sinirlendiriyordu. Elbette o da, başka bir nedenden dolayı olsa da, aynı bizim gibi bir ruh haline bürünmüş durumdaydı. Biz Evita'nın yasını tutuyorduk. O ise, içi doldurulmuş yeni bir vitrinin içerisinde kendisinin yerine başkası olduğu için yas tutuyordu.

Lanet olası hasta pislik.

Etrafımı saran dört duvara ve sessizliğe dayanamayarak, gece odamdan çıkmıştım. Hafta sonuna yaklaşıyorduk, bu yüzden de bakım ya da duvarların aşağı indirilmesinden dolayı endişelenmeme gerek yoktu. Dünyada, geceyi etrafta gezinmeden geçirmemi gerektiren tek bir neden yoktu. Bazen özgürlüğün, seçim yapabiliyor olmanın yanılsaması tutsaklıktan çok daha acı verici olabiliyordu.

Bahçıvan'ın beni istediği zaman bulamayacağım düşündüğümünden değil, başka biriyle birlikte olsa dahi, istediğinde bana ulaşabilirdi.

Gece Bahçe çoğunlukla sessizdi. Tabii ki şelalenin gürültüsü vardı ve küçük derede kıvrılarak akan suyun sesi, makinelerin ve hareket eden havanın mırıltısı, çevredeki dağınık noktalardan ağlayan kızların boğuk sesleri de duyulabiliyordu, ama yine de gündüze kıyasla ortalık sessiz olmaya yakındı. Uçurumdaki büyük kayalardan birinin üzerine oturup okumak için

kitabımı ve okuma fencerimi aldım. Bu kayaya 'güneşli kaya' ismini takmıştım.

Bliss buraya Gurur Kayası diyordu ve ona bir aslan bulup kenardan atması konusunda meydan okuduğumda kahkaha atmıştı.

Sonrasında polimer kilden bir tane aslan figürü hazırlamıştı, bunu gördüğümde kahkahalarım sona erip de yeniden nefes almaya başladığımda ise, onu bana vermişti. O figür yatağımın üstündeki rafta, benim için en kıymetli olan diğer eşyaların arasında duruyordu. Sanırım hâlâ oradadır, ya da oradaydı, ta ki...

Bliss gece yarısı uçurumun tepesinde bana katıldı ve bana doğru bir heykelcik attı. Figürü inceleyebilmek için kitap fencerimin altına tuttuğumda, onun kendi etrafında kıvrılmış bir ejderha heykelciği olduğunu fark ettim. Koyu mavi başını omuzlarına dayamış ve kocaman siyah gözlerinin üzerinde gür kaşları ve sırt şekli ile bir kil figürünün sahip olabileceği en acıklı görünüme sahipti. "Neden bu kadar üzgün?"

Bliss dönüp bana baktı.

Haklıydı.

Ejderhanın yuvası Simba'nın yanındaydı ve aslan sadece bir şaka olmasına rağmen, ejderhanın gerçekten bir anlamı olmaya başlayacaktı.

Ama o gün, o henüz yeni ve üzgündü, Bliss de üzgün ve öfkeli olduğu için daha fazla bir şey demeden onu dizlerimin üzerine koydum ve Bliss bana bir şeyler söylemeye başlayana kadar *Antigone** okumaya geri döndüm.

* Antigone: Sophocles'in yazdığı eski Yunan mitolojisinde yer alan, kurallara baş kaldırmanın anlatıldığı trajedilerden birinin baş kahramanıdır.

"Eğer odam zarar görmeden kalmışsa, figürlerimi geri alma şansım olur mu? Ve origami koleksiyonu mu? Ve... yani, hepsini işte, aslında."

"Sorabiliriz," dedi Victor kısaca ve Inara derin bir iç çekti.

"Neden *Antigone*?" diye sordu Eddison.

"O kadının hep çok havalı olduğunu düşünmüşümdür. Güçlü, cesur ve becerikli bir kadın, belli bir duygusal manipülasyon seviyesinin üzerinde değil ve ölürken bile kendi şartlarına göre ölen bir kadın. Ömrünün geri kalan günlerini bir mezarın içinde yaşamaya mahkûm edildiğinde, o lanet olsun o zaman kendimi asarım diyen biri. Ve bir de onu çok seven bir nişanlısı var, onu o kadar çok seviyor ki, onun ölümü üzerine çılgına dönüyor ve kendi babasını bile öldürmeye çalışıyor. Ve sonra tabii ki o da ölüyor, çünkü haydi ama, bu bir Yunan trajedisi ve Yunanlılar ve Shakespeare insanları öldürmeyi gerçekten çok sever. Gerçekten harika bir ders. Herkes ölüyor." Resmi masaya bıraktı ve ellerini oğlanın yüzüne koydu. Victor onun bu hareketleri yaptığının farkında olduğundan bile emin değildi. "Ama o gece Bliss'in bana katılacağını bilseydim, kesinlikle başka bir şey seçerdim."

"Oh?"

"Ona ilham kaynağı olmuş gibi görünüyordu."

Ben kitabımı okumaya devam ederken o etrafımda dolaşmaya devam ediyordu, yürürken bitkilerin yapraklarını koparıyor, küçük parçalara ayırıyordu, onun ilerlemesini, kayaların üzerindeki yeşil parça kıyımından anlayabileceğiniz bir hale gelene kadar yürüdü. Her adım atışında homurdanıyor ve küfredi-

yordu, bu yüzden de sessiz kalana kadar dönüp ona bakmaya gerek bile duymadım.

Yalancı uçurumun en uç kısmında duruyordu, ayak parmakları kayanın üstüne doğru kıvrılmış ve kollarını iki yanına geniş bir şekilde açmıştı. Diz boyu siyah elbisesinin boşluklarından görünen soluk cildi ay ışığının altında parlıyordu. "Atlayabilirdim," diye fısıldadı.

"Ama yapmayacaksın."

"Yapabilirdim," diye ısrar ettiğinde başımı iki yana salladım.

"Ama yapmayacaksın."

"Yapacağım!"

"Hayır, yapmayacaksın."

"Peki, lanet olsun, neden olmasın?" diye sordu bana, yumruklarım beline dayamış bana yüzünü dönerken.

"Çünkü öleceğini garanti edemezsin ve eğer yaralanacak olursan, seni öldürmesine yetecek kadar kötü olmayabilir. Burası düştüğünde bunu sağlayacak kadar yüksek değil."

"Evita daha alçak bir yerden düştü."

"Evita ağacın dallarına takılıp boynunu kırdı. Eğer senin şansın da benim gibiye; eğer denersen, işi berbat edersin ve birkaç yara bere haricinde hiçbir şey olmaz."

"Lanet olsun!" Yanımda taşın üstüne çöküp, ağırlarken yüzünü kollarının arasına gömdü. Bliss benden üç ay daha uzun süredir oradaydı. Onun için, yirmi bir ay. "Neden daha iyi bir seçenek yok?"

"Johanna kendini boğdu. Bunun, sonu belirsiz bir düşüşten daha az acı verici olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Pia işe yaramayacağını söylüyor. Göletin kıyılarına sensörler eklemiş; su yükselirse ona bir alarm gönderiyormuş, böylece

o da kameraları kontrol edebiliyormuş. Yakındaki kameraların kim yüzerse ona odaklandığını görebileceğini söylüyor."

"Gerçekten boğulmak istiyorsan, onun evden çıkmasını, hatta şehir dışına çıkmasını bekleyebilirsin, böylece yeterince zamanın olur."

"Boğulmak istemiyorum," diye iç çekti, oturmuş elbisenin etekleriyle gözyaşlarını siliyordu. "Ölmek istemiyorum."

"Herkes ölür."

"O zaman şimdi ölmek istemiyorum," diye homurdandı.

"O zaman neden atlıyorsun?"

"Kesinlikle hiç anlayış sahibi değilsin."

Tam olarak doğru değildi ve o bunu biliyordu ama yeterince doğrudu.

Kitabı ve okuma fenerimi kapattım, küçük ejderha figürü ile birlikte yanıma yere koydum ve sonrasında uzanmak için karın üstü onun yanına kıvrıldım.

"Bu yerden çok sıkıldım," diye fısıldadı ve mağarada olmasak bile – orası bizim gerçek anlamda mahremiyet sahibi olduğumuz tek yerdi – muhtemelen onun bunu duyulmayacak kadar kısık sesle söylediğini düşündüm. Hiçbirimiz kayıtlara geri dönüp dönmediğini, onun monitörlerin başında oturmadığını kesin olarak bilsek bile hiçbir zaman konuşmanın güvenli olup olmayacağını bilmiyorduk .

"Hepimiz sıkıldık."

"O zaman neden sizin gibi elimden gelenin en iyisini yapıp, idare edemiyorum?"

"Mutlu bir yuvar vardı, değil mi?"

"Doğru."

"Elinden geleni yapamamanın nedeni bu."

Sonunda benim için yuva haline gelmiş olan dairede mut-luydum, ama oraya gelene kadar çok kötü şeyler yaşamıştım, bu yüzden buraya gelmeden önceki hayatım kötüydü. Bliss'in başından böyle şeyler geçmemişti, en azından aynı derecede kötü şeyler. O yüzden burasıyla karşılaştırabileceği çok fazla iyi şeye sahipti.

"Bana daha önceki hayatından bir şeyler anlat."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Kişisel bir şeyler değil. Sadece... bir şeyler işte."

"Komşularımızdan birinin çatıda ot bahçesi vardı," dedim bir süre sonra. "Oraya taşındığım zaman sadece bir köşeden ibaretti ama zaman ilerledikçe ve kimse polise bildirmediği için, çatının yarısına kadar genişlemişti. Alt katlarda yaşayan çocuk-lardan bazıları oraya gelip saklambaç oynardı. Sonunda birisi polise ihbar etti ve komşum onları görünce panikleyerek, bütün lanet olası mahsulü ateşe verdi. Bir hafta boyunca hepimiz ka-famız güzel bir şekilde dolaştık, kokuyu çıkarmak için sahip olduğumuz her şeyi birkaç kere yıkamak zorunda kaldık."

Bliss şaşkınlıkla başını salladı. "Hayal bile edemiyorum."

"Bu, kötü bir şey değil."

"Ben evdeki şeyleri unutuyorum," dedi Bliss itiraf edercesi-ne. "Daha önce yaşadığım evimin adresini hatırlamaya çalışı-yordum ama orası bir yol muydu, meydan mıydı, sokak mıydı ya da neydi hatırlayamadım. Hala hatırlayamıyorum. Bir-sıfır-dokuz-iki-dokuz Kuzeybatı elli-sekiz... öyle bir şey."

Gerçekten de tüm öfkесinin nedeni buydu. Bir elimi onun ellerinin üzerine koydum, çünkü söyleyebileceğim bir şey yok-tu.

"Her sabah uyandığım zaman ve her gece yatmadan önce kendi kendime ismimi söylüyorum, ailemin ismini. Kendi ken-dime onların nasıl göründüklerini hatırlatıyorum."

Bliss'in ailesini yapmış olduğu kil figürleri koleksiyonundan görmüştüm. O kadar çok figür yapmıştı ki, hiç birine özel bir anlam yüklemenin bir sebebi yoktu, eğer parmaklarını sürmesinden dolayı kilin belirli yerlerinin parladığını ya da onları bir gün içerisinde gördüğü ilk ve son şey olarak dizdiğini fark etmediyseniz.

Belki de Bahçıvan haklıydı, ben her şeye bir anlam yüklüyordum.

"Bu yeterli olmadığında ne olacak?"

"Kendine sürekli hatırlat," dedim ona. "Sadece yapmaya devam et, bu yeterli olmak zorunda."

"Bu, senin için işe yanyor mu?"

New York'taki adresimi hiç ezberlememiştim. Bir forma yazmak zorunda kaldığımda, diğer kızlardan birine soruyordum, her seferinde kızlar bana gülüyorlardı ama asla öğrenmemi sağlayamadılar. Sahte ehliyetimi hiçbir zaman değiştirmedim çünkü gerçek bir inceleme karşısında ne kadar iyi olacağını ya da Motorlu Araçlar Departmanı'nın üstünkörü bir kontrolden fazlasını yapıp yapmadığını bilmiyordum.

Ama Sophia'yı hatırlıyordum, bağımlılığını bıraktıktan sonraki hafif tombulluğunu, Whitney'in kızıl altın saçlarını, Hope'un kahkahasını ve Jesicca'nın asabi kıkırdamalarını hatırlıyordum. Noemie'nin Blackfoot kabilesinden gelen babasından ve Cherokee annesinden almış olduğu muhteşem kemik yapısını hatırlıyordum, Kathryn'in nadiren gösterdiği gülümsemesinin, bir odayı aydınlatacak kadar parlak olduğunu hatırlıyordum. Amber'ın desenleri asla birbirine uymayan ama çok sevdiği için birbirine yakışan, parlak gösterişli giysilerini hatırlıyordum. Onları kendime hatırlatmaya çalışmıyordum, hafızamda tutmak için zorlanmıyordum çünkü zihnime silinmeyecek şekilde kazınmışlardı.

Tıpkı memnuniyetle unutmak isteyeceğim, annemin ve babamın yüzleri, büyükannemin dar mini elbiseleri ve New York'tan önce tanıdığım tüm insanlar gibi. Ama onları da hatırlayabiliyordum, puslu da olsa teyze, amca ve kuzenlerimi, oynadığımız anlaşılmaz oyunları ve hiç görmediğim resimler için vermiş olduğum pozları da hatırlıyordum.

Hatta hatırlamamayı tercih ediyorsa bile.

Bir kapı açılıp, Bahçe'nin en ucunda bir el fenerinin ışığı yansıdığı anda, aynı anda doğrulup, dirseklerimizin üzerinde kalktık.

"Neler oluyor?" dedi Bliss fısıltıyla, ben de sesimi çıkarmadan başı salladım.

Bahçıvan Danelle'nin odasında idi, hem bir rahatlama arıyor, hem de görünürde Evita'nın son saklambaç oyununda sayıyı sayan ebe olduğu için onu da rahatlatmaya çalışıyordu. Oradan ayrılırken bile, hiçbir zaman el fenerine ihtiyaç duymazdı. Pia'nın kolunun kırılmasının ardından iki hafta boyunca Bahçe'ye girişi yasaklanmış olan Avery'nin de el fenerine ihtiyacı olmazdı ya da gecenin bu saatinde çoktan uykuya dalmış veya ağlamakta olan Lorraine'nin de. Revirde bir düğme vardı, hemşire olarak ona ihtiyaç duyulduğunda odasma ve mutfağa sinyal gönderiyordu.

Dışarıya çıkan figür tamamen siyah giyinmişti, bu beyaz kum yolların birinden yürümeye başlamasına kadar iyi bir fikir gibi gelmiş olabilirdi. Temkinli bir şekilde, her adımda önce önünü aydınlatarak ilerliyordu, ama onun duruşundan gördüğü her şeye ağzı açık baktığını söyleyebiliyorduk.

Davetsiz misafiri neden hemen erkek olarak nitelediğimi hiç sorgulamadım. Belki de yürüyüş şekli bana öyle düşündürmüştü olabilirdi. Ya da gizlice etrafta gezinmeye çalışırken yanında el feneri getirme aptallığını göstermesi.

"Sence hangisi bizi daha zor durumda bırakır?" diye fısıldadı Bliss kulağıma. "Onun kim olduğunu ortaya çıkarmamızı mı, yoksa görmezden gelmemiz mi?"

Davetsiz misafirin kim olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı ama Bahçıvan'a kimseye söylemeyeceğimi söylemiştim. Bir seri katile verdiğim sözün pek bir ağırlığı olacağından değil, ama ben asla söz vermezdim, çünkü sonrasında onları tutmak zorunda hissediyordum.

Ama Bahçıvan'ın küçük oğlunun, sera tesisinin içinde lanet olası ne işi vardı? Ve bunun bizim için anlamı neydi – ne olabildi?

İlk soru aklımdan geçtiği anda yanıtı da geldi, çünkü aynı nedenden ötürü neredeyse her öğleden sonra o ağaçlara tırmanarak, camın Dışındaki gerçek dünyanın görüntüsünü yakalamaya çalışıyordum. Benim için merak, diğer şeylerden önce geliyordu. Muhtemelen o da sadece merak ediyordu.

İkinci soru ise...

Yanlış şeyi yapmayı seçersek kızlar ölebilirdi. Eğer sadece Bahçe'ye girerse sorun olmazdı – burası özen gösterilen özel bir bahçe alanıydı değil mi? – ama koridorları keşfedecek olursa...

Belki de ölen kızları görebilir ve polisi arayabilirdi.

Ama belki de yapmazdı, o zaman Bliss ve ben içeri izinsiz giren birini görmemize rağmen neden hiçbir şey yapmadığımızı açıklamak zorunda kalacaktık.

Ağzımın içinden küfrederken, kayarak kayanın üzerinden inip, yere çömeldim. "Burada kal ve gözün onun üzerinde olsun."

"Peki, ya bir şey yapacak olursa ne yapayım?"

"Çılgılık at?"

"Ve sen –"

"Bu konuyla baş etmesi için Bahçıvan'a haber vereceğim."

Başını iki yana salladı ama beni durdurmaya çalışmadı. Gözlerinde, onun da benim gibi sıkışıp kaldığını fark ettiğini görebiliyordum. Bu çocuğun, ailesinin geri kalanından daha iyi birisi olacağını umarak herkesin hayatını riske atamazdık. Ve Bahçıvan'ı biriyle ilk görüşüm olmayacaktı. O genellikle odasının mahremiyetine girerdi, ama arada sırada... yani. Dediğim gibi o, belirli bir noktaya gelene kadar kayda değer derecede kendisine hakim olabilen bir adamdı.

Uçurumun uzak köşesindeki taraftan yoldan, dimdik kayalar yerine gerçek anlamda bir eğim olan yere kadar indim. Yere indiğimde kum zemin ayak seslerimin duyulmasını engelliyordu ve yavaş yavaş hareket ederek, bir şekilde suya girerken ses çıkarmadan gölete girmeyi başardım. Şelalenin arkasından eğilerek geçerek, doğrudan hızlı adımlarla Danelle'nin odasının arkasındaki koridora geçtim.

Bahçıvan ayakkabıları ve gömleği üzerinde olduğu halde, sadece pantolonunu çıkarmıştı, yatağın kenarına oturmuş, Danelle'nin omuzlarından aşağı akan kızıl kahverengi kıvrıkcık saçlarını fırçalıyordu. Danelle onun saçlarımıza olan ilgisinden geri kalanımızdan daha fazla nefret ediyordu çünkü her zaman saçlarını zapt edilemez bir hale getiriyordu.

Odaya girdiğimde her ikisi de başlarını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktılar, Danelle'nin yüzündeki aklı karışmış ifade Bahçıvan'ın yüzüne de yansımıştı ama aynı zamanda öfke de vardı. "Özür dilerim," diye fısıldadım, "ama önemli."

Danelle bir kaşım kaldırmış bana bakıyordu. Dört yıl önce Bahçe'ye ilk geldiğinde, Bahçıvan'a yalakalık yapmanın kendisini evine ulaştıracağını düşünmüş ve bunu göstermek için kırmızı, mor renklerdeki dövmeyi suratına yaptırmıştı. Ama yıllar içinde olgunlaşmış ve 'ne yaparsa yapsın izin ver ama katılma' yolunu seçmişti. Onun ne düşündüğünü biliyordum ama omuz silkmekle yetindim. Ona ne olduğunu söyleyip söylememem, büyük ölçüde gerçekte ne olduğuna bağlı olacaktı.

Ayaklarını ayakkabılarının içine sokup, gömleğini alan Bahçıvan arkamdan koridora geldi. "Bu—"

"Bahçe'de birisi var," diye lafını kestim elimden geldiğince kısık sesle. "Bence küçük oğlun."

Gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. "Nerede o?"

"Seni almak için gelirken, göletin yakınlarındaydı."

Gömleğini omuzlarından geçirdi ve o perişan halinden kurtulabilmek için elleriyle saçlarını tarayarak, bana eliyle düğmelerini iliklememi işaret etti. Ama üzerinde ağır bir koku vardı. Koridordan aşağı doğru ilerlerken onu takip ettim. Sonuçta onu takip etmememi söylememiştii. En azından kapı boşluklardan birinin önüne gelip, oğlunun aptal feneri sallayışını kendi gözleriyle görene kadar. Adam uzunca bir süre sessizce oğlunu izledi, bense onun yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü okuyamıyordum. Elini omzuma koydu, bu hareketiyle oturmamı ya da kalmamı işaret etmiş olabilirdi.

Oturmayı seçmeyecek kadar dik başlıydım, bu yüzden ayakta kalmayı seçtim ve o da bana karşı çıkmadı.

Koridordan onun hiç tereddüt etmeden açık havaya, Bahçe'ye çıkışını izledim. Silah gibi patlayan sesi bir anda sessizliği böldü. "Desmond!"

Çocuk, hızla başını döndürdü ve elindeki feneri düşürdü. Fener düşüp kayalardan birine çarptığında plastik bir çatlama sesi geldi, kuma düştüğünde ışığı titreyerek bir süre sonra söndü. "Baba!"

Bahçıvan elini cebine götürdü ve bir dakika sonra etrafındaki duvarlar aşağıya inerek, diğer kızları odalarına kilitleyip, vitrinleri sakladı. Ve bir şekilde Bliss'i birlikte oturduğumuz kayada, beni ise koridorda bıraktı. Ve aslında, Bahçıvan'a onun orada olduğunu söylememiştim. Kahretsın.

Sırtımı duvara yaslayıp, beklemeye başladım.

“Senin burada ne işin var? Sana iç seranın yasak olduğunu söylemiştim.”

“Ben... ben Avery’nin buradan bahsettiğini duydum ve ben sadece... ben sadece görmek istedim. Sana itaat etmediğim için üzgünüm, Baba.”

Ses tonundan yaşını tahmin edebilmek zordu. İnce tenor ses tonu, sesinin kulağa genç gelmesine neden oluyordu. Rahatsız olduğu ve utandığı açıktı ama gerçek anlamda korkmuş görünmüyordu

“Buraya nasıl girdin?”

Ve bir Kelebek dışarı çıkmak için bu yolu kullanabilir miydi?

Oğlan – Desmond olduğunu düşünüyordum – tereddüt etti. “Birkaç hafta evvel, Avery’nin bakım kapılarının birinden bir paneli yana doğru çektiğini görmüştüm,” dedi oğlan sonunda. “Benim orada olduğumu görünce, hemen kapattı, ama o sırada ben paneli gördüm.”

“Onun bir güvenlik kodu vardı, onu nasıl öğrendin?”

“Avery her şey için hep aynı üç şifreyi kullanır. Onları dedim.”

Avery’nin çok yakında dördüncü bir şifre oluşturmak zorunda kalacağını hissedebiliyordum. Ana girişin yakınlarında dolanmamamız gerekiyordu. Bu yol üzerinde, kilitli kapının biraz ötesinde, Lorraine’nin odası ve boşaltılmadan önce Avery’nin kullandığı oyun odası vardı, hemen ilerisinde revir ve mutfak/yemek odası, Bahçıvan’ın odasına açılan dövme odası ve birkaç oda daha sıralı şekilde devam ediyordu, bu odaların ne amaçla orada olduğunu bilmiyor ama tahmin edebiliyorduk. O odalarda her ne yapıyorsa, öleceğimiz yer orasıydı. Aşırı dikkat etmememiz gereken her şey, eksi mutfak ve ne Bahçıvan ne de Avery, etrafta kendilerini görebilecek bir Kelebek varken gitmezdi.

"Orada ne bulacağını sanıyordun?" diye sordu Bahçıvan.

"Bir... bir bahçe..." diye cevapladı oğlan yavaş yavaş. "Sadece burasının neden bu kadar özel olduğunu görmek istiyordum."

"Çünkü burası mahremdi," diye iç geçirdi babası ve ben o sırada şelalenin arkasındaki mağarada bulunan mikrofon ve kamerayı gerçekten de çıkarmış olmasının ardındaki nedenin bu olup olmadığını merak ettim. Çünkü mahremiyetine, bizimkine de mahremiyetimiz varmış gibi davranmamıza izin verecek kadar çok değer veriyordu. "Eğer gerçekten bir psikolog olmak istiyorsan Desmond, insanların mahremiyetine saygı duyman gerekiyor."

"Bu mahremiyetin zihinsel sağlık açısından engel oluşturması dışında tabii ki, böyle bir durumda mesleki olarak, onları bu sırları anlatmaları konusunda ısrar etmekle yükümlü olacağım."

Tuhaftı, Whitney psikoloji seminerlerinden bahsettiği zamanlarda böyle etik bir kural olduğundan hiç söz etmemiştii.

"O zaman, bir profesyonel olarak bu sırları kendine saklamak zorunda kalacaksın," diye hatırlattı Bahçıvan. "Şimdi, haydi gidelim."

"Burada mı uyuyorsun?"

"Bazen. Hadi gidelim, Desmond."

"Neden?"

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım. Bahçıvan'ın bu şekilde afallaması gerçekten nadir görülebilecek bir durumdu.

"Çünkü, burayı huzurlu buluyorum," diye cevap verdi sonunda. "El fenerini al. Seni eve geri götüreceğim."

"Ama—"

"Ama ne?" dedi tersçe.

“Burayı neden bu kadar gizli tutuyorsun? Burası sadece bir bahçe.”

Bahçıvan hemen cevap vermedi ve ben onun o sırada seçeneklerini değerlendirdiğini biliyordum. Oğluna gerçeği söyleyip, onun bunu benimsemesini ve sır olarak saklamasını mı umut etmeliydi? Ona yalan söyleyip, yine de gerçeği bulma riskine mi girmeliydi, çünkü itaatsiz bir çocuk yine itaatsizlik edebilirdi? Yoksa daha kötüsünü mü düşünüyordu, bir şekilde oğlu da bir Kelebek kadar elden çıkarılabilir olabilir miydi?

“Eğer sana söylersem, onu mutlak bir sır olarak saklaman gerekir,” dedi sonunda. “Bu duvarların dışında bu konu hakkında tek kelime dahi edemezsin. Hatta kardeşinle bile bu konuyu konuşmayacaksın. Bir kelime dahi, beni anlıyor musun?”

“E-evet, efendim.” Sesinde hâlâ korku yoktu, ama bir şey vardı, biraz dik kafalı ve gözü kara bir şey.

Babasını gururlandırmak istiyordu.

Bir yıl önce Bahçıvan, *karısının* küçük oğluyla gurur duyduğunu söylemişti, tam olarak kendisinin değil. Bunu söylerken sesi hayal kırıklığına uğramış gibi değildi, ama belki de annesinin basitçe gösterdiği gururuna karşılık, babasınınkini fark etmesi daha zordu. Ya da belki de babası basitçe, bunu kazanarak hak edene kadar övgülerini saklıyordu. Buna yapılacak birçok olası açıklama olabilirdi, bu çocuk babasının gururlandırmak istiyor, belki de daha büyük bir şeyin parçası gibi hissetmek istiyordu.

Aptal, aptal oğlan.

Sonra ayak sesleri duyulmaya başladı, giderek sesler azalıp, uzaklaşıyordu. Duvarlar kaldırılana kadar bulunduğum yerde sıkışıp kaldım. Bir ya da iki dakika sonra, Bahçıvan koridorun sonunda belirdi ve bana seslendi. Her zaman yaptığım gibi itaat ettim; farkında olmadan elini artık dağınık bir topuz halindeki saçlarıma uzatıp, başıma dokundu. Sanırım rahatlık arıyordu.

“Benimle gel, lütfen.”

Elini sırtıma koyup, sonrasında nazik bir hareketle koridora doğru beni itmeden önce gerçekten başımla onaylamamı bekledi. Dövme odasının kapısı açıktı, plastik tezgahlarda örtülü olan makineler, yeni bir kız gelene kadar tamamen kapatılmıştı; içeri girdikten sonra cebinden küçük siyah bir uzaktan kumanda çıkardı, bir düğmeye bastı ve kapı arkamızdan kapandı. Oda'nın içerisindeki, özel odasına açılan kapı da açıktı. Kapı kapandığında, kodlama panelinden bip sesi duyuldu. Oğlu kitap raflarının önünde duruyordu, kilidin sesini duyarak o yöne dönmüştü.

Ağzı açık, şok olmuş halde bana bakıyordu.

Yakından bakınca, gözlerini babasından aldığını görmek kolaydı ama birçok benzerliği annesine aitti. Zayıf ve uzun bir yapıya sahipti, narin parmakları vardı. Babasının onun hakkında söyledikleri aklıma geldiğinde bir müzisyenin elleri, diye düşündüm. Yaşını tahmin edebilmek hâlâ güçtü. Benim yaşlarımda olmalıydı, belki de benden biraz daha büyüktü. Bu tahirin oyununda Bahçıvan kadar iyi değildim.

Babası lambanın altında duran tekli koltuğu işaret etti. “Otur, lütfen.” Kendisi için büyük koltuğu seçti ve yanına oturmam için beni de arkasından çekti, tüm bu süre boyunca sırtımın görünmemesine dikkat ediyordu. Bacaklarımı yana doğru kıvrarak oturdum, sırtımı dolgulu yastıklara yaslayıp, ellerimi kucağıma koydum. Oğlu hâlâ ayakta'ydı ve hala bana bakıyordu. “Desmond, otur.”

Bacakları daha fazla onu taşıyamadı ve kenar koltuğuna çöktü.

Şok geçirmekte olan bu çocuğa, orada yaşanan korku hikayelerini anlatsam, polisi babası beni öldürmeden buraya gelecek kadar hızlı çağırabilir miydi? Yoksa babası basitçe onu susturmak için öldürür müydü? Gerçekten de sosyopatlarla ilgili

en büyük sorun, onların sınırlarını nereye çektiklerini asla bilememenizdi.

Bunun, bu riske girmeye değil değmeyeceğine henüz karar verememişti ve sonuçta beni durduran şey, tüm diğer kızların düşüncesi oldu. Bahçenin tüm havası merkezi bir sistemden geliyordu. Bahçıvan'ın herkesi yok etmek için yapması gereken tek şey, havanın içerisine böcek ilacı veya onun gibi bir şey koymak olurdu. Sonuçta, seraların bakımı için her türlü kimyasal maddeyi stoklarında tutmak zorundaydı.

"Maya, bu Desmond. Bu yıl Washington Üniversitesi'nde okumaya başladı."

Bu da, neden sadece hafta sonlarını ailesi ile birlikte geçirdiğini açıklıyordu.

"Desmond, bu Maya. İç bahçede yaşıyor."

"Yaşıyor... burada mı yaşıyor?"

"Burada yaşıyor," diye onayladı Bahçıvan. "Diğerleri gibi." Bahçıvan koltuğun kenarına oturup, ellerini gevşek bir şekilde dizlerinin üzerine bağladı. "Ağabeyin ve ben onları, daha iyi bir yaşama sahip olmaları için sokaktan kurtarıp buraya getiriyoruz. Onları besliyor, giydiriyor ve onlara bakıyoruz."

Çok azımız sokaklardan geliyorduk ve hiçbirimiz hiçbir şekilde bir şeylerden kurtarılmamıştık ama söylediklerinin geri kalanı, çarpık bir perspektifinden bakıldığında doğru olabilirdi. Zaten Bahçıvan hiçbir açıdan kendisini bir alçak gibi görünmüyordu.

"Annen bunu bilmiyor ve bilmemesi de gerekiyor. Bu kadar fazla insana bakmanın gerginliği, onun kalbini fazlasıyla yorar." Bahçıvan, çok dürüst ve çok samimi gibi görünüyordu. Ve oğlunun ona inandığını gerçekten *görebiliyordum*. Yüzünde belirgin rahatlama, bir an babasının kendi zevki için bir hareme sahip olabileceği yüzünden duyduğundaki dehşeti silmişti.

Aptal, aptal oğlan!

İşin aslını öğrenecekti. İlk kez ağlayan bir kızın sesini duyduğunda, ilk kez birinin kanatlarını gördüğünde, ilk kez duvarlar kalkıp reçine ve cam içindeki tüm o kızları ortaya çıkardığında, işin aslını anlayacaktı. O sırada, hepsine inanıyordu. İşin aslını öğrendiğinde, doğru şeyi yapamayacak kadar buna batmış durumda olabilir miydi?

Bahçıvan durumu kendi açısından açıklarken, neredeyse bir saat kadar o odada birlikte oturduk, ara sıra başımla onaylamam ve gülümsemem için bana bakıyordu. Midem kasılmasına rağmen bunu yaptım, ama Bliss gibi ben de henüz ölmek istemiyordum. Johanna'nın annesinin benimsediği gibi bir umudum yoktu ama eğer geriye birkaç yılın kaldıysa, bu şekilde bile olsa, bu yılları yaşamak istiyordum. Vazgeçmek, teslim olmak için çok fazla fırsatım olmuştu ama ben hep devam etmiştim. Eğer bugüne kadar intihar etme düşüncesine kapılmadıysam, uysalca kendi ölümüne de gitmeyecektim.

Sonunda Bahçıvan saatini kontrol etti. "Saat neredeyse sabahın ikisi olmuş," diye iç geçirdi, "ve saat dokuzda dersin var. Gel, seni tekrar eve geri götüreyim. Ve sakın unutma, tek kelime söylemeyeceksin, burada olduğunu Avery'e bile söylemeyeceksin. Eğer bu konuda sana yeterince güvenebileceğimi kanıtlarsan, sana da bir şifre verebilirim."

Ben de ayağa kalkmak için hamle yapmışım ama tam ayaklarımı yere indirdiğim anda, belli belirsiz bir hareket, koltuğa yeniden çökmeme neden oldu.

Sanırım ben tam da doğru türde bir kaltaktım.

Bize Kelebekler diyordu, ama gerçekte hepimiz iyi eğitilmiş köpeklerdik.

Koltukta beni bıraktığı gibi kaldım, odanın içerisini incelemek için bile ayağa kalkmadım. Bir pencere ya da başka bir kapı yoktu, bu yüzden bunu yapmamın bir anlamı da olmazdı. Tabii ki daha önce hepsini görmüştüm ama bu sefer acının ve

şokun bulanıklığı yoktu. Burası, onun için mahrem bir şeydi, hatta Bahçe'den bile çok daha mahrem bir yerdi. Kelebekler bile buraya ait değillerdi.

O zaman ben neden bu lanet olası yerde duruyordum? Özellikle de onun olmadığı süre boyunca?

Yarım saat kadar sonra geri döndü. "Arkanı dön," diye emretti boğuk bir sesle, kıyafetlerini çıkararak, dikkatsizce halının üzerine fırlatıp attı. Yüzümü görmeden ona itaat ederek arkamı döndüm, arkamdan gelen açık havayla birlikte, ayak bileklerimin üzerine oturdum. Dizlerinin üzerine çöküp, titreyen parmakları ve dudakları sırtımdaki her bir çizgiyi takip etmeye başladı ve bir şekilde bu yaptığının, onun oğluna söylemenin stresinin ardından dağılması, belki de küçük oğlunun bu ilgisi-ni büyük oğlundan daha nazik bir şekilde paylaşma ihtimalinin heyecanı olduğunu anladım.

Bununla birlikte, eğer umut bir gecede veya bir günde ya da bunlardan hiçbirinde akıp gidiyorsa, daha az mı gitmiş olur bir şekilde? Gördüğümüz veya görüldüğümüz her şey ise, rüyadır bir rüyanın içinde.

Ama o sırada, itibaren bir buçuk yıldır Bahçe'de yaşıyordum ve Poe bile gerçek bir avuntudan daha çok bir alışkanlık haline gelmişti. Yaptıklarının, istediğimden çok daha fazla farkındaydım, göğsünden omurgama damlayan terin, her seferinde beni kendisine doğru çok daha yakınlaşarak çekerken inlemesinin. Benim de tepki göstermem için yaptığı şeylerin fazlasıyla farkındaydım; bedenim tüm onun hareketlerine karşılık itaat ederek, bana ihanet ediyordu, çünkü bende her şeye karşılık kendimi tamamen kapatmak için, asla ona karşı yeteri kadar korku ya da vahşet duygusu oluşmamıştı.

İşi bitmiş gibi görüldüğünde bile, olduğu yerde kaldı ve kanatlarımın dış çizgilerinin üzerine hafif bir şekilde üflüyordu, tam bir döngü yaptıktan sonra aynı şeyi yumuşak öpücüklerle

tekrarladı, sonra her şeyi tekrar yaptı ve ben o sırada sadece bizi sadece lanet olası kelebekler haline getirmesinin ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordum.

Gerçek kelebekler oradan uçabilir, ulaşılmaz olabilirlerdi.

Bahçıvan'ın Kelebekleri ise sadece düşebilirdi ve bu sadece nadiren olurdu.

Dudak parlaticısını cebinden çıkardı ve titreyen elleriyle yeniden sürdürdü. Victor onu izlerken, bu hareketinin etrafını parçalanmış onurunun küçük çevrelemesine yardımcı olduğunu görünce, aklına kızına bu düşünceli davranışından dolayı teşekkür etmesi gerektiğini yazdı. Çok basit bir şey olmasına rağmen, tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlamı vardı.

"Ve Desmond'la böyle tanıştık," dedi bir dakika sonra.

Eddison kaşlarını çatıp önce fotoğraf yığınınına, sonra diğer kağıtlara baktı. "O nasıl olur da —"

"Bir şeye inanmayı yeterince fazla isteyen insanlar, genellikle inanırlar," dedi kız basit bir şekilde. "Babasının iyi ve makul bir açıklaması olmasını istiyordu ve bu açıklama ona verildiğinde inanmak istedi, öyle de yaptı. En azından bir süre için."

"O noktada, bir buçuk yıldır orada olduğunu söylemiştin" diye mırıldandı Victor. "Kayıt tutuyor muydun?"

"İlk başlarda değil. Sonrasında yıldönümümde beklenmedik bir hediye aldım."

"Bliss'den mi?"

"Avery'den."

Babasının onu bana ve Giselle'e yaptıklarından dolayı azarladığı o ilk günün ardından, Avery bana sadece iki kez, babasının özel izni ve başıma istenmeyen herhangi bir şey gelmesi durumunda Avery'nin de aynısını yaşayacağı tehdidiyle dokunabilmişti. Beni tokatlamadı, boğmaya kalkışmadı ya da bileklerimi sırtıma doğru çekip beni bağlamadı ama Avery işleri çok acılı bir hale getiren başka yollar da biliyordu.

Avery ile birlikte olduğum iki seferin de ardından, bir sonraki haftayı mümkün olduğunca susuz geçirmeye çalışmıştım, çünkü eğer işlemek canımı çok yakacaksa, en azından sık sık tuvalete gitmeyeceğimden emin olacaktım.

Ama hâlâ devamlı olarak beni izlemeye devam ediyordu, muhtemelen Desmond'un içeri girmenin yolunu bulana kadar iç bahçe ile ilgili ipuçlarına bakmasına benzer bir durumdu. Dokunulmaması gereken bir şeydim, bu yüzden de büyüleyici ve arzulanır bir şey olmuştum.

Onunla başa çıkmam gereken dördüncü sefer, daha öncekiler gibi başlamıştı, Bahçıvan bana gelmiş ve Avery'nin benimle bir süre vakit geçirmek istediğini açıklamıştı ama son iki seferde olduğu gibi yine belirli sınırları olduğunu da belirtmişti. Bu Bahçıvan'ın bizi rahatlatma yoluydu. Bizler hala ona hayır diyemiyorduk, çünkü bundan hoşlanmıyordu ama Avery'nin belirli sonuçlara katlanmaksızın bize zarar veremeyeceğini bilmemizin güven verici olduğunu düşünüyordu.

Bu sonuçların ancak bizim sakatlanmamız ya da öldürülmemizden sonra ortaya çıkacağı gerçeği, güven vermekten çok uzaktı ama o bu noktaların birbiriyle bağlantısını kuramıyordu. Ya da belki de bağlantıyı kuruyor ve sonrasında endişe etmeyi bir kenara bırakıyor olabilirdi. Ne de olsa, bize Dışarıda sahip olduğumuzdan daha iyi bir hayat verdiğine ve bizimle ilgilediğine gerçekten inanan bir adamdı.

Bu yüzden, tam olarak rahatlamış olmasam da, Avery oyun odasına doğru giderken onu itaatkar şekilde takip ettim ve kapıyı kapatmasını izledim, bana emrettiğinde elbiselerimi çıkardım ve beni duvara sabitlenmiş olan halkalara sokmasına ve gözlerimi sıkı sıkıya bağlamasına izin verdim. Bu zamana kadar Poe'nun düz yazılarını ezberlemeye geçmiştim çünkü kafiye yapmadığım zaman ezberlemek daha zordu ve ezberlemiş olduğum 'Gammaz Yürek' eseri üzerinde pratik yapmış, sessizce okumaya hazırlanmıştım.

Bahçıvan'ın tersine, Avery hazırlık ya da ön sevişmeye inanan birisi değildi, bizi hazırlamakla ya da en azından bize yağ sürmekle ilgilenmezdi, çünkü bize acı çektirmekten zevk alıyordu. Doğrudan başlaması beni şaşırtmadı.

Hikâyenin dörtte birinde, işini bitirmeden içimden çıkması beni şaşırttı. Onun, oyuncaklarının çoğunu depoladığı odanın en ucunda olduğunu duyabiliyordum ama zaman geçmesine rağmen, bana geri dönmemişti. Yavaş yavaş da olsa, hafif bir kokunun yükseldiğini fark ettim. Tam olarak ne kokusu olduğunu tanımlayamıyordum, sanki uzun süredir ocakta duran kahve ya da demliğin susuz kalınca çıkardığı koku gibi gelmişti. Nihayet onun soğuk metal zemin üzerinde bana doğru yaklaşan ayak seslerini duymaya başladım ve sonrasında Tanrım, o acı, kalçama beni yakan ve parçalayan bir şey bastırırken, inanılmaz bir acı hissettim. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, o kadar berbat bir acıydı ki, her şeyi içimde bir noktaya çekiyor ve bunu paramparça etmeye çalışıyordu.

Çığlık attım, boğazım parçalayarak geçen sesin etrafında sıkışıp kalmıştı.

Avery kahkaha attı. "Mutlu yıl dönümleri, seni kendini beğenmiş kaltak!"

Kapı bir anda çarparak açıldı ve Avery uzaklaştı, ama elindeki aleti üzerimden çekmiş olmasına rağmen yanık acısı hâlâ

devam ediyor, tüm nefesimi çalıyordu, ta ki çığlığım en sonunda boğazımda boğulup sonlanana kadar. Odada sesler vardı ama onları anlayamıyordum. Nefes almaya ve derin derin içime çekmeye çalışıyordum ama sanki ciğerlerim çalışmaları gerektiğini unutmuş gibiydiler.

Sonra el ve ayak bileklerimin bağlı olduğu halkalarla uğraşan eller olduğunu hissettiğimde, irkildim.

“Benim, Maya, sadece benim.” Bahçıvan’ın sesini tanıdım, onun tanıdık ellerinin, kendisini görebilmem için gözlerimi açtığını hissettim. Koridorda hemen onun arkasında, Avery sere serpe yerde yatıyordu, boynunda deri altına girmiş bir iğne titriyordu. “Çok ama çok özür dilerim, ben asla düşünemedim... o çok... özür dilerim. Bir daha sana asla ama asla dokunamayacak.”

Alet, hemen Avery’nin yanında yerde duruyordu. Onu gördüğüm anda mide bulantımı bastırabilmek için dilimi ısır-dım. Bu sırada Bahçıvan beni bağlayan son düğümü de çözdü, bir adım atmaya çalışırken neredeyse yeniden çığlık atmaya başlayacaktım.

Sürüklediğim ayaklarımı daha fazla zorlamamak için beni kucakladı ve sendeleyerek Avery’nin oyun odasından çıkıp, koridorun sonundaki revire doğru ilerledi. Lorriane’i çağırmak için bir an evvel düğmeye basmak istediğinden, beni odadaki dar yatağa neredeyse düşürür gibi bıraktı. Ardından yanıma diz çöktü, elimi her iki elinin arasına aldı ve Lorraine nefes nefese odaya girip, çalışmaya başladıktan sonra bile, bana defalarca ne kadar üzgün olduğunu söylemeye devam etti.

İyi tarafından bakılacak olursa, olaydan sonra uzun bir süre Avery ile uğraşmak zorunda kalmadım ve onun oyun odası da tamamen kapatıldı. Ama. Babası onu tamamen reddetmeyecekti – Bahçe, neredeyse Avery’yi zapt etme konusunda elindeki tek kayıştı – bu yüzden de, hala diğer kızların canını yakması-

nın başka yolları vardı. Her işte bir hayır ve onun gibi saçmalıklar.

Victor, bilmek istemiyordu. Gerçekten, dürüstçe bilmek istemiyordu ve Eddison'ın yüzüne baktığında aynı şeyin onun ifadesine de yansıdığını görebiliyordu.

Ama bilmek zorundaydılar.

"Hastane hiçbir şey söylemedi."

"Beni, hastane tam olarak tecavüz kontrolünden geçiremeden, buraya sürüklediniz."

Victor derin, titrek bir nefes aldı ve neredeyse ıslık sesi çıkaracakmış gibi verdi. "Inara."

Tek bir kelime bile etmeden ayağa kalktı ve üzerindeki tişört ve atletini karnının üzerine kadar kaldırıp, diğer yanukları ile birlikte, kesikler ve yanındaki bir dikiş çizgisinin alt kenarını açığa çıkardı. Kotunun düğmesini zaten açtı, fermuarını çekip yeşil şeritli iç çamaşırının görünmesini umursamadan, yarasını yeterince net bir şekilde görebilsinler diye ajanlara dönerek indirdi.

Yara dokusu parlak pembe renge dönmüş ve kalça kemiği üzerinde kalınlaşmıştı. Kanatların sadece uç köşesindeki renkleri soluk pembe ve beyaza dönmüştü. Kız onlara çarpık, neredeyse tebessüme benzeyen bir ifadeyle baktı "Allah'ın hakkı üçtür derler."

Kırgın bir kız için üç kelebek: biri kişiliği, biri aidiyeti ve biri de küçüklüğü için.

Kıyafetini düzelterip, yeniden yerine oturdu ve ev yapımı tarçın çöreklerin gelişiyle unutulmuş Danimarka pastalarından birini aldı. "Biraz su alabilir miyim, lütfen?"

Camın öbür tarafından onaylar gibi bir tıkırtı gelmişti.

Victor, bunu yapanın muhtemelen Yvonne olduğunu düşündü. Çünkü yapacak bir şeyiniz olduğunda durum daha kolaylaşıyordu.

Kapı açıldı ama içeriye erkek analistlerden biri girdi, kapıyı tekrar arkasından kapatmadan önce, Eddison'a üç şişe suyu attı. Eddison birini Victor'a uzattı, sonrasında diğer şişenin kapağını açarak Inara'nın önüne koydu. Kız önce yaralı ellerine, sonra plastik kapağın çıkıntılarına baktı ve başıyla onayladıktan sonra büyük bir yudum su içti.

Victor, oğlanın resmini aldı ve belirgin bir şekilde görünmesi için masanın üzerine koydu. "Bize Desmond ve Bahçe'den bahset, Inara."

Kız, avuçlarının alt kısmını gözlerinin üzerine bastırdı. Bir an için ellerinin baskısından yüzünde tıpkı bir maske gibi pembe, kırmızı ve mor renkler yayılmıştı.

Neredeyse bir kelebek gibiydi.

Victor ürperdi ama yavaşça kollarını aşağı indirmek için masanın üzerinden ona doğru uzandı. Ellerini kızın ellerinin üzerine koydu, yanıklara fazla baskı uygulamamaya özen göstererek, kızın yeniden ifade edeceği kelimeleri bulabilmesi için bekliyordu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, kız ellerini onun ellerinin içinde çevirip, hafifçe bileklerini tuttuğunda, Victor da onun ellerini tuttu.

"Desmond bir süre boyunca Bahçe'nin gerçek doğasından bihaberdi," dedi Victor'un ellerine bakarak. "Gidişata bakılacak olursa, uzun süre boyunca. Babası bunu garantilemek için elinden geleni yaptı."

Bahçıvan, giriş kodunu küçük oğluna hemen vermedi. İlk birkaç hafta boyunca, Desmond'a Bahçede dolaşırken eşlik edip, gördüklerini kiminle konuştuğunu kontrol etti. Örneğin Bliss, oğluna ne gösterip göstermeyeceği, ne söyleyip söylemeyeceği hakkında uzun konuşmalar yaptıktan sonra tanıştıklarından biriydi.

Desmond'a ağlayanlar ya da yalakalar gösterilmedi ve aramızda iletişim kurmaya izni olanların da üzerinde arkası kapalı siyah elbiseler vardı.

Bliss, kendi siyah elbisesini katlanmış bir şekilde odasının dışında bulduğunda, kahkaha atarken neredeyse boğuluyordu. Bunları getiren Lorraine'di ve bir anlığına çok memnun olmuş görünüyordu. Desmond'un Bahçe'yi keşfetmiş olduğundan, bunun geçici bir durum olduğundan haberi yoktu.

Onun sürgününü, cezasını paylaştığımızı düşünüyordu.

Gardırobumuzdaki bütün kıyafetler gibi, bu elbiseler de sade ama zarifti. Hepimizin bedenlerini biliyordu ve muhtemelen onları aldırma için – Bahçe'nin güvenliğini terk etme düşüncesiyle yaşadığı panik ataklara rağmen Lorraine'i dışarı göndermiş olmalıydı – ama elbiseler o kadar hızlı gelmişti ki, başka bir yolu olamazdı. Ama hala, kıyafetler siyahtı. Benimki neredeyse bir gömlekti, giyildikten sonra, düğmeler düzgünce iliklendiğinde ve beraberinde verilmiş olan siyah geniş bir kemer bele takıldığında, gömleğin alt kısmı dizlerimin üzerinde bir etek şeklini alıyordu. İçten içe aslında bunu sevmiştim.

Kanatlarımız saklanmış durumdaydı ama Bahçıvan'ın çok hoşuna giden bir şekilde benim hala görünen bir kelebek dövmem vardı. Dairedeki kızlarla birlikte yaptırmış olduğum siyah tribal kelebek dövmem, sağ ayak bileğimde hâlâ sağlam ve taze bir şekilde görülebiliyordu. Kanatlarımız görünmez halde olduğunda, saçlarımızı da istediğimiz şekilde yapabiliyorduk. Ben basit bir örgü şeklinde saçlarımı arkamda toplamışken,

Bliss kıvrıkcık saçlarını, bukleler halinde serbest bırakmıştı. Bu şekilde insan kendisini daha güzel hissediyordu.

İlk iki hafta boyunca Desmond, babasının gölgesi gibiydi, nazik ve saygılıydı, sorularını sorarken, babasının sabrını zorlamamaya dikkat ediyordu. Hepimiz de sorularını yanıtlarken, ona temkinli yaklaşıyorduk. Bize daha önceki hayatımız hakkında bir şeyler sorduğunda, gözlerimizi yere indirmemiz, anlaşılabilir bir şeyler mırıldanmamız ve geçmişin unutulmasının en iyisi olduğunu söylememiz gerekiyordu. Anlattığımız hikâyeleri beşinci veya altıncı defa dinleyene kadar herhangi bir sorun olmamış ama sonrasında bir şeyler ona garip gelmeye başlamıştı.

Onun bunu fark etmiş olması, benim onun zekası hakkındaki ilk görüşümü gözden geçirmeme neden oldu.

Ama sadece biraz. Sonuçta hala, babasının ona anlatmış olduğu hikâyeyi yutuyordu.

Her akşam olmasa da, çoğu akşamları birkaç saatliğine yanımıza geliyordu. Dersleri bittikten sonra ve çok fazla ödevi olmadığı zamanlarda. Bu tanışma ziyaretleri esnasında Avery'nin Bahçe'ye girişi tamamen yasaklanmıştı ve Desmond yanımızdayken Bahçıvan hiçbirimize dokunmuyordu. Elbette öncesinde ya da sonrasında bize dokunmaya devam ediyordu ama bunu sadece oğlunun göremediği zamanlarda yapıyordu. Camların içerisinde bulunan kızların görünmemesi için duvarlar devamlı indirilmiş halde oluyordu, sadece dış duvarlar değil, odaların yan taraflarındaki duvarlar da iniyordu. Herhangi bir ölü kız görmeden *haftalar* geçirmiştik ve onları unutmak ya da görmezden gelmek suçluluk duygusu uyandırmış olsa da, yaklaşmakta olan ölümlülük ve ölümsüzlüğümüzün bize devamlı olarak hatırlatılmaması muhteşem bir şeydi.

Desmond'un tanıştırılması, tıpkı Lyonette'in kızları Bahçe'ye getirme şekli gibiydi. İlk başta onlara kendilerini iyi his-

settirirdiniz. Sonrasında onlara parça parça bir şeyler gösterir, bir şeyler anlatırdınız. Dövmelerden hemen bahsetmezsiniz, seksten hemen bahsetmezsiniz. Onları Bahçe'nin bir yönüne alıştırırdınız ve sonra, artık direnmeyi bıraktıklarında, bir başka yönü onlara tanıtırdınız.

Benim tanıtım şeklimin Lyonette'inki kadar nazik olmamasının pek çok nedeninden biri de buydu.

Ben çoğunlukla rutin hareketlerime devam ediyordum, Desmond'un Bahçe'de olup olmaması umurumda olmuyordu. Sabahları vaktimi mağarada kızlarla konuşarak, öğle yemeğinden önce biraz koşarak ve öğleden sonralarımı ya uçurumun tepesinde kitap okuyarak ya da aşağıda oyun oynayarak geçiriyordum. Öğleden sonra babası ile birlikte Bahçe'nin neresinden başlamış olurlarsa olsunlar, görüşmenin sonu genellikle uçurumun üzerinde benimle konuşmakla bitiyordu. Bu zamanlarda bazen Bliss de yanımızda oluyordu.

Genellikle onların patika yoldan gelişlerini gördüğünde, onlarla karşılaşmamak için aşağıya iniyordu.

Bliss'in öfkesi ve ruhundan hoşlanmasına rağmen, bu durum Bahçıvan'a da uyuyordu. Bu, oğlunu düzgün bir şekilde hazırlamadan önce, onun gerçeği keşfetme riskini azaltmak anlamına geliyordu.

Doğrudan denetimin bittiği o akşam, Bahçıvan benimle ve Desmond'la sohbete başlamış, sonrasında yola çıkıp koridorlara doğru giderken, sohbetin devamını bizim ellerimize bırakmıştı. Sonuçta vitrinler hâlâ kapalıydı ve sanırım onları özliyordu. Ama o yanımızdan ayrıldıktan sonra bizim aramızdaki sohbet kısa sürede sona erdi ve Desmond muhabbeti devam ettirmenin yolunu bulamadığında – çünkü bunu yapmak kesinlikle benim sorumluluğumda değildi – ben de kitabımı okumaya geri döndüm.

"*Antigone* mu?" diye sordu Eddison.

"*Lysistrata*," diye düzeltti kız, küçük bir tebessümle. "O sırada biraz daha hafif bir şeye ihtiyacım vardı."

"Onu okuduğumu söyleyemeyeceğim."

"Hiç şaşırmadım; hayatında sürekli bir kadın olduğunda, bu tür şeylere daha fazla önem verirsin."

"Nasıl —"

"Gerçekten mi? Sürekli olarak ters ve sert cevaplar veriyorsun, iletişim kurarken kaba bir tavrın var ve şimdi de bana bir karın ya da sevgilin olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Eddison'un yüzü çirkin bir şekilde kızardı — ama öğreniyordu. Oltaya gelmemiştir.

Kız ona sırtıtarak bakıyordu. "Oyun bozan."

"Aramızdan bazılarının yapacak işleri var," diyerek cevabı yapıştırdı Eddison. "Gecenin bir yarısında iş için çağrılma ihtimalin varken, birileriyle randevulaşmayı dene istersen."

"Hanoverian evli."

"O üniversitedeyken evlendi."

"Eddison üniversitedeyken tutuklanmakla meşguldü," diye yorumda bulundu Victor. Ortağının ensesinde bile kırmızı lekeler oluşmuştu.

Inara daha da neşelendi. "Sarhoşluk ve kanuna aykırı hareketler mi? Ahlaka aykırı davranışlar ve şehvet düşkünlüğü mü?"

"Saldırı."

* *Lysistrata*: M.Ö. 4. Yüzyılda, Aristafanes tarafından yazılmış, tek perdelik bir oyundur. Tiyatro tarihinin ilk savaş karşıtı oyunu olarak kabul edilir.

"Vic—"

Ama Victor onun sözünü kesti. "Kampüs güvenliği ve yerel polisler, kampüste gerçekleşen bir dizi tecavüz olayının soruşturmasına berbat etmişlerdi. Muhtemelen bilinçli yapılmış bir şeydi - şüpheli polis şefinin oğluydu. Hiçbir suçlamada bulunulmadı. Okul bu durumu hiçbir disiplin cezasına bağlamadı."

"Ve Eddison oğlanın peşinden gitti."

İki adam da başlarıyla onayladı.

"Bir intikamcı." Sandalyesinde geriye doğru yaslandı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Adalet alamıyorsan, kendin sağlıyorsun."

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye mırıldandı Eddison.

"Öyle mi?"

"Ben kanunu destekliyorum. Mükemmel değil belki ama sonuçta bu kanun ve elimizdeki şey bu. Adalet olmadan, hiçbir şekilde düzen ve umudumuz olmaz."

Victor, kızın bunu içine sindirmesini ve karşılık verişini izliyordu.

"Senin adalet anlayışını sevdim," dedi sonunda. "Ben sadece gerçekten var olduğundan emin değilim."

"Bu," dedi Eddison ve masanın üzerine hafifçe vurdu, "bu, adaletin bir parçası. Doğruları burada bulmaya başlıyoruz."

Kız hafifçe gülümsedi.

Ve omuzlarını silkti.

O kadar uzun süre sessiz oturduk ki, artık rahatsız olmaya başlamıştı, kayanın üzerinde huzursuzca kıpırdanıyor ve cam tavandan yansıyan güneş ışığından dolayı oluşan sıcaklık yü-

zünden kazağını çekiştirip duruyordu. En sonunda, boğazını temizleyerek konuşmak istediğini belirtene kadar, çoğunlukla onu görmezden geldim. Kitabın arasına parmağımı koyarak kapattım ve dikkatimi ona verdim.

İrkilerek geriye doğru çekildi. “Sen, şey... çok açık ve doğru-
dan bir kişisin, öyle değil mi?”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Hayır...” dedi usulca, sanki tam olarak emin değilmiş gibi. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. “Babamın bana söylediklerinden ne kadarı tamamen saçmalık?”

Bu, bir kitap ayracı bulup, kitabı bırakmaya değerdi. Kaldığım sayfanın arasına ayracı koyarak, kitabı hemen yakınumdaki kayanın üzerine dikkatle bıraktım. “Anlattıklarının arasında ne böyle düşünmene neden oldu?”

“Çok fazla çaballıyor. Ve... şu mahremiyetle ilgili olanların tamamı. Küçükken, beni ofisine götürürdü, etrafı bana gösterir ve orada çok çalıştığını söylerdi, sonrasında bana işini bölmem için oraya asla gitmemem gerektiğini açıklardı. Bana göstermişti. Burasıyla ilgili bana hiçbir şey göstermedi, bu yüzden burasının farklı olması gerektiğini biliyordum.”

Güneş ışığına tamamen maruz kalmış olan kayanın üzerinde bağdaş kurarak oturduğum yerde ve önemli olan her şeyi saklayacak edecek şekilde eteğimi ayarlayarak, yüz yüze gelebilmek için ona doğru döndüm. “Hangi yönden farklı?”

Benim yaptığımız aynısını yaparak döndü, nerdeyse dizleri dizlerime dokunacaktı. “O, sizleri gerçekten kurtarıyor mu?”

“Bunun babana sorman gereken bir soru olduğunu düşünü-
müyor musun?”

“Bu soruyu bana gerçeği söyleyebilecek birine sormayı tercih ederim.”

“Ve bu kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?”

"Neden olmasın? Sen çok açık konuşan bir insansın."

Elimde olmadan gülümsedim. "Açık olmak, dürüst olmak anlamına gelmez. Bu sadece benim söylediğim yalanlar konusunda oldukça açık ve doğrudan konuşan bir insan olduğum anlamına gelebilir."

"Yani, bana yalan söylemeyi mi planlıyorsun?"

"Sana bu soruyu babana sorman gerektiğini söylemeyi planlıyorum."

"Maya, babam burada gerçekten ne yapıyor?"

"Desmond, eğer babanın uygunsuz bir şey yaptığını düşünseydin, ne yapardın?" Acaba o sırada vereceği cevabın ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu?

"Ben... yani, ben..." Başını iki yana sallarken, hafifçe uzamış saçlarını kaşıyordu. "Sanırım bu uygunsuz olan durumun ne olduğuna bağlı."

"O zaman, sen ne yaptığını düşünüyorsun?"

"Annemi aldatmanın yanı sıra mı?"

Haklı bir nokta.

Tekrar derin bir nefes aldı. "Hepinizin yanına sadece cinsel ilişki için geldiğini düşünüyorum."

"Peki, eğer öyleyse?"

"Annemi aldatıyordur."

"Bu annenin endişe etmesi gereken bir durum olur, senin eğil."

"O benim babam."

"Ama eşin değil."

"Neden bana doğrudan bir cevap vermiyorsun?"

"Neden onun yerine, gelip bana soruyorsun?"

“Çünkü onun söylediklerine güvenebileceğimden emin değilim.” Sanki babasının söylediklerini sorgulamak bir şekilde utanç verici bir şeymiş gibi yüzü kızarmıştı.

“Ve bana güvenebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Diğerlerinin hepsi güveniyorlar.” Eliyle yaptığı hareket tüm Bahçe’yi, yani Desmond oradayken, odalarından dışarı çıkmalarına izin verilen bir avuç kızı kapsıyordu.

Ama tüm duvarlar, serbest kalma umuduyla eskiden yalalık yapan, ikinci çift kanatları yüzlerinin üzerinde görünen kızların üzerine kapanmış durumdaydı. Sürekli olarak ağlayanların, neşesiz olanların ve – Bliss hariç – şirret olanlar duvarların ardındaydı. Aşağıda camın içinde duran düzinelerce kız ve mevcut nesli taşımak için yeterli olmayan etrafa dağılmış boş kasalar vardı ve elindekiler bittiğinde ne yapacağını hiç kimse bilmiyordu.

“Sen bizden biri değilsin,” dedim düz bir ifadeyle. “Kim olduğun için, ne olduğun için ve hiçbir zaman olmayacağın şey yüzünden.”

“Ayrıcalıklı olduğum için mi?”

“Hayal bile edebileceğinden çok daha fazla. Bana güveniyorlar, çünkü onlara bana güvenebileceklerini kanıtladım. Bunu sana kanıtlamakla ilgilenmiyorum.”

“Ona soracak olursam, sence tepkisi ne olur?”

“Bilmiyorum, ama şu anda yoldan yukarı doğru geliyor ve benim önümde bunu sormazsan sana çok müteşekkire kalırım.”

“Ona herhangi bir şey sormak hiç de kolay değil,” diye mırıldandı.

Bunun bizim için neden doğru olduğunu biliyordum. Onun için bu kadar açık bir şekilde doğru olmasının ise korkaklık olduğunu düşünüyordum.

O sırada babası yeniden bize katıldı, gülümseyerek önümüzde duruyordu. "İyi anlaşıyor musunuz, Desmond?"

"Evet, efendim. Maya ile konuşmak gerçekten çok hoş."

"Bunu duyduğuma sevindim." Eli, saçına dokunacakmış gibi hafifçe seğirdi ama son saniyede elini kaldırıp çenesini ovuşturdu. "Annene akşam yemeğinde eşlik etme zamanımız geldi. Seni daha sonra kontrole gelirim, Maya."

"Elbette."

Desmond ayağa kalktı ve elimin eklemlerini dudaklarına götürdü. Cidden mi? "Eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

"Elbette," diye tekrarlardım. Onların Bahçe'nin içinde geçerek geri dönmelerini izledim. Yakında bir yemek odasında, Eleanor ve Avery ile birlikte, masanın üzerinde bir sis gibi duran yalanları umursamadan, normal bir aile gibi yemek için bir araya gelecek, yemek sırasında muhabbet edeceklerdi.

Birkaç dakika sonra Bliss'in yanıma geldiğini duydum. "Ne alet ama," dedi küçümser bir şekilde homurdanarak.

"Belki."

"Polise gidecek mi?"

"Hayır," dedim isteksizce. "Öyle yapacağını düşünmüyorum."

"O zaman, o gerçekten bir alet."

Bazen, o anda olduğu gibi Bliss'in mantığı ile tartışmak zor oluyordu.

Ama bazen de, aletler kullanılabilirdi.

"Neden onun polise gitmeyeceğini düşündün?"

"Babasına önemli sorular sormaması ile aynı nedenden dolayı," dedi kız omuzlarını silkerek. "Çünkü korkuyordu. Ya polise giderse ve babasının açıklaması gerçekten doğru çıkarsa? Ya da daha kötüsü, doğru değilse? Belki de doğru olanı yapmak istiyordu ama daha yirmi bir yaşındaydı. Kaçımız o yaşta doğru olanı bilebiliriz ki?"

"Sen henüz o yaşa ulaşmadın bile," diye belirtti Eddison ve kız başıyla onayladı.

"Ve doğru olanı bildiğimi de iddia etmiyorum. O babasına inanmak istiyordu. Benim hiç bu kadar çok inanmak istediğim biri olmadı. Ben hiç birinin benimle gurur duyması için böyle bir ihtiyaç duymadım."

Aniden gülümsedi, gülümsemesi yumuşak, acı ve hafifçe hüznüydü. "Ama Lotte da bu konuda endişeleniyordu."

"Lotte mı?"

"Sophia'nın küçük kızı. Hatırlıyorum da bir kere, sabah üçe kadar çalıştıktan sonra Sophia, onların sınıf oyunlarını izleyebilmek için saat sekiz otuzda kızlarının okuluna gitmişti. Bunu bize uyandıktan sonra anlattı." Gülümsemesi yüzüne yayıldı, derinleşti ve bir süreliğine de olsa Victor, gerçek Inara Morrisey'i, o garip dairede bir şekilde yuvasını bulmuş olan kızı gördüğünü düşündü. "Jillie korkusuz, kendinden emin biriydi, hiçbir şekilde tereddüt etmeden kendini her şeyin içine atabilecek türde çocuklardandı. Lotte... öyle değildi. Muhtemelen Jillie gibi ablaları olan kızlar hiçbir zaman öyle olmazlar.

Her neyse, orada sehpanın etrafına toplanmış, Taki'nin çılgın yiyecek çeşitlerini yemek için yerde oturuyorduk ve Sophia üzerine bir şeyler giymek için fazlasıyla yorgundu. İç çamaşırlarıyla yemek yemek için yanımıza oturdu, darmadağın saçları dövmelerinin çoğunu kapatmasına rağmen, göğüslerini kapatmıyordu. Lotte haftalarca oyunda okuması gereken mısralar için endişe edip durmuş, annesiyle onu ziyarete gittiğimiz her

seferinde, hepimizle teker teker pratik yapmıştı ve biz hepimiz de onun oyundaki mısralarını hatırlayıp hatırlamadığını bilmek istiyorduk."

Victor'da bu tür sınıf oyunlarına gitmişti. "Hatırlamış mı?"

"Yarısını. Geri kalanını seyirciler arasında oturan Jillie bağırarak söylemiş." Yüzündeki gülümseme, şekil değiştirip, solarak kayboldu. "Ben hiçbir zaman kıskanç bir insan olmadım, gerçekten bunun bir anlamı olduğunu düşünmedim. Ama o kızlar, her şeye rağmen, aralarında bu vardı ve Sophia... onlar gerçekten kıskanılmaya değerdi."

"Inara —"

"Taki'den yiyecek herhangi bir şey alabilirsiniz," dedi bir anda konuşmasını yarıda keserek; bu duygusallığı geçirmek ister gibi yanmış ve kesilmiş parmaklarına fiskeler vuruyordu. "İstasyon ve bizim binamız arasındaydı, hiçbir zaman kapanmazdı ve hemen yan kapıdaki bodega'dan* bir şeyler almamıza rağmen her istediğimizi pişirirdi. Restoranda çalıştığımız için hiçbirimiz yemek pişirmek istemezdik."

Onun üzerine baskı yapabileceğini düşündüğü an geldiği gibi hızlı bir şekilde gitmişti ama Victor, bunu zihnine not etti. Kızın onlara güvendiğini düşünecek kadar naif değildi. Yine de, kızın bu kadar çok duyguyu ortaya çıkarmak istediğini düşünmüyordu. Her ne saklıyorsa – ve Eddison'a katılıyordu, kız önemli bir şey saklıyordu – onun üzerinde o kadar çok odaklanmıştı durumdaydı ki, ara sıra o fark etmeden bir şeyler kayarak ortaya çıkıyordu.

Inara'yı sevmişti ve ona her baktığında kendi kızlarını görüyordu ama yapması gereken bir işi vardı. "Peki, ya Bahçe?" diye sordu doğal bir şekilde. "Sanırım Lorraine'nin sadece sağ-

İspanyol tarzında şarap meyhanesi.

lıklı yiyecekler yapmak zorunda olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Kız yüzünü buruşturdu. "Yemekhane tarzı. Sıraya girip, yemeğini alıyordun ve daha sonrasında insanın kendisini yeniden ilkokuldaymış gibi hissetmesine neden olan bankların olduğu masalarda oturuyordun. Tabi tepsini alıp odana götürmek istemiyorsan, ki bir sonraki yemekte tepsiyi geri getirdiğin sürece bunu her istediğin zaman yapabiliyordun."

"Ya o gün verilen yemeği beğenmezsen ne oluyordu?"

"Tepsidekilerden yiyebileceğin kadarını yiyordun. Gerçekten herhangi bir yiyeceğe alerjin varsa, o zaman yemekten muaf tutulabiliyordun ama yeteri kadar yemiyorsan ya da yemek seçiyorsan, işler senin için iyi bitmiyordu."

Oraya ilk geldiğimde, ikiz olan iki kız vardı. Sırtlarındaki dövme kanatlara kadar aynı görünüyorlardı çok ama çok farklı insanlardı. Magdalene ve Magdalena. Maggie, birkaç dakika kadar önce doğmuş olanın hayata karşı alerjisi vardı. Cidden, ana Bahçe'ye bile çıkmazdı çünkü orada nefes alamıyordu. Uykuya dalmakta zorlanırsanız, tek ihtiyacınız olan ona alerjisi olan yiyecekler listesini sormak olabilirdi. Öte yandan Lena'nın hiçbir şeye alerjisi yoktu. Nadiren duyarsız davrandığı durumlardan birinde, Bahçıvan onları aynı odaya yerleştirmişti ve onları her zaman aynı anda ziyaret ederdi.

Lena Bahçe'de koşuşturmayı çok seviyordu ve sık sık her yeri çamur, toprak ve bitki parçaları içinde kalırdı. Bu düş almak için odaya geri dönmeye çalıştığında, oldukça büyük bir soruna neden oluyordu. Maggie yemek odasında olsa, sonrasında odaya geri döndüğünde, içeride küçük bir ot parçası bulur ve bu onun lanet olası bir kriz geçirmesine neden olurdu.

Maggie, Bahçıvan'ın getirdiği ilk yirmi kadar sabuna karşı alerjikti ve o zaman bile cildinin ne kadar kuru olduğundan, saçlarının ne kadar düz ve cansız olduğundan ve her zaman ama *her zaman* nasıl nefes alamadığından ve gözlerinin bulanık olduğundan şikayet ederdi, hiçbirimiz onu hiç anlamıyorduk, ah kahretsın.

Maggie, her adımında kendisini rahat hissetmek için ailesinin üzerine titremesine alışkındı.

Ama, Lena'yı severdim. Lena asla – Maggie en can sıkıcı halinde olduğu zamanlarda bile – şikâyet etmezdi ve Bahçe'yi benim kadar iyi keşfetmişti. Kimi zaman Bahçıvan onun için küçük hazineler saklardı, çünkü onları bulacağını bilirdi. Lena kahkaha atmaya çok severdi ve kahkaha atmak için eline geçen her fırsatı kullanırdı, eğer onun durumun ne kadar vahim olduğunun farkında olduğunu *bilmeseniz*, sinir bozucu olabilecek o bıkıp usanmak bilmeden neşeli ruh hallerini yaratırdı. Mutlu olmayı seçiyordu, çünkü üzgün olmaktan ya da sinirlenmekten hoşlanmıyordu.

Bunu bana açıklamaya çalıştı ve ben de biraz anladım, ama tam olarak değil, çünkü kabul edelim: Ben o kişi değildim. Ben, üzgün olmayı ya da sinirlenmeyi seçmiyordum, ama tam olarak mutlu olmayı da seçmiyordum.

Maggie hiçbir zaman bizimle birlikte yemek yemezdi, çünkü bütün o eşyalarla aynı odada olmasının ciddi bir tepkiye neden olacağını söylerdi. Kız kardeşi neredeyse her zaman özel olarak hazırlanmış yiyeceklerden oluşan bir tepsiyi almak, sonrasında da bir sonraki yemekten önce geri getirmek zorunda kalıyordu. Ama ne de olsa, Lena'nın bunun için vakti oluyordu çünkü onun önüne bir yemek koyduğunuzda beş dakika içerisinde bunu tüketirdi. Lena şikâyet etmeksizin her şeyi yiyebilirdi.

Ve Bahçe'de gerçekten hakkında endişe ettiğim ender insanlardan biri Lena'ydı, çünkü çoğumuz Bahçıvan'ın ikizleri diğer her şeyde bir çift olarak tuttuğuna göre, ölümlerinin de birlikte olacağını biliyorduk.

Ben oraya geldiğimde, onlar yaklaşık altı aydır oradaydılar, Lyonette'in, Maggie ve geride kalan küçük dünyamız arasında dikkatli müdahaleleri oluyordu ve neyse ki Bahçıvan, Maggie'nin özel ilgiye ihtiyaç duymasını, her şeyden çok eğlenceli buluyor gibi görünüyordu.

En azından bunu artık eğlenceli bulmadığı zamana kadar.

Bu değişim başladığında ben oradaydım ve müdahale etmek için artık Layonette yoktu.

Bahçıvan arada sırada, hepimizle birlikte yemek yeme isteği duyuyordu, tıpkı kral ve kulları gibi. Ya da Bliss'in söylediği şekilde, bir Sultan ve onun haremi gibiydik. Lorraine'e sabah kahvaltısı sırasında, o gece hepimizi akşam yemeğinde görmek istediğini söyletirdi, sanırım bunu hepimizin görünüşümüze fazladan çaba harcamamıza zaman vermek için yapıyordu.

O öğleden sonra beni, Danelle'nin odasında, kucagımda bir tas suyla bulmuşlardı, böylece onun saçını her fırçalamam gerektiğinde olduğu gibi, fırçalamadan önce saçlarını ıslatacaktım. Yatakta hemen önüme oturmuş, sarışın saçlarını başının arkasında bir topuz şeklinde toplamadan önce, Evita'nın saçlarına takılacak olan kurdeleleri büküyordu. Danelle'in saçlarını iki küçük parçaya ayırıp yukarıdan örgü şeklinde topuz yapmak için toplayıp, altta kalan saçlarını sırtından aşağı saldım. Sırtındaki saçlar kanatlarını örtmeyecek kadar kısaydılar ama yine de onun küçük isyankarlığının göstergesiydiler. Hailee hemen arkama oturmuş, fırça ve tokalarla bir şeyler yaparken, bu sırada Simone onun arkasına kurdelelerle dikilmiş, saçlarını kıvrıp, yağlıyordu.

Hiç okul dansına gitmemiştim ancak böyle bir şey için hazırlanuyormuşuz gibiydi, eğlenceli ve harika olan, sabırsızlıkla beklenen ve akşamın sonunda herkesin sevgiyle hatırlayacağı anılara sahip olacağı bir şey. Bahçe'de pek böyle olmuyordu. Elimizdeki suyun dökülme ihtimalinden dolayı, hiçbirimizin üzerinde iç çamaşırından fazlası yoktu ve hiçbirimiz muhtemelen partiye gidecek olan kızların yaptığı gibi kıkırdamıyor ya da gevezelik etmiyorduk.

Lena içeri girdi, duştan çıktığı için – ya da onu tanıdığım için, göle daldığı için de olabilirdi - hâlâ üzerinden sular damlıyordu ve yere oturdu. "Gitmeyeceğini söylüyor."

"Gidecek," diye iç geçirdi Danelle. Son örgüsünü de tamamlayıp ve sırtına düşmesine izin verdim.

"Gitmeyeceğini söylüyor."

"Onunla ilgileniriz." Evita'nın başına hafifçe vurdu ve elinde fırçayla yataktan kalktı. "Dik otur." Ona hemen itaat eden Lena'nın arkasında dizlerinin üzerine çöktü.

Özellikle de Danelle Maggie'nin odasına gittikten sonra, sorun sona ermeliydi, biz giyinip, koridorda toplanırken onların tartıştıklarını duyabiliyorduk. Bir şey duvara çarpıp parçalandı ve bir dakika sonra Danelle yanakları pespembe olmuş halde dışarı çıktı. El izinin sadece bir kısmı, kırmızı-mor kanatların üzerinden görünüyordu. "Giyiniyor. Hadi gidelim."

Madeline ve sınıf arkadaşları gibi çiftler halinde yemek salonuna vardığımızda, Bahçıvan henüz gelmemişti. Danelle ve ben başkalarının girmesine izin vermek için geride kalmıştık, elbiselerin düzgün durmasını sağlamak için çekiştiriyor, oraya ya da buraya iğneler takıyorduk. Hepsi içeriye girip, oturduklarında, ben duvara yaslandım.

"Gerçekten giyiniyor mu?"

Danelle gözlerini devirdi. "Tanrım, öyle olmasını umuyorum."

“Sanırım, gidip bundan emin olacağım.”

“Maya...” Danelle durdu ve başını iki yana salladı. “Boşver, devam et. Kendi yolunla yap.” Danelle, yalakalık sonrası ilgisizliğinden, Lyonette’in cama girmesinin ardından bana yardım etmek için kurtulmuştu. Ona ne kadar minnettar olduğumu söylemenin yolunu bulamamıştım.

Maggie giyinmiyordu. Aslına bakılacak olursa, - ikiziyle paylaştığı - tüm giysilerini tuvaletin içine doldurmakla meşguldü. Kapı eşiğinde durup, boğazımı temizlediğimde irkildi, küstahça benimle göz göze gelirken gösterdiği çabadan dolayı nefes nefeseydi. Bahçıvan ve Avery’ninkine benzeyen koyu sarı saçları, o sırada darmadağm bir halde yüzüne düşmüştü. Ela gözleri ve güçlü burun yapısıyla neredeyse onun kızı olabilecek benzerliğe sahipti.

Ki bilirsiniz, bu da iğrenç bir şeydi.

“Gitmiyorum.”

“Evet, gidiyorsun, çünkü kız kardeşini tehlikeye atıyorsun.”

“Ve o, her yanından beni öldürebilecek şeyler sarkarken vals yaparak içeri girdiği her seferinde beni *tehlikeye atmıyor*, öyle mi?” diye sordu.

“Alerjiler, Bahçıvan’ı sinirlendirmeye benzemez ve sen de bunu biliyorsun.”

“Gitmeyeceğim! Gitmeyeceğim, gitmeyeceğim, gitmeyeceğim!”

Ona bir tokat attım.

Küçük oda içerisinde bir çınlama sesi yankılandı, elimin çarptığı bölgede teni, hemen kızarmaya başladı. Bir eliyle yanığnı kavrarken, bana bakan gözleri yaşlarla doluyordu. Alerjisi yüzünden Avery’nin ona dokunmasına izin verilmiyordu, bu yüzden kendisi bunu çabucak herkese yapabilmesine rağmen, daha önce kimsenin ona tokat atıp atmadığından emin değil-

dim. Yine de, şoka girmiş halde hareketsiz durduğu sırada, saçlarını tuttum ve başının üzerinde bir topuz haline getirerek, birkaç iğneyle saçlarını sabitledim.

Üst kolundan sağlam bir şekilde tuttum ve doğrudan koridora doğru sürükledim. "Haydi."

"Gitmeyeceğim," diye hıçkırıyor, bir taraftan da kolunu kurtarmak için elimi ve kolumu tırnaklıyordu. "Gitmeyeceğim!"

"Eğer biraz olgun davranabilseydin, giyinip sakinleşebilirdin ve tüm bunlar bir saat kadar önce sona ermiş olurdu ama hayır, şımarık, küçük bir prenses gibi davranman gerekiyordu, bu yüzden de şimdi çıplak olarak oraya gidecek ve neden böyle saygısızca davrandığını Bahçıvan'a kendin açıklayacaksın."

"Ona sadece hasta olduğumu söyle!"

"Hasta olmadığını zaten biliyor," diye gürledim. "Hasta olsaydın Lorraine ona söylemiş olurdu, yoksa öğleden sonra herkesi kontrol etmesinin garip olduğunu fark etmedin mi?"

"Bu saatler önceydi!"

"Tüm alerjiler sendeyken, bütün zeka Lena'ya gitmiş," diye mırıldandım ve ağzıma gelmiş olan bir saç telini üfledim. "Magdalene, lütfen *tam* bir aptal gibi davranmamaya çalış. Bu sadece bir yemek. Senin yiyeceklerin yine ayrı şekilde hazırlanacak ve seni masanın en uzak köşesine, kimsenin tabağına yakın olmayacağın yere oturtacağız."

"Neden hiçbiriniz anlamıyorsunuz?" Bana tekme atmaya çalıştı ama bu işe yaramayınca, kendini yere attı. Sürtünmeden dolayı yan tarafı acıyıp, ayağa kalkmaya çabalayana kadar onu arkamdan sürüklemeye devam ettim. "Gerçekten hastalanabilirim! Ölebilirim!"

Bu kadarı yetti.

Döndüm ve onu cam vitrinlerden birine, başını açık kanatları görünen dövmelerden birini görecektir şekilde çarptım. Bu kız, Lyonette'den daha önce oradaydı, Lyonette'i karşılayan kızıdan da oradaydı ve hiçbirimiz onun adını bilmiyorduk, sadece Körfez Benekli Kelebeği idi ve bunu bilmek bile yeteri kadar kötüydü. "Eğer akşam yemeğinde bize katılmayacak olursan, *öleceksin* ve aynı akıbet kız kardeşinin de başına gelecek. Bu sana lanet olası bir ipucu olsun."

Daha güçlü bir şekilde ağlamaya başladı, yüksek sesle hıçkırıyordu burnundan sümükler akıyordu. İğrenerek, yeniden kolunu tuttum ve köşeyi döndüm.

Bahçıvan yemek salonun kapısında duruyordu, kollarının göğsünün üzerine kavuşturmuş ve kaşlarını hafifçe çatmıştı.

Lanet olsun.

"Bir sorun mu var, bayanlar?" diye sordu.

Çıplak, hıçkırarak ağlayan Maggie'ye, yanağındaki pembe parmak izine ve muhtemelen çok fazla sıkıldığım için büyüleyici şekilde morarmış olan koluna baktım. "Hayır?"

"Anlıyorum."

Ne yazık ki anlamıştı. Bütün yemek boyunca, benle, Danelle arasında masanın sonunda oturarak, onun için özel olarak hazırlanmış tabağından tek lokma bile almayan Maggie'yi izledi. Onun konuşmaya katılmayı ya da hatta doğrudan ona sorulara karşılık vermeyi reddedişini seyretti. Buzlu su bardağını yanağının üzerinde yuvarlamasını – Danelle ise o sırada yalnızca kendi şişmiş yanağı kendisini hiç rahatsız etmiyor gibi davranıyordu – ve masanın el verdiği ölçüde çıplaklığını gizlemek için kıvrınmasını izledi .

Garip bir şekilde masada oturmuş, peynirli pasta yiyip, kahvelerimizi içerken, Bahçıvan boğazını temizledi ve bana doğru eğildi. "O tokat gerçekten gerekli miydi?"

"Evet, sakinleşmesi için."

"O sakinleşmiş hali miydi?"

Cevap vermenin en iyi yolunu düşündüm. Maggie'yi - aslında Lena'yı - mahvetmek istemiyordum ama kendimi de mahvetmek istemiyordum. "Daha sakin."

Yaptığı tek şey başını sallamak oldu ve Danelle'ye bakıp, onun gözlerindeki kasvetli vazgeçişini gördüğümde, midemde büyük bir ağırlık hissettim.

"Ne kadar sürdü?" diye sordu Eddison.

"İki hafta daha," diye mırıldandı. "Deyişi bilirsiniz, gördüğün şey yeniden görülmemiş olamaz. O akşamdan sonra ikizlere her baktığında, Bahçıvan kaşlarını çatmıştı. Sonra bir gece, duvarlar indirildi. İki gün sonra ise, ikisi yemek odasının tam sağına yerleştirilmiş halde yerlerini aldılar."

Victor koridora ait fotoğraf yığınına ona doğru uzattı. Bir dakika sonra kız fotoğraf yığınına üst tarafında farklı bir resimle geri verdi. "Birlikte mi?"

"Hayatta oldukları gibi, ölümde de," diye onayladı zalimce.

İkizler birbirlerine yakın olarak, el ele tutuşmuş halde, aynı cam kabinin içerisinde ve yan yana yerleştirilmişlerdi. Kız, parmaklarını portakal ve bakır rengi kanatların üzerinde gezdirirken, "Bataklık Madeni Lekeliler," diye ekledi. İkizlerden birinin başı diğerinin omzuna yaslanmıştı; bu ikizin başı ise ikizinin başına. Görüntüleri öylesine...

"Hayattayken birbirleriyle bu kadar iyi geçinmezlerdi."

Koridora ait fotoğraf yığınına eline almış, yüzünde anlaşılması imkansız bir ifadeyle fotoğraflara göz gezdiriyordu. Bir süre sonra resimleri önünde iki yığın halinde ayırmaya başladı. Bittiğinde sol tarafına koyduğu resim yığınının boyu daha

uzundu. Bu yığını masanın en uzak köşesine doğru kaydırды, daha sonrasında ellerini küçük olan yığının üzerine koyarak, parmaklarını birbirine bağladı.

“Bu kızları tanıyorum,” dedi sessizce. Yüzündeki ifadeyi anlayabilmek hâlâ mümkün değildi. “Bazılarını çok iyi tanımıyordum ve bazıları ruhumun parçaları gibiydiler, ama sonuç olarak onları tanıyordum. Onlara vermiş olduğu isimleri biliyordum. Ve Lyonette bize Cassidy Lawrance’ı tanıştırdıktan, bize Lyonette’in camın içine girişinden yaşamaya devam edecek olan kısmıyla tanıştırdıktan sonra, diğerleri de ölmeden önceki saatlerini bize daha önce sahip oldukları isimleri ve kişilikleri tanıtarak geçirerek kullanmaya başladılar.”

“Onların gerçek isimlerini biliyor musun?”

“Kelebeklere verilmiş olan isimlerin bir noktadan itibaren gerçek haline geldiğini düşünmüyor musun?”

“Yasal olarak kullandıkları isimleri, o zaman.”

“Bazılarınınkini biliyorum.”

“Şimdiye kadar ailelerini bilgilendirmiş olabilirdik,” dedi Eddison. “Bunu neden daha önce söylemedin?”

“Çünkü senden hoşlanmıyorum,” dedi kız açık açık ve Eddison çekerek fotoğrafları onun elinden aldı.

Kız bir kaşını havaya kaldırdı. “Gerçekten bilginin bir şeyleri kapatacağına inanıyorsun, öyle değil mi?” diye sordu. İnanmıyor ya da alaycı davranmaya çalışıyor olabilirdi; Victor emin değildi. Belki de bu, tamamen başka bir şeydi.

“Ailelerin ne olduğunu bilmeye hakları var.”

“Öyle mi?”

“Evet!” Eddison masadan hızla geri çekildikten sonra, tek yönlü aynaya doğru yürümeye başladı. “Bazıları *onlarca* yıldır sevdiklerinden haber almayı bekliyorlar. Eğer sadece bilselerdi – sonunda vazgeçmeleri gerektiğini biliyor olsalardı...”

Kız gözleriyle onun küçük odada ileri geri yürümesini izliyordu. "Yani sen hiç haber almadın."

"Ne?"

"Her kim kaybolduysa. Ondan hiç haber almadın."

Victor, ortağının mahvolmuş yüzünü gördüğünde, ağzının içinde küfretti. Ah, bu kız gerçekten iyiydi, bunu kabul etmek zorundaydı. Zaten Eddison'ı rahatsız etmek zor değildi ama onu gerçekten tedirgin etmek? "Git, bize biraz yemek getirebilirler mi bir bak," diye emir verdi. "Biraz mola ver."

Kapı Eddison'nun arkasından çarparak kapandı.

"O kimdi?" diye sordu Inara.

"Gerçekten bunun senin üzerine vazife olduğunu düşünüyor musun?"

"Bana sorduğunuz soruların ne kadar gerçekten sizin üzerinize vazife?"

İkisi aynı şey değildi ve ikisi de bunu biliyorlardı.

"Biliyor olmanın bir faydası olduğuna inanmıyorum," dedi Inara bir süre sonra. "Eğer annem ve babam yaşıyorsa ya da öldülerse, geçmişte olanları değiştirmez. Bu yüzden acı çekmeyi uzun süre önce bıraktım, onların geri dönmeyeceklerini kabul ettiğim andan beri."

"Gitmeyi seçen annen ve babandı," diye hatırlattı Victor. "Hiçbiriniz kaçırılmayı seçmediniz."

Kız başını önüne eğmiş, yanmış ellerine bakıyordu. "Sanırım arada bir fark göremiyorum."

"Eğer Sophia'nın kızlarından biri kaçırılmış olsaydı, onlara ne olduğunu bilene kadar rahat edebileceğini düşünüyor musun?"

Inara gözlerini kırptırdı. "Ama bunun nasıl bir yardımı olacak? Onların yıllar önce ölmüş olduğunu bilmek; tecavüze

ışradıklarını, öldüröldüklerini ve öldükten sonra da kirletilmeye devam edildiğini bilmenin ne faydası olacak?”

“Çünkü artık merak etmek zorunda kalmayacaklar. Sence dairedeki kızlar da senin için endişelenmemişler midir?”

“İnsanlar giderler,” dedi kız omuzlarını silkerek.

“Ama yapabilseydin onların yanına geri dönerdin,” dedi Victor riske girerek.

Kız cevap vermedi. Geri dönmek aklına hiç gelmiş miydi? Bunu yapabileceği?

Victor iç çekti ve yorgun bir şekilde yüzünü sıvazladı. Bu ikisinin de kazanabileceği bir tartışma değildi.

Kapı çok hızlı açıldığından duvara çarptı ve ardından Eddison uzun adımlarla içeri girdi. Victor içinden küfredip, ayağa kalkmaya başladı ama Eddison başını iki yana sallıyordu. “Bırak gideyim, Vic. Sınırı biliyorum.”

Üniversitedeyken o sınırı aşmak, FBI’ın onu işe almakla ilgilenmesine neden olmuştu; o zamandan beri sınırı aştığı birkaç sefer ise başını belaya sokmuştu. Ama Victor, yüzündeki kızıl öfkenin kalıntılarının altında, sakın bir kararlılık olduğunu görebiliyordu. Bu kadarı, Victor’un yeniden yerine oturması için yeterliydi. Ama yine de her ihtimale karşı, koltuğunun ucunda oturuyordu.

Eddison masanın etrafını dolaşıp, Inara’nın üzerine doğru eğildi. “Aynı senin de söylediğin gibi, durum şu: Pek çok kişi özlenir. Bu kadar berbat bir aileye sahip olduğun için üzgünüm. Gerçekten. hiçbir çocuk bu şekilde büyümeyi hak etmez. Kimse seni özlemediği için üzgünüm ama diğer tüm o kızların adına, onları da kimsenin özlemediği kararını sen veremezsin.”

Masaya bir resim çerçevesi koydu; Victor’un çerçevenin içinde ne olduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu.

"Bu benim kız kardeşim, Faith," dedi Eddison. "Sekiz yaşındayken ortadan kayboldu ve hayır, hiçbir haber alamadık. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz. Yirmi yıl boyunca ailem onu aradı ve haber duymayı bekledi. En azından cesedini bulmuş olabilseydik, en azından sonunda biliyor olurduk. Yirmili yaşlarının sonlarındaki sarışınlarla bakıp durmayı, onlardan birinin Faith olup olmadığını merak etmeyi, onun yanından geçip fark etmemiş olabileceğimi düşünmeyi bıraktırdım. Annem Faith'in görebileceği umuduyla internet sitesini güncellemeyi bıraktırdı. Babam bunca yıldır bilgi verenlere vereceği ödül için biriktirdiği parayı alabilir ve başlarına yıkılmak üzere olan evi tamir ettirebilirdi. En sonunda kız kardeşimi ebediyete uğurlayıp, gitmesine izin verebilirdik.

Bilmemek, insanı sakat bırakan bir şey. Bu kızları reçineden çıkarmak uzun sürecek, kimliklerinin tespit edilmesi ise daha uzun zaman alacak. Çok uzun zaman. Bu ailelere bekledikleri huzuru verme şansın var. En sonunda yas tutmalarına ve hayatlarına devam edebilme fırsatını verebilirsin onlara. Bu kızları, ailelerine geri verme şansın var."

Resimdeki küçük kız, başına pembe parıltılı bir taç takmış ve üzerine Ninja Kaplumbağaları kostümü giymişti – kostümü göz maskesi ve pembe tutu* ile tamamlanmıştı – ve bir elinde Wonder Woman** yastığını tutuyordu. O andaki halinden çok daha genç olan Eddison elini ona uzatmış, gülerek yanında duruyordu. Onun üzerinde bir kostüm yoktu ama bu, alt iki dişi eksik olan ve gülerek ona bakan kızm umurunda değildi.

Inara çerçevenin üzerinden kızın gülümsemesine dokundu. Lyonette'in fotoğrafına da o şekilde dokunmuştu. "Hepimizin fotoğraflarını çekerdi," dedi sonunda. "Dövmeler yapıldıktan sonra önden ve arkadan. Eğer fotoğraflarımızı çektiyse, muha-

* tutu: Balerinlerin kabarık kısa etekliği.

** Wonder Woman: DC Comics'teki süper kadın kahraman.

faza da etmiş olmalı. Bahçe'deki odasında değildi – bir seferinde oraya bakmıştım – ama Lyonette onları bir çeşit albüm içerisinde topladığını ve Bahçe'den uzak geçirdiği zamanlarda ona eşlik etmesi için yanında taşıdığını düşünüyordu." Bir süre daha fotoğrafı inceledikten sonra, çerçeveyi Eddison'a geri verdi. "Lotte da neredeyse sekiz yaşındaydı."

"Olay Yeri Birimini arayacağım," dedi Eddison, Victor'a, "evi tekrar kontrol etmelerini isteyeceğim." Dikkatli bir şekilde resim çerçevesini kolunun altına yerleştirdi ve odadan ayrıldı.

Takip eden sessizlik, Inara'nın hafifçe homurdanmasıyla bölündü. "Ondan hala hoşlanmıyorum."

"Buna iznin var," dedi Victor gülerek. "Bu albümü Desmond hiç gördü mü?"

Kız omuzlarını silkti. "Eğer görmüş olsa bile, hiç bahsetmedi."

"Ama bir noktada, Bahçe'nin gerçek mahiyetini keşfetti."

"Bir noktada."

Desmond'un yeni şifresini ilk kez kullandığı gece bir Perşembe günü gece yarısıydı. Yani, teknik olarak Cuma günü. Babasının sonunda onu güvenlik sistemi programına dahil ettikten bir hafta kadar sonraydı, o bir hafta sadece babası ile ziyarete gelmiş, babası etrafta yokken bile soru sormamıştı. Artık üç haftadır Bahçe'yi tanıyordu ama tanıdığı gerçek bahçe değildi.

Günün çoğunu gözlerden uzakta, Simone'nın odasına geçirdim, sürekli mide bulantısı ve kusma ile acı çekerken, soğuk bezlerle ve bir bardak suyla ona yardım etmeye çalışıyordum. Üç gündür üst üste bu durumdaydı ve biz şimdiye kadar Lorraine'den uzak durmayı başarmıştık ama bunun daha ne kadar

süreceğinden emin değildim. Bulantı ve bazı hassasiyet **göster-**diği noktalardan dolayı, içimde Simone'nun hamile olduğu **gibi** kötü bir his vardı.

Bu, bazen oluyordu, hiçbir doğum kontrol yöntemi **tama-**men kusursuz olmadığı için, her zaman başka dolu bir **vitrin ve** geçici olarak boş bir oda anlamına geliyordu. Simone'nun **du-**rumunu henüz fark ettiğini sanmıyordum. Avery'nin yine Bahçe'ye grip salgını getirdiğini düşünüyordu. Sonunda elini kar-nına bastırarak uyuyakaldı ve Danelle sabaha kadar onun ya-nında kalacağına söz vermişti.

Ekşi kustumuk kokusu her tarafımı sarmıştı ve koku beni bile yarı-bulantılı hale getirecek kadar güçlüydü. İstedğim zaman duş alma ayrıcalığını kazanalı uzun zaman olmuştu ama başka küçük bir odada sıkışmış olmanın düşüncesi neredeyse fiziksel olarak acı vericiydi. Odaya sadece üzerimdeki elbiseyi ve iç çamaşırlarımı – Bliss daha önce bu kanalın bir insanın sığama-yacağı kadar dar olduğunu söylemişti – çamaşır yıkama kanalı-na atmak için uğradım ve sonunda dışarıya, Bahçe'ye çıktım.

Geceleri Bahçe, ay ışığı ve gölgeler altında kalan bir yerdi, neredeyse bahçenin gerçek yüzünü ortaya çıkaran bütün yan-sımaları olduğu gibi net bir şekilde duyabiliyordunuz. Gün boyunca konuşmalar ve hareketler oluyor, kimi zaman oyunlar oynanıp, şarkılar söyleniyordu ve bu sayede su ve besin mad-delerini besleyen boruların ve yatakların üzerindeki hava sirkü-lasyonunu sağlayan fanların sesi maskeleniyordu. Geceleri, Bahçe olan yaratık altındaki iskeleti göstermek için sentetik cildini üzerinden soyup atıyordu.

Orijinal peri masallarım sevdiğim aynı nedenden dolayı, Bahçe'yi de geceleri seviyordum. Her şey neyse oydu, ne fazla ne de daha az. Bahçıvan sizi ziyarete gelmediği sürece, Bahçe'deki karanlık elimizdeki gerçeğe en yakın olan şeydi.

Yankılanan mağaradan içeri girip, akan suyun altına adım attım, suyun üzerime dökülmesine izin verirken, hastalığın acılığını ve gelen ölüm duygusunu bedenimden yıkadım. Üç gün birinin üzerine eğilmek, rahatsız bir taburenin üzerine tüneyip oturmak ve her an Lorraine ya da Bahçıvan'ın incelemeye gelmesini beklemek, insanın kaslarının ağrması ve yorulması için yeterince güçlüydü. Suyun bunları hepsini üzerimden akıtıp götürmesine izin verdim ve sonrasında sisle ıslanmış kayalara tutunup kendimi çekerek uçurumun tepesine ve oradan da güneşlenme kayasına kadar çıktım. Saçlarımdaki fazlalık suyu sıktım ve daha sonra kapalı gözlerle gündüz güneşin ısını hala üzerinde taşıyan kayanın üzerine öylesine uzandım. Aldığım her nefeste, kaslarımın yavaş yavaş rahatladığını hissediyordum.

"Doğrudan, ama çok da mütevazı değil."

O kadar hızla doğrulup oturdum ki, bir şey sırtımı çizdi ve sonraki birkaç dakikayı geldiğini uygun bir şekilde belirtmeyen insanlara küfrederek geçirdim. Desmond patika yolda, beş ya da on metre uzakta duruyordu, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, seranın cam karolarına bakmak için boynunu uzatmıştı.

"İyi akşamlar," dedim tersçe, kayanın üzerinde daha rahat oturabileceğim bir pozisyona geçerken. Tüm kıyafetlerim ya odamdaydı ya da yıkanmayı bekliyordu, bu yüzden de avazım çıktığı kadar bağırmanın ve kendimi örtecek bir şeyler bulmaya çalışmamın pek bir anlamı yoktu. "Manzarayı seyretmeye mi geldin?"

"Beklediğimden çok daha fazla bir manzara var."

"Yalnız olduğumu düşünüyordum."

"Yalnız mı?" diye tekrarladı gözlerime bakarak, bakışlarını daha aşağı indirmemeye dikkat ediyordu. "Kızlarla dolu bir bahçede mi?"

"Onların hepsi ya uyuyor ya da odalarında bir şeylerle uğraşıyorlar," diye karşılık verdim sertçe.

"Ah."

Bunu söyledikten sonra uzunca bir süre sessizlik oldu. Lanet olası konuşmayı sürdürmenin benim işim olmadığından emindim, bu yüzden taşın üzerinde döndüm ve Bahçe'ye bakmaya devam ettim, göletin yüzeyindeki dalgacıkları ve suyun dereye boşaltıldığı yerdeki köpükleri seyrettim. Sonunda taşların üzerinde ilerleyen ayak seslerini duydum ve önümde duran karanlık bir şekil gördüm. Dokunmak için uzandığımda kucağıma düştü.

Desmond'un kazağı.

Ay ışığında rengi tam olarak belirlemek zordu, belki koyu bordoydu ve göğüs kısmında bir okul arması vardı. Sabun, tıraş köpüğü ve sedir ağacı gibi kokuyordu, sıcak ve erkeksi ve çoğunlukla Bahçe'ye yabancı olan bir şeydi. Islak saçlarımı başımın üzerinde dağınık bir topuz halinde topladım ve kazağı üzerime geçirip, her tarafımı kapattıktan sonra yeniden kayada yanıma oturdu.

"Uyuyamadım," dedi Desmond sessizce.

"Bu yüzden de buraya yukarıya geldin."

"Sadece bu yeri anlayamıyorum."

"Bir anlamı olmadığı göz önüne alındığında, bu anlaşılabilir."

"O halde burada kendi seçiminle bulunmuyorsun."

İç çekerek, gözlerimi devirdim. "Aslında kullanmak niyetinde olmadığın bilgiler aramayı bırak."

"Kullanmayacağımı nerden biliyorsun?"

"Çünkü onun seninle gurur duymasını istiyorsun," dedim sert bir şekilde. "Ve bu konuda herhangi birine tek kelime söyleyecek olursan, o seninle gurur duymayacağını da biliyorsun."

Bu durum göz önüne alındığında, kendi isteğimizle burada olup olmamamızın ne önemi var?"

"Sen... benim aşağılık bir insan müsveddesi olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Böyle olma potansiyelin olduğunu düşünüyorum." Onun üzgün, dürüst yüzüne baktım ve Bahçe'ye geldiğinden bu yana ilk kez bir risk almaya karar verdim. "Ayrıca daha iyi birisi olma potansiyeline de sahip olduğunu da düşünüyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Çok küçük bir adım, çok küçük bir dürtmeydi ama daha şimdiden fazlasıyla büyük görünüyordu. Bir ebeveyn, bir çocuk üzerinde nasıl, babasının gururunu kazanmanın doğru olandan bile önemli olacağı derecede büyük bir kontrol sahibi olabilirdi? "Bizi biz yapan seçimlerimizdir," dedi sonunda.

Bunun sağlam bir tepki olduğunu söyleyemezdim.

"Sen hangi seçimleri yapıyorsun, Desmond?"

"Şu anda herhangi bir seçim yaptığımı sanmıyorum."

"O zaman otomatik olarak yanlış seçim yapıyorsun." Doğruldu, itiraz etmek için ağzını açtı ama ben elimi kaldırarak susturdum. "Seçim yapmamak da bir *seçimdir*. Tarafsızlık bir kavramdır, gerçek değil. Hiç kimse aslında hayatını bu şekilde yaşamaz."

"İsviçre'de işe yarıyor gibi görünüyor."

"Bir ulus olarak belki. Sence, tarafsızlıklarının neyin ortaya çıkmasına neden olduğu gerçeğini öğrendiklerinde bireyler nasıl hissetmişlerdir? Kampları, gaz odalarını ve deneyleri öğrendiklerinde, sence tarafsızlıktan memnun olmuşlar mıdır?"

"O zaman neden sadece çıkıp gitmiyorsun?" diye sordu. "Babamı size yiyecek, giyecek ve rahat bir sığınak sağladığı için yargılamak yerine, neden dışarıya geri dönmüyorsun?"

“Gerçekten bizim de giriş çıkış şifrelerimiz olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Öfkesi, alevlendiği kadar büyük bir hızla söndü. “Sizi kilit altında mı tutuyor?”

“Koleksiyoncular kelebeklerin uçuşmasına izin vermezler. İşin amacını bozar.”

“Bunu sorabilirdin.”

“Ona herhangi bir şey sormak hiç de kolay değil,” dedim, bir hafta kadar önceki sözlerini papağan gibi tekrarlayarak.

İrkildi.

Kör olabilirdi ama aptal değildi. Cahil olmayı seçmesi ise beni gerçekten kızdırıyordu. Kazağını üzerimden çıkarıp, kucağına fırlattım ve kayanın üzerinden aşağıya inmek için harekete geçtim. “Sohbet için teşekkürler,” diye mırıldandım, uçurumun tepesinden hızla aşağıya inerek, patika yoldan yürümeye başladım. Onun beceriksizce arkamdan sendeleyerek beni takip ettiğini duyabiliyordum.

“Maya, bekle. Bekle!” Beni bileğimden yakaladı ve geriye doğru çektiğinde neredeyse düşmeme neden olacaktı. “Üzgünüm.”

“Şu an yemeğimle aramda duruyorsun. İstersen bunun için özür dile ve yolumdan çekil.”

Bileğimi bıraktı ama Bahçe’de beni takip etmeye devam etti. İlk önce küçük dere boyunca atladı ve diğer taraftan beni sabit tutmak için uzandı, hareketini hem tuhaf hem de çekici bulmuştum. Yemek odasındaki – ve ilave açık mutfaktaki - ana ışıklar kapalıydı, ama gece yarısı bir atıştırmalık isteyen herkes için ocağın üstünde loş bir ışık açık bırakılmıştı. Karanlıkta daha büyük görünen kilitli buzdolabı anlık olarak onun dikkatini dağıttı.

Daha küçük olan buzdolabının kapısını açtım, içindekileri inceledim. Gerçekten acıkmıştım ama insanların kusma hissi iştah konusunda pek iç açıcı olmadığından, hiçbir şey cazip gelmiyordu.

“Sırtındaki ne?”

Hızla dolabın kapağını kapatıp ışığı engelledim ama çok geçti.

Arkama doğru iyice yaklaştı, beni de yanında sürükleyerek ocağın yanına götürdü ve ocağın loş ışığının altında kanatlarımı tüm hassas, acı verici ayrıntısına kadar inceledi. Normal koşullar altında, muhtemelen neye benzediğini çoktan unutmuş oluyordum. İstemiş olsaydık bize hemen birer ayna verirdi; ama ben hiç istemedim. Bliss, düzenli olarak herkese kanatları göstermeyi bir alışkanlık haline getirmişti.

Böylece hiçbirimiz ne olduğumuzu unutamayacaktık.

Kelebekler kısa ömürlü varlıklardı ve bu da onun hatırlatmasının bir parçasıydı.

Parmak uçları, açık kahverengi üst kanatların üzerindeki koyu kahverengi damarların üzerinden geçip, dış hatların kenarından narin zigzagların üzerinde okşar gibi dolaşıyordu. Onun bu deneme keşfi, omurgam boyunca tüylerimi diken diken etmiş olsa da, mükemmel derecede hareketsiz durdum. Bunun için izin istemedi ama sanırım ne de olsa o, babasının oğluydu. Parmakları gül ve mor renkli alt kanatlara doğru inmeye başladığında, gözlerimi kapatıp, iki yanımda duran ellerimi yumruk yaptım. Parmağıyla aşağı doğru inen çizgileri takip etmedi ama omurgama doğru, sırtımın tam ortasındaki siyah mürekkebin bulunduğu tüm uzun hat boyunca başparmağını gezdirdi.

“Bu muhteşem,” diye fısıldadı. “Neden bir kelebek?”

“Babana sor.”

Aniden, cildimin üzerinde, babasının bedenimde bıraktığı işaretinin üzerinde duran eli titremeye başladı. Yine de elimi çekmedi. “Bunu sana o mu yaptı?”

Cevap vermedim.

“Bu, canını ne kadar acıttı?”

En çok canımı yakan şey, orada yatıp, onun bunu yapmasına izin vermektir, ama bunu söylemedim. Her yeni kızın arkasında ilk çizgilerin görüntüsünü görmenin çok can yakıcı olduğunu ona söylemedim, çizim yapıldıktan sonra cildimin haftalarca sırt üstü yatamayacağım kadar kötü duruma geldiğini söylemedim; dövme yapılan sedyenin üzerinde bana ilk tecavüz edişini, içime girip bana yeni bir isim vermesini hatırlattığı için hala yüz üstü yatarak uyuyamadığımı söylemedim.

Hiçbir şey söylemedim.

“O...o bunu hepinize yapıyor mu?” dedi sarsılmış halde.

Başımınla onayladım.

“Ah, Tanrım.”

Koş, diye çığlık atıyordum içimden sessizce. Koş ve polise haber ver ya da kapıları aç ve biz gidip polise söyleyelim. Sadece bir şey yap – herhangi bir şey – orada öylece durma!

Ama bir şey yapmadı. Arkamda durdu, sessizlik aramızda yaşayan, nefes alan bir varlık haline gelene kadar eli mürekkep ve yara izlerinin üzerinde durdu. Bu yüzden, uzaklaşan, buzdolabının kapısını yeniden açan ve o an ile ilgili her şey normalmiş gibi davranan ben oldum. Dolaptan bir portakal aldım, kalçamla kapısını kapattım ve tezgahın geri kalan bölüme dik uzanan bölümüne yaslandım. Mutfağı tam olarak ayrı bir yer haline getirmiyordu ama yine de mutfağı yemek salonundan ayıran bel hizasında bir ayırım yaratmış oluyordu.

Desmond yanıma gelmeye çalıştı ama bacaklarında takat kalmadığı için, ayakucuma doğru yere çöktü ve sırtını dolaba

yasladı. Ben düzenli bir şekilde portakalı soymaya çalışırken omzu dizlerime süründü. Portakalın kabuğunu her zaman tek parça halinde ve mükemmel bir spiral oluşturacak şekilde soymaya çalışırdım. O zamana kadar hiç yapamamıştım. Her defasında belli bir yere geldiğinde kopuyordu.

“Bunu neden yapıyor?”

“Neden olduğunu düşünüyorsun?”

“Lanet olsun.” Dizlerini kendine doğru çekti, dizlerinin üzerine kapanıp, kollarını etrafına sardı ve ellerini başının ardında birleştirdi.

İlk portakal dilimini ayırıp, suyu çekilene kadar emdim ve içinden çıkan çekirdekleri kabuğun içine koydum.

Sessizlik uzuyordu.

Dilimdeki tüm suyu emdikten sonra, portakal dilimini ağzıma atıp, çiğnemeye başladım. Hope eskiden portakalı yiyiş şeklimle dalga geçip, erkeklerin kendilerini çok rahatsız hissetmelerine neden olduğumu söylerdi. Ben de ona dil çıkarıp, erkeklerin beni izlemek zorunda olmadıklarını söylerdim. Zaten Desmond kesinlikle izlemiyordu. İkinci, sonra üçüncü ve dördüncü dilime geçtim.

“Hâlâ uyanık mısın, Maya?” dedi Bahçıvan’ın yumuşak sesi kapı aralığından. “İyi misin?”

Desmond yukarı doğru baktı, yüzünün rengi solmuştu, sarılmış bir ifade vardı ama ne ayağa kalktı ne de varlığını gösterecek bir şey yaptı. Yerde, dolabın yanında oturduğu için, Bahçıvan tezgahın yanına kadar gelip, aşağı doğru eğilmediği sürece onu bu açıdan görmesi mümkün değildi. Bahçıvan aslında hiçbir zaman mutfağa girmezdi.

“İyiyim,” diye cevap verdim. “Sadece şalelede yıkandıktan sonra, atıştırmalık bir şeyler almaya karar verdim.”

“Ve kıyafetlerle canını sıkmak istemedin, öyle mi?” Güldü ve yemek odasına girip, ona ayrılmış olan minderli sandalyesine geçip oturdu. Bildiğim kadarıyla, Bliss’in sandalyenin arka kısmına çizmiş olduğu kaba tacı hâlâ görmemişti. Bliss’in hakkını vermeliyim, sandalye belli belirsiz bir tahta benziyordu, koyu kırmızı kadife minderleri vardı ve neredeyse siyah cilalı ahşap, süslü bir şekilde arkasında, başının üzerine kadar uzanıyordu. Sandalyeyi geriye çekip, tek dirseğini masanın kenarına yasladı, çünkü sandalyenin kolları yoktu.

Omuz silkip, portakaldan bir dilim daha aldım. “Kıyafet için endişelenmek saçma görünüyordu,” dedi Maya.

Gölgelerin arasında, üzerinde sadece ipek pijama pantolonuyla otururken, garip bir şekilde sıradan görünüyordu. Sade altın alyansı, ocağın loş ışığında parlıyordu. Odasında uyuyup uyumadığını ya da başka bir kızın yanından mı geldiğini anlamamıştım ama genellikle geceleri bizim odalarımızda geçirmezdi. Karısının şehir dışında olduğu zamanlar haricinde, her gecenin bir kısmını hiç görmediğim, bahçedeki en yüksek ağacın tepesine çıkmama rağmen, göremediğim evinde geçirirdi. “Gel, benimle otur.”

Ayakucumda, Desmond yüzünde acı dolu bir ifadeyle, yumruğuyla ağzını kapattı.

Portakalın geri kalanını, kabukları ve çekirdeklerini tezgahın üzerine bırakarak, itaatkâr bir şekilde mutfaktan dolaşp, gölgeler arasından geçerek onun yanına gittim. Kendimi en yakın sandalye üzerine bırakmak üzereyken, beni kucağına çekti. Bir eliyle sırtımı ve kalçamı okşuyordu, bu hiç düşünmeden yaptığı bir hareketti, diğer eliyle bacağımın üzerindeki elimi kavradı.

“Kızlar, Desmond’un burada olmasına nasıl tepki veriyorlar?”

Eğer Desmond'un o sırada gerçekten *burada* olduğu hakkında herhangi bir fikri olsaydı, o konuşmayı yapıyor olacağımızı hiç sanmıyordum.

"Onlar... temkinliler," diye cevap verdim sonunda. "Sanırım hepimiz onun, sana mı yoksa Avery'ye mi benzediğini görmek için bekliyoruz."

"Ve hangisini umut ediyorsunuz?" Ona doğru yan bir bakış attığımda, gerçek anlamda bir kahkaha attı ve köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. "Kesinlikle ondan korkmuyorlardır, değil mi? Desmond asla kimsenin canını yakmaz."

"Eminim hepsi onun varlığına uyum sağlayacaktır."

"Peki, sen Maya? Sen küçük oğlum hakkında ne düşünüyorsun?"

Neredeyse mutfağa doğru bakacaktım, ama eğer babasının orada olmasını bilmesini istemiyorsa, onu ele vermeyecektim. "Sanırım, kafası karışık. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlayamıyor. " Derin bir nefes aldım, bir an bekleyip kendimi bir sonraki sorunun Desmond'un iyiliği için, onun Bahçe'nin gerçeğini görebilmesini sağlamak için olduğuna ikna etmeye çalıştım. "Bu vitrin sergilemeleri neden?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizi burada tuttuktan sonra, neden bizi tutmaya devam ediyorsun?"

Bir süre cevap vermedi, parmaklarıyla tenimin üzerinde anlamsız semboller çiziyordu. "Babam kelebek koleksiyonu yaptı," dedi sonunda. "Onlar için ava çıkardı ve onları iyi durumda yakalayamamışsa, başkalarına bunun için para öderdi ve sonrasında onları hayattayken iğneleyerek sergi vitrinlere sokardı. Her birini siyah kadife bir zemin üzerine yerleştirir, hepsine küçük bronz plakalar üzerinde uygun isimlerini verir ve sonrasında ofisinin duvarlarına asarak orayı gerçek bir müze olarak hazırlardı. Bazen annemin işlemiş olduğu panoları onla-

rın arasına asardı. Bazen tek kelebek olurdu, kimi zamanda güzel renklerden seçilmiş bir buket kumaşların üzerinde yerimi alırdı.”

Eli kalçalarımından ayrılmış ve kanatları takip ederek sırtımı dolaşıyordu. Onların şeklini öğrenmek için bakmasına bile gerek yoktu. “En mutlu zamanlarını o odada geçirirdi ve emekli olduktan sonra hemen hemen bütün gününü orada geçirmeye başladı. Ancak bir gün evin o bölümünden elektrikten kaynaklı bir yangın çıktı ve bütün kelebekler mahvoldu. Her biri, onlarca yıl boyunca ele toplayıp, üzerinde çalıştığı bütün koleksiyonu yok oldu. Ondan sonrasında bir daha asla eskisi gibi olamadı ve yangından kısa bir süre sonra da öldü. Sanırım bütün hayatı o yangınla birlikte yanarak yok olmuş gibi hissetmişti.

“Cenazesinden bir gün sonra, annem ve ben şehirdeki Bağımsızlık Günü panayırına katılmak zorunda kaldık. Hayırsever çalışmalarından dolayı anneme orada bir ödül verilecekti ve annem katılmayarak hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Onu anlayışlı arkadaşları ile baş başa bırakarak, küçük panayırı dolaşmaya başladım ve birden o kızı gördüm: Tüylerden yapılmış bir kelebek maskesi takıyordu, labirentin içine giren küçük çocuklara ipekli yapraklardan yapılmış kelebeklerden veriyordu. O kadar canlı, o kadar parlak ve neşeliydi ki, o anda bir kelebeğin öleceğine inanmak çok zordu.

“Ona gülümsediğimde ve labirente girdiğimde beni takip etti. Onu oradan eve götürmek zor olmadı. Ona uygun bir ev olacak şekilde bahçeyi inşa edene kadar, önce onu bodrumda tuttum. Okula gidiyordum ve babamın işini devralmışım ve kısa bir süre sonra da evlendim, bu yüzden onun çok yalnız olduğunu düşünüyordum, bir seferde onu bahçeye taşıdım, ve ona arkadaşlık etmeleri için Lorraine’i ve diğerlerini getirdim.” Anılarının içerisinde kaybolmuştu ama bu, onun için acı verici bir şey değildi. Onun için yaptığı mantıklıydı ve yaptıklarında haklıydı. Havva’yı bahçesine getirmek yerine, onun etrafına bir

tane bahçe inşa etmişti ve kendisi de onu orada tutmak için alevli kılıcıyla hizmet eden melek olmuştu. Beni kucağına iyice yerleştirdi, başımı boynu ve omzu arasına koyana kadar göğsüne doğru çekti. “Ölümü bana büyük bir acı verdi ve onun sahip olabileceği tek şeyin var olduğu bu kısacık süre olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Onu unutmak istemiyordum. Onu hatırlayabildiğim sürece, bir kısmı hâlâ yaşayacaktı. Vitrinleri inşa ettim, çürümeye karşı onu korumanın yollarını araştırdım.”

“Reçine,” diye fısıldadığımda başıyla onayladı.

“Ama öncelikle mumyalama gerekiyordu. Şirketim, imalat bölümünde formaldehit ve formaldehit reçineler bulunduruyordu, ister inan ister inanma ama bunlar kıyafetler için gerekiyordu. İhtiyaç duyduklarından daha fazlasını sipariş vermek ve kullanmadıklarını buraya getirmek kolay işti. Kanın formaldehit ile değiştirilmesi çürümeyi geciktiriyor, reçinede her şeyi koruması için yeterli oluyordu. Sen bile gittiğinde Maya, unutulmayacaksın.”

Hastalıklı olan şey, bunun gerçekten rahatlatıcı bir anlam taşıdığını düşünüyor olmasıydı. Bir kaza olmaz ya da onu kızdırmazsam, üç buçuk yıl sonra benim de damarlarımı formaldehit ile dolduracaktı. Onu, tüm bu süreç boyunca yanımda kalacağını, hatta belki de saçlarımı fırçalayacağını, son şeklini vereceğini bilecek kadar iyi tanıyordum ve tüm kanım tükendiğinde beni cam bir kabinin içerisine koyarak, tamamen reçine ile doldurup kapatacaktı. Sadece ikinci bir hayat vermek için berrak reçine içine beni kapatacak ve hiçbir elektrik yangını buna bir son veremeyecekti. Her gelip geçişinde, vitrinin camına dokunacak, adımı fısıldayacak ve beni hatırlayacaktı.

Ve onun kucağında otururken, tüm bunlar hakkında hissettiklerine dair herhangi bir yanılsama kalmadı.

Hafifçe beni kucağından indirip, dizlerinin arasına çökmem için, bacaklarını açmıştı, bir eliyle saçlarımı kavramıştı. "Bana beni unutmayacağını göster, Maya." Başımı daha sert yakaladı, diğer eliyle pijamasının düğmelerini açıyordu. "Hatta o zaman bile."

Çoktan ölüp gitmiş olsam bile, benim vitrin içerisindeki görüntüm onun sertleşmesine yetecekti.

Ve itaat ettim, çünkü hep itaat etmiştim, çünkü bu, bu adamın beni sevdiğini söylemesi anlamına gelse bile o yaşayacağım üç buçuk yılı yaşamak istiyordum. Beni neredeyse boğacak hale getirmesine rağmen itaat ettim ve beni tekrar kucağına oturttuğunda, onu asla unutmayacağıma dair söz vermemi istediğinde itaat ettim.

Ve bu sefer kafamın içinde başkalarının yazmış olduğu şiirler ve hikâyeler yerine, mutfak tezgâhının öbür tarafında oturan oğlanın hepsini dinleyip dinlemediğini düşünüyordum.

Uzun zaman önce beni yan komşumun bir pedofili olduğuna ikna eden şey, onun bana olan bakışlarından fazlasıydı. Bunu sağlayan evlat edinilmiş çocukların birbirilerine bakışları, aralarında paylaştıkları hastalıklı, yaralı bilgiydi. Hepsi neler olduğunu biliyordu, hem de sadece kendi başlarına gelenleri değil, diğerlerinin başına gelenleri de biliyorlardı. Hiçbiri tek kelime bile edemezdi. Onların yaralı bakışlarını görmüştüm ve onun elini elbisemin altına sokmasının, elimi tutup kucağına koyup, bana hediyelerden bahsetmesinin sadece zaman meselesi olduğunu anlamıştım.

Bahçıvan işi bitince beni öptü ve iyice dinlenmemi söyledi. Yemek odasından çıkarken hala pantolonunu giyyordu. Tezgâhın diğer tarafına doğru yürüdüm, portakalımın geri kalanı aldım ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış olan Desmond'ın yanına oturdum. Bana donuk gözlerle bakıyordu.

Yaralı gözlerle.

O söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken, portakalımın geri kalanını yedim ama o hiçbir şey söylemedi ve sadece kazağını bana uzattı. Kazağı giydim ve elimi tutmak için elini uzattığında bunu yapmasına izin verdim.

Asla, hiçbir zaman polise gitmeyecekti.

Bunu ikimiz de biliyorduk.

Geçen yarım saat içinde değişen tek şey ise, artık bunun için kendisinden biraz daha fazla nefret ediyor olmasıydı.

“Kimin kurtulduğunu sormadın. “

“Bilmek istediğiniz her şeyi söyleyene kadar gidip onları görmeme izin vermeyeceksiniz.”

“Doğru.”

“Bu yüzden işimiz bittiğinde, onlarla gerçekten vakit geçirebileceğim zaman öğreneceğim. Artık benim orada olmam hiçbir şeyi değiştiremez zaten.”

“Birden senin altı yaşından beri ağlamadığına inanabilir hale geldim.”

Yüzünde zayıf bir tebessüm belirdi. “Lanet olası atlıkarınca,” diye onayladı hoş bir şekilde.

Bliss bir atlıkarınca yapmıştı, bundan bahsetmiş miydim?

Polimer kille her şeyi lanet olası her şeyi yapma yeteneğine sahipti; yaptıklarını katman katman fırınlarken, ona denetmenlik yapan Lorraine kaşlarını çatıp ona bakardı. Aramızda, fırını

kullanması konusunda ayrıcalıklı olan tek kız oydu. O zamana kadar bu ayrıcalığı tek isteyen de.

Ölmeden önceki gece, onun yatağına kıvrılmış geçirdiğimiz uzun saatler boyunca, Lyonette bize gençliğine dair hikâyeler anlatmıştı. Bize isim ya da konum vermemişti yine de hikayelerini anlatmıştı ve içlerinden gülümsemesine neden olan, diğerlerinden daha fazla sevdiği hikaye, bir atlıkarınca hakkındaydı.

Babası atlıkarıncalar için pek çok figür yapıyordu ve bazen küçük Cassidy Lawrence bunlardan bazılarını çiziyordu ve babası tasarımları sırasında, bir sonraki projede kızını da dahil ediyordu, böylece kızının renkleri ve atların yüz ifadelerini seçmesine izin veriyordu. Bir keresinde babası, seyahat halinde olan bir karnaval grubuna atları ve atlı kızaklarını teslim etmek için yola çıkarken, onun da birlikte gelmesine izin vermişti. Figürleri diskin üzerine oturtmuşlardı ve Cassidy rayların üzerine oturup, atların aşağı yukarı hareket etmesini sağlayan kabloların altın rengi direklere bağlanmasını izlemişti; işleri bittikten sonra Cassidy atlıkarıncanın etrafında defalarca dönmüş, atların hepsini teker teker sevmiş ve kulaklarına hepsinin isimlerini fısıldamıştı, böylece unutulmayacaklardı. Her birini teker teker tanıyordu ve hepsini ayrı ayrı çok seviyordu.

Bahçıvan'ın özelliklerinde tecrit yoktur, sadece uç noktalar bulunur.

Ama atlar onun değildi ve eve dönüş zamanı geldiğinde, Cassidy hepsini geride bırakmak zorunda kalmıştı, muhtemelen onları bir daha asla görmeyecekti. Ağlayamamıştı, çünkü babasına ağlamayacağına, evlerine dönerlerken olay çıkartmayacağına söz vermişti.

O gün ilk origami atını yaptığı gün olmuştu.

Eve dönüş yolunda, kamyonette otururken, ilk iki düzine origami atını yapmıştı, defter kağıtlarını ve fast food makbuzlarını kullanarak onları en iyi hale getirene kadar uğraşmıştı ve

eve vardıklarında, bu sefer bilgisayar kağıtlarını kullanarak atlarını yapmaya devam etmişti. Arka arkaya sürekli olarak atlar yapmaya devam etmişti, o gün atlıkarınca üzerine yerleştirmiş oldukları atların renklerine boyamış, kulaklarına onların isimlerini fısıldamış ve atları bitirdiğinde dikkatle ağaç çivileri de boyamış ve biraz tutkalla ortalarından açtığı delikle çivilere geçirmişti.

Zeminin üzerinde kalıplarını çıkarıp, hepsini renklendiriyor, eğimli tavandaki resimleri ve hatta çadırın üzerindeki süsleri bile ayrıntılarıyla resmediyordu ve annesi de hepsini bir araya getirmesine yardım etmişti. Babası her şeyin yavaş yavaş dönebilmesi için tabana bir metal ayak yerleştirmesine yardımcı olmuştu. Ailesi onunla gurur duyuyordu.

Kaçırıldığı günün sabahında, okula gitmek için evden ayrılırken bile, kendi yapmış olduğu küçük atlıkarınca şöminenin rafı üzerinde gururla aldığı yerinde duruyordu.

Lyonette'in ölümünden sonra, beni meşgul edecek isimsiz, yeni bir kız vardı.

Bliss ise polimer killere sahipti.

Hiç kimseye üzerinde çalıştıklarını göstermezdi, hiçbirimizde ona bu konuda soru sormuyor, kendi hüznü içinde bildiği gibi çalışmasma izin veriyorduk. Bu projesine normalde olduğundan daha fazla odaklanmıştı. Dürüst olmam gerekirse, Benekli Bakır kelebeği figürü üzerinde çalışmadığı sürece çok da endişeli değildim. Bunu ölen diğer kızlardan birkaçı için yapmıştı ve her nedense bu beş santim boyundaki kelebek figürlerini, camdaki kızlardan çok daha korkunç ve rahatsız edici buluyordum.

Ama sonra, yeni kızın enfeksiyonu kritik bir noktaya ulaştı - dövmesi asla düzgün bir şekilde düzelmeyecekti. Enfeksiyon onu öldürmese bile, kanatları umutsuzca kusurlu olacaktı ve bu asla Bahçıvan'ın kabul edebileceği bir şey değildi. Bizi seçmesi-

nin nedeni güzellik olduğu için, böyle bir Şey söz konusu olamazdı.

Sabahın erken saatlerinde hava hala karanlıkken kapılar, sanki dövme seansı ger ekleŐtiriliyormuŐ gibi kapatılmıştı ama duvarlar kalktığında kız dövme odasında da, yatağında da yoktu. Sergi vitrinlerine de hiç konulmadı. Bir veda bile olmamıştı.

Orada sadece... hiçlik vardı.

Ondan geriye gerçekten hiçbir Şey kalmamıştı, hatta bir isim bile.

Onu aramaktan geri d nd ğ imde Bliss benim odamdaydı, yatağında bağdaş kurarak oturmuŐtu, üzerindeki etekle kucağındaki bir  ıkını kapatmıştı. Gözlerinin altında koyu renk gölgeler, yüzünü daha solgun gösteriyordu, Lyonette'in bizimle vedalaŐmasından sonra ne kadar uyuduğunu merak ettim.

Yatağın üzerinde, bir bacağımı altıma alıp, yanına oturdum ve sırtımı duvara yasladım.

" ld  m ?"

" yle değilse bile, kısa süre sonra ölecek," dedim i  geçirerek.

"Ve sen de başka bir kızm gelme ve dövmesinin yapılma sürecinde orada oturacaksın."

"Muhtemelen."

"Neden?"

Geçen son bir hafta boyunca bu soruyu ben de kendi kendime soruyordum. "  nk  Lyonette bunun önemli olduğunu düşünüyordu."

Kucağındaki eteği bir kenara fırlatıp attığında, atlıkarınca ortaya  ıktı.

Lyonette, Bahçe'ye geldiğinde origamiden başka bir atlıkarınca daha yapmıştı; ölümünden bu yana bu atlıkarınca Bliss'in yatağının üstündeki rafta duruyordu. Lyonette bütün kalıplan,

desenleri ve renkleri yeniden yapmıştı ve şimdi Bliss de aynı şeyi kendi aracıyla tekrarlamıştı. Altın direklerde bile spiral çıkıntılar vardı. Uzanıp en üstteki kırmızı flamayı salladığımda tüm atlıkarınca biraz dönmeye başladı.

“Bunu yapmak zorundaydım,” diye fısıldadı, “ama onu saklayamam.”

Bliss yatağında öfke ve kalp kırıklığıyla dolu hıçkırıklara boğuldu. Benim atlıkarınca hikayemden haberi yoktu. Siyah-kırmızı boyalı bir atın üzerinde oturduğumu ve oradayken sonunda ailemin beni sevmediğini ya da en azından yeteri kadar sevmediğini anladığımı bilmiyordu. O gün, en sonunda istenmediğimi anlamış – ve kabullenmişim.

Atlıkarıncayı nazikçe kucağından kaldırdım ve ayak parmağımla dizini dürttüm. “Duşa.”

Hıçkırarak dediğimi yapmak için yataktan kalktı, o iki haftanın kederini ve öfkesini üzerinden yıkayıp atarken, ben de atlıkarınca üzerindeki atları inceliyor ve on yıl önce en son göz yaşlarımı akıttığım ata benzeyen bir tane var mı görmeye çalışıyordum.

Ve cevap ‘neredeyse’ olmuştu. Bu atın altın yerine gümüş rengi koşumları vardı, siyah yelesine bağlanan kurdeleler kırmızıydı ama diğer özellikleri benimkine çok ama çok yakındı. Dizlerimin üzerinde doğruldum ve onu Simba’nın yanına, diğer origami ve polimer kil figürlerinin, Evita’nın boyadığı taşların, Danelle’nin yazdığı şiirlerin ve her nasılda Bahçe’de bulunduğum altı ay boyunca toplamayı başardığım diğer şeylerin arasına koydum. Bliss’in bana o siyah ve kırmızı atm üzerinde oturmuş, koyu renk saçları ve altın rengi bir teni olan, o atlıkarınca üzerinde dönüp duran ve dünyanın geri kalanının kendinden uzaklaşmasını izleyen minik bir kız yapmasını sağlayıp sağlayamayacağımı düşündüm.

Ama ondan bunu isteseydim, bana nedenini soracaktı ve o küçük kızın artık anlayışa, en sonunda unutulmaya duyduğu kadar ihtiyacı yoktu.

Bliss vücudu ve saçları mor ve pembe havlulara sarılmış bir halde duştan çıktı ve sonunda tıpkı Sophia'nın kızlarının yaptığı gibi yanıma kıvrılıp yattı. Bir kolumu başımın arkasına koyup, duvara yaslanmış bir şekilde yattım ve arada sırada atlıkarıncayı biraz dürterek, siyah-kırmızı atın biraz daha uzaklaşmasını izledim.

Victor onun dikkatini bu şekilde dağıtmasına izin verebilecek olmayı diledi. Konuşmanın konusunu değişmesine izin verilmeyi, onun yaşatmak zorunda bıraktıkları tren kazasından kaçınmasına izin verilmeyi.

Ama Victor sandalyesine öne doğru eğildi, boğazını temizledi ve kız perişan olmuş gözlerini ona çevirince, yavaşça başıyla onayladı.

Kız derin bir iç çekerek, ellerini kucağında kavuşturdu.

Sonraki hafta boyunca Desmond, Bahçe'den tamamen uzak durdu. Şifresini kullanmıyor, babasıyla birlikte gelmiyor, sadece uzak duruyordu. Bahçıvan'a her zamanki gibi bunu küstahça sorabilen kişi Bliss olmuştu, ama o sadece gülmüş, endişe etmemesini söyleyerek, oğlunun sadece yaklaşan finallerine odaklandığını söylemişti.

Bu benim için sorun yaratmıyordu.

İster saklanıyor olsun, ister uzak duruyor olsun, isterse de olayları düşünüyor olsun, eğlendirecek erkeklerden birinin eksik olması umurumda değildi. Düşünecek zamanım olmasından dolayı minnettardım.

Nilhayet Avery, Bahçe'ye yine geri dönmüştü, bu da daha kırılgan kızları onun ilgisinden korumak için sürekli olarak ince bir müdahale yapılması gerektiği anlamına geliyordu. Tüm bunları Simon'un yatak ucundan yapmak ise işi daha da zorlaştırıyordu.

Geçen bir buçuk hafta içerisinde kız, midesinde yarım saat-ten uzun süre bir şey tutamadığından, oldukça fazla kilo vermişti. Gün içerisinde onun yanında ben kalıyordum ve geceleri Danelle gelip beni azat ettiğinde, hemen Bahçe'ye çıkıyor ve duvarlar kapanmıyor, zamanım azalmıyor gibi davranabildiğim güneşli kayanın olduğu yere tırmanıp, orada uyuyordum.

Simone'dan *hoşlanıyordum*. Eğlenceli ve alaycı bir kızdı ve bu saçmalıklara hiçbir zaman kanmıyor ama durumu en iyi hale getirmeye çalışıyordu. Başka bir tuvalet seansının ardından, onun yatağa dönmesine yardım ettikten sonra, elimi kavradı. "Bir test yaptırmam gerekecek, değil mi?"

Bliss, Lorraine'nin kahvaltı sırasında orada kalıp, sorular sorduğunu söylemişti. "Evet," diye cevap verdim yavaşça. "Sanırım yaptıрман gerekecek."

"Sonuç pozitif çıkacak, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

Gözlerini kapattı, bir eliyle terden alnına yapışmış olan saçını kenara çekti. "Daha önce fark etmeliydim. Hem annemin, hem de ablamın nasıl bir hamilelik geçirdiklerini görmüştüm ve ikisi de iki ay boyunca kusmuşlardı."

"Senin için test çubuğuna işememi ister misin?"

"Lanet olsun, biz de nasıl bir yanlışlık var ki, sevgi ve dostluk duygularımızı *bu şekilde* açığa vuruyoruz?" Ama yine de

başını iki yana salladı. "İkimizin de ölmesini istemiyorum ve ikimiz de sonucun böyle olacağını biliyoruz."

Bir süre sessizce oturduk, çünkü bazı şeylerin cevaplanması gerekmiyordu.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu sonunda.

"Neye ihtiyacın var?"

"Eğer kütüphanede varsa, bana bir kitap okuyabilir misin?"

Ne istediğini söylediğinde neredeyse kahkaha atacaktım. Neredeyse. Komik olduğu için değil, bunun onun için yapabileceğim bir şey olduğundan dolayı rahatladığım için. İsteddiği kitabı kütüphaneden aldım, yatağında onun yanına yerleştim ve kitabın doğru sayfasını açarak, okumaya başladım.

"Dışarısı korkunç derecede soğuktu; kar yağmıştı ve neredeyse karanlık çökmüştü, gece olmuştu – yılın son gecesi. Bu soğuk ve karanlık sokağın ortasında zayıf, küçük bir kız, şapkasız ve çıplak ayak yürüyordu."

"Bu hangi kitap?"

"Kitabın bir bölümü," diye düzeltti kız. "Hans Christian Andersen'in 'Küçük Kibritçi Kız' hikâyesi."

Victor kitabı neredeyse hatırlayacak gibiydi, kızı Britany'nin daha çok küçükken yaptığı bale gösterisinden bir şeyler hatırlıyordu, ama detaylar 'Fındıkkıran' ve 'Kurşun Asker' hikâyeleri arasında kaybolmuştu.

"O öyle bir hikâye ki, Bahçe'de gerçek dünyada olduğumuzdan çok daha büyük bir anlama sahip."

Ç hikaye bittiğinde diğer hikâyeleri okumaya devam ettim ama Lorraine içeri girince sustum. Üzerinde iki öğle yemeği bulunan bir tepsiyle içeri gelmişti ve tepsinin üzerinde bir de gebelik testi kiti vardı.

“Testi yaparken burada olmak zorundayım,” dedi.

“Hayır, lanet olsun.”

Simone içini çekerek, yatak başına yaslandı ve bir bardak suyu alıp, tek seferde hepsini içti. Ona tepside bir bardak meyve suyu da uzattığımda onu da içti. Sadece çorba ve kızarmış ekmekten oluşan öğle yemeğini yemek için çaba gösterdi ama yine de çoğuna dokunmadı. Su nihayet bağırsak sisteminde geçtiğinde kiti tepside aldı, küçük tuvalete oturdu ve perdeyi kapattı.

Lorraine tıpkı bir akbaba gibi omuzları kamburlaşmış ve gözleri perdeye dikili halde, kapı eşiğinde bekliyordu.

Simone gözlerime bakmak için öne doğru eğildi, sonra kapıda bekleyen kaltağı görünce aniden geri çekti. Başımın onaylayarak derin bir nefes aldım ve ‘Kurşun Askeri’ okumaya başladım.

Avazım çıktığı kadar.

Bu, acımasız aşçı-hemşire kaşlarını çatarak bana bakmasına neden oldu, ama en azından Simone tuvaletini huzur içinde yapabildi. Sifon sesini duyduk ve bir süre sonra perdenin arkasından çıkarak, bizden daha büyük olan kadına damlayan plastik kiti fırlattı. “İyi eğlenceler. Git rapor et. Defol şimdi.”

“Bilmek iste—”

“Hayır. Defol.” Simone tekrar yatağa geri dönüp, üst bedenini kucağıma attı. “Okumaya devam eder misin?”

Kitabı onun sırtına koydum ve Fırça Ayaklılar cinsi kelebek dövmesinin donuk kahverengi kanatlarını saklayarak, kitaba kaldığım yerden devam ettim. Ara sıra tuvalete gitmek için

yataktan fırlamasına rağmen, akşam üzerinin çoğunu uyuyarak geçirdi. Danelle biraz sonra bize katıldı ve Simone'un koyu kahverengi saçlarını fırçalayarak, zarif bir topuz şeklinde topladı. Bliss bize akşam yemeklerini getirdi, polimer kilden yapmış olduğu süvari mahmuzu çiçeklerini onun topuzuna taktı ve ben yemeğimi yiyip, Simone kendisinininkileri tepsinin bir ucuna ittikten sonra, tepsileri alıp Lorraine'e vermek için mutfığa götürdü.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, koridordaki gölgeler yer değiştirmeye başladığında, Bahçıvan kapı aralığında belirdi.

Bir elbiseyle.

Kahverengi ve krem tonlarında sırf ipekten yapılmış çok katmanlı bir elbiseydi ve her şey tamamen kanatların görkemli görüntüsünü ön plana çıkaracak ve pürüzsüz cilt rengine daha fazla yakışacak şekilde düşünülmüştü. Simone birden çöken sessizlik yüzünden başını kaldırdı, elbiseyi gördü ve Bahçıvan daha onun akan gözyaşlarını göremeden, hızla yüzünü başka yöne çevirdi.

"Bayanlar?"

Hızla gözlerini kırpiştıran Danelle, onun yüzünde ulaşabileceği en yakın yer olan kulak kıvrımını öptü ve sessizce odaya çıktı. Simone uzandığı yerden yavaşça doğruldu, kollarını bana doladı, burnunu omzuma gömdü. Titremelerinin başladığını hissederken, ona elimden geldiği kadar sıkıca sarıldım.

"Benim adım Rachel," diye fısıldadı cildime doğru. "Rachel Young. Hatırlayacak mısın?"

"Hatırlayacağım." Onu yanaklarından öptüm ve isteksizce gitmesine izin verdim. Elimde bulunan peri masallarıyla, doğrudan kapıya ilerledim, kapı aralığında duran Bahçıvan beni hafifçe öptü.

"Acı çekmeyecek," diye mırıldandı.

Ölecekti.

Bu noktada kendi odama, Bliss'in odasına ya da Danelle'nin odasına gitmem gerekiyordu. Bu noktada küçük gruplar halinde toplanmamız, olduğumuzdan başka bir şeymişiz gibi davrandığımız ve henüz gerçekleşmemiş olan kaybımızın yasını tutmamız gerekiyordu. Simone'nun ölümünü beklememiz gereken yer burasıydı.

Ve ilk defa, ben bunu yapamıyordum.

Sadece yapamıyordum işte.

Işıklar titremeye başladı, duvarlar aşağıya inmeden önce odalarımıza dönmemiz için uyarı veriliyordu. Kum patikaya çıktım, Bahçe'nin uzak köşesinde hareket eden gölgelerin farkındaydım. Oradaki Avery mi, Desmond mu ya da diğer kızlardan biri miydi emin değildim ama o sırada bu umurumda da değildi. Işıklar kapandı ve duvarlar arkamdan tıslayarak, sessiz ve düz bir şekilde zemindeki yivlerine inerek, yerleşti.

Bahçe'nin derinlerine doğru yürüyerek, şelaleye ulaşana kadar dere boyunca ilerledim. Kitabı dereden ve sıçrayan surlardan güvenli uzaklıktaki kayalardan birinin üzerine koydum ve kollarımı karnıma dolayıp, dirseklerimi göğsümde büyüterek katılaşmaya başlayan ağırlığın üzerinde birleştirdim. Sırta uzanıp, başımı uçurumun üzerindeki kayalara yaslayarak, tavandaki camlardan dışarıya bakmaya başladım. Derinleşen gecede, kimi parlak gümüşe, kimi solgun ve mavi ya da sarıya dönmüş yıldızlara baktım, tek bir kırmızı ışık yanıp sönüyordu, bir uçak olabileceğini düşündüm.

Gökyüzünde küçük bir ışık huzmesi geçip gittiğinde, bilimsel açıklamasını bilsem bile – bunların sadece uzay boşluğundaki artıklar olduğunu biliyordum, atmosfere girdikleri zaman yanan uydu, herhangi bir göktaşı ya da metal bu etkiyi gösteriyordu – tek düşünebildiğim o aptal hikâye olmuştu. “Az önce birisi öldü!” diyordu küçük kız; Büyükkannesi için, onu tek seven kişi

olan ve şimdi artık hayatta olmayan kişi için, bir yıldız düştüğünde, Tanrı'nın bir ruhu yanına aldığını söylemişti.

Ve o aptal küçük kız kış ayında sokakta kalarak, küçük kibritleri tutuşturarak olmayan – ve asla olmayacak olan – ailesine dair küçük görüntüler yakalamaya çalışıyordu ve yaktığı kibritlerin arasında gerçek dünya ile bağlantısı koparak, donarak ölüyordu çünkü kibritleri yakmış dahi olsa, onlar sadece ona ışık sağlıyordu, ısı değil.

Nefesim, o katı, giderek artan ağırlığın altında sıkışıyordu ve bundan kurtulamıyordum. Nefes alamıyor, nefes veremiyordum, sadece eski havadan oluşan bu düğüm beni boğuyordu. Ben dizlerimin üzerine çöküp, alamayacağım nefesleri almak için çırpınırken, uzaktaki yapraklar ve dallar hışırdıyordu. Elimi yumruk şeklinde sıktım ve göğsüme vurdum ama ikinci bir zonklayan ağrının dışında, hiçbir şey değişmemişti. Neden nefes alamıyordum?

Bir el omzuma dokunduğunda hızla döndüm ve plansız hareketimden dolayı arkaya doğru düşerken, bana dokunan ele vurarak uzaklaştırdım.

Desmond.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde duracak şekilde yuvarlandım, güçlkle ayağa kalktım ve şelalenin içinden geçerek mağaraya doğru ilerledim ama beni takip etti ve küçük bir çukurda sendeleyip yeniden düşerken beni yakaladı. Beni nazikçe yere bıraktı ve önümde diz çöktü. Ben nefes almaya çalışırken, yüzümü inceliyordu. "Bana güvenmek için bir nedeninin olmadığını biliyorum ama yine de bir dakikalığına bana güven."

Elini yüzüme doğru yaklaştırdığında, yine vurarak uzaklaştırdım. Başını iki yana sallayarak beni hızla döndürdü ve kollarımı bir koluyla yanlarıma bastırdı, diğer eliyle burnumu ve ağzımı örttü. "Nefes al," diye fısıldadı kulağıma. "Tam bir nefes

olmasa da, önemli değil, yine de biraz hava alacaksın. Nefes al."

Deniyordum ve belki de haklıydı, belki de biraz hava alıyordum ama hissedemiyordum. Tüm hissedebildiğim onun elinin benimle, yaşamak için ihtiyacım olan şeyin arasında olduğuydu.

"Tek yaptığım, yüksek karbondioksit konsantrasyonunda seni nefes almaya zorlamak," diye sakince devam etti. "Nefes al. Karbondioksit, oksijen yerine kan dolaşımına karışacak ve vücudunun tepkilerini yavaşlatacak. Nefes al. Vücudun kritik bir noktaya geldiğinde, bayılacak noktaya geldiğinde, bedeninin doğal tepkileri, psikolojik faktörlerin önüne geçecek. Nefes al."

Bana her talimat verdiğinde, dediğini yapmaya çalışıyordum, bunu gerçekten yapıyordum ama çok az hava vardı. Mücadele etmeyi bıraktım, kollarım kurşun gibi ağırlaşmış ve ağır bir şekilde göğsünün üzerinde duruyordu. Eli burnum ve ağzım üzerinde mühürlü kalmıştı. Tüm bedenim bu kadar ağırlaştığında, göğsümdeki ağırlığı zar zor hissedebilir bir hale geldim ve o talimatlarını periyodik olarak tekrarlamaya devam ettikçe, yavaş yavaş hava içeri girmeye başladı. Başım ani bir sersemlik hissiyle deli gibi dönüyordu ama nefes alabiliyordum. Elini omzuma götürdü ve kolumun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken fısıldamaya devam etti, "Nefes al."

Sonunda, nefes almak yeniden bir alışkanlık, düşünmek zorunda olmadığım bir şey haline geldiğinde, kör edici bir utanç duygusuyla gözlerimi kapattım. Başkalarında bu durumu sıkça görmüş olmama rağmen, daha önce hiç panik atak yaşamamıştım ve bu durumun karşısında mantıklı bir şey yapamıyor olmam küçük düşürücü bir şeydi. Buna başka birinin de şahit olması ise, daha da küçük düşürücüydü. Ayağa kalktığım zaman, yüzümün üzerine düşmeyeceğimden yüzde elli emin olduktan sonra, ayağa kalkmaya çalıştım.

Desmond'un kolları bedenimi sarmıştı. Canımı acıtacak kadar sıkı değildi ama mücadele etmeden gitmeme izin vermeyecek kadar güçlüydü. "Ben bir korkağım," dedi sessizce. "Ve bundan da kötüsü, sanırım babamın oğlu olabilirim; ama eğer bu şekilde sana yardım edebilirsem, lütfen buna izin ver."

Küçük kibritçi kızın da yanında ona bu şekilde sarılacak, arkasında sıcak ve sağlam duracak, bedenini onun bedenine saracak biri olsaydı, hayatta kalabilir miydi?

Yoksa ikisi birden mi donarlardı?

Desmond sırtı duvara değene kadar gerilerken, nazikçe yan olarak bacaklarının arasında durana kadar beni de kendine doğru çekti, yanağım göğsünün üst kısmına yaslanmıştı, bu yüzden neredeyse kalp atışlarını duyabilecektim. Hala düzensiz olan nefeslerimi onun kalp atışları ile eş zamanladım, ben hareket ettikçe kalp atışlarının düzeninin bozulduğunu hissedebiliyordum. Ağabeyinin tıknaz ve kaslı bedenine ya da babasının dayanıklı gücüne sahip değildi. O bir koşucu gibi inceydi, yağsız kasları olan sıırım gibi bir beden yapısına sahipti. Hafifçe ne olduğunu bilmediğim ve göğsüne yaslanmış durduğum için tam olarak duyamadığım bir şey mırıldanıyordu ve parmakları piyano tuşlarına dokunuyormuş gibi tenime dokunuyordu.

Şelaleden ıslanan giysilerimizle nemli ve karanlık mağarada kabus görerek korkudan birbirine sarılmış iki çocuk gibi oturduk, ama ben uykuya daldığımda, kabus yine de orada olacaktı. Uyandığımda, kabus hâlâ orada olacaktı. Üç buçuk yıl boyunca her gün, her zaman ama *her zaman* kabus orada olacaktı ve buna karşı bir rahatlama imkanı yoktu.

Ama birkaç saatliğine de olsa olabilirmiş gibi davranabiliyordim.

Küçük kibritçi kız olabilirdim ve yanılsamalarımı kibrit gibi duvara vurarak yakabilir, parlaklığı kaybolup, yine beni Bahçe'de bırakana kadar sıcaklığında kaybolabilirdim.

"Onlar sadece senin gibi tutsak olan kızlar değillerdi, öyle değil mi?" diye sordu Victor, bir süre kızın kendisini toparlamasına izin vererek. "Onlar arkadaşlarındı."

"Bazıları arkadaşımды. Onların hepsi bir aileydi. Sanırım olan şey de buydu."

Bazen başkalarını tanımaya çalışmak zordu. Onlar öldüklerinde canın daha çok acır ya da sen öldüğünde onlar daha çok incinirler. Bazen o acıya değeceğine inanmak zordur. Ancak Bahçe'nin kalbinde, yalnızlık ve her zaman var olan parçalanma tehdidi vardır ve başkaları ile bağlantı kurmak bu iki kötülükten daha güvenli gibi görünebilir. Tam olarak daha az kötü olan değil ama daha güvenli olanı.

Bu yüzden Nazira'nın, unutmak konusunda Bliss'den daha fazla endişe duyduğunu biliyordum. O, bir sanatçıydı ve arka arkaya eskiz defterlerini ailesi ve arkadaşlarıyla dolduruyordu. Sevdiği kıyafetlerini, evini, okulunu, ilk öpücüğünü aldığı şehir parkındaki salıncağı çizmişti. Onları tekrar ve tekrar çiziyor ve ayrıntıları değiştiğinde veya bulanıklaştığında panikliyordu.

Bir de Kaltak Zara vardı ve eğer Bliss birisine böyle bir isim taktıysa, o zaman orada korkunç bir terör eseceğini de bilirdiniz. Bliss genellikle kırıncı davranışları ve saçmalıkları hoş göremezdi; Zara ise normal olarak bir pislik gibi davranırdı. Onun yanılmalara inanmamasını takdir ediyordum ama bu yanılmalara tutunmaya ihtiyacı olan insanlar için dünyayı cehenneme çevirebiliyordu. Geçmişine dair hiçbir şeyi unutmadığı sürece, hepsini göreceğine inanan Nazira gibi. İkisinin kavgalarını ayırmadan geçirdiğim bir hafta olmuyordu, bunu genellikle Zara'yı dereye sürükleyip, sakinleşene kadar onu suya sokarak

yapıyordum. O, arkadaşım değildi ama sakın olduğu anlarda, ondan hoşlanıyordum. Benim gibi o da kitapları seviyordu.

Glenys sürekli olarak koridorlarda sonsuz turlar atarak koşardı, o kadar çok koşuyordu ki sonunda Bahçıvan Lorraine'e ona geri kalanınıza verdiğinin iki katı yemek vermesi talimatını verdi. Ravenna, MP3 çalar ve hoparlörleri olan birkaç kişiden biriydi ve saatlerce dans ederdi. Bale, hip-hop, vals, ayak-kabıları olmadan yaptığı tap-dans, yıllarca bu konuda ders almış olmalıydı ve eğer onun önünden geçecek olursan, seni kolumdan yakalar ve onunla dans etmen için çekiştirirdi. Hailee herkesin saçlarını yapmayı çok severdi ve ortaya muhteşem saç şekilleri çıkarırdı; Pia her şeyin nasıl çalıştığını merak eder ve Marenka; o muhteşem etamin işleri yapardı. Bahçıvan'ın kim-senin kendisini incitmemesi için etrafını güzelce sarması ve boynuna takmasını söylediği, bu işleri için kullandığı küçük ve keskin bir nakış makası bile vardı. Adara hikâyeler yazardı ve Eleni resim çizirdi ve bazen Adara, Eleni ya da Nazira'dan yazdığı hikayelerin sahnelerini canlandırmasını isterdi.

Ve bir de Sirvat vardı. Sirvat... Sirvat'tı işte.

Onu tanıması çok güçtü.

O, sadece mesafeli ve sessiz değildi, ki aslında mesafeli ve sessizdi de. Sorun, konuştuğu zaman lanet olası ağzından ne çıkacağını hiçbir zaman bilememenizdi. Sirvat, Lyonette'in Bahçe'yi tanıttığı son kızdı. Lyonette benden yardım etmemi istemişti, çünkü Sirvat o kadar tuhaftı ki ve o sırada ne Lyonette ne de ben ona karşı tepkimin ne olacağını tahmin edemiyorduk. Bu yüzden, onunla ilk kez, kanatlarının tamamlanmasının hemen ardından tanıştım. Derenin kenarına yayılmış, yüzü tamamen çamurun içerisindeydi, Lyonette yüzünde aklının tamamen karışmış olduğunu gösteren bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Bana bakmamıştı bile, solgun kahverengi saçlarının yarısı çamurla kaplıydı. “Suda boğulmak yerine başka yollarla ölebilirsin. Çok fazla su içmek de, susuz kalmak kadar ölümüne neden olabilir.”

Şaşkın bir şekilde duran Lyonette’e baktım. “Gerçekten intihar eğilimli mi?”

“Sanmıyorum.”

Çoğu zaman intihar eğilimli değildi. Bu sadece Sirvat’dı, bunu öğrenmiştik. Kendimizi öldürmek için yiyebileceğimiz çiçekleri bize tanımlar ama hiçbirini yemezdi. Bir kişinin ölebileceği binlerce değişik yol biliyordu ve camların içindeki kızlar hiçbirimizin anlamak istemediği şekilde onu büyülüyordu. Onları neredeyse Bahçıvan kadar sıklıkla ziyaret ediyordu.

Sirvat gerçekten çok tuhaf bir tipti. Dürüst olmam gerekirse onunla çok fazla vakit geçirmiyordum ve o bunun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu, zaten hiç umurunda da değildi.

Fakat çoğumuz birbirimizi tanıyorduk. Bahçe’den önceki hayatlarımızı birbirimizle paylaşmamayı seçmiş olsak bile, oradaki arkadaş grubumuzda bir samimiyet ve yakınlık vardı. İyisiyle kötüsüyle – ki neredeyse her zaman kötü oluyordu – biz hep Kelebeklerdik. Geri döndürülemez bir ortak alana sahiptik.

“Ve birbirinizin yasını tutuyordunuz.” Bu bir soru değildi.

Dudaklarını eğmişti. Bu bir gülümseme değildi, yüzünü de ekşitmemişti, sadece onayladığını gösteren bir yüz ifadesiydi. “Her zaman. Yas tutmak için hiçbir zaman birinin cam kabin içinde belirmesini beklemek zorunda kalmazdınız. Onların yasını her gün tutardınız, aynı onların sizin yasınızı tuttuğu gibi, çünkü biz orada her gün ölüyorduk.”

“Desmond diğer kızlardan herhangi biriyle yakınlaştı mı?”

“Evet ve hayır. Zaman içerisinde. Bu...” Tereddüt ediyordu, bakışları birkaç kere Victor ile hasar görmüş elleri arasında gidip geldikten sonra, içini çekip, ellerinin kucağının üzerinde, masanın altında, görünmeyecek şekilde birleştirdi. “Eh, bunun biraz karmaşık bir durum olduğunu bilmelisin.”

Victor başıyla onayladı. “Babası ne düşünüyordu?”

Simone’nun camın içine girmesinden bir gün sonra – onu gördüğümüzden değil, duvarlar hâlâ kapahydı –Bahçıvan beni şık, özel bir akşam yemeği için kendi özel dairesine götürdü. Özel olarak sormama rağmen anlayabildiğim kadarıyla, o zamana kadar oraya götürdüğü tek kız bendim. Sanırım bundan gurur duyuyor olmalıydım ama benim için sadece rahatsız ediciydi. Konuşma sakın geçiyordu. Simone’dan hiç söz etmedi ve ben de o konuyu hiç açmadım, çünkü en kötüsünü bilmek istemiyordum. Bu yer hakkında geriye kalan tek gizem, bizi *nasıl* öldüreceğiydi.

Tatlı bittiğinde, yeni bir kadehe şampanya almamı ve o buluşmaları toplarken oturup rahatlamamı söyledi. Kanepeden ziyade yatar koltuğu tercih ettim, koltuğu yatırıp ayaklarımı uzattıktan sonra, uzun eteğimle bacaklarımı ayaklarım dahil olacak şekilde örttüm. Bu elbise içerisinde bir ödül törenine katılabiliirdim ve o sırada Bahçıvan’m bu Bahçe’ye ve bizim ihtiyaçlarımıza ne kadar para harcadığını merak ediyordum. Eski moda bir plakçalarda, klasik bir şeyler çalışıyordu bu yüzden gözlerimi kapadım ve başımı koltuğun yumuşak başlığına yasladım.

Dairedeki kalm halı onun ayak seslerini boğuyordu ama yine de onun geri geldiğini duyabiliyordum. Bir süre yanımda

durarak, sadece beni izledi. Bazen bizi uykuda izlemekten hoşlandığını biliyordum ama uyanıkken bu şekilde izlenmek bir şekilde daha rahatsız ediciydi.

“Desmond seni geçen gece üzdü mü?”

Gözlerimi aniden açtığımda, o da koltuğun koluna tüner gibi oturdu. “Üzmek mi?”

“Kameranın kaydettiği bazı sahneleri izliyordum ve senin iterek onu uzaklaştırdığını gördüm. Mağaranın içine kadar seni takip etti ama orada kamera yok. Seni üzdü mü ya da canını yaktı mı?”

“Oh. Hayır.”

“Maya.”

Yüzüme küçük bir tebessüm yerleştirmeyi başardım, bunu kendim için mi, yoksa onun için mi yaptığımdan emin değildim. “Ben üzgündüm, evet ama Desmond gelmeden önce de üzgündüm. Bir panik atak krizi geçirdim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, bu yüzden de ne yapacağımı bilmiyordum ve ilk başta onun gelişini yanlış anladım. O sadece bu atağı geçirmek konusunda bana yardım etti.”

“Panik atak mı?”

“Bir buçuk yılın sonunda, bu benim vermiş olduğum en güçlü tepki olduysa, özellikle endişe verici olacağını sanmıyorum, öyle değil mi?”

Sıcak ve içten bir şekilde gülümsememe karşılık verdi. “Ve o sana yardımcı mı oldu?”

“Evet, sakinleşene kadar benimle kaldı.”

Bütün gece boyunca benimle kalmıştı, izole edilmiş iki kapının açıldığını duyduğumuzda da, babasının koridorlarda hıçkırıklarla ağlayan Simone ile birlikte yürüdüğünü duyduğumuz anda da yanımdaydı. Bazen bir kızı öldürmeden önce son bir kez sevişmekten hoşlanırdı; sanırım bunu gizli odalar-

dan biri yerine kızın odasında yapmak daha eğlenceli oluyordu. Des bütün kapılar açılıp, diğer bütün kızların acı kayıpları konusunda yas tutmak için Bahçe'de bir araya gelecekleri sabah saatlerine kadar benimle kaldı, bu onun anlayabileceği bir yas değildi çünkü Simone'un öldüğünü ya da kısa süre içinde öleceğini bilmiyordu. Acaba onun oradan kovulduğunu mu düşünüyordu? Ya da kürtaj için götürüldüğünü mü?

"Küçük oğlumu anlamak zor olabiliyor."

"Bu da bize nasıl tepki vereceğini bilmediğin anlamına geliyor."

Kahkaha atıp başıyla onaylayarak, koltukta yanıma oturdu. Bir kolunu omuzlarımın üzerine atıp, başımı onun göğsüne yasladı ve bir an için birbirine sarılıp sinema izleyecek olan iki kişi olarak görünüyor olabilirdik.

Tabi ki eğer böyle normal iki kişi olsaydık, muhtemelen benim benim karıncalanıyor olmazdı.

Kesinlikle Topher ile birlikteyken karmcalanmamıştı ya da hepimiz bir arada Jason'un Keg'in ya da işyerindeki diğer çocuklardan birinin koltuğuna oturduğumuzda da. Bahçıvan ile yakınlaşmak, en az sırtlarımıza kazman kanatlar gibi bir yanılsamaydı; hiçbir şeyi gerçek kılmıyordu.

"Benimle bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Bizim bir çeşit harem olduğumuz göz önüne alındığında, genç erkeklerin çoğunun bunu babalarıyla rahatça konuşabileceğini sanmıyorum. Anne veya babana, birisine nasıl yaklaşman gerektiğini sorabilirsin ya da ilk randevuda yapılması gerekenler konusunda fikir alabilirsin ama seks konusu genellikle bunu istekli olarak yapsan bile bir tabudur."

Ve bu, bizim orada oturan normal iki insan olmadığımızı hatırlatan başka bir şeydi, çünkü yaptığı tek şey kahkaha atmak ve beni öpmek için başımı çevirmek oldu. Aklıma onun odasının içindeki mutfığa gidip, bir bıçak alarak kalbine saplayabile-

ceğim geldi. Onu o anda ve orada öldürebilirdim ama beni durduran bir şey vardı ve bu, Avery'nin Bahçe'yi devralacağı fikriydi.

"Avery'e Bahçe'yi ilk gösterdiğimde çok heyecanlanmıştı. Her yalnız kaldığımızda bu konu hakkında konuşurdu. Belki de bir babanın, oğluyla alakalı o kadar çok ayrıntıyı bilmesine gerek yoktur. Ama Desmond'ın etrafına bakmaktan başka hiçbir şey yapmadığını görebiliyorum."

"Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattıyor?" dedim tarafsız olarak.

"Bu, kafamı karıştırıyor." Elini kolumdan yukarıya doğru boynumun arkasına kadar uzatmış, elbisemin askılarını çekiyordu. Siyah ipek parça, parmaklarının arasında gevşedi ve elbisenin köprücük kemiklerimin üzerinden belime kadar düşmesini ve göğüslerimi açıkta bırakmasını izledi. Konuşurken bir taraftan da bir göğüs ucumu hafifçe okşuyordu. "Etrafı güzel kadınlara çevrili olan genç bir adam ve onun bakire olmadığını da biliyorum ama yine de bu fırsatlardan yararlanmıyor."

"Belki hâlâ uyum sağlamaya çalışıyordur."

"Belki. Belki de çeşitlilik ona hitap eden bir şey değildir." Beni biraz kaldırarak, göğüslerime daha iyi erişebilmek için sandalyede rahatça altıma geçti, bir yandan da elbisemi kalçalarımın üzerinden uyluklarıma kadar aşağı itti. "O geldiğinde, seni bulamazsa bile arıyor."

"Görünüşe göre ben çok doğrudan bir insanım," dedim kuru bir ifadeyle ve o sadece kıkırdadı.

"Evet, sorularımı neden sana sorma gereği duyduğunu anlayabiliyorum. Eğer sana tıpkı benim gibi gelecek olsaydı, ne yapardın?"

"Seninle ve Avery'le olduğu gibi, bizden istenilen her şeyi yapmamız gerektiğini varsayıyorum. Bu yanlış mı?"

“Yani, onun sana dokunmasına izin verirdin, öyle mi?” Başını göğsüme eğip hassas cildim üzerinde dudaklarını gezdiriyordu. “Onun senden zevk almasına izin verir miydin?”

Desmond babası değildi.

Ama, babasının oğluydu.

“Bana aksini söylemediğin sürece, benden istenileni yaparım.”

İnleyerek elbiseyi tamamen çıkardı ve siyah bir su birikintisi gibi görünmesine neden olacak şekilde sandalyenin yanına bıraktı, ağzı ve elleri bedenimin bana ihanet etmesine neden olurken, ağzından sessizliği delen haşın sesler gibi defalarca sadece ismim çıkıyordu.

Bazı nitelikler vardır – çift hayatı olan bazı katmanlı şeyler ... İki katlı Sessizlik vardır –deniz ve kıyı –beden ve ruh. Bunlardan biri yalnız yerlerde bulunur.

O gece defalarca bana sahip oldu, sandalyede, halıda, kral yatağında ve o bunları yaparken ben hatırladığım her şeyi, hatta ezberlediğim içecek tariflerini bile içimden okudum, ama sabah henüz olmadan önce, kelimelerimi tüketmişim ve zehrin ruhumdaki çatlaklardan sızdığını hissediyordum. Bahçıvan'ın beni becermesine izin verdiğimde gelen iğrenç hisse alışmışım ama onun beni sevdiğine inanmasına izin vermekten dolayı hissettiğim mide bulantısına hiç alışamayacaktım.

Nihayet odama geri götürdüğünde, dar yatağımın kenarına oturdu ve battaniyeyle beni iyice sardı, yüzüme düşmüş saçlarımı çektikten sonra, yüzüme uzun bir öpücük kondurdu. “Umarım Desmond, senin ne kadar olağanüstü genç bir kadın olduğunun farkına varmaya başlar,” diye fısıldadı dudakları, dudaklarımın üzerindeyken. “Onun için çok iyi olabilirsin.”

Odadan ayrıldıktan sonra, yatağımdan çıktım ve doğrudan duşa girdim, çıplak cildimi soyulana kadar ovarak temizlemeye çalıştım, sadece derimi soyarak onun dokunuşunun verdiği

histen kurtulabilirmişim gibi yapmak istiyordum. Bliss beni orada buldu ve kendisinden hiç beklenmeyecek bir düşüncelilikle, tek bir kelime bile söylemedi. Sabun ve saç kremi iyice durulamama yardımcı oldu, suyu kapatıp, ben vücudumu kur-larken saçlarıma havlu sardı ve karmakarışık olmuş saçlarımı güzelce fırçalanıp, düzgün bir şekilde örüldükten sonra, birlikte battaniyelerin altına girip kıvrılıp yattık.

İlk defa, onun neden atlamak istediğini anlayabilmişim.

İlk defa, fazladan yaşayacağı o yıllar, önemsiz sayılacak kadar küçük olan kaçma olasılığını göz ardı etmeye değer görünmüyordu.

Bir buçuk yıl içinde ilk defa, zehri bedenime işlerken tenimin üzerinde her bir iğnenin bıraktığı etkiyi hissediyordum. Çok fazla umuda bağlı olmasam da, tamamen umutsuzluk içinde de değildim ama o anda her bir anının beni boğduğunu hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım, Desmond'ın mağarada yankılanan sesini dinliyordum ve bana hatırlatmaya çalıştığı şekilde nefes almaya devam ediyordum, böylece diğerlerinin hissedeceğini hayal bile edemeyeceği şeyleri yaşarken beni gören Bliss bile, benim ne kadar lanet olası derecede korktuğumu görmeyecekti.

Dehşet içinde konuştu, alçalttı kanatlarını, ta ki toz üzerinde izler bırakana dek – ıstırap içinde hıçkırdı, alçalttı tüylerini, ta ki toz üzerinde izler bırakana dek – ta ki, kederle toz üzerinde izler bırakana dek.
(EDGAR ALLEN POE – ULALUME ŞİİRİ)

Ama benim kanatlarım hareket etmiyordu ve ben uçamıyordum ve hatta ağlayamıyordum bile.

Bana kalan tek şey dehşet, ıstırap ve kederdi.

Victor tek kelime etmeden odadan çıktı.

Bir dakika sonra, Yvonne gözlem odasından dışarı çıkarak, ona iki şişe su verdi. "Ramirez yeni bilgiler için aradı," diye rapor verdi. "Daha hassas durumdaki kızların durumu sabit hale gelmeye başlamış. Hâlâ çoğu, sorulara cevap vermeden önce Maya ile konuşmak istiyorlar. Senatör Kingsley, Maya'ya ulaşmak için Ramirez'e baskı yapmaya başlamış."

"Lanet olsun." Victor çenesini kaşıdı. "Ramirez onu hastanede tutamaz mı?"

"Kısa bir süreliğine. Senatör ve kızı arasında pazarlık yapıyor. Tüm bunlar olup biterken, bu konuda birkaç saat kazandırabileceğini düşünüyor."

"Tamam, teşekkür ederim. Eddison geldiği zaman ona da bilgi verir misin?"

"Veririm."

Siyasetçiler, tıpkı çocuk servisindekilere benziyor diye düşünüyordu. Sonuç olarak yararlı ama sonuca giden tüm süreç boyunca tam birer baş belası.

Victor sorgu odasına geri dönüp, şişelerden birini Inara'ya verdi.

Başını sallayarak şişeyi aldı ve şişenin kapağını yaralı elleriyle değil, dişleriyle açtı. Gözleri kapalı halde, şişenin yarısına kadar suyu kana kana içti. Bir parmağıyla metal masanın yüzeyinde görünmeyen şekilleri takip ederken, kendini gelecek bir sonraki soruya hazırlıyordu.

Victor onun hareketlerini izliyordu, onun saçma sapan semboller olduğunu düşündüğü şekillerin kelebek kanatları olduğunu anladığında midesi buruldu, kız, kendisini buraya getirenin ne olduğunu hatırlatan bir şey gibi defalarca kelebek kanatları çiziyordu. "Seni korumak için zamanım tükeniyor," dedi Victor sonunda.

Kız sadece ona baktı.

“Güç sahibi kişiler neler olduğunu bilmek istiyor. Onlar sana karşı benim gibi sabırlı davranmayacaklardır Inara ve ben çok sabırlı davrandım.”

“Biliyorum.”

“İşin çevresinde dans etmeyi bırakman gerekiyor. Bana bilmem gerekenleri söyle artık.”

Bahçıvan bir süre, küçük oğlu tarafından şaşkına dönmeye devam etmek zorunda kaldı. Desmond düzenli olarak Bahçe’ye geliyor ama yerden kaldırmak için elini uzatmak dışında kızlara hiç dokunmuyordu.

Ve ders kitaplarını yanında getiriyordu.

O günlerde, yeni gelmiş olan, Japon kökenli nefis bir yaratıkla birlikte kalıyordum. Geceleri ise, Danelle uyuyan kızın başında bekliyor ve ben uzayın yanılsamalarına tutunarak uçurumun tepesinde oturuyordum. Desmond sık sık bana orada eşlik ediyordu ve ilk birkaç defasında ikimiz de sessiz bir şekilde oturarak, kendi kitaplarımızın arasına dalmıştık. Bir erkekle oturarak, kendimi aktif bir tehdit altında hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Tam olarak güvende hissetmiyordum ama tehdit altında da değildim. Bazen bana çalışmalarından bahsediyorduk. Ama asla Bahçe hakkında konuşmuyorduk. Asla babasından bahsetmiyorduk.

Sanırım parçaları bir araya getirmeyi reddettiğinden dolayı ondan nefret ediyordum ama ona göstermiyordum. Bahçıvan asla gitmemize izin vermeyecekti ve Avery’i etkilemeye çalışmak da çok tehlikeliydi. Desmond’m umudumuz olduğundan emin değildim ama görebildiğim kadarıyla buna en yakın tek kişi oydu.

Yaşamak istiyordum; diğer kızların da yaşamasını istiyordum ve ilk defa kaçan Kelebekler efsanesinin doğru olmasını istiyordum. Sonum camın içinde ya da nehir kenarında toprağın altında olmadan dışarı çıkabileceğime inanmak istiyordum.

Sonra bir gece Desmond yanında kemanını getirdi.

Bahçıvan oğlunun bir müzisyen olduğunu söylemişti ve ben de onun düşünürken parmaklarını kayalara, dizlerine ya da herhangi bir yüzeye karşı akort tutar gibi dokundurduğunu görmüştüm. Sanki düşüncelerini müziğe çeviriyor ve böylece anlam kazanmasını sağlıyordu.

Ana bahçedeki üç kızı takip ederken, kitabım ve önümde duran elmamla birlikte kayalıkta karın üstü yatıyordum. Kızlar boyunlarına kadar küçük havuza girmişler, birbirlerine mümkün olduğunca su sıçratmaya çalışıyorlardı ve ben sensörlerin Bahçıvan'a birilerinin suda olduğuna dair uyarı gönderdiğini biliyordum, onların tek yapmaları gereken şey ise o rahatlayıp, başka bir şeyle ilgilenmeye başlayana kadar oynamaya devam etmektir. O gece Bahçe'de değildi – ilk dövme seansının sonunda, yeni kıza odasına kadar eşlik etmek için gittiğimde, eşiyle birlikte hayır işleriyle ilgili yapması gereken bazı şeyler olduğunu söylemişti – ama istediği takdirde bizi izleyebileceğinden şüphem yoktu. Eleni ve Isra sırayla buraya geldiklerinden bu yana üç, dört yıl olmuştu; genel anlamda aptallık dönemlerini geçirmiş olmalıydılar ama Adara buraya benden sadece iki ay önce gelmişti. Çoğunlukla iyi dayanıyordu ama arada sırada neredeyse hasar bırakacak kadar şiddetli bir depresyon nöbetlerine giriyordu. Klinik bir vakaydı ve ilaçları olmadan bu nöbetleri daha sık geçirmemesi beni şaşırtıyordu ama elimizden geldiğince bu nöbetleri sırasında yalnız kalmamasına özen gösteriyorduk. Sonuncuları çoğunlukla atlatmış durumdaydı ama ruh hali hala sallantıdaydı.

Desmond elinde kutusuyla, patikadan yukarı doğru yürüdü ve kayanın yanında durdu. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap verdim.

Normallik, Bahçe'de değişken bir şeydi.

Elindeki kutuya baktım. Ondan benim için çalmasını istemek, egosunu okşar mıydı? Yoksa ona bir borcum olduğunu hissetmesine mi neden olurdu? Bahçıvan'ı ve Avery'yi anlayabilme konusunda becerikliydim; Desmond daha zor bir kişiydi. Babasının ve kardeşinin aksine, ne istediğini bilmiyordu.

Ben insanlardan kaçmak konusunda iyiydim, onları ustalıkla idare etmek konusunda değil. Bu benim için yeni bir zemin-di.

"Benim için çalar mısın?" diye sordum sonunda.

"Senin için sorun olur mu? Yarın bir yeterlilik sınavım olacak ve annemi uyandırmak istemedim. Dışarıda alıştırma yapacaktım ama şey..." Yukarıyı işaret etti.

Gösterdiği yere bakmadım. Cama çarpan yağmur damlalarını duyabiliyordum. Yağmurun üzerime yağma hissini özlemiştim.

Dairede neredeyse her zaman müzik çalardı. Kathryn klasiklerden hoşlanıyordu, ama Whitney İsveç rapini severdi; Noemie, Bluegrass* tarzını dinlerdi, buna karşılık Amber halk müziklerini seviyordu ve sonuç olarak dairede hepimiz akla gelebilecek her türden oluşan en derleme müzik deneyimine sahiptik. Burada ise bazı kızların odalarında radyoları veya MP3 çalarları vardı ama çoğumuz için müzik artık nadir bulunan bir şeydi.

Kitabımı kapadım ve Desmond yayını hazırlayıp, parmaklarını esnetirken dik oturdum. Isınmak için yaptığı tüm küçük

* Bluegrass, Amerika Birleşik Devletleri'nin güney kısmından gelen geleneksel bir müzik türü. Özellikle fakir ve geri kalmış Appalachia bölgesinde yaşayan İrlanda ve İskoçya kökenli insanlar tarafından çalınır. Müzikte İrlanda müziğinin büyük etkisi vardır. Genellikle gitar, mandolin ve keman gibi aletler kullanılır.

ritüelleri izlemek büyüleyiciydi ama nihayet gerçekten çalmak için yayını tellerin üzerine koyduğunda, babasının ona neden bir müzisyen dediğini anladım.

Bu, sadece çalmaktan öte bir şeydi. Bir uzman olmamama rağmen, teknik açıdan yetenekli görünüyordu ama aynı zamanda çalarken notaları sanki ağlatabilir veya güldürebilir gibiydi. Her bir parçaya duygu katıyordu. Aşağıdaki havuzda, üç kız su sıçratmayı bırakmışlar ve çalan nağmeleri duyabilmek için suyun üzerinde süzülüyorlardı. Gözlerimi kapadım ve müziğin etrafımı sarmasına izin verdim.

Bazen Kathryn ve ben, işimiz bittikten sonra saat sabahın üçünde ya da dördünde, yangın merdiveninde veya çatıda otururken, yandaki binada oturan bir adam, keman alıştırması yapmak için kendi çatısına çıkardı. Parmakları çok becerikli değildi ve yayı oynatırken tempoyu tam olarak tutturamazdı ama gecenin güne döndüğü yarı karanlık saatlerde, şehre olabileceği en yakın noktada otururdu ve sanki keman onun sevgilisi gibi görünürdü. Hiçbir zaman dinleyicileri olduğunun farkında değildi, her şeyiyle enstrümanına ve aralarında çıkardığı ezgiye odaklanmış olurdu. Bu, Kathryn ile birlikte rutin olarak yaptığımız tek şeydi. O gece çalışmıyor olsak bile, o saatlerde dışarı çıkıp, o çocuğun keman çalışını dinlemek için uyumamış olurduk.

Desmond çok daha iyiydi.

Şarkıdan şarkıya sorunsuz bir şekilde geçiyordu ve sonunda yayı elinden bıraktığında, çaldığı son notalar beklenmedik şekilde havada asılı kalmıştı.

“Yetenek sınavını geçmek konusunda herhangi bir sorun yaşayacağını düşünmüyorum,” diye fısıldadım.

“Teşekkürler.” Enstrümanını dikkatlice kontrol etti, nazikçe kucakladı ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin

olduktan sonra, kadife çizgili kutusuna koydu. "Daha gençken profesyonel bir müzisyen olmayı hayal ederdim."

"Ederdim?"

"Babam beni New York'a götürüp, nasıl bir şey olduğunu anlamam için profesyonel bir kemancı ile birkaç gün geçirmemi ayarlamıştı. Nefret etmiştim. Her şey... yani her şey ruhsuzdu, sanırım. Sanki hayatımı kazanmak için bunu yapsaydım, sonunda müzikten nefret edecektim. Babama hala müziği sevmeye devam edebileceğim başka bir şey yapmayı tercih edeceğimi söylediğimde, o benimle gurur duyduğunu söylemişti."

"Seninle sık sık gurur duyuyor gibi görünüyor," diye mırıldandığımda, bana garip bir şekilde baktı.

"Seninle benim hakkımda mı konuştu?"

"Biraz."

"Şey..."

"Onun oğlusun. Seni seviyor."

"Evet, ama..."

"Ama?"

"Ama oğlu hakkında tutsaklarıyla konuşuyor olması sana biraz tuhaf gelmiyor mu?"

Babasının onun hakkında söylediklerinin tamamını anlatmamaya karar vermiştim. "Tutsakları olmasından daha mı garip yani?"

"Doğru."

Ve işte buradaydı, sonunda bize tutsak demeyi başarmıştı ve bu gerçeği değiştirmeye çalışmak için hiçbir şey yapamıyordu.

Şelaleyi ve göleti birbirine bağlayan dere neredeyse üç ayak derinliğindeydi ama Eleni burada bile, kayalıklara kadar yüzmeyi başardıktan sonra ayağa kalktı. "Maya biz şimdi gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok, teşekkürler."

Desmond başını iki yana salladı. "Bazen yurt yöneticisi gibi görünüyorsun."

"Ne çarpık küçük bir kızlar yurdu ama."

"Benden nefret ediyor musun?"

"Neden, babanın oğlu olduğun için mi?"

"Sadece bunun ne kadar olduğunu fark etmeye başladım," dedi usulca. Kayanın üzerinde yanına oturdu, kollarını bükmüş olduğu dizlerinin üzerine bağladı. "Freud ve Jung sınıfımdaki kızlardan birinin omzunda bir kelebek dövmesi vardı. Çirkin ve kötü bir şekilde çizilmiş bir dövmeydi, erimiş bir bebeğe benzeyen bir yüzü olan kelebek tipi perilerden biriydi, kız dar bir elbise giymişti ve ben dövmeyi görmüştüm ve dersin geri kalanı boyunca, düşünebildiğim tek şey senin kanatların ve onların ne kadar güzel olduklarıydı. Korkunçtular ama aynı zamanda çok da güzeldiler."

"Bu, duruma nasıl baktığımıza bağlı" diye cevapladım gayet normal bir ses tonuyla, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum.

"Kanatlarınızın görüntüsünün sizi iğrendirdiğinden şüpheliyim."

Ah.

Evet, kesinlikle babasının oğluydu.

Ama babasının aksine o, bu gerçekten utanıyordu.

"Diğer sınıflarımdan birinde, istifçilerden bahsediyorduk ve babamın, *kendi* babasının kelebek koleksiyonuyla ilgili hikayesini düşündüm, ama elbette sonrasında aklıma babamın versiyonu aklıma geldi ve birden aklıma yine sen geldin ve senin üzerinde sadece dövme mürekkebi ve yaralarında, üzerinde kıyafetler olan insanlardan çok daha asil göründüğünü düşündüm. Haftalardır, bu... bu *rüyaları* görüyorum; terlemiş ve sert-

leşmiş bir şekilde uyanıyorum ve bunların kabus olup olmadığını bile bilemiyorum.” Saçını yüzünden geri çekip, elini boyununun arkasına koydu. “Bunu yapabilecek türden bir insan olduğuma inanmak istemiyorum.”

“Belki de değildir.” Yan gözle bakışını görerek, omuzlarımı silktim. “Buna razı olmak karmaşık olabilir ama bunu kendin de yapacağın anlamına gelmez.”

“Buna hala razı olunuyor.”

“Doğru ve yanlış, kolay bir seçim olacağı anlamına gelmez.”

“Neden benden nefret *etmiyorsun*?”

Son birkaç hafta içerisinde bunu ben de çok düşünmüştüm ve cevabı bulabildiğimden hâlâ emin değildim. “Belki sen de bizim olduğumuz gibi kapana kısılmışsındır,” dedim usulca. Ondan kısmen de olsa nefret *ediyordum* ama bu babasına ve kardeşine olan nefretimden farklıydı.

Bu düşünceyi bir süre zihninde tarttı. Çakan bir şimşegin ışığı altında, yüzünde oluşan duygu değişimini anlamaya çalıştım. Gözlerini babasından almıştı ama o gözlerde Bahçıvan’da hiçbir zaman olmayacak, kendini bilen bir ifade vardı. Bahçıvan kendi çılgın hayallerine tutunuyordu. Desmond en sonunda zor olan gerçeklerle ya da bu gerçeklerin başlangıcıyla yüzleşiyordu. Onlarla ne yapacağını bilmiyordu ama onları olduğundan daha az bir hale getirmeye çalışmıyordu.

“Neden kaçmayı denemiyorsun?”

“Çünkü benden önceki kızlar denediler.”

“Kaçtılar mı?”

“Denediler.”

İrkilerek, yüzünü buruşturdu.

“Bu alanın dışına açılabilen tek bir kapı var ve her zaman kilitli ve şifreli. Hem giriş, hem de çıkış için şifreni girmen gerekiyor. Bakım için geldiklerinde, odalar ses geçirmez hale geti-

riliyor. İstedığımız kadar çılglık atabilir ve duvarları döverebiliriz, hiç kimse bizi duyamaz. Duvarlar bakım için indirildiğinde dışarıda kalabiliriz ama biri yaklaşık olarak on yıl önce bunu denediğinde, kızın ortadan kaybolmasından başka hiçbir şey olmamış." Cam ve reçine içerisinde yeniden ortaya çıkmıştı ama Desmond hâlâ o Kelebekleri görmemişti. Babasının öldükten sonra bizi tutmak hakkında söylediklerini unutmuş gibi görünüyordu. "Babanın buraya dikkatsiz kişileri işe alıp almadığından ya da bunun olağan görünmesini sağladığından emin değilim ama kimse bizi kurtarmaya gelmiyor. Ama iş bunu yapmaya geldiğinde ise, korkuyoruz."

"Özgürlükten mi?"

"Özgürlüğe *neredeyse* ulaşabilecekken olanlardan." Cam panellerin ardından, geceye bakıyordum. "Kabul etmeliyiz ki, böyle bir ihtiyaç hissederse, hepimizi çok çabuk öldürebilir. Ve eğer birimiz bunu deneyecek ve başarısız olacak olursak, bunun için hepimizi birden cezalandırmayacağını kim söyleyebilir ki?"

Ya da en azından girişimi yapan kişi ve ben cezalandırıldık, çünkü bana her şeyi anlattıklarını düşünüyordu. Benim böyle bir plandan haberim olmayabilir miydi ki?

"Üzgünüm."

Bu koşullar altında, söylenebilecek ne aptalca bir şeydi.

Başımı iki yana salladım. "Ben sadece buraya geldiğin için üzgünüm."

Bir yan bakış daha attı, incinmişle eğleniyor arasında bir ifadesi vardı. "Tamamen mi üzgünsün?" diye sordu bir dakika sonra.

Ay ışığının altında yüzünü inceledim. Kendisi sadece bir seferini bilse bile, panik atak geçirirken bana iki sefer yardımcı olmuştu. Babası ve kardeşinin olmadığı bir şekilde kırılıp, iyi olmak, iyi bir şeyler yapmak isteyen biriydi, sadece bunu

nasıl yapacağını bilmiyordu. "Hayır," dedim sonunda. "Tamamen değil." Onu kullanışlı olmaya yönlendirebileceğim bir yol bulabilirsem olmayacaktım.

"Sen çok karmaşık birisin."

"Ve sen de bir karmaşıklısın."

Kahkaha atıp, avucunu dışa doğru çevirerek ellerini aramıza doğru uzattı; parmaklarımızı birbirine dokundururken hiç tereddüt etmedim. Ona yaslandım, başımı omzuna dayadığımda, aramızdaki sessizliği oldukça rahatlatıcı buldum. Bana biraz da olsa Topher'ı hatırlatıyordu, sadece ondan biraz daha karmaşıktı ve kısa bir süreliğine de olsa, bu çocuk babasının oğlu değil, sadece benim arkadaşımış gibi davranmak istiyordum.

Bir şekilde uyuya kalmıştım ve sabah güneşinin ilk ışıkları gözlerime çarpıp uyandığımda, yavaşça doğruldum ve gece boyunca eli kalçamda, diğer kolu yanağımın altında taşınarak karşılık tampon görevi görecek şekilde, birbirimize sarılmış uyuduğumuzu fark ettim. Yeni kız daha birkaç saat boyunca uyanmazdı ama Desmond'ın dersleri ve bir noktada denemesine bile gerek olmadan geçebileceği keman yeterlilik sınavı vardı.

Tereddütle, uzandım ve alnına düşmüş olan bir tutam saçını kenara çektim. Kıpırdandı ve bilinçsizce benim yaptığımı tekrarladığında, kendime hakim olamayarak gülümsedim. "Uyan."

"Hayır," diye homurdandı ve elimi gözlerinin üzerine siper yapmak için çekti.

"Dersin var."

"Gitmem."

"Yetenek sınavın var."

"Mmm yetenekliyim."

"Gelecek hafta finallerin var."

İç çektikten sonra yüzünü uzatacak kadar esnedi ve kayıtsızca uykulu gözlerini ovuşturarak, oturdu. "Çok otoritersin ama seninle uyanmak güzel."

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım çünkü yüzümde oluşan ifadeden emin değildim. Keman yaylarından hafifçe nasır tutmuş parmaklarıyla çenemi tutup kendi yüzüne çevirdiğinde, yüzündeki tek ifade yumuşak bir gülümsemeydi.

Öne doğru eğildi, sonra yaptığı hareketi fark edip, geri çekildi. Aramızdaki mesafeyi kapattım, dudakları yumuşak bir şekilde benimkilerle buluştu. Çeneme yapmış olduğu hafif dokunuşu, yanağıma ulaşana kadar devam etmişti ve daha da derinleştirdiği öpücüğü başımın dönmesine neden oldu. Birisinin beni öpmesine izin vermek zorunda kalmadan, birini gerçekten öpmeyeli o kadar uzun süre olmuştu ki. Bahçıvan, oğlunun beni seveceğini düşünüyordu ve bu konuda haklı olabileceğini düşünüyordum. Ayrıca sevginin oğlu için, babasından daha farklı bir motivasyona neden olabileceğini de düşünüyordum. Öyle umuyordum.

Desmond gitmek için harekete geçtiğinde, yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Derslerden sonra seni görmeye gelebilir miyim?"

Sessizce, hayatımın berbat olmak açısından tamamen yeni bir seviyeye ulaştığını kabullenirken, başımla onayladım.

"Peki, Bahçıvan bundan mutlu muydu?"

"Aslında, öyleydi. Demek istediğim, bir dereceye kadar kendi menfaatine de olmuştu – sonuçta, Desmond duygusal olarak içimizden bir ya da fazla kişiye bağlı olursa, bize bir şey olmasını riske atma olasılığı o kadar az olurdu. Bu da durumun

bir parçası olmak zorundaydı ama bence çoğunlukla oğlunun mutlu olmasını görmekten gerçek anlamda mutluydu.”

Victor iç geçirdi. “Tam da hikayenin daha da çarpık bir hale gelemeyeceğini düşünüyordum.”

“Her zaman daha çarpık hale gelebilir.” Bunu söylerken gülümsüyordu, ama Victor buna güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu aslında hoş bir gülümseme değildi ve o yaşta küçük bir kızın üzerine kolayca takınmaması gereken bir ifadeydi. “Hayat böyle, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Victor sakince. “Değil. Ya da en azından olmaması gerekiyor.”

“Ama bu aynı şey değil. *Olan ve olmaması gereken*, birbirinden tamamen farklı şeyler.”

Victor, Eddison’ın geri gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Onu bu konuda gerçekten suçlayamazdı da.

Eğer itiraf ettiği kısım bu kadar çarpıksa, sakladığı kısım daha ne kadar çarpık olabilirdi?

“Finallerinden sonra durumlar nasıl değişti?”

Yaz aylarında, dış serada ailesi ile öğleden önce yaptığı birkaç saatlik yürüyüşler haricinde, daha fazla bahçede oluyordu. Eğer sabahları geliyorsa, ya uçurumun tepesinde ya da kütüphanede kalıyor, mağarada diğer kızlarla yaptığı konuşmaların mahremiyetine saygı duyuyordu. Danelle benim dengeleyicim olarak, Lyonette’in yerini almıştı ve daha hassasiyet gerektiren konuşmalar esnasında yanımda bulunmaya başlamıştı. Tıpkı yeni gelenlerin gece vardiyasını da almaya başladığı gibi.

Uyuşturucu ilaçlarla uyutuldukları için gece vardiyasında pek bir şey olmamasına rağmen, yine de bana yardımcı oluyordu. Kendime ayıracak bir alanım olmasından dolayı minnettardım.

Yanaklarında ve alnındaki kanatlara rağmen, Danelle mantıklı bir seçenek olarak güvenilir olabilirdi. Derin, zengin renk ve parlak desen geçişlerinin tezatlarıyla, kırmızı beneklerle dolu yüzüne alışmıştım. Ona yakıştığını söyleyemeyeceğim, tıpkı benim sırtımdakinin bana yakışmadığı gibi, ama bunları kendisinin bir parçası haline getirmiş, tecrübelerinden bir şeyler öğrenmişti. O ve Marenka, yüzlerine kanat dövmesi olan en son kızlardı; bundan sonrasında, diğer herkesle konuşarak, bu derece yalakalık yapmamaya ikna etmişlerdi. Bu noktaya yaklaşanlar vardı, ama henüz o sınırı geçmemişlerdi.

İlk konuşmaları ben yapıyordum ve yeni kız uyanma belirtileri gösterdiğinde, benim yerimi o alıyordu. Yeni kızlar az ya da çok ortama ayak uydurmaya başlayana kadar, Danelle de tıpkı yüzünde kanatları olan diğerleri gibi geri planda kalıyordu.

İlk seansın ardından, ne zaman Bahçıvan yeni kızm dövmesi üzerinde çalışsa, genellikle odada ben de oluyordum. Kız iğnelerden nefret ediyordu, ama ona kitap okuyacak olursam – ve onu kolumu lanet derecede morartana kadar sıkmasına izin verirsem – bu sırada hareketsiz yatabiliyordu. Bahçıvan'ın değil, kızın isteği üzerine orada bulunuyordum ama Bahçıvan'ın da bundan memnun olduğunu düşünüyordum. *Monte Cristo Kontu'*nu yüksek sesle okur ve bunun bir ironi olup olmadığını merak ederken, bu sırada kızın porselen cildinin üzerinde oluşmuş olan Bahar Zarif Kanatlısının parlak mavi rengini seyreliyordum, ara sıra damarlar ya da gümüş-beyaz saçaklarda kırılmalar oluyordu ve üst kanatların ucundan gece mavisi renginde dar bir bant geçmişti.

Bliss öğle yemeği tepsisiyle birlikte, morarmış haldeki koluma koymak için bir buz torbası da getirmişti.

Bahçıvan, eğer Desmond Bahçe'deyse bana dokunmuyordu ama oğlunun bana olan ilgisi onda da bir heyecan uyandırıyor-
du. En çok benden hoşlandığı, kızlar arasında bir sır değildi –
dürüst olmam gerekirse, bundan dolayı kızların rahatladıkları-
nı da düşünüyordum – ama lanet olası, bana haftada iki ya da
üç kere gelmeyi bırakıp, her gün gelmeye başlamıştı.

Elbette hâlâ diğer kızlara da gidiyordu, ama başkasıyla ol-
duğu zamanlarda, küçük oğlunun Bahçe'de olup olmaması
umurunda olmuyordu. Ve hâlâ Avery vardı ama onun dişleri
üzerimizden, genel anlamda oyun odasının imha edilmesi ve
babasının açıkça Desmond'la gurur duyması yüzünden çekil-
mişti.

Öğle yemeklerinden nefret etmeye başlamıştım, çünkü her
gün Desmond yemeğini ve öğleden sonraki kısa bir zamanını
annesiyile birlikte geçirmeye gittiğinde, Bahçıvan ellerinin tit-
remesine neden olacak bir ihtiyaçla bana geliyordu. Öğle ye-
meğimi odama almaya başlamıştım, böylece onun yemekhane-
ye gelip, biz sohbet ederken ismini seslendiğinde yaşadığım
onur kırıcı durumdan kaçınmış oluyordum. Desmond'm beni
sadece öpmekten fazla ileriye gitmediğini bilmesine rağmen,
daha fazlasını yapabileceği düşüncesi Bahçıvan'ın neredeyse
pantolonunu kirletecek kadar heyecanlanmasına neden oluyor-
du.

Ve sevgili lanet olası İsa, oğlunun benimle birlikte olduğ-
nu görmeyi umarak, güvenlik filmlerini taraması olasılığı, bey-
nimin tamamen kapanmasına neden oluyordu.

En azından bu ziyaretlerini belirli bir süre sınırlamak zo-
rundaydı, çünkü eşiyile yürüyüş yapmak için saat ikiye çeyrek
kala evde olması gerekiyordu. O ailesi ile dış seradaki meydana
da gezinirken, ben vaktimi Tereza olarak yeniden isimlendirdi-

ği kız ile geçiriyordum. On yedisine yeni girmiş, utangaç, iki avukat ebeveyne sahip olan kızdı ve sesi neredeyse hiçbir zaman fısıltı seviyesinin üzerine çıkmıyordu. Ancak önemli olduğu zamanlarda konuşuyordu, tıpkı Bahçıvan onun sırtına kanatları çizerken, ona kitap okumamı istediği zamanlarda olduğu gibi. Ayrıca müzikle ilgili konuşmalarla da ilgileniyordu. Onun piyano çaldığını ve profesyonel bir piyanist olmak istediğini öğrenmiştik. O ve Ravenna bir araya geldiklerinde bale dereceleri konusunda saatlerce konuşabilirlerdi. Dikkatliydi, herhangi bir durumun altında yatan nedenleri fark edebiliyordu, bu yüzden de ilk hafta ona vitrindeki kızları göstermeden önce bile, varlığımızın tehlikede olduğunu anlamış gibiydi.

Onun iyiliği için, kendi kendini mahvetmemesi adına, Bahçıvan'dan ona bir org temin etmesini istemiştik.

Boş odalardan birine dik bir piyano monte ettirmiş, yatak yerine güzel bir enstrüman konulmuş, duvarlar ise tamamen müzik dosyalarının bulunduğu raflarla donatılmıştı. Yemek, uyku ve Bahçıvan'ın ziyaretlerinde – yeni olduğu için bu ziyaretlerin sayısı oldukça fazlaydı - buluşmak dışında odada ellerine kramp girene kadar piyano çalıyordu.

Bir akşamüstü Desmond benimle koridorda buluştu, Bahçe tarafındaki duvara yaslanmış duruyordu. Müziği dinlerken başını hafifçe yana eğmişti. "Birisi sinir krizi geçirdiğinde ne oluyor?" diye sordu birden kısık sesle.

"Hangi anlamda?"

Başıyla kapıyı işaret etti. "Bunu, müzikte duyabilirsin. O dağılıyor. Tutarsızlaşıyor, tempoyu değiştiriyor, tuşlara hızlı vuruyor... belki konuşmuyor ama bu onun uyum sağladığı anlamına gelmez."

Hiç bir zaman gerçek anlamda psikoloji eğitimi gördüğünü unutamıyordunuz.

“Ya çökecek, ya da çökmeyecek. Bunu önlemek için yapabileceklerim sınırlı.”

“Peki, ama ya çökerse ne olacak?”

“Ne olacağını biliyorsun. Sadece itiraf etmek istemiyorsun.” Simone’nun neden geri dönmediğini hiç sormamıştı. Tereza’nın gelişini şaşkınlıkla karşılamış, sonra da bunu derinlemesine düşünmemek için belirgin, güçlü bir çaba göstermişti.

Desmond’ın rengi soldu ama anladığını göstermek için başını salladı. Sonra da birden konuyu değiştirmişti. Kötü şeylere bakmazsanız, kötü şeyler sizi göremez, öyle değil mi? “Bliss’in kayanın üzerine koyduğu bir çeşit projesi var. Bana herhangi bir kilin üzerine otursam bunu burnumdan getireceğini söyledi.”

“Ne üzerinde çalışıyordu?”

“Hiçbir fikrim yok; hala kili yumuşatıyordu.”

Yaz aylarında, öğleden sonraları Bahçe neredeyse dayanılmaz derecede sıcak oluyordu, ısı camın içinden emiliyordu. Kızların çoğu öğleden sonraları güneşten kaçmak için ya suda ya da gölgede vakit geçiriyorlardı, bir kısmı havalandırma kanallarından daha serin bir hava akımı geldiğinden, odalarına çekiliyorlardı. Bliss eğer bir konu üzerinde çalışıyorsa ve özellikle de bunu Bahçe’nin en sıcak kesiminde yapıyorsa onu rahatsız etmeyecektim; bu yüzden de Desmond’ı elinden tutup, koridorlara doğru götürdüm. Arka köşe, doğrudan uçurumun tabanına yakın bulunduğundan, koridorun bu kısmı güneş ışığı almıyor ve serin oluyordu.

Odama girdik ve Desmond içeri girer girmez yatağının üzerindeki rafta duran eşyalarımı bakmaya başladı. Dönmesini sağlamak için atlıkarıncaya dokundu. “Bir nedenden ötürü, nedense seni gerçekten bir atlıkarınca insanı olarak göremiyorum,” dedi dönüp bana bakarak.

“Değilim.”

“O zaman neden—”

“Başka birisi öyleydi.”

Tekrar dönüp atlıkarıncaya baktı ve hiç bir şey söylemedi. Düşünmemek için çok uğraştığı şeylere dokunmadan daha fazla bilgi isteyemezdi.

“Verdiğimiz hediyeler de, bizim hakkımızda aldığımız ve sakladığımız kadar çok şey söyler,” diye mırıldandı sonunda. Artık yanında ona eşlik eden küçük pijamalı, kilden bir ayıcık olan üzgün küçük ejderhanın ağzına dokundu. “Önemli olan bu eşyalar mı, yoksa onları hatırlatan insanlar mı?”

“Derslerin yaz boyunca bittiğini sanıyordum.”

Bana dönüp aptalca sırıttı. “Alışkanlık?”

“Doğru.”

Odam ilk geldiğim günden bu yana biraz değişmişti. Çarşaf larım koyu gül pembesi, battaniyem parlak mor, yastıklarım ise solgun kahverengi renklerindeydi. Tuvalet ve duşum, odayla uyumlu kahverengi, gül pembesi ve mor renkli perdeler ile saklanabiliyordu, bu perdeler herhangi bir nedenden ötürü kapatabileceğim şekilde duvarı önünde sarkmış duruyordu. Bahçıvan'ın bana kişisel olarak vermiş olduğu, kütüphaneye eklemek yerine, elimde tuttuğum çeşitli kitaplarla birlikte, duvar boyunca yerleştirilmiş olan iki kısa kitap rafı bulunuyordu ve süs eşyaları bu raflar arasına yerleştirilmişti, en önemlileri – ya da en azından en kişiselleri – yatağımın üzerindeki rafta duruyordu.

Süs eşyalarının dışında, odanın benim hakkımda bir şeyler yansıttığını söylemek zordu, çünkü bu konuda hiçbir şey seçmemiştim. Hatta ıvır zıvırlardan bile kestirmesi zordu. Evita bir keresinde bir taşın üzerine güzel bir krizantem çizmişti, ama bu sadece onun güneş gibi neşeli kişiliğini yansıtıyordu, benimkini değil. O parçayı saklamamın tek nedeni *Evita*'nın benim için önemli olmasıydı.

Ve bir de, odanın bana ait *olmadığını* devamlı olarak hatırlatan bir şey daha vardı; kapının üzerindeki yanıp sönen kırmızı kamera ışığı.

Yatağıma oturup, sırtımı duvara yasladım ve göz ucuyla onun kitaplarımın isimlerini okuyuşunu izledim. "Bunlardan kaç babamın tercihiydi?"

"Belki yarısı."

"*Karamazov Kardeşler*?"

"Hayır, o benimdi."

"Gerçekten mi?" Omuzunun üzerinden bana bakarak, sırıtiyordu. "Ağır, değil mi?"

"Yüzeyde. Tartışması eğlenceli oluyor."

Zara ile çok sayıda kitap üzerine tartışmıştık ama asla klasiklerden bahsetmemiştik. Bu, Noemie ile birlikte yapmış olduğumuz bir şeydi, klasikleri bölümlere ayırıp dikkatle inceler, günler ve haftalar boyunca, hiçbir sonuca ulaşmayabilecek tartışmalara girerdik. Dostoevsky'yi yeniden okumak, Noemie'yi ve New York'taki diğerlerini doğrudan hatırlamama ve acı duymayacak şekilde aklımda tutmama yarıyordu. Dairedeki kızların her biri için bir kitap vardı. Nazira'nın çizimleri ya da Bliss'in figürlerinden daha belirsiz bir şeydi ama aynı etkiye sahiplerdi.

"Bölümlerden oluşan kitaplardan hoşlanmana neden şaşırmadım acaba?" İncelemesini bitirmiş ve yatağımın yanında dururken, ellerini cebine sokmuştu.

"Yatağa oturabilirsin, biliyorsun."

"Ben, eh... burası senin alanın," dedi beceriksizce. "Haddimi aşmak istemiyorum."

"Yatağa oturabilirsin, biliyorsun."

Bu sefer gülümsedi ve ayakkabılarını çıkararak, battaniyelerin üzerinde yanıma oturdu. İlkinden bu yana birkaç kez

öpüştük, her biri tecrübesizce ve biraz bunaltıcı olmuştu. Biraz daha ilerleyebileceğimizi düşündüğümüzde, babası ve ondan daha az yere sahip kardeşi aramıza giriyordu ve ben bu konu hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Aslında, Desmond söz konusu olduğunda hiçbir şeyden pek emin olamıyordum.

Bir süre arkadaşları ve okulu ile ilgili konuştuk ama bazen bu bile zor olabiliyordu. Bahçe’de yeterince uzun zamandır kaldığımdan, dış dünya bir şekilde gerçeküstü, yarı inanılır bir efsane haline gelmişti. Sonunda akşam yemeği zamanı geldi, bu da onun artık eve gitme zamanının geldiğini gösteriyordu, böylece annesi bunca zamandır onun nerede kaldığım merak etmeyecekti ve el ele tutuşarak koridor boyunca yürümeye başladık. Girişe kadar onunla birlikte gidecek olursam kapının şifresini girmeden önce beni gönderir miydi? Bu önlemin, babasının kendisine uyguladığı bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Kapıya doğru koşacak olsam, bana acıyarak gitmeme izin verir miydi?

Diğer kızların başına bir şey gelmeden, polisle birlikte onlar için buraya dönebilir miydim?

Eğer kafam kapı sorunuyla bu kadar meşgul olmasaydı, ortamdaki sessizliğin ne kadar garip olduğunu hemen fark edebilirdim ama koridorun bu bölümü boyunca duymamız gereken piyano sesinin olmadığını fark etmem biraz zamanımı aldı. Birden elini bıraktım, beni takip edip etmemesini umursamadan, göreceğimden şeyden korkarak müzik odasına doğru koştum.

Tereza hayattaydı ve yaralı değildi.

Ama ruhça çökmüştü.

Piyanonun bankında oturuyordu, duruşu doğru ve mükemmeldi, elleri bile bükülü ve sağlam bir duruşla tuşların üze-

rindeydi. Herhangi bir anda çalmaya başlayabilirmiş gibi görünüyordu.

Tabii yüzüne, yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarına, gözlerindeki tamamen bomboş ifadeye bakmazsanız, bunlara baktığınızda Tereza'yı kendisi yapan ruhunun artık orada olmadığını anlayabilirdiniz. Bazen bir şeyler tıpkı bir göz kırpma, bir kalp atışı kadar hızlı bir şekilde gerçekleşebilirdi, aynı bir anda bir şeylerin normal olmaktan çıkması gibi.

Piyano bankında ata biner gibi yanma oturup, bir elimi sırtıma koydum. Hâlâ doğruca önündeki boşluğa bakarken ürperdi. "Eğer geri gelebiliyorsan, lütfen dene," diye fısıldadım. "Kötü olduğunu biliyorum ama bundan sonrasında hiçbir şey yok. Hiçbir şeyden de kötüsü."

"Sence deneyerek bir şeyleri daha kötü hale getirebilir miyiz?" diye dikkatle sordu Desmond.

"Neyi deneyerek?"

"Gel, banktan kalk ve onu en uçta tut." Piyano koltuğunun ucuna oturdu ve tam olarak tuşlara hakim olabileceği pozisyona gelecek şekilde dikkatlice pozisyonunu aldı. Tereza, elini tuşların üzerinden aldığımda karşı koymadı ya da mücadele etmedi. Desmond derin bir nefes alarak, yumuşak, nazik ama aynı zamanda acı dolu bir parça çalmaya başladı.

Tereza'nın nefesi aksadı, dinlediğine dair tek işaret buydu.

Şarkı devam ederken gözlerimi kapattım, göğsüm nasıl akıtacağını bilmediğim gözyaşlarıyla sıkışıyordu. Desmond sadece çalmıyordu, müziğin içimize sızmasına neden oluyordu ve o çalmaya devam ettikçe, Tereza kollarımın arasında daha fazla titremeye başladı ve en sonunda hıçkırıklara boğularak, yüzünü göğsüme gömdü. Desmond çalmaya devam etti ama şimdi daha hafif ve canlı bir şey çalıyordu, neşeli olmaktan çok rahatlatıcıydı. Tereza ağlıyordu, ama hâlâ çöküntü içerisinde olmasına rağmen artık oradaydı, ruhundaki temel parçalardan bazı-

ları eksik olmasına rağmen, en azından tepki veriyordu. Ona sımsıkı sarıldım ve işkence gibi geçen bir an boyunca onu paramparça olmuş halde bırakmanın daha nazik bir şey olup olmayacağını merak ettim. Onun ölmesine izin vermenin.

Yemeğe gitmediğimiz ya da tepsilerimizi almak istemediğimiz zaman, Lorraine bunu Bahçıvan'a söylerdi. Bahçıvan kapı eşiğinde belirdiğinde, hala müzik odasında, Tereza'yı bize bir şeyler çalmak için ikna etmeye çalışıyorduk. Onun orada olduğunu fark etmiştim, ama pek umursamadım, o sırada hala bir yaprak gibi titreyen kıza odaklanmış durumdaydım. Desmond yumuşak bir sesle konuşmaya devam ediyor, ani hiçbir hareket yapmıyordu ve nihayet kız ellerini tuşların üzerine koyarak tek bir notaya bastı.

Desmond daha yumuşak bir tona bastı.

Tereza başka bir tuşa bastı, Desmond ona cevap verdi ve yavaş yavaş kademeli olarak notalar, akortlara ve dizilere dönüştü; ta ki ikisi neredeyse bana tanıdık geldiğini söyleyebileceğim bir düet çalmaya başlayana kadar. Bittiğinde, Tereza derin, yavaş bir nefes aldı, verdi ve sonrasında bir daha nefes aldı.

"Buna alışıyorsun," dedi neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla.

Kapıya bakmamak için çok dikkat ediyordum. "Evet, alışıyorsun."

Başıyla onayladı, eteğini kullanarak yüzündeki ve boynundaki yaşları sildi ve yeni bir şarkı çalmaya başladı. "Teşekkür ederim."

Bahçıvan dikkatimi çekmek için odaya girene kadar, birkaç şarkı boyunca onu dinledik. Parmağıyla işaret ettiğinde, iç çekişime engel olarak yerimden kalktım ve koridorda onun yanına gittim. Desmond arkamızdan takip ediyordu.

Desmond onu kurtarmıştı ama onu ne için kurtardığı konusunda kendi kendine itiraf edemeyecekti.

"Lorraine akşam yemeğini atladığını söyledi," dedi Bahçıvan sakın bir şekilde.

"Tereza kötü bir zamandan geçiyordu," diye cevap verdim. "O, akşam yemeğinden birazcık daha önemliydi."

"İyi olacak mı?"

Olmak zorundaydı, yoksa cama girecekti. Hafif bir şekilde elimi sıkarak Desmond'a baktım. "Bunun geçireceği son kötü zaman olduğunu düşünmüyorum, ama en kötüsü bu olacak. Gecikmiş şok, sanırım. Desmond onun tekrar çalmasını sağladı ve bence bu iyiye işaret."

"Desmond mu?" Bahçıvan gülümsedi, yüzündeki endişe yerini gurura bıraktı ve oğlunun omzunu kavradı. "Bunu duyduğuma sevindim. Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Dudağımı ısırduğimde, gerçek anlamda parmağını azarlar gibi bana doğru salladı. "Maya, doğruyu söyle, şimdi."

"Bir süre onunla cinsel ilişkiye girmezsen iyi olur, diye düşünüyorum," diyerek iç çektim. "Onunla zaman geçir, tamam ama seks onu şu anda onun verebileceğinden çok daha fazlasını istemek olur."

Şaşkına dönmüş bir şekilde gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu ama Desmond başıyla onayladı. "Ve Avery'yi ondan uzak tut," diye ekledi. "Her zaman bir şeyleri kırmaktan hoşlanmıştır."

"Ne kadar?"

"Birkaç hafta, belki? Çoğunlukla sadece gözümüzün onun üzerinde olması, nasıl olduğunu kontrol etmemiz gerekecek."

Oğlunun varlığının, gözlerinde olan şeye teslim olamayacak kadar farkında olan Bahçıvan alnıma bir öpücük kondurdu. "Onlara çok iyi bakıyorsun, Maya. Teşekkür ederim."

Başımı sallamakla yetindim, çünkü bu konuşmaktan çok daha güvenli bir hareket gibi gelmişti.

Bizi geçip odaya girdiğinde, Tereza'nın şarkısı durakladı ama onun köşedeki sandalyeye oturup, dinlemeye başlamasıyla birlikte yeniden güç kazandı.

Birkaç farklı şarkı boyunca, Desmond ile birlikte koridorda kalıp, çalışına o düzensizliğin geri dönüp dönmeyeceğini bekledik ama o sanki bir resitaldeymiş gibi görünüyordu, tamamen pürüzsüz ve ezberlediği şekilde çalmaya devam ediyordu. Aniden yeni bir sinir krizi geçirme ihtimali olmadığını görünce, Desmond elimden hafifçe çekiştirerek, beni koridora götürdü. "Aç mısın?"

"Gerçekten aç değilim."

Babası olsa yine de yemek yemem için ısrar ederdi, çünkü yemek atlamak sağlıklı değildi. Ağabeyi yemek yemem konusunda oldukça ısrar ederdi, midem bulanmasına rağmen, yemeği zorla yutmaya çalışmamı izlemek onu eğlendirirdi. Ama Desmond basitçe, "Tamam," dedi ve mağaraya doğru yürümeye devam etti.

Herkes hâlâ yemek odasında olduğundan içerisi boştu ve nemli mağaranın tam ortasına geldiğimiz de durdu, döndü, kollarını bana doladı ve beni kendisine doğru çekti. "Bir konuda haklıydı," dedi saçlarıma doğru. "Onlara gerçekten iyi bakıyorsun."

Bunun nasıl yapılacağımı bilmemin tek nedeni kaldığım daireydi, Sophia'nın biraz çarpık bir şekilde hepimize annelik yapmış olmasıydı. Ve Lyonette. Sophia kızlarına bakıyordu ama Lyonette bana Kelebeklerle nasıl ilgilenmem gerektiğini öğretmişti.

"Eğer sokaklardan geldiysen, burası gibi bir yere alışmak çok zor olmalı," dedi. "Güvendesin ama çıkmana izin verilmiyor."

Sokaktan gelmiyorduk ve güvende değildik; camın içindeki kızlar saklı olduğu için, onun bunu nasıl anlamasını sağlayacağımı bilmiyordum.

Sonunda mutfağa geçtik, yaşadığım panik yeterince azalınca, iştahımda kendisini gösterdi ve biz muz ve gofretlerimizi yerken Adara başını içeriye uzattı ve gece boyunca Tereza ile birlikte kalacağına söz verdi. Adara'nın depresyonu, ona geri kalanımızdan çok daha farklı bir bakış açısı vermişti ve daha önce birkaç kez kendini toplamak zorunda kalmıştı.

Onu yanağından öptüm çünkü o anda ona teşekkür edecek uygun kelimeleri bulacak durumda değildim.

Danelle, yüzündeki kanatları kazandığı günlerde olduğu gibi Bahçıvan'ı olarak odasma davet ederek, bu konuda bize yardımcı olmaya gönüllü olmuştu. Bahçıvan'ın bunun nedenini anlamadığını sanmıyorum ama yine de bundan etkilendiğini düşünüyordum, çünkü onun için olmasa bile, bu en azından Tereza için yapılan bir şeydi. Başka bir Kelebek için iyi bir şey yapmak, bunu onun için yapmakla aynı şeydi.

Desmond bir bardak süt doldurdu, tezgahın üzerine sıçrayıp yanıma oturdu ve beraber içebilmemiz için bardağı aramıza koydu. "Eğer gerçekten acınacak bir şey yapsaydım, sence benim egomu tatmin etmek için bundan hoşlanmış gibi davranırmıydın?"

Ona dikkatlice baktım. "Destekleyici olmayı ve evet demeyi çok isterdim, ama bunun ne olduğunu bilmeden söz veremem."

Bir dikişte bardağı yarısına kadar boşalttı. "Hadi gel. Sana göstereyim."

"Eğer korktuğumu söylesem ama yine de seninle gelsem hala destekleyici olmuş olur muyum?"

"Olursun." Beni tezgâhtan indirdi ve mutfağın dışına çıkıp, bahçeye giderken elimi tuttu. Hava hâlâ biraz aydınlıktı, alacakaranlık gökyüzüne çökmek üzereydi ve renklerin değişimini

izledim. Şelalenin arkasındaki mağaraya girdiğimizde elimi bıraktı. "Burada bekle."

Bir dakikadan kısa bir sürede geri geldi. "Gözlerini kapat."

Desmond bana bir şey yapmamı söylediğinde – daha doğrusu, ben dediğini gerçekten yaptığımda –kendimi sadece ona itaat ediyormuşum gibi hissetmiyordum. Bahçıvan'a itaat ediyordum, Avery'ye itaat ediyordum.

Desmond, benden bir şey yapmamı isterken, çok daha dikkatli davranıyordu.

Şelalenin uğultusu hareketlerinin sesini bastırıyordu ama bir süre sonra müziğin sesini duymaya başladım. Aslında tanıdığım bir müzikti. "Sway", Sophia'nın en sevdiği şarkıydı, her ziyaretin sonunda bu şarkıda kızlarıyla dans eder ve son notalara gelene kadar çoktan ağlamaya başlamış olurdu. Desmond elimi tuttu, bir elimi beline koydu ve bana yaklaştı. "Gözlerini aç."

Koridorun yakınında, güvenli ve kuru olan yere bir iPod ve hoparlör duruyordu. Biraz gergin bir şekilde bana gülümsedi ve bir omzunu silkti. "Benimle dans eder misin?"

"Ben hiç... ben..." Derin bir nefes aldım ve bir şekilde onun heyecanlı gülümsemesi bana geçmişti. "Ben nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

"Bu sorun değil. Benim de tek yapabildiğim vals."

"Sen vals yapabiliyor musun?"

"Annemin hayır işleri."

"Ah." Yanağım omzuna dayanana kadar bana iyice yaklaştı ve ileri geri sallanmaya başladık. Birleştirdiğimiz ellerimizi göğsünün üzerine koydu, diğer eli kayarak belime indi. İlk başta neredeyse duyulmaz şekilde, şarkıya eşlik etmeye başladı. Onun dansı yönetmesine izin veriyordum ve o sırada yüzümde her ne ifade varsa onu saklamak için başımı omzuna sakladım.

Bir an vardır, aniden her şeyin değiştiğini bilirsiniz. Çoğu insan böyle anları hayatları boyunca pek çok kere yaşar.

Böyle bir anı üç yaşımıdayken, babamın ailesinin geri kalanına benzemediğini fark ettiğimde yaşamıştım.

Böyle bir anı altı yaşımıdayken, lanet olası bir atlıkarıncanın üzerinde oturup, herkes beni bırakıp giderken yaşamıştım.

Böyle bir anı büyükanneme giderken bir taksi tuttuğumda, büyükannem öldüğünde, Noemie dairede bana ilk içkiyi ikram ettiğinde yaşamıştım.

Bahçe’de uyandığımda, daha önce bulunduğum her şeyi yok eden yeni bir ismim olduğunda yaşamıştım.

Ve şimdi, bu garip, anlaşılmaz çocuğun kollarında, hiçbir şey değişmemiş olsa da, her şeyin farklı olduğunu biliyordum.

Belki onu değiştirebilirdim. Hepimiz için istediğim özgürlüğe katkıda bulunması için onu ikna edebilir, kandırabilir ya da manipüle edebilirdim – ama bunun bir bedeli olacaktı.

“Des...”

Şakağımın üzerindeki dudaklarından, sırtıttığını hissedebiliyordum. “Evet?”

“Tam şu anda, senden biraz nefret edebilirim.”

Dans etmeyi bırakmadı ama yüzündeki gülümsemesi silinmişti. “Neden?”

“Çünkü bu, asil bir şekilde berbat bir şey.” Yavaş ve derin bir nefes aldım, sonrasında ne söylemem gerektiğini düşünüyordum. “Ve çünkü bu, kalbimi kıracak.”

“Bu, senin de beni sevdiğin anlamına mı geliyor?”

“Annem bana her zaman bunu ilk önce erkeğin söylemesi gerektiğini öğretmişti.”

Sadece yüzümü görmeye yetecek kadar geriye çekildi. “Gerçekten söyledi mi?”

“Evet.”

Benim ciddi olup olmadığımı anlayabileceğini düşünmüyordum.

Şarkı sona erdi, muhtemelen tanımam gereken başka bir şarkıya geçti ve Desmond benden biraz uzaklaştı. “Kime söylüyorum bunu? Sana Maya denildiğinde cevap verebilirsin ama aslında bu sen değilsin?”

Başımı iki yana salladım. “Bu şekilde düşünemem. Bir daha o kişi olma şansım yokken bunu yapamam.”

Yüzü asıldı ama gerçekten, ne bekliyordu ki? Sonra önümde diz çöktü, iki elimi birden tutarak, bana gülümsedi. “Seni seviyorum Maya ve yemin ederim sana asla zarar vermeyeceğim.”

Bunun bir kısmına inanıyordum.

Bunun için suçluluk duymak istemiyordum.

Ama öyle hissediyordum, bu yüzden onun dizlerine oturdum ve onu öptüm, o beni öpmekle o kadar meşguldü ki, dengesi bozuldu ve ikimiz birden kendimizi nemli taşın üzerinde bulduk. Kahkaha attı ve öpmeye devam etti, beni öpüyor, öpüyor, öpüyordu ve geri kalanına asla inanmayacağımı anladım. Desmond her ne kadar isterse istesin iyi değildi ve sadece ailesinden daha iyi olması yeterli değildi. Burada tutulmamıza yardım ettiği her gün, bana zarar vermiş oluyordu.

“Eğer merak ediyorsanız, o sırada içinden Poe okumadım.”

“Hayır, o sırada tüm dikkatini verdiğinden eminim,” dedi Victor kuru bir şekilde. “O zaman, ciddiydiniz?”

“Ne, ben ve Des mi?”

“Pekala, evet, ama özellikle de annenin söyledikleri ile ilgili olarak.”

"Aslında, evet."

Victor bunu bir an için düşünüp, anlam çıkarmaya çalıştı.

Bunu yapamadı.

"Hâlâ kim olduğumu ve nereden geldiğimi öğrenmek istiyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

Victor iç çekip başını iki yana salladı. "Çünkü sahte birini mahkemede kürsüye çıkaramam."

"Ben sahte değilim; ben dikkatli ve tamamen el yapımıyım."

Victor kahkaha atmamalıydı. Gerçekten kahkaha atmaması gerekiyordu ama bunu yaptı ve kendisine hakim olamıyordu, masaya yaslanarak en azından kahkahasının sesini susturmaya çalışıyordu. En sonunda başını kaldırıp ona baktığında, bu sefer yüzünde gerçek bir gülümseme vardı ve Victor bunu minnetle karşılamıştı.

"Gerçek dünya zorla müdahale ediyor, öyle değil mi?" dedi kız sakın bir şekilde ve Victor'un yüzündeki gülümseme silindi.

"Bana dürüst olmak mı?"

"Soru sormak seni üzüyor ve dinlemek de, özellikle de bunların çoğunu daha önce dinlemiş olduğun için. Senden hoşlandım, Özel Ajan Victor Hanoverian. Senin gibi bir babaları olduğu için kızların çok şanslı. Hikâye zaten neredeyse bitti. Sonra, kısa bir süre için bile olsa canını yakamayacak."

Yaz sonu, Bahçe'ye bir değişiklik getirdi. Desmond, bizimle o kadar fazla zaman geçirmişti ki, Bahçe'nin demirbaşı haline gelmişti ve dokunduğu tek kişi ben olsam da, artık onu tanıyan

tek kişi ben değildim. Tereza onunla, benimle konuştuğundan çok daha fazla konuşuyordu, çünkü müzik artık kafesin sınırlarını aşıyor ve bir süreliğine de olsa onun her şeyi unutmasını sağlıyordu. Bliss dahi Desmond'dan hoşlanıyormuş gibi görünse de, bunun ne kadarını benim uğruma yaptığı konusunda bahse girmezdim.

Kızlar zamanla kendilerini onun yanında, babasının ya da ağabeyinin yanından asla hissetmeyecekleri kadar rahat hissetmeye başladı, çünkü hiçbir zaman onlardan bir şey istemeyecekti. Çoğu kurtulabileceklerine dair umutlarından vazgeçmişlerdi, bu nedenle hiçbir şeyi polise bildirmediği için ona karşı bir kızgınlık bile duymuyorlardı

Ve Bahçıvan sevinçten havalara uçuyordu.

Des hakkında ilk konuşmamız sırasında, Bahçıvan; "annesini onunla gurur duyuyor" demişti. O zaman, bunun kendisinin onunla gurur duymadığı anlamına geldiğini düşünmüştüm ama artık öyle olmadığını biliyordum. O, her zaman Desmond'dan gurur duymuştu, ama sadece Avery'yi tanıyan bir kıızla yüzleştiğinde, isteksizce tutulan bir haremde aynı hayranlığı açıkça paylaştığı oğlunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Artık Desmond da Bahçe'nin bir parçası olduğu için, babasının mutluluğu tamamlanmıştı. O yaz, tek sinir krizi geçiren Tereza'a olmuştu. Hiçbir kaza olmamış, hiçbir yirmi birinci doğum günü kutlanmamıştı, bizim biraz olsun eğlenemeyeceğimizi hatırlatmaya zorlayacak hiçbir şey yoktu.

Pekala, Bahçıvan ve Avery'nin hâlâ istediklerinde bize tecavüz etmeleri dışında. Bu her şeyin keyfini kaçırıyordu.

Ama Bahçıvan bana karşı davranışlarını değiştirmişti. Desmond'la ilişkiye girdikten sonra, Bahçıvan bana artık o şekilde dokunmuyordu. Bana bir, şey gibi davranıyordu... sanırım bir yurt yöneticisi gibi. Ya da kıızı gibi. Lorraine gibi değildim, bana karşı sevgisini kaybetmemişti ama bir şekilde artık benim Des-

mond'a ait olduğuma karar vermişti. Avery ile paylaşıyordu; söz konusu Desmond olduğunda ise, ona veriyordu.

Ne berbat, değil mi?

Ama bir süre için, bunu sorgulamadan kabul etmeye hazırdım. Eğer Desmond'ı harekete geçirmek konusunda herhangi bir umut taşıyacaksam, bunu sadece bana aşık olmasıyla sağlayamazdım. Beni gerçekten sevmesine, benim için savaşmaya hazır olmasına ihtiyacım vardı ve hâlâ beni babası ve kardeşiyle paylaştığı sürece, böyle bir şey olmayacaktı.

Bahçıvan benim odamdaki kamerayı devre dışı bırakmıştı, çünkü Des ondan bunu istemişti; bana babasının bizi seks yaparken izlemediğini düşünmesinin utanmasına neden olduğunu söylemişti, ayrıca beni bu kadar çok severken bana zarar vermeyeceği konusunda kendisine güvenmiyor muydu?

Tamam, bu konuşmanın bundan daha ince ve erkeksi olduğundan eminim ama Bliss bunu kendince anlattığında kızlar kahkahalara boğulmuştu.

Ama Desmond, yine de babasının oğluydu. Ne zaman onunla kapıya kadar gitmeye çalışsam, kibarca ama net bir ifadeyle beni gönderiyor, böylece onun şifreyi girişini görmemi engellemiş oluyordu. Sonunda bunu ona bahsettiğimde bana, "Bu, annemi mahveder," dedi. Babasına karşı doğrudan bir tavır takınması karmaşık olurdu, bunu anlamıştım ama neden bize kendimizi kurtarma şansı vermiyordu? "Ailemin adı, itibarımız, şirketimiz... Ben bunları yok edecek kişi olamam."

Çünkü bir isim, bir hayattan çok daha fazla anlama sahipti. Hatta hepimizin hayatından fazla.

Güz dönemi başlamadan önceki hafta sonu, Bahçe'de bir konser düzenledik. Desmond daha iyi hoparlörler getirdi ve uçurumun üzerine onları kurdu ve sadece o akşam Bahçıvan hepimize parlak renklerde kıyafetler giymemiz için izin verdi, lanet olsun, o akşam bu kadar mutlu olmamız acınacak bir du-

rumdu. Hâlâ birer esirdik, hâlâ omuzlarımızda oturan, yirmi birinci doğum günümüzde ölmemiz gerektiğine dair bir kum saati akıyordu ama yine de o gece büyüleyiciydi. Ne kadar kötü olursa olsun, herkes gülüyor, dans ediyor ve şarkılar söylüyordu ve Bahçıvan ve Desmond bile bizimle dans ediyordu.

Avery suratu asık bir şekilde bir kenara oturuyordu çünkü bütün bunların hepsi Desmond'ın fikriydi.

Gecenin sonunda her şeyi temizledikten ve tüm kızlar odalarına çekildikten sonra, Des yine o küçük hoparlörleri odama getirdi, müzik eşliğinde salınarak dans ederken, öpüşüyorduk. Des'le olan samimiyetim, babasıyla olandan daha gerçek değildi, ama o bunun farkında değildi. Bunu ona hiç söylememiştim ama o, benim de onu sevdiğimi düşünüyordu. Bunun mutluluk olduğunu, bir şekilde sağlıklı ve istikrarlı bir ilişki, etrafında hayatınızı kurabileceğiniz bir şey olduğunu düşünüyordu. Sıklıkla kafese kapatılmış olan şeylerin daha kısa yaşantıları olduğu hakkındaki hatırlatmalarımı ya fark etmiyor ya da geçiştiriyordu.

Des, iyi olmayı ve iyi şeyler yapmayı çok istiyordu ama içinde bulunduğumuz koşullar değişmemişti ve değişme ihtimali yok gibiydi.

Sonunda yatağa düştüğümüzde, öpüşlerinden neredeyse başım dönmüştü ve bir türlü gülmeyi kesemiyordu. Elleri her yerdeydi ve onları dudakları izliyordu, kahkahaları derimi gıcıklıyordu. Des'le olan seks özel değildi ama eğlenceliydi. Onun üzerine yuvarlanıp, sabit bir şekilde tutana kadar, dokunuşlarıyla beni çıldırttı ve sonunda dudağımı ısırıp kendimi onun üzerine bıraktım. İnliyor ve kalçalarının üzerine kıvranıyordu ve müzik çalardan o anda duruma uygun olmayan bir şarkı başladığında, kahkaha attı. Karnına vurduğumda oturup yine başımı döndürene kadar beni öptü ve sonra birden beni sırt üstü yatağın ayakucuna itti.

İşte kapı aralığında durup, kaşlarını çatmış mastürbasyon yapan Avery'yi o zaman gördüm.

Çılgılık attım – bundan gurur duymuyordum – ve Desmond beni neyin bu kadar telaşlandırdığını görmek için başını kaldırdı. “Avery! Defol!”

“Benim de onun üzerinde senin kadar hakkım var,” diye hırladı Avery.

“Defol!”

İçimdeki küçük bir parça katıla katıla gülmek istiyordu. Neyse ki, bu durum genel anlamda öfke ve küçük düşme duygularının altında ezilmişti. Üzerime bir battaniye almayı düşündüm ama Avery daha önce bütün bedeni mi görmüştü ve Desmond... yani, onun bedeninin özel bölgeleri o sırada tam olarak görünmüyordu. Kafamın üzerinde tartışırken, gözlerimi kapattım, çünkü Avery'nin kardeşiyle savaşıırken, aletin hala elinde olup olmadığını bilmek istemiyordum.

Ve ayrıca içimdeki kahkaha kazanmak için hâlâ tehdit ediyordu.

Bahçıvan içeri girdi. Elbette. “Lanet olsun burada neler oluyor? Avery, çek şunu.”

Gözlerimi açtığımda Avery'nin pantolonunun fermuarını çektiğini ve Bahçıvan gömleğinin düğmelerini kapatmaya çalıştığını gördüm. Ah, şuna bir bakın; Elanor hariç bütün aile buradaydı. Ağzının içinde küfreden Desmond küfrederek içimden çıktı ve pantolonunu giymeden önce bana elbisemi uzattı.

Bazen önemli olan bu küçük şeylerdi.

“Tartışmanızın neden tüm Bahçe'ye taşındığını açıklamak ister misiniz?” diye sordu Bahçıvan kısık ve tehlikeli sesle.

Kardeşler aynı anda konuşmaya başladılar ama babaları keskin bir hareketle ikisini de susturmuştu.

“Maya?”

"Des ve ben seks yapıyorduk ve Avery kendisini bu partiye davet etmeye karar vermiş. Kapının eşiğinde durmuş ve kendisiyle oynuyordu."

Benim kabalığım karşısında irkildikten sonra, Bahçıvan büyük oğluna dik dik bakmaya başlamıştı, öfkesine yavaş yavaş dehşete düşmüş bir ifade de katılıyordu. "Ne düşünüyordun?"

"Neden ona sahip olabiliyor? O hiç kimseyi içeri sokmak için sana yardımcı olmadı, onları bulmak için seninle asla dışarıya çıkmadı ama onu sanki lanet olası bir gelin gibi ona veriyorsun ve benim ona dokunmama bile izin vermiyorsun?"

Bahçıvan'ın yeniden konuşabilecek hale gelmesi birkaç dakikasını almıştı. "Maya, bize biraz izin verir misin lütfen?"

"Elbette," diye cevapladım kibarca. Çünkü Nezaket de, en az Aşağılama kadar büyük bir pislikti. "Çıkmamı ister misiniz?"

"Kesinlikle hayır, burası senin odan. Desmond, bize eşlik et lütfen. Avery. Gel."

Ayak seslerini duyamayana kadar yatakta kaldım, sonrasında elbisemi giyerek, doğruca koşarak Bliss'in odasına gittim. Yanında bir yığın kille, yerde oturuyordu ve önündeki kurabiye kalıplarında bir oyuncak ayı katliamı yapılmış gibi görünüyordu.

"Bu yaygara neydi?"

Yatağma yayılıp ona anlattığımda, isteri krizine girmiş gibi gülmeye başladı.

"Sence Avery'yi tamamen yasaklamasının ne kadar zaman kalmıştır?"

"Bunu hiç yapar mı bilmiyorum," dedim üzülerək. "Avery'yi buradayken bile kontrol etmek yeterince zor; dışarıda kontrol etmek kim bilir daha ne kadar zordur?"

"Hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz."

"Bu doğru."

Elimde yuvarlamam için bana bir parça kil verdi. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Nasıl kişisel?"

"Onu seviyor musun?"

Neredeyse ona hangisini diye soracaktım – özellikle de Avery'den bahsettiğimiz için – ama kendimi tam bir aptal gibi göstermeden yaklaşık yarım saniye önce neyi kast ettiğini anladım. Kameranın kırılan kırmızı ışığına baktım ve yataktan çıkarak, gidip ona sokuldum. "Hayır."

"O zaman neden bütün bunları yapıyorsun?"

"Kelebeklerin kaçabileceğine inanıyor musun?"

"Hayır. Belki. Sayılır? Bekle... lanet olsun. Birden dünya yine mantıklı gelmeye başladı. İşe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdim, elimdeki kili yuvarlamaya devam ederek. "Babasının oğlu olmaktan dolayı dehşete düşmüş durumda, ama aynı zamanda... bundan gurur da duyuyor? Hayatında ilk kez babasının onunla bu kadar kolay gurur duyabildiğini görüyor. Bu hala onun için, benim olduğumdan daha anlamlı ve doğruyu ve yanlışı düşünmekten de çok korkuyor."

"Eğer asla bir Bahçe olmasaydı ve onunla bir kütüphanede veya herhangi bir yerde tanışmış olsaydım, onu seveceğini düşünüyor musun?"

"Dürüstçe mi? Bu tür bir sevginin ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum. Diğer birkaç kişide görmüştüm ama kendim? Belki de bunu yapacak kapasitem yoktur."

"Bunun üzücü mü yoksa güvenli mi olduğuna karar veremiyorum."

"Her ikisinin birden olmaması için bir neden göremiyorum."

Caddenin karşısındaki çift, nerdeyse dikkat çekecek kadar birbirlerini seviyorlardı ve bebeklerinin gelişi bir şekilde onları aralarındaki şeylerden alıkoymaktan ziyade daha eksiksiz bir hale getirmişti. Akşam Yıldızı'nın en önde gelen hosteslerinden biri olan Rebekah, - Gullian'ın yeğeni olan - kocasını derinden büyük bir aşkla seviyordu ve onları birlikte görmek o kadar tatlıydı ki, hepimiz bu görüntü karşısında erirdik.

Tabi, onlarla alay da ediyorduk.

Taki ve Karen buna sahipti, onların kızları ve karısı da.

Ama bunu her gördüğümde, olağanüstü bir şey olduğunu bilirdim, herkesin bulamadığı veya farkına varmak ya da devam ettirebilmek konusunda yeterli olmadığı bir şey.

Ve berbat bir birey olduğumu itiraf eden ilk kişi de benim.

"Bu adilce. Ve dürüst." Elimdeki kili aldı ve bir başkasını verdi, bu seferki parlak pembe hamur, elimde izler bırakıyordu. "Sana gerçek anlamda hiç teşekkür etmedik."

"Ne?"

"Bize bakıyorsun," dedi sessizce, parlak mavi gözleri elinde şekillendirdiği oyuncak ayıya odaklanmıştı. "Bizim annemiz gibi olduğun için falan değil, çünkü gerçekten, lanet olsun, kendine zarar verecek olsa da bizim iyiliğimizi isteyecek şekilde bizi seviyorsun, bizi dinliyorsun ve bir de Bahçıvan'ın özel odasında yaptığın müdahalelerin var."

"Bu konuşmamızı gerektirecek bir şey değil."

"Tamam. Kili bana ver ve git ellerini yıka."

Şaşkınlıkla dediğini yaptım ve elimdeki parlak pembe lekeleri temizledim. Bana bu sefer turkuaz renkli bir kil topu verdi. Bu kez yanına oturduğumda, gerçek anlamda tüm parçalara baktım. Dağılmış oyuncak ayının parçalarının yarısı - başı,

pençesi ve kuyruğu – siyah ve diğer yarısı beyazdı. Bazılarının üzerinde gerçek anlamda üniformalar vardı; siyaha kırmızı tonlarda, beyaza mavi tonlarda giydirilmişti. Her rengin yarısı biraz daha büyüktü, bazılarının üniformaları daha süslüydü ve içlerinden bazıları birbiriyle eş gibi görünüyordu. “Satranç takımını mı yapıyorsun?”

“Nazira’nın yirminci doğum günü birkaç hafta sonra.”

Ve benim on sekizinci doğum günüm, onunkinden birkaç hafta sonraydı ama Bahçe’de doğum günleri genellikle kutlanmazdı. Bu bize dalga geçiliyormuş hissini yaşatırdı, sanki ölüme ne kadar yakın olduğumuzu kutluyormuş gibi olurduk. Diğer insanlar doğum günleri geldiğinde, “Hey! Bir yaş daha yaşlandım!” derlerdi ama bizim dediğimiz şuydu; “Lanet olsun. Bir yıl daha az kaldı.”

“Bu bir doğum günü hediyesi değil,” diye devam etti üzüntüyle. “Bu sadece, ‘hayatın bu kadar berbat olduğu için üzgünüm’ hediyesi.”

“İyi bir hediye.”

“Ve berbat bir zamanlama,” diye bana katıldı. Altın rengi kilden küçük bir top aldı, ip haline getirdi, ortasına tırnağını bastırdı ve iki kısmı birbirine doladığında, kral, üniforması üzerinde bir omuz manşetine kavuşmuştu. “Ondan biraz da olsa nefret etmiyor musun?”

“Birazdan daha fazla.”

“Ailesine karşı geliyor olacak.”

“Oysa şimdi sadece genel olarak ahlaka ve kanuna karşı geliyor,” dedim iç geçirerek. Yumuşatmış olduğum kili ona uzattım ve ondan kraliyet mavisini kil topunu aldım. Ayıcıklardan birini yapayım mı diye sormamam gerektiğini biliyordum – kil konusunda yaratıcılığım berbatı. “Bliss, seni temin ederim ki, aklımdan geçirmediğim bir tarafı kalmadı. Uzun süre önce

mantıklı gelebilmesini düşünmeyi bıraktım, tabi eğer hiçbir zaman bir mantığı olduysa."

"O zaman peşinden git ve ne olacağını gör."

"Hemen hemen öyle yapacağım."

"Geliyor."

Koridordan yukarı gelen ayak sesleri giderek yakınlaştı ve bir dakika sonra Desmond içeriye girip hemen yanıma oturdu ve ikimize de birer portakal verdi. "Bu bir satranç takımı mı?"

Bliss gözlerini devirdi ve cevap vermedi, böylece o oyuncak ayı askerlerini yapmaya, ben killeri yağurmaya devam ederken ve Desmond da o sırada konseri devam ettirmek için iPod'u ve portatif hoparlörleri ile oynadı.

Ve o portakal? İlk ve tek sefere mahsus olmak üzere, portakalı tek seferde spiral olarak soymayı başarmıştım.

Eddison nihayet elinde iki torba ile geri dönmüştü; birinde soda ve su şişeleri, diğerinde ise köfteli sandviçe benzer bir şeyler vardı. Kıza bir sandviç verdiği sırada, cebinden küçük bir plastik torba çıkarıp onu da masanın üzerine koydu.

Kız poşeti eline aldı ve gözlerini dikip içindekine baktı. "Küçük mavi ejderham!"

"Olay yeri teknisyenleriyle konuştum; odanın uçurum sayesinde korunmuş olduğunu söylediler." Onun hemen karşısına geçip oturmuş, kendi yiyecek paketini açmakla meşgul oluyordu. Nezaketen, Victor onun kızaran yüzünü görmemiş gibi yaptı. "İşleri bittiğinde her şeyi senin için kutulara koyacaklar, ama önceden sana iletmem için bunu verdiler."

Poşetin ağzını açıp, küçük kil figürü elleriyle kavradı, ejderhanın kolunun altına sıkıştırılmış duran pijamalı ayıcığın başını okşuyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Daha cana yakın olmaya başladın. Biraz da olsa."

Kız gülümsüyordu.

"Vic, olay yeri inceleme teknisyenleri detaylı bir şekilde evi arıyorlar. Resimleri bulup bulamadıkları hakkında bizi bilgilendirecekler."

Yemeklerini yerlerken konuşmadılar, ama kız yanmış olan ellerini sıcak sandviçi rahat tutabilmek için peçeteye sarmıştı. Yemek bittiğinde ve çöpler dışarı atıldığında, kız o küçük üzgün ejderhasını eline aldı ve elleriyle kavradı.

Victor, cesur olma konusunda sıranın kendisinde olduğuna karar verdi. "Avery'ye ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Babası onu cezalandırdı mı?"

"Hayır, sadece birbirlerinin mahremiyetine saygı göstermeleri ve Kelebeklerin birbirlerine verilecek bir mal değil, değerleri bilinmesi gereken bireyler olduğu konusunda uzunca bir konuşma yaptılar. Des'in bunu anlatmasını duymak, tüm o dağlama olayı da düşünüldüğünde, Avery'nin bana hiçbir şekilde dokunma izni olmadığını hatırlatıyordu. Eh, 'önceki olaya bakarsak', Des kalçamdaki yarayı hiç sormamıştı. Eğer bir şey sormazsan, başım kuma gömmüş olursun."

"Böylece durumlar normale döndü."

"Öyle oldu."

"Ama bir şeylerin değişmesi gerekiyordu."

"Bir şey oldu. O şeyin adı Keely'di."

Ya da daha doğruyu söylemek gerekirse, onun adı Avery ve kurbanının adı Keely'di.

Yeni ders dönemi başladığında, Desmond'ı çok daha az görmeye başladım. Son sınıftaydı ve çok ağır bir ders yükü vardı, ama akşam gelirken yanında ders kitaplarını da getiriyordu ve ben tıpkı Whitney, Amber ve Noemie'ye dairede bir zamanlar yaptığım gibi, onun da çalışmasına yardımcı oluyordum. İşin içinde içki olmadan. Bliss de yanlış bir şey yaptığında, onunla dalga geçerek, yardımcı oluyordu.

Ya da tam olarak doğru yapmadığında bile.

Aslında Bliss, onunla dalga geçmek için fırsat kolluyordu.

Avery'nin ruh hali kardeşinin, Bahçe'nin böylesi bir parçası haline gelmesini izlerken, iğrençten daha da kötüye doğru gidiyordu. Dediğim gibi, Kelebeklerin çoğu Desmond'ı seviyordu. Onlardan hiçbir şey istemiyordu. Onlara sorular sorsa bile, cevap verip vermeyeceklerinin kararını onlara bırakıyordu.

Bazen onlara isimlerini soruyordu; ama gerçek ismini sadece veda ederken söylemek Bahçe'de bir gelenek haline gelmişti. Ama ona yine de, Simone'un bir zamanlar Rachel Young olduğunu ve Lyonette'in gerçek isminin Cassidy Lawrence olduğunu söylemiştik. Onlar; hatırlattığımız zaman artık kimse tarafından incinmeyeceğini bildiğimiz kişilerdi.

Desmond onlar için bir tehdit oluşturmuyordu.

Öte yandan Avery, Zara'ya seks sırasında o kadar kötü davranmıştı ki, babası onun bir ay boyunca girişini yasakladı, sonrasında geçirdiği öfke nöbetinden kaçınmak için ona uyuşturucu ilaç vermek zorunda kaldı. Bu olayın ardından Zara güçlkle yürüyebiliyordu ve bütün vücudu morluklarla doluydu. Biri si onun tuvalet, duş ve yemek gibi temel ihtiyaçlarını giderebilmesi hususunda her zaman yanında kalmak zorundaydı.

Lorraine, – pek merhametli biri olmasa da – yeterince becerikli bir hemşireydi ama mucize yaratamazdı.

Zara'nın kalçası enfeksiyon kapmıştı ve onu ya bir hastaneye götürecekti ya da camın içine sokması gerekecekti.

Sanırım net bir şekilde Bahçıvan'ın neyi seçmiş olduğunu tahmin edebilirsiniz.

İlk defa o sabah, bize vedalaşmak için tüm günümüzü onunla geçirebilmemiz için bunu söyledi.

Bana bunu söylediğinde ona yan bir bakış attım, o ise buna çarpık bir şekilde gülümseyip, şakağıma bir öpücük kondurarak karşılık verdi. "Sadece hızlı bir kucaklaşma ve gizlice söylenen fısıltılar olsa bile, o anlarda birbirinizle çok özel şeyler paylaşıyorsunuz. Bu Zara'yı – ve geri kalanınızı – herhangi bir şekilde rahatlatacaksa, buna sahip olduğunuzu görmek isterim."

Bunu bekliyor gibi görüldüğü için teşekkür ettiğimi söyledim, ama bir parçam bunun tüm gün boyunca sürmesindense, birden olmasının daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu.

Derse gitmeden önce Desmond bize bir el arabası getirmişti; böylece Zara'yı Bahçe'nin içerisinde rahatça gezdirme olanağı bulabilecektik. El arabasını getirdiği zaman gülümsedi, yanağını öptüğüm zaman gülümsedi ve okula gitmek için yanımızdan ayrıldığında, Bliss arkasından öyle bir küfür etmişti ki, Tereza'nın bile yüzü kızarmıştı.

"Bilmiyor, öyle değil mi?" dedi müstehcenlikten farklı bir kullanmaya başladığında nefes nefese. "Gerçekten hiçbir fikri yok."

"Zara'nın hasta olduğunu biliyor; o sadece güzel bir şey yaptığını düşünüyor."

"Bu—bu ..."

Bazı şeyler için çevirmene ihtiyaç olmuyordu.

Öğleden sonra, Bahçıvan karısıyla birlikte, bize görüldüğünden çok daha yakın olan diğer seralarda yürüyüşe gittiğin-

de, Zara kendini zorlayarak yatağında oturdu, turuncu kızıl saçları terden matlaşmıştı. "Maya? Bliss? Bana biraz etrafı gezdirir misiniz?"

El arabasının içine bir battaniye yerleştirdik ve kalçasını olabildiğince sağlam bir şekilde yerleştirebilmesi için etrafını yastıklarla çevirdik. Canını yakan sadece kırık olan kemiği değildi ama kesinlikle en acı verici kısmıydı. "Sadece koridor boyunca bir tur atalım," diye istekte bulundu.

"Kalacak bir yer mi arıyorsun?" diye sordu Bliss ve Zara başıyla onayladı.

Bu, merak etmeden duramadığımız bir şeydi. Öldüğün zaman, hangi vitrin içinde olacaktınız? Bahçıvan'ın benim için tam olarak hangisini seçmiş olduğunu bildiğimden emindim; Lyonette'in hemen yanına koyacaktı beni ve mağaradan görünmemi sağlayacak bir konuma getirecekti. Bliss diğer yanımda olacağını düşünüyordu, böylece sadece üçümüz sonsuza dek bir arada olacak, gelecek nesil Kelebeklerin merak etmelerini ve korkmalarını sağlayacak lanet duvarın üzerinde yerimizi alacaktık.

Koridor boyunca yavaş yavaş yürüyorduk, ben el arabasını iterken, Bliss arabanın önünü sabit tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Zara, ön girişin yakınında bizi durdurdu, havayı dolduran hanımeli kokusuyla, o güne kadar açık olarak hiç görmediğimiz odalardan birinden gelen kimyasal karışım kokusunu alabiliyorduk. Dövme odası, Lorraine'nin odası ve Avery'nin eski oyunun odasında olduğu gibi, duvarlar opak ve tek parçaydı, gerçek kapının yanında ise, bir şifre paneli vardı. Burada olmamamız gerekiyordu.

Ve ben hâlâ Des'in ana kapı şifresini girdiğini görememiştim.

"Sence ondan burayı istesem, bana verir mi?"

"Hanimelleri olduğu için mi?"

"Hayır, hepimiz bu bölümden kaçındığımız için. O zaman pek fazla görünmem."

"Sor ona. Bu noktada söyleyebileceği en kötü şey, hayır olacaktır."

"Senden şimdi beni burada öldürmeni isteseydim, bunu yapar mıydın?"

Boş cam vitrini inceliyordum çünkü onun bu konuda gerçekten ciddi olup olmadığı görmek istemiyordum. Zara acımasız olabiliyordu, diğer kızları ağlatana kadar dalga geçerdi ama çok fazla espri anlayışı yoktu. "Sanırım, o kadar iyi bir arkadaş değilim," dedim sonunda.

Bliss hiçbir şey söylememişti.

"Sence canımı yakacak mı?"

"Öyle olmadığını söylüyor."

"Ve ona inanıyor musun?"

"Hayır," diye iç geçirdim, bitki dünyasına açılan kapıya doğru yaslanarak. "Bence bunu bilmesinin bir yolu yok. Sanırım sadece acı çekmediklerine inanmak istiyor."

"Sence nasıl biri olacak?"

"Kim?"

"Sonraki Kelebek." Bana bakmak için başını eğdi, kahverengi gözleri ateşle gibi parlıyordu. "Uzun süredir avlanmamıştı. Tereza'dan bu yana. Burada Desmond'la o kadar mutluydu ki, başkasını arama ihtiyacı hissetmedi bile."

"Gidip aramayabilir."

Zara homurdandı.

Ama gerçekten bunu her zaman yapmıyordu. Bazen bir kız ölürdü ve o avlanmaya gitmezdi. Başka biri daha ölene kadar. Bazen bir kızla geri gelirdi, bazen de iki kişiyle birden geri dönerdi ama ben burada olduğumdan bu yana böyle bir şey yapmamıştı. Adamın yaptığı şeyleri, neden belirli bir şekilde yaptı-

ğını anlamaya çalışmak, değersiz bir çaba harcamaktan başka bir şey değildi.

Lorraine akşam yemeğini başlatmak için odasından çıktığında hâlâ orada duruyorduk. Bizi görünce ilk anda şaşırdı, bir eliyle koyu fındık rengi saçlarını arkaya doğru itmişti, kimi yerde soluk gümüş perçemlerin olduğu saçları, Bahçıvan'ın istediği şekilde uzun ve yukarıdan toplanmıştı. Bahçıvan ona hiç bakmamasına ve bu konuda hiç yorum yapmamasına rağmen, hâlâ saçları bu şekildeydi. Sargılar içindeki, yanaklarındaki iki kırmızı leke dışında oldukça soluk görünen Zara'ya baktı, sonrasına bakışlarını boş hazneye çevirdi.

Zara'nun gözleri kısıldı. "Orada olmayı mı isterdin, Lorraine?"

"Sana katlanmak zorunda değilim," diye tersledi onu kadın.

"Oraya nasıl girebileceğini biliyorum."

Soluk mavi gözlerinde şüphe, umuda karşı savaşıyordu. "Biliyor musun?"

"Evet. Sihirli bir şekilde otuz yıl daha genç olabilirsen. Eminim o zaman seni öldürmeyi ve vitrin arkasına yerleştirmeyi çok isterdi."

Lorraine burnunu çekti ve Zara'nun ayak bileğine bir tokat atarak yanımızdan geçti. Bu hareketi kırık ve enfeksiyonlu olan kalçasını zorladı ve Zara çığlığına zor hakim oldu.

Bliss, aşçı-hemşireyi bakışlarıyla takip ediyordu. "Sana geri götürmende yardımcı olması için Danelle'i göndereceğim."

"Neden, sen nereye –" Onun yüz ifadesine ikinci kez baktım. "Tamam. Boş ver. Danelle."

Nefes nefese olan Zara'yla birlikte onun koşarak uzaklaşmasını izledik. "Ne yapacağını düşünüyorsun?" diye sordu bir dakika sonra.

"Sormadım ve önceden bilmek de istemiyorum," dedim sert bir şekilde. "Ne olduğuna bağlı olarak, belki sonrasını da bilmek istemiyor olabilirim."

Birkaç dakika sonra, Danelle'le birlikte, aklı oldukça karışmış olan Marenka'da koridorda bize doğru yürüyordu. "Bliss'in ne yaptığını sormalı mıyım?"

"Hayır," diye cevap verdik aynı anda.

"O zaman benim makaslarımı neden almadığını da sormalıyım, değil mi?" diye mırıldandı Marenke, bir eli sürekli olarak bir kese içerisine yerleştirdiği makaslarını, kurdele ile boynuna astığı yerdeki boşluktaydı.

"Doğru."

Danelle bunu düşündü, kabullendi ve hafifçe el arabasının saplarını tuttu. "Bahçe'ye mi? Yoksa odana geri mi döneceğiz?"

"Odaya," diye inledi Zara, "Sanırım yine ağrı kesici almam gerekiyor."

Danelle, Marenka ve benim aramıza aldığımız Zara'yı düzgün bir şekilde yatağına yatırdık ve bir bardak su eşliğinde, ağrı kesicisini içirdik. Sonrasında Bliss içeriye girdi, ellerini arkasına sakladı ve yüzünde oldukça tatmin olmuş bir ifade vardı.

Oh, Tanrım, bilmek istemiyordum.

"Sana bir hediyem var, Zara," diye duyurdu neşeli bir şekilde.

"Tepside Avery'nin başını mı getirdin?"

"Yaklaştın." Örtünün üzerine bir şey attı.

Zara ona bakmak için kaldırdı ve sonrasında kahkahalara boğuldu. Aldığı şey elinde sallanıyordu, uçları açılmaya başlamıştı. "Lorraine'nin saç örgüsü mü?"

"Tadını çıkar!"

"Sence bunu yanıma alabilir miyim?"

Danelle saç uçlarını parmaklarının arasında ovuşturuyordu. "Muhtemelen bir kısmını senin için jartiyer haline getirebiliriz."

"Ya da saçlarının arasına kaynak yapabiliriz."

"Bir taç, kesinlikle."

Öğleden sonra ve akşam boyunca içeri giren herkesin başka bir önerisi olmuştu ve Lorraine'i evrensel olarak hor görmenin göstergesi olarak, kimse aşçı-hemşire için herhangi bir üzüntü ya da anlayış cümlesi söylemiyordu. Akşam yemeği zamanı gelince, hepimiz tepsilerimizi alıp, Zara'nın odasına geçtik, yirmi kişi hepimiz diz dize yere ve hatta duş kabinin kenarına bile sıkışarak oturduk.

Adara bir bardak elma suyunu şerefine kaldırmıştı. "Zara'ya, çekirdekleri tükürerek hepimizden uzağa atabilen kişiye."

Hepimiz kahkahalarla güldük, karşılık vermek için elindeki bir bardak suyunu havaya kaldırmış olan Zara bile.

Sonra Nazira ayağa kalktı ve sanırım hepimiz bu konuda biraz endişeliydik; Nazira ve Zara'nın arası, ancak Avery ve Desmond kadar iyiydi. "Zara'ya, başkalarına cadı gibi davranan ama bizim cadımız olan kişiye."

Zara ona havadan bir öpücük gönderdi.

Hasta edici bir durumdu. Orada bu konuda şüphesi olan kimsenin olduğunu sanmıyorum. Hastalıklı, yanlış ve derinden çarpık bir durum olmasına rağmen, her nasılsa bir şekilde kendimizi daha iyi hissetmemize neden olmuştu. Birer birer, hepimiz Zara'ya kadeh kaldırmak için ayağa kalktık, kimimiz alaycı, kimimiz ciddiye ve ben ağlamasam bile elbette bolca gözyaşı döküldü; ama belki de Bahçıvan haklıydı, belki de bu durumun faydası olmuştu.

Benim sıram geldiğinde, ayağa kalktım ve elimdeki bir bardak suyu kaldırdım. "Zara'ya, bizi çok erken terk edecek olan

ama hayatımızın geri kalanında ürpertici olmayan bir şekilde hatırlayacağımız kişiye.”

“Geri kalan hayatımız ne kadar kısa olsa da,” diye ilave etti Bliss.

Ne kadar berbat bir durumdaydık ki, buna bile gülebiliyorduk?

Herkes kendi sırasını savdıktan sonra, Zara bardağını bir sefer daha kaldırdı. “Zara’ya,” dedi sessizce, “çünkü o öldüğünde, Felicity Farrington nihayet huzur içerisinde dinlenebilecek.”

“Zara’ya,” diye mırıldandık hep birlikte ve bardaklarımızı boşalttık.

Bahçıvan geldiğinde elinde bir elbise yoktu ama yanında Desmond vardı ve hepimizi bir arada gördüğünde gülümsedi. “Zaman geldi, bayanlar.”

Yavaş hareketlerle, herkes Zara’yı öptü, tepsilerini aldı ve Bahçıvan’da her birini yanaklarından öptükten sonra odadan çıktı. Sonuna kadar bekledim, yatağının kenarına oturarak, nemli ellerini elimin içine aldım. Lorraine’nin gümüş çizgiler olan örgü saçları, onun çift topuz yapılmış saçlarının üzerine bir taç gibi sabitlenmişti. “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye fısıldadım.

Elini yastığının altına soktu ve üzeri çiziklerle dolu, kenarları kıvrılmış, oldukça hırpalanmış, bölünmüş ve üzerine notlar alınmış *Yaz Dönümü Gecesi Rüyası*’nın bir kopyasını çıkarıp, bana verdi. “Okuldayken tiyatroyla gerçekten ilgileniyordum,” dedi yumuşak bir sesle. “Parktan kaçırıldığım gün, arkadaşlarımla prova yapmak için buluşmaya gidiyordum. Üç yıl boyunca, hiçbir zaman gösterisini yapamayacağım bu eser üzerinde çalıştım. Sen ve Bliss bunu herkesin okuyabileceği şekilde bir araya getirebilir misiniz? Sadece... beni hatırlamak için böyle bir şey yapar mısınız?”

Kitabı alarak, kalbimin üzerine bastırdım. "Söz veriyorum."

"Yeni gelecek kıza iyi bak ve beni çok fazla ziyaret etmemeye çalış, olur mu?"

"Tamam."

Bana sıkı sıkı sarılmak için kendine doğru çekti, parmakları omuzlarıma batıyordu. Ne kadar sakın görünüyor olsa da, titrediğini görebiliyordum. İsteddiği kadar sarılmasına izin verdim ve nihayet derin bir nefes alıp, beni kendinden uzaklaştırdığında yanağından öptüm. "Felicity Farrington olarak seni sadece kısa bir süre tanıdım ama seni seviyorum ve hep hatırlayacağım."

"Sanırım ben de ancak bu kadarını isteyebilirim," dedi hafifçe gülerek. "Gerçekten ve dürüstçe her şey için çok teşekkür ederim. Her şeyi olabileceğinden çok daha kolay bir hale getirdin."

"Daha fazlasını yapabilmeyi çok isterdim."

"Sen yapman gereken her şeyi yaptın. Gerisi onlara ait." Başını kapı eşiğinde duran adamlara çevirdi. "Sanırım birkaç gün içerisinde beni yeniden görebileceksin."

"Hanımellerinin yanında olacak, yani seni neredeyse hiç göremeyeceğiz," dedim neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle. Onu tekrar öptüm ve odanın dışına doğru yürüdüm, kitabı kollarımın arasında o kadar sıkı tutuyordum ki, eklemlerim dışarı fırlamıştı.

Bahçıvan, önce açıkça Zara'ya ait olmadığı belli olan saç örgüsüne bakıp, sonrasında bana döndü. "Lorraine ağlıyor," diye mırıldandı. "Bliss'in ona saldırdığını söylüyor."

"Sadece saçları." Dimdik onun gözlerinin içine bakıyordum. "O sana veya oğullarına ait değil. Bizi incitmesine müsaade etmek zorunda değiliz."

"Onunla konuşurum." Yanağımdan öptü ve Zara'nın yanına gitti ama Desmond şaşkınlıkla olduğu yerde bakmaya devam ediyordu, kaygılı bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Burada kaçırdığım bir şey mi var?" diye sordu bana sessizce

"Çok fazla şey var."

"Onu özleyeceğini biliyorum ama onu daha iyi bakılacağı bir yere götüreceğiz. İyi olacak."

"Yapma."

"Maya—"

"Hayır. Bilmiyorsun. Bilmelisin, yeterince şey gördün – tamam. Ben biliyorum. Bana onun iyi olacağını söylemek zorunda değilsin. Şu anda bana hiçbir şey anlatmaya mecbur değilsin."

Avery, Bahçıvan'ın ilk oğluydu ama Desmond'ın onun mirasçısı olacağı ortadaydı.

Ve çok geçmeden, onun ne kadar babasının oğlu olduğunu da öğrenecektik.

Tekrar Zara'ya baktım ama Bahçıvan önünü kapatmıştı. Desmond'ın incinmiş bakışlarını umursamayarak, oradan uzaklaştım.

Tepsimi mutfığa geri götürdüm – Lorraine'nin burun çekişine ve birkaç santim kalmış, dağınık saçlarına kindar bir attım – birkaç kızın onlara eşlik etmem için yapmış oldukları davetlerini reddettim ve tek başıma odama döndüm. Yarım saat kadar sonra duvarlar aşağı indirildi. Zara son bir buluşma için çok yaralı olmasına rağmen içeri alınmıştı ve Desmond da onlarla birlikteydi. Yatağıma kıvrılıp, bana vermiş olduğu oyun kitabının kapağını açtım, boşluklara yazmış olduğu her biri notu okudum ve o sırada Felicity Farrington'u biraz daha yakından tanıdım.

Sabah üçe doğru, koridora çıkışımı engelleyen duvarlar kaldırıldı. Sadece o duvar – her iki yanındaki vitrin haznelerinin etrafındaki ve gözlerinizi kısıp baktığınızda Marenke ve İsra'nın odalarının bulunduğu duvarlar yerindeydi. Haftalardır oradaydılar ve gözlerimi her açtığımda ölü bedenleri görmemek gerçekten garip bir şekilde hoştu. Kitabı parmağımın üzerinde kapadım, kapıda bir eli kemerinde ve heyecan dolu gözlerle duran Bahçıvan'a görmeyi bekleyerek döndüm.

Ama kapıda duran Desmond'dı, solgun yeşil gözleri aylardır görmediğim bir şekilde kötü ve yaralanmış bakıyordu. Ayakta durabilmek için cam duvara tutunuyordu, ağırlığını desteklemek için gösterdiği her çabada dizleri eğilip, sallanıyordu.

Kitabı düzgünce kapatıp, rafa koyarak yatağa oturdum.

Odanın içine doğru sendeleyerek birkaç adım attı ve dizlerinin üzerinde sertçe düştü. Yüzünü ellerinin arasma gömdü ve sonra aniden geri çekildi, ellerine sanki ona ait değillermiş gibi bakıyordu. Hastalıklı, ekşi bir kimyasal koku etrafını sarmıştı; ön kapıda hanımeli çiçeklerine yaklaştığım zaman fark ettiğim kokuyla aynıydı. Alnunu serin metal zemine bastırmıştı, iki büküm olan bedeni sarsılıyordu.

Bir kelime söyleyecek hale gelene kadar on dakika geçti ve o zaman bile sesi pürüzlü ve kırgın çıkıyordu. "Ona iyi bakacağına söz vermişti."

"Yaptı."

"Ama o...o..."

"Onu çektiği acıdan kurtardı ve çürümesini önledi" dedim, tamamen doğal bir şekilde.

"...onu öldürdü."

Demek tam olarak babasının oğlu değildi.

Giysilerimi çıkardım ve önünde diz çökerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Bana iğrenç bir bakış attı ve ellerimi itti. "Seni duşa sokacağım – kokuyorsun."

"Formaldehit," diye mırıldandı. Bu sefer onu soymama izin verdi ve onu duşa sokup oturtmak için odanın içinde çekiştirirken, sendeleyerek arkamdan geldi. Musluğu çevirmemle birlikte, sıcak su üzerine akmaya başladı.

Bundan sonra olanların seksle herhangi bir ilgisi yoktu. Sophia'nın yarı uykulu kızlarına banyo yaptırmak gibiydi. Ona, öne eğilmesini, kolunu kaldırmasını ya da gözlerini kapatmasını söylediğimde itaat ediyordu ama bunu uyuşuk bir şekilde, sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi yapıyordu. Şampuanım ve duş jelim ağır bir şekilde meyve kokuluydu ama onu tepeden tırnağa defalarca yıkayıp, kıyafetleri hariç kokunun her yerinden gitmesini sağladım.

Onu havlularla örtüp, giysilerini koridora itmek için ayaklarından birini kullandım, sonrasında ikimizi kurulamak için odaya döndüm. Devamlı olarak yüzünü silmek zorunda kalıyordum – duşta görünmeyen gözyaşları, sürekli olarak yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Onu uyutmak için bir şey enjekte etti," diye fısıldadı. "Onu arabaya götüreceğimizi sanıyordum ama daha önce hiç görmediğim bir odanın kapısını açtı." Bir ürperti bedeninin titremesine neden oluyordu. "Kız uyuduktan sonra, ona turuncu ve sarı bir elbise giydirdi ve mumyalamak için bir masaya koydu ve sonra o... onu kancayla..."

"Lütfen bana bir şey söyleme," dedim sessizce.

"Hayır, söylemek zorundayım, çünkü bir gün aynısını sana da yapacak, öyle değil mi? İşte böyle, sizi nasıl koruduğu ortada, hâlâ hayattayken sizi mumyalayarak koruyor." Bir başka titreme, sesinin titremesine neden olan bir hıçkırık ama yine de devam etti. "Orada durup, bütün adımları bana açıkladı. Böyle-

ce bir gün bunu kendim de yapabileceğimi söyledi. Aşk sadece zevkten ibaret değilmiş, öyle dedi, daha zor şeyleri yapmak için istekli olunması gerekiyormuş. Dedi... dedi..."

"Haydi, hâlâ titriyorsun."

Onu yatağa götürüp, örtüleri üzerine örtmeme izin verdi ve ben de battaniyenin üzerine onun yanına oturup, ellerimi kucağıma koydum. "Seni gerçekten seviyorsam, kendiminkinden başka bir elin seninle ilgilenmesine izin vermemem gerektiğini söyledi."

"Des..."

"Bana diğerlerinden bazılarını da gösterdi. Ben düşündüm ki... ben onları sadece sokaklara geri bıraktığını sanıyordum! Fark etmemiştim..." Tamamen çökmüştü, ağlaması o kadar şiddetlenmişti ki, yatağı sarsıyordu. Hıçkırıklarını bastırmak için, sırtını ovuşturuyordum ama bu onda daha fazla rahatlama sağlamıyordu, çünkü tam gerçeği hâlâ bilmiyordu. Zara'da kemik enfeksiyonu vardı ve Desmond tüm kırılmış insanların kendilerini öldürdüklerini ya da kendilerini ölecek kadar bıraktıklarını düşünüyordu. Duruşlar ve yaş hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ve o anda, kendisi kırılıp çökmeye o kadar yakındı ki, ona söyleyemedim. Bu şekilde kırılmışken onu kullanamazdım. Onun cesur olmasına ihtiyacım vardı.

Ama onun hiçbir zaman cesur olacağına inanmıyordum.

"Kendi cam haznesini kendisi seçti," diyebildi birkaç dakika sonra. "Bana onu oraya taşıttı, nasıl yerleştirmem gerektiğini gösterdi, camı tamamen reçine ile doldurmak için nasıl kapatmam gerektiğini anlattı. Cam hazneyi tamamen kapatmadan önce, o...o..."

"Elveda demek için öptü mü?"

Hıçkırıklarının arasında inlemiş ve sersemlemiş halde başını sallamıştı. "Kıza onu sevdiğini söyledi!"

“Kendi anlayışına göre seviyor.”

“Nasıl oluyor da hâlâ çevremde durabiliyorsun?”

“Bazen bunu yapamıyorum,” diye itirafta bulundum. “Kendime devamlı olarak olanların tümünü bilmediğini söylüyorum, hâlâ babanın ve ağabeyinin yaptıkları konusunda çok fazla şey bilmediğini düşünüyorum ve bazı günler sana ancak bu şekilde bakabiliyorum. Ama sen...”

“Lütfen bana söyle.”

“Ama sen bir korkaksın,” diye iç geçirdim. “Bizi burada tutmasının yanlış olduğunu biliyorsun. Yasaya aykırı olduğunu biliyorsun, bize tecavüz ettiğini biliyorsun ve artık bizi öldürdüğünü de biliyorsun. Bu kızların bazılarını aileleri arıyor bile olabilir. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun ama bunu polise bildirmiyorsun. Benim için daha cesurca davranmayı öğreneceğini söylemiştin ama yapmadın. Ve dürüst olmam gerekirse, yapabilir misin bilmiyorum.”

“Bunu öğrenmek... her şeyin ortaya çıkması... annemi öldürür.”

Omuzlarımı silktim. “Yeteri kadar zaman verirsen, beni de öldürecek. Korkaklık doğal halimiz olabilir ama bu, yine de bir seçimdir. Bahçe’yi bildiğin ve polise bildirmediğin ya da bizim gitmemize izin vermediğin her gün, bu seçimi tekrar tekrar yapıyorsun demektir. Olan bu, Desmond. Artık sadece rol yapamazsın.”

Tekrar ağlamaya başladı ya da belki de ağlamaya devam ediyordu, yaşadığı bu büyük şok, buna dayanma kapasitesini aşıyordu.

O karanlık sabahın geri kalanını yatağında geçirdi ve gün ışığı Bahçe’ye geldiğinde, formaldehit kokulu kıyafetlerini toplayarak uzaklaştı.

Benimle haftalarca konuşmadı ve Bahçe’ye sadece bir kez geldi: Reçinenin katılaşmasından sonra Zara’yı ve onun ardın-

dan duvarın halini görmek için. Ve ondan sonra, bütün duvarlar kalktı ve yaz boyunca bulanıklaşmış olan gerçekler, çınlayan bir güçle üzerimize düştü. Bizler Kelebeklerdik; kısa ömürlerimiz de camda sona eriyordu.

“Bekle, bana işlerin Keely ile birlikte değiştiğini söylediğini hatırlıyorum,” dedi Eddison.

“Öyle dedim, evet. Şimdi oraya geliyordum.”

“Ah.”

Baş parmaklarıyla elindeki mavi ejderhanın boynunu okşarken, derin bir nefes aldı: “Keely dört gün önce gelmişti.”

Zara’ya verdiğim sözü tutmak zaman aldı. Bahçıvan’a bunun ne için olduğunu söylediğimde, bana *Yaz Dönemi Gecesi Rüyası*’nın tam setini almayı kabul etti ama olayın ‘doğru yapılmasını’ istediğini belirtti. Her tür kostümü sipariş etmiş ve Bliss’e bize çiçekten taşlar yapması için neredeyse kendi ağırlığında bir kil kutusu verdi. Biz kızlara sahneleri dağılıp, dil konusunda onlara koçluk yapıyorduk. İçlerinden bazılarının İngilizce oyunlarda bir iki rolü olmuştu ama çoğunun gerçek anlamda bir deneyimleri yoktu.

Noemie’yle nerdeyse iki yıl birlikte yaşamıştım, dairede iç çamaşırlarıyla gezinip, dişlerini fırçalayarak yüksek sesle yaptığı monologları dinlemiştim.

Evet, bu arada dişlerini fırçalıyordu ki, bu yüzden de lanet olası derecede uzun sürüyordu.

Akşam olduğunda Bahçıvan, Lorraine'e küçük derenin her iki yanına yayılacak şekilde, Bahçe'ye özel bir şölen düzenletmişti. O tuhaf sedir ile armut koltuk arasındaki sandalyelerden yerleştirilmişti ve hepimizin üzerinde, bu sefer ilk defa sırtımızdaki kanatlarla ilgisi olmayan, güzel renklerde, yarışeffaf, ipek elbiseler vardı. Ben, Helena'yı okuyacaktım ve Bahçıvan bunun için bana derin gül renginden tek katı olan orman ve yosun yeşili karışımı bir kıyafet vermişti. Bliss'in kilden hazırlanmış olduğu gül tacım aynı renklerden idi.

Çoğumuz taçlarımızın altında saçlarımızı açmıştık, bunu yapmamızın nedeni de sadece o gece için bunu *yapabiliyor* olmamızdı.

Hepimiz hazırlanırken, attığımız kahkahalarda bir gerginlik vardı. Bunu Zara için yapıyorduk ama Bahçıvan bunu bir fantezi haline getirmişti. Bunu yapmamızın nedenini bilmesine rağmen, onun için bir eğlence düzenlemek istememizin, onun bakımı altında ne kadar mutlu olduğumuzu göstermek istememiz olduğuna kendisini ikna ettiğinden emindim. O adamın görmek istediği şeyi görmeye dair şaşırtıcı bir yeteneği vardı.

Bahçıvan, Lorraine'nin hâlâ uzun saçları olduğunu gösterecek şekilde bir peruk aldığını fark etmemişti bile; onun oynamak isteyeceği gibi bakımlı uzun saçlar, hasta kaltak.

Ve Desmond'dı da katılmaya ikna etmişti.

Sanırım oğlunun, Zara'nın ölümüne karşı olan tepkisini onu çok etkilemişti. Des babasının oğluydu ama onun bakış açısına sahip değildi. Desmond bu olayı cinayetten başka bir şekilde göremiyordu ama bu onu harekete de geçirmiyordu.

Oğlunun ortada görünmediği ve sessizlik içinde kaldığı ilk haftanın sonunda, Bahçıvan kahvaltıdan önce odama geldi. "Desmond çok keyifsiz görünüyor," dedi tam olarak uyandığım sırada. "İkiniz tartıştınız mı?"

Esnedim. "Zara'ya olanlarla ilgili süreci atlamada sorun yaşıyor."

"Ama Zara iyi. Acılarından kurtuldu." Gerçek anlamda şaşırılmış görünüyordu.

"Ona bakacağını söylediğinde, onu bir hastaneye götüreceğini düşünmüş."

"Bu aptalca olurdu; insanlar sorular sorardı."

"Ben sadece sana onun düşüncelerini aktarıyorum."

"Evet, elbette. Teşekkür ederim, Maya."

Eminim, devam eden haftalar boyunca baba-oğul arasında müdahale edici sohbetler olmuş olmalıydı ama Desmond sanki günlerdir hiç uyumamış gibi yorgun halde oyuna geldi. O gün okulda bir sunum yapmış olmalıydı, çünkü üzerinde bir gömlek, kravat ve koyu bej pantolonu vardı. Kabul ediyorum, gömleğinin yakası açık, kravatı gevşek ve kolları geriye sıyrılmıştı ama yine de her zamankinden daha şık görünüyordu ve onun deniz yeşili gömleğinin gözlerinin rengine çok yakıştığını düşündüğüm sırada kendimden iğrendim.

Doğrudan herhangi birimize, özellikle de bana bakmakta zorlanıyordu. Lorraine'i kandırmak için sahte çikolatalı çerezler hazırlamakla geçen bir gecede, Bliss'e son tartışmamızın özetini anlatmıştım. Omuzlarını silkmiş ve benim onun olmayacağı kadar kibar biri olduğumu söylemişti.

Kilden kurabiye yapmanın onun fikri olması yüzünden, bu konuda tartışmaya gerek görmemiştim.

Oyun gerçekten iyi başladı. Zara'nın notlarma kadar, kelimelere hiç dikkat etmemiştim – 'olmak ya da olmamak' cümlesini dış macunu karışımıyla duyduğunuz zaman, umursamak biraz zor hale geliyor – ama bu gerçekten komik bir oyundu ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk. Bliss, Hermia'yı canlandırıyor ve tartıştığımız sahnelerin birinde, be-

nim üzerime derenin diğer yanından saldırarak, Bahçıvan'ın içten kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Marenka'nın rolü olan Puck olarak konuşmasına başladığı sırada ön kapı çarparak açıldı ve Avery omzunun üzerinde küçük bir paketle içeriye girmişti. Marenka durdu ve bana baktı, Beyaz Peacock maskesi altındaki gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ayağa kalktım ve Avery'nin Bahçe'ye doğru koşusunu izlerken onun yanında durdum. Kısa bir süre sonra, Bahçıvan ve Desmond da bizim yanımızda duruyorlardı.

"Yeni bir tane getirdim!" diye duyurdu Avery yüzünde bir gülümsemeyle. Yükünü omzundan silkerek, kumun üzerine bıraktı. "Onu buldum, yakaladım! Bak, baba! Bizim için ne bulduğuma bak!"

Bahçıvan büyük oğluna bakmakla o kadar meşguldü ki, yere diz çöktüm ve titreyen ellerle battaniyeyi açtım. Birkaç kız çığlık atmıştı. Ah lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, kahretsin!

Battaniyenin içinden çıkan kız henüz daha ergenliğe bile giremeyecek yaşıydı. Şakağından yüzüne doğru çizgi şeklinde inen kan kabuk tutmuş, açık renk teninde morluklar oluşmaya başlamıştı ve battaniyenin geri kalanını çekip kaldırdığımda giysilerinin yırtıldığı yerlerden bedenindeki diğer çürükler, çizikler ve izler de görülebiliyordu. Daha fazla kan uyluk kısmını ve etrafındaki kıyafetini ıslatmıştı. Lanet olası iç çamaşırının üzeri, pembe ve mor el yazısıyla Cumartesi baskılarıyla kaplıydı, bu tür çamaşırlar genç kızlar için bile yapılmayacak kadar küçüktü. Beynimin tamamen karma karışık olmuş olan kısmı sadece bugünün *Perşembe* olduğunu bana hatırlatıp duruyordu.

Küçüktü, zayıf ve uzun uzuvları ve büyüdüğünü gösteren bedeninin şekli, sanki bir anda kalkıp ateş edecekmiş gibi görünüyordu. Ergenlik öncesi döneme göre oldukça hoş bir kızdı,

neredeyse bakır renginde, atkuyruğu şeklinde toplanmış saçlarıyla, çok ama çok küçük bir kızdı. Kanı gizlemek battaniyeyi yeniden bedenine sardım ve ona sıkıca sarıldım, söyleyecek tek kelime bulamıyordum.

“Avery,” diye fısıldadı şok içerisindeki Bahçıvan. “Lanet olası sen ne yaptın?”

Kesinlikle, bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyordum. Danelle, kucağıma almış olduğum kızla kalkmama yardımcı olup, yanımda durarak kızın başını destekledi. “Bliss, sırtı olan elbisen, onu alabilir miyiz?”

Bliss başıyla onayladı ve elbiseyi getirmek için koşarak odasına doğru gitti.

Danelle ve ben hızlı bir şekilde benim odama gittik, orada kızı güzelce soyduk, mahvolan kıyafetlerini çamaşır sepetine atarak, onu yıkadık. Ben uyluklarındaki kanı yıkar ve sıyrılan ve yırtılan dokularına zarar vermemek için hafifçe su dökerken, Danelle tuvalete kusmakla meşguldü. Titreyen eliyle ağzını silerek geri döndü ve “Orasında daha henüz kıl bile yok,” diye fısıldadı.

Kasıklarında ve koltuk altlarında kıl yoktu, göğüsleri ve kalçaları bile oluşmamıştı, bu kesinlikle hala küçük bir çocuktü.

Danelle, saçlarını yıkamam için onu tuttu. O sırada Bliss’de elbiseyle yanımıza gelmişti – biraz bol olmasma rağmen, ona uyabilecek ve bedenini tamamen örtebilecek muhtemelen tek elbise oydu – böylece onu kurutup giydirdik ve yatağıma yatırdık.

“Artık burada olduğuna göre, sence...” Bliss bile bu düşüncesini tamamlayamamıştı.

Başımı iki yana sallarken, birkaç yerinde kırılmış olan tırnaklarına bakarak, kızın ellerini kontrol ettim. Mücadele etmiş olmalıydı. “Ona dokunamayacaklar.”

“Maya—”

"Ona dokunamayacaklar."

Acı bir ılık Bahçe'yi delip geçti ve hepimiz irkildik.

Ama bu ses bir kadından gelmemişti, bu yüzden de hareket etmedik.

Sesten korkan kızların hepsi kaçarak odama doluştular, en sonunda onlara gitmelerini söylemek zorunda kaldım. Bu ocuğun ne zaman uyanacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve uyandığında korkmuş ve acılar içinde olacaktı ve o sırada kendisine bakan yirmi kişiye gerçekten ihtiyaı yoktu. Sadece Danelle ve Bliss yanımda kalmışlardı; Danelle kızm arkasmda duruyordu, böylece yüzünü hemen görmeyecekti.

Sadece, sağ taraftaki duvardaki kitaplık, Lyonette'i tamamen saklayamıyordu.

Bliss, tuvaletin önündeki perdeyi gidebildiği yere kadar çekip, alt kısmını katlayıp, birkaç kitabın arasına tutturarak sabitledi. Eğer orada bir şey olduğunu biliyorsanız, saçlarını ve omurgasının eğrisini görebilirdiniz ama normal baktığınızda bir şey olduğunu anlamanız mümkün değildi.

Ve beklemeye başladık.

Bliss huzlı bir şekilde birkaç şişe su getirip, bunun yanı sıra gözü korkmuş olan Lorraine'i zorlayarak ondan birkaç aspirin almıştı. Aspirin uzun vadede çok işe yaramayacaktı – uyuşturucu ilaç sonrasında gelen baş ağrısına karşı harikaydı ama kızın sorunu bu değildi – ama en azından hiç yoktan iyiydi.

Sonra, Bahçıvan odamın kapımda belirdi. nce duvara ve ayarlamış olduğumuz perdeye, sonrasında yatakta yatan kıza baktı ve başıyla onaylayarak, elini cebine soktu. Cebinden küçük bir kumanda çıkardı ve bir dakika kadar birkaç tuşa bastıktan sonra dış duvarların hepsini aşağı indirdi, sadece ön duvar açık kalmıştı. "Ne durumda?"

"Baygın durumda," dedim kısaca. "Tecavüze uğramış, başına sertçe vurulmuş ve dünya kadar başka acısı da olacak."

"İsmi görebileceğimiz herhangi bir şey var mıydı? Ya da nereden geldiğini gösteren?"

"Hayır." Kızın tuttuğum elini Bliss'e bırakarak, odanın karşısına doğru yürüdüm, solgun ve aniden çökmüş gibi görünen adamın önünde durdum. "Kimse ona dokunmayacak."

"Maya—"

"Hayır, kimse ona dokunmayacak. Kanatlar yok, seks yok, hiçbir şey yok. O daha bir *çocuk*."

Şaşkınlık içerisinde onun onaylarcasına başını salladığını gördüm. "Onu, senin bakıma bırakıyorum."

Danille boğazını temizledi. "Efendim? Aslında henüz uyanmadı, onu başka bir yere götürebilir miyiz? Mesela bir hastaneye bırakabilir miyiz? Hiçbir şey bilmeyecektir."

"Onun Avery'i görmediğinden emin olamam," dedi zor bir şekilde Bahçıvan. "Burada kalmak zorunda."

Danille dudaklarını ısırıp ve bakışlarını kaçırdı, eliyle kızın saçlarını okşuyordu.

"Sanırım buradan gitmeniz iyi olacak," dedim ona sakince. "Onun ne zaman uyanacağını bilmiyoruz. Uyandığında karşısında bir erkek görmemesi daha iyi olur."

"Elbette, evet. Eğer bir şey... bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verirsin, olur mu?"

"Onun annesine ve bekaretine ihtiyacı var," diye patladı Bliss. "Evindeki güvenli ortamına ihtiyacı var."

"Bliss."

Bliss burnundan soluyordu ama onun uyarıcı ses tonuyla sustu.

"Bana söylersin," dedi tekrar ve başımla onayladım. Gidişiniz izleme zahmetinde bulunmadım.

Onun gidişinden çok uzun süre geçmeden, Desmond geldi, gözlerindeki yaralanmış bakış daha da güçlüydü. "İyi olacak mı?"

"Hayır," dedim sertçe. "Ama samırım yaşayacak."

"Şu çığlık? Babam, Avery'yi sopayla dövdü."

"Evet, çünkü bu küçük kızın çok daha iyi hissetmesine neden olacak," diye homurdandı Bliss. "Git ve kendini becer."

"Ona ne yapmış?"

"Sen ne yaptığını düşünüyorsun? Tokalaştığını mı?"

"Desmond." En sonunda bana bakıp, bakışlarıma karşılık verene kadar konuşmaya devam etmedim. "Ağabeyin böyle biri, ama bu üçünüzün de yaptığı bir şey, bu yüzden şimdi artık burada olmaman gerekiyor. Şu anda içinin kendine acıma ve nefretle dolduğunu biliyorum ama bu çocuğun etrafında herhangi bir erkek olmasma izin vermeyeceğim. Bu yüzden gitmen gerekiyor."

"Onun inciten ben değilim!"

"Evet, sensin," diye patladım. "Bunun olmasını önleyebilirsin! Eğer zamanında polise gitmiş olsaydım ya da polise *gidebilmemiz* için aramızdan birinin gitmesine izin verseydin, Avery serbest olup onu kaçıramaz, ona vahşice saldıramaz, ona tecavüz edemez ve onu buraya, bunun çok genç yaşta ölene kadar defalarca tekrarlanacağı bu yere getiremezdi. Bunun olmasına izin verdin, Desmond; buna bilfiil sen izin verdin, bu yüzden de evet, ona zarar veren kişi sensin. Eğer ona yardım edecek herhangi bir şey yapmayacaksan, o zaman buradan cehennem olup gitmen gerek."

Gözlerini dikip bana baktı, solgun yüzünde şok ifadesi vardı. Sonra arkasına döndü ve gitti.

Bir çocuk, nasıl olur da bir isimden daha az değerli olabilirdi? Hepimizin hayatları, nasıl olur da birinin itibarından daha az değerli olabilirdi?

Bliss arkasından ona baktı ve uzanarak elimi tuttu. "Sence geri gelecek mi?"

"Umurumda değil."

Bu, neredeyse doğruydı. Kemiklerimin derinlerine kadar yorulmuştum. Desmond'ın faydasızlığını devam ettirmesini düşünecek enerjim kalmamıştı.

Kız, nihayet sabahın ikisinde kendine geldiğinde, bedenindeki çeşitli ağrı ve acıları hissederek inlemeye başladı. Yatağa oturdum ve elini hafifçe sıktım. "Gözlerini kapalı tut," dedim yavaşça, Lyonette'in bana öğrettiği gibi rahatlatıcı ve yumuşak bir sesle konuşmaya çalışıyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama bu kızm onun karşı çok daha yumuşak davranmama, onun için ise çok daha acımasız olmama ihtiyacı vardı. Sophia burada olsa, sanırım bu ayrımı fark etmiş olurdu. "Ağrıyı hafifletebilmesi için yüzünün üzerine nemli bir bez koyacağım."

Danella bir el havlusunun suyunu sıkarak, bana verdi.

"Nerede - ne?"

"Bunu birazdan anlatacağım, söz veriyorum. İlaç yutabilir misin?"

Kız ağlamaya başladı. "Lütfen, bana ilaç vermeyin! İyi olacağım, söz veriyorum, artık karşı koymayacağım!"

"Sadece Aspirin, başka bir şey değil. Bunun için sana söz veriyorum. Bu sadece ağrılarını biraz olsun azaltmak için."

Onu doğrultup, dilinin üzerine ilacı koymama izin verip, biraz su içti. "Sen kimsin?"

"Benim adım Maya. Seni buraya getiren aynı kişi tarafından kaçırıldım ama bundan sonra sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Sana asla dokunamayacaklar."

"Eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözlerinin üzerine bezi ayarlarken. "İstediyini biliyorum. Çok üzgünüm."

"Daha fazla gözlerim kapalı kalmak istemiyorum, lütfen görmeme izin ver!"

Elimi siper ederek gözlerini korudum, bezi yüzünden çektim ve bu kadar ışığa karşı bile gözlerini kırpmamasını izledim. Gözleri farklı renkteydi, biri mavi ve diğeri griydi ve mavi olan gözünün irisinde iki çili vardı. Doğrudan ışığa bakmadan yüzümü görebilmesi için elimi yavaşça kaldırdım. "Daha iyi mi?"

"Canım yanıyor," diye inledi. Gözyaşları gözlerinin köşelerinden akarak, saçlarma karışıyordu.

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Dönerek, yüzünü kucağıma bastırdı ve zayıf kollarını sımsıkı belime doladı. "Annemi istiyorum!"

"Biliyorum, tatlım." Ona doğru kıvrıldım, saçlarım bir tür kalkan gibi üzerine düşüyordu, elimden geldiğince onun canını yakmadan sarılmaya çalışıyordum. "Üzgünüm." Sophia'nın kızı Jillie de şimdi on bir yaşına girmiş olmalıydı; bu kız da hemen hemen aynı yaştaydı, belki bir yaş daha büyük olabilirdi. Ama o anda Jillie'yi düşünmek acı veriyordu. Bu çocuk çok küçük, kırılgan ve çok çaresiz görünüyordu. Cesur, küçük Jillie'yi böyle düşünmek istemiyordum.

Ağlarken yeniden uykuya daldı, birkaç saat sonra tekrar uyandığında, Bliss hepimize meyve getirmişti. "Lorraine kahvaltı hazırlamamış," dedi bana ve Danelle'e fısıltıyla. "Zulema ve Willa'nın dediğine göre, bütün gece mutfakta oturup duvara bakmış."

Başımla onayladım ve muzlardan birini alarak, kızın yanındaki yerimi aldım. "Al bakalım, acıkmış olmalısın."

"Pek sayılmaz," dedi kız sefil bir şekilde.

"Kısmen şoktan dolayı, ama yine de bir şeyler yemeyi denemelisin. Potasyum kaslarına iyi gelir, onların bu kadar gergin olmasını ve ağrılarını önler."

Titreyerek içini çekti ama muzı alıp ısırıldı.

"Bu, Bliss" dedim, minik arkadaşımı işaret ederek. "Ve bu da Danelle. Bize ismini söyler misin?"

"Keely Rudolph," diye cevapladı kız. "Sharpsburg, Maryland'da yaşıyorum."

Sonsuz kadar uzun gelen bir süre önce, Guilian bana Maryland hakkında bir şeyler söylemişti.

"Keely, sence benim için cesur davranabilir misin?"

Gözleri yine yaşlarla doldu ama Tanrı onu kutsasın, başıyla onayladı.

"Keely, bu yere Bahçe deniyor. Burada bir adam ve iki oğlu var, bizi buraya getiren ve burada tutanlar onlar. Bize yiyecek ve kıyafet veriyorlar, ihtiyacımız olanlara sahip olmamızı sağlıyorlar ama gitmemize izin vermiyorlar. Kaçırıldığın ve buraya getirildiğin için çok üzgünüm ama bunu değiştiremem. Evini ve aileni bir daha görebileceğine dair sana söz veremem."

Burnunu çektiğinde, kolumu onun omzuna attım ve onu yanuma çektim.

"Bunun zor olduğunu biliyorum. Bunu sadece söyleyiyorum, gerçekten biliyorum. Ama sana söz veriyorum, sana ben bakacağım. Seni incitmelerine izin vermeyeceğim. Burada tutulan bizler de bir tür aileyiz. Bazen tartışıyoruz ve birbirimizi her zaman sevmiyoruz ama bir aileyiz ve aileler birbirlerine göz kulak olurlar."

Bliss bana çarpık bir gülümsemeyle baktı; benim hakkımda çok fazla şey bilmese de, benim bu şekilde yetiştirilmediğimi biliyordu.

Ama ben dairede kalırken bunun tadına varmış ve geri kalanını da burada öğrenmiştim. Berbat bir aileydik ama yine de bir aileydik.

Keely, dönüp Danelle baktı ve sonrasında büzülerek bana sarıldı. "Neden yüzünde dövme var?" diye fısıldadı.

Danelle yatağın önüne diz çöküp, Keely'nin iki elini de avuçlarının içine aldı. "Bu senin cesur olman gereken başka bir konu," dedi nazikçe. "Bunu şimdi duymak ister misin, yoksa biraz daha beklemeyi mi tercih edersin?"

Dudağını ısırarak çocuk bana şüpheyle baktı.

"Bu senin seçimin," dedim ona. "Şimdi ya da sonra, sen seçebilirsin. Eğer senin için durumu kolaylaştırıcaksa, bunu sana yapmalarına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Titrek ve derinden bir nefes alırken, başıyla onayladı. "O zaman, şimdi."

"Bizi burada tutan adam var ya? Ona burada Bahçıvan diyoruz," dedi Danelle basitçe. "Bizim Bahçe'sindeki, Kelebekler olduğumuzu düşünmekten hoşlanıyor ve sırtlarımıza kanat dövmesi yapıyor, çünkü bu bizim öyle olduğumuzu düşünmesine yardımcı oluyor. Ben buraya ilk getirildiğimde, beni diğerlerinden daha çok sevmesini sağlarsam, benim gitmeme izin vereceğini ve eve dönebileceğimi düşündüm. Yanılıyordum, ama bunu yeterince çabuk öğrenememiştim ve o başkalarına benim ne kadar mutlu olduğumu düşündüğünü göstermek için yüzüme bu kanat dövmelerini yaptı."

Keely tekrar bana baktı. "Senin de kanatların var mı?"

"Sırtımda, evet."

Bakışları Bliss'e kaydığında, Bliss başıyla onayladı. "Ama bunu bana yapmasına izin vermeyeceksin değil mi?"

"Sana hiçbir şekilde dokunmasına izin vermeyeceğim."

Öğleden önce onu Bahçe'ye götürdük, Bliss diğer kızları uyarmak için önümüzden gidiyordu. Normalde diğer kızların çoğu, yeni kız iyice yerleşene kadar ondan uzak dururdu. Ama Keely farklıydı. Tek ya da çiftler halinde, Sirvat hariç her kız olabildiğince tehlikesiz görünmeye çalışarak, merhaba demek için kendini tanıtmak ve belki de en önemlisi onu korumaya yardımcı olacaklarına söz vermek için geldiler. Sirvat'ın uzak durması benim için sorun değildi.

Marenka diz çöktü ve Keely'nin daha fazla korkmamasını sağlamak için, yüzündeki beyaz, kahverengi ve siyah kanatların üzerine elini sürmesine izin verdi. "Eşyalarımı oradan alacağım, böylece Maya'nın hemen yanında kalabilirsin," dedi ona. "Böylece korktuğunda ya da yalnız kalmak istemediğinde onun yanına gidebilirsin, kaybolmak konusunda endişelenmene de gerek kalmayacak. Onun hemen yanında olacaksın."

"Te -teşekkür ederim," demeyi başardı.

Lorraine, devamlı olarak ağlamaya devam etmesine rağmen, kendisini öğle yemeğine soğuk bir şeyler hazırlayacak kadar toparlayabilmişti. Belki de sonunda Bahçıvan'ın gerçekten ne olduğunu fark ettiğine, bu kadar küçük bir çocuğu kaçırdığı için dehşete düştüğüne, ölü kızların ardından saçmalayıp, onları kıskanmayı bıraktığına gerçekten inanmak istiyordum. Onun içinde kalmış olan küçücük iyilik duygusunun var olduğuna inanmak istiyordum. Ama inanmıyordum. Neden şok olduğunu ve bu kadar üzüldüğünü bilmiyordum ama bunun kendinden başka bir durum için olduğunu düşünmüyordum. Belki de peruk satın almak zorunda kalması - ya da daha büyük ihtimalle Bliss'in bu saldırı yüzünden başının belaya

girmemesi – Bahçıvan'ın onu bir daha asla sevmeyeceğini anlamasına neden olmuştu.

Öğle yemeğimizi güneşin sıcak olduğu ve etrafımızın açık olduğu uçurumun üstünde yedik. Keely'nin hâlâ fazla iştahı yoktu ama bize ayak uydurmak için bir şeyler yedi. Bir süre sonra Desmond'm patika yoldan bize doğru geldiğini gördü ve hemen bana sarılıp, yüzünü kucağıma gömdü. Bliss ve Danelle de her taraftan onu koruyabilmek için bana doğru yaklaştılar.

Desmond bir tehdit değildi ama yine de bir erkekti. Onun tepkisini anlayabiliyordum.

Desmond, güvenli bir mesafede durdu, kayanın üzerinde diz çöktü ve kollarını iki yanına doğru açtı. "Seni incitmeyeceğim," dedi sessizce. "Sana dokunmayacağım ve bu mesafeden daha fazla yaklaşmayacağım."

Başımı iki yana salladım. "Neden buradasın?"

"Onun isimi ve nerede yaşadığını öğrenmek için, böylece doğru olan şeyi yapabilirim."

Kayadan kalkmaya çalışırken, Keely kollarım sıkıca belime sardı. "Sorun yok," diye fısıldadım ona sıkıca sarılırken. "Sadece gidip onunla konuşacağım. Sen, Bliss ve Danelle ile burada kal."

"Ya sana zarar verecek olursa?" diye inledi.

"Vermeyecek. O, zarar vermez. Hemen geri geleceğim. Beni bütün zaman boyunca görebileceksin."

Yavaşça gidebilmem için kollarını benden ayırdıktan hemen sonra Danelle'e sarılmıştı. Bliss yuvarlak hatlara sahip olmasına rağmen, çok sarılacak biri değildi.

Desmond'ı geçip uçurumun en dip ucuna kadar yürüdüm ve bir süre sonra o da beni takip etti. Benden yaklaşık bir adım kadar uzakta durup, ellerini ceplerine soktu. "Ne yapıyorsun?"

“Doğru olanı,” diye cevapladı. “Polisi arayacağım ama onun ismini öğrenmem gerekiyor. Onun için mutlaka ÇOCUK KAYIP alarmı verilmiştir.”

“Neden şimdi? Bahçe konusunda her şeyi neredeyse altı aydır biliyorsun.”

“O kaç yaşında?”

Omzumun üzerinden kıza baktım. “O ve arkadaşları on ikinci doğum gününü kutlamak için alışveriş merkezinde takılıyorlarmış.”

Küfür etti ve ayaklarına bakmaya başladı, parmak uçları kayanın hemen kenarındaydı. “Babamın bana doğruyu söylediğine kendimi ikna etmek için çok çaba sarf ettim; kendi seçimlerinize göre burada olmanız bile, en azından sizi kurtarabilmek için bir şeyler yaptığına inanmak istedim.”

Ve yine de, on iki yaşındaki kızın yüzüne baktığında, kendisini avutamıyordu.

“Sokaklardan ve belki de kötü ailelerden geldiğinizi,” diye devam etti. “Bunu biraz daha iyi gösterebilecek bir şeyler, ama yapamıyorum... onu kaçıranın babam değil, Avery olduğunu biliyorum, ama artık bunun sona ermesi gerekiyor. Haklısın: Ben bir *korkağım*. Ve bencilim, çünkü ailemi incitmek istemiyorum ve hapse girmek de istemiyorum ama o kız...” Dur, sözlerinin gücünden ve arkasındaki duygu karmaşasından dolayı nefes nefese kalmıştı. “Kendime daha cesur olmayı öğrenmem gerektiğini söyleyip duruyordum ve Yüce İsa, bunu düşünmek ne kadar da aptalca bir şey. Cesur olmayı öğrenemezsin. Korksan bile, doğru olanı yapmak zorundasın. Bu yüzden de, bildiğim kadar çok isimle polisi arayacağım ve onlara Bahçe’den bahsedeceğim.”

“Gerçekten arayacak mısın?” diye sordum.

Bana kızgın bir bakış attı.

“Evet; soruyorum eğer sözünü tutmayıp, başını yeniden kuma gömeceksen bu kıza yardım geldiğini söyleyemem. Gerçekten bunu yapacak mısın?”

Derin bir nefes aldı. “Evet. Bunu gerçekten yapacağım.”

Elimi uzattım ve gözlerime bakması için elimi hafifçe yanığına koydum. “İsmi Keely Rudolp ve Sharpburg’da yaşıyor.”

“Teşekkür ederim.” Gitmek için arkasını döndü, sonra birden durdu, geri döndü ve beni kollarının arasına alarak dudaklarından öptü.

Ve sonrasında başka tek kelime söylemeden yanımdan ayrıldı.

Tekrar kayaya geri döndüm. “Günün geri kalanını benim odamda geçirmemiz gerekiyor,” dedim kızlara. “Şimdi bensiz gidin, diğerlerine de söyleyip, yanınıza geleceğim.”

“Gerçekten bunu yapacağını düşünüyor musun?” diye sordu Bliss.

“Sanırım, nihayet gidip deneyecek ve işe yaramazsa Tanrı yardımcısı olsun. Haydi, çabuk gidin.”

Oynadığımız en son saklambaç oyunu gibiydi, her kızın izini sürüyor ve onlara odalarında kalmalarını söylüyordum. Kendi odalarında olup olmamalarını umursamıyordum, sadece Bahçe’den uzak konumda olmalarını istiyordum çünkü Bahçıvan bu aramayı öğrendiği zaman duvarları mutlaka indirecekti ve dışarıdaki kızlara neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Her kelimeyi fısıltıyla söylemeye çalışıyordum çünkü mikrofونların ne kadar güçlü olduklarını bilmiyordum; ayrıca Bahçıvan’ın, oğlunun amacının ne kadarından haberdar olduğunu da bilmiyordum.

Eleni ve İsra’yı mağarada, Tereza’yı müzik odasın, Marenka’yı artık onun olmayacak olan odasında buldum, Ravenna ve Nazira onun nakış işlerini toplamasına yardımcı oluyordu. Willa ve Zulema mutfakta oturmuş, Lorraine’nin peruğunun ba-

şından düşmesine yetecek kadar şiddetle ağlamasını izliyordu, Pia ise su seviyesindeki sensörleri incelemekle meşguldü. Birer birer onları buldum ve haberi verdim, yanımdan hızla uzaklaştılar.

Bulduğum son kişi Sirvat oldu, bedeninin önünü tamamen Zara'nın vitrinine bastırmıştı. İnci Hilal türünün karmaşık siyah, beyaz ve turuncu-sarı kanatları sırtını doldurmuştu ve hareketsiz durduğu sırada gözleri kapalıydı.

"Sirvat, lanet olsun burada ne yapıyorsun?"

Tek gözünü açarak bana baktı. "Orada olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum."

"Ölü olduğu için, sana bu konuda çok yardımcı olacağını sanmıyorum. Hatta, o da bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordur."

"Kokuyu alabiliyor musun?"

"Hanımeli kokusunu mu?"

Başım iki yana salladı ve camdan uzaklaştı. "Formaldehit. Biyoloji öğretmenim parçalara ayırmadan önce numuneleri bozulmadan korumak için kullanırdı. O odanın içerisinde çok miktarda olması gerekiyor çünkü burada koku çok güçlü."

"Orası bizi o camların içine hazırlamak için kullandığı yer," dedim iç geçirerek. "Sirvat, odalarımızda kalmamız gerekiyor. İşler boka sarmak üzere."

"Keely yüzünden mi?"

"Ve Desmond."

Şifreyle korunan odanın kilidine dokundu. "Formaldehit konusunda hepimizin her zaman gerçekten dikkatli olmamız gerekiyor. İçinde seyreltilmiş alkol olsa bile, her zaman dengeli olmuyor."

Hiçbir zaman kendimi Sirvat'a yakın olmadığım kötü hissetmemiştim. O tuhaf bir tipti.

Ama onu kenara çekip, odasına götürmeme izin verdi. Bir şey olup olmadığına bakmak için, uçurumun üzerindeki ağaçlardan yukarı doğru tırmandım ama evi zar zor görüyordum, arazinin ön kısmını gördüğüm alan ise çok daha dardı. Bahçıvan bol miktarda paraya ve bolca araziye sahipti, söz konusu psikopat eğilimler olduğunda bu kötü bir kombinasyondur.

Işıklar şiddetli bir şekilde titremeye başladı ve hızlı bir şekilde hareket ederek ağaçtan aşağıya inip, duvarlar aşağı inmeden önce uçurumdan aşağı inerek şelalenin arkasından odama ulaşmaya çalışıyordum.

Bliss bana bir havlu uzattı. "Hepimizin yarım saat içerisinde, Bahçe'de bir yerde bir araya gelmemizin daha iyi olabileceğini düşünüyorum. Desmond polise eğer iç serada olduğumuz söyleyecek olursa, onlar orayı kontrol etme konusunda ısrar edeceklerdir, öyle değil mi? Orada olursak, bizi görecektir."

"İnan ya da inanma, bunu düşündüm." Sırılsıklam olan elbisemi çıkardım ve Desmond'ın geldiğinde bana verilmiş olan sırtı kapalı elbiseyi giydim. Bu Bahçıvan'ın favorilerinden biri değildi çünkü kanatları gizliyordu ama o anda bunu umursamıyordum. Koşmak, savaşmak, neredeyse o küçük odada oturup beklemek dışında her şeyi yapmak istiyordum. "Araştırma yapmamaları için polisleri ikna edebilecek ya da Desmond'ın polisleri aramasını engelleyecek olursa, oda çağrısına itaat etmiş olan herkese ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Kahretsin."

"Bliss... korkuyorum," diye fısıldadım. Yatağımın üzerine çöküp, oturdum ve Keely'nin elini tuttum. O da elimi tuttu ve rahatlama arayışı içinde bana sokuldu. "Hiçbir şey duyamaktan nefret ediyorum."

Marenka ve ben bir bakım sırasında ciğerlerimiz patlayana kadar odalarımızda çığlık atarak bunu denemiştik. Odalarımız

yan yanaydı ve bir şey duyamamıştık. Duvarlar indiğinde havalandırma delikleri bile kapanıyordu.

Duvarlar kalkana kadar saatler geçti. İlk başta, hareket etmekten bile çok korktuğumuz için odalarımızdan dışarıya çıkmadık ama hepimiz oturmaktan nefret ediyorduk. Sonra, daha fazla dayanamayarak, dünyamızın nasıl değiştiğini görmek için Bahçe'ye doğru ilerledik.

Belki de, en sonunda, daha iyiye gitmiş olabilirdi.

“Öyle miydi?” diye sordu Eddison, kızın daha fazla devam etmediği açıkça belli olunca.

“Hayır.”

Düzenleme

Ny.ozlem

- III -

Inara başparmaklarını, üzgün küçük ejderhanın üzerinde gezdiriyordu, yara kabuklarından bir tanesi, ejderhanın kaş çıkıntısına takılıp koptu.

Victor, ortağıyla bakıştı. "Ceketi tut" dedi, masayı geri iterek.

"Ne?"

"Küçük bir gezintiye çıkacağız."

"Ne yapacağız?" dedi Eddison şaşkınlıkla.

Kız herhangi bir soru sormadı, sadece ceketini aldı ve giydi. Küçük mavi ejderhasını hala bir elinde tutuyordu.

Victor, onları aşağıya garaja götürmüş ve ön yolcu kapısını açtı. Kız bir süre arabaya baktı, dudakları Victor'un tam gülümseme diyemeyeceği bir şekilde kıvrılmıştı. "Ters giden bir şey mi var?"

"Buraya ve hastaneye gelmen ve muhtemelen New York'tan sonra Bahçe'ye gelmek dışında, en son Büyükanne gitmek için bindiğim taksi haricinde bir arabaya binmedim."

"O zaman neden senin kullanmanı istemediğimi de anlarsın."

Kızın dudakları seğirdi. Odada nihayet elde etmiş oldukları basit kahkahalar ve rahat atmosfer, tüm bu süreç boyunca elde etmeye çalıştıkları şey yüzünden yok olup gitmişti.

“Arkaya oturmak zorunda olmanın bir sebebi var mı?” diye şikayet etti Eddison.

“Bir şey icat etmemi ister misin?”

“Tamam, ama müzik seçimini ben yaparım.”

“Hayır.”

Kız tek kaşını kaldırdığında, Victor sırttı.

“Kasaba müziğinden hoşlanıyor.”

“Lütfen onun seçmesine izin verme,” dedi kız rahat koltuğa yerleşirken.

Victor gülerek, kapıyı kapatabilmek için kızın bacaklarını içeri sokmasını bekledi.

“Küçük gezimiz nereye olacak?” diye sordu Eddison, adam arabanın diğer yanına geçip, otururken.

“İlk durağımız kahve molası olacak, sonrasında hastaneye gideceğiz.”

“Diğer kızları da kontrol edebilsin diye mi?”

“O da var.”

Eddison gözlerini devirerek, soru sormayı bıraktı ve arka koltuğa iyice yerleşti.

Ellerinde kahveleri ile hastaneye vardıklarında –Inara için çay almışlardı – tüm binanın çevresi haber araçları ve muhabirleriyle dolmuştu. Victor’un içindeki bu işi fazlasıyla uzun zamandır yapan parça, on altı ve on sekiz yaşları arasında kızını kaybeden her bir ebeveynin, ellerinde mumlar ve kızların yakınlaştı-

rılış resimleri, en iyisini ya da belki de en kötü ihtimali, kızlarına ne olduğunu bilememek yüzünden gördükleri kabusların nihayet sona ereceğini umarak oraya gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Bazıları cep telefonlarına bakıyor ve çoğu için aslında gelmeyecek olan bir çağırımı bekliyorlardı.

“Kızların odalarına girişler engellendi mi?” diye sordu Inara, yüzünü yolcu penceresinden uzaklaştırmış ve saçlarını önüne doğru alarak yüzünü gizlemişti.

“Evet, kapıda nöbetçiler var.” Kızı kimselere görünmeden oradan içeriye sokup sokamayacağını görmek için, gözlerini kısarak acil girişine baktı ama girişte etrafı insanlarla dolu dört ambulans girişi kapatmıştı.

“Gerekliyorsa, birkaç muhabirin önünden hızlıca geçebilirim. Benim bu konuda gerçekten konuşacağıma inanıyor olamazlar.”

“Hiç şehir haberlerini izledin mi?”

“Taki’nin orada yiyecek alırken ara sıra haberlere denk geliyorduk,” diye cevapladı kız omuzlarını silkerek. “Bizim televizyonumuz yoktu ve birlikte takıldığımız insanların çoğu televizyonlarını oyun platformlarına ya da DVD oynatıcılarına bağlıyordu. Neden?”

“Çünkü buna iznin olmadığını bilseler bile, bu konuda konuşmanı bekliyorlar. Mikrofonları yüzüne sokacaklar ve kişisel soruları sana yöneltirken duyarsız olacaklar ve cevaplarını dinlemek isteyen herkesle paylaşacaklar.”

“Yani... onlar da FBI gibi, öyle mi?”

“Önce Hitler, şimdi muhabirler,” dedi Eddison. “Bizim hakkımızda bu kadar iyi düşünmen beni çok etkiledi.”

“Gazeteciler hakkında, onları saldırgan bulacak kadar çok şey bilmiyorum, bu yüzden de ne kadar korkunç olabileceğini bilmiyorum.”

“Onların arasından geçmeyi gerçekten umursamayacağını düşünüyorsan, içeri girebiliriz,” dedi Victor, ikisinin de daha fazla bir şey eklemesinden önce. Arabayı park etti ve onun kapısını açmak için arabanın etrafında dolaştı. “Bağıracaklar,” diye uyardı kızı. “Yüksek sesle, yüzüne doğru konuşacaklar, her yerde yanıp sönen ışıklarıyla kameralar olacak. Kızları hakkında sorular soracak ebeveynler olacak, kızlarını herhangi bir şekilde görüp görmediğini öğrenmek isteyecekler. Ve sana hakaret edenler olacak.”

“Bana hakaret eden mi?”

“Her zaman ortada kurbanın bunu hak ettiğini düşünen bazı insanlar olur,” diye açıkladı Victor. “Hepsi aptaldır, ama çoğu kez seslerini duyarsın. Elbette bunu hak etmiyorsun, kimse kaçırılmayı, tecavüze uğramayı ya da cinayete maruz kalmayı *hak etmez*, ama yine de söylerler, çünkü inandıkları için ya da birkaç dakikalığına dikkatleri üzerlerine istedikleri için yine de bunu söylerler ve konuşma özgürlüğünü koruduğumuz için biz de bu konuda bir şey yapamıyoruz.”

“Sanırım Bahçe’de yaşadığımız dehşetlere o kadar alıştım ki, Dışarının ne kadar korkunç olabileceğini unutmuşum.”

Victor, ona bunun doğru olmadığını söyleyebilmek için her şeyi verebilirdi.

Ama öyleydi ve bu yüzden Victor sessiz kaldı.

Garajdan çıkıp ana girişe gittiler, iki ajan korumak için kızın iki yanında duruyorlardı ve birden ışıklar ve seslerden oluşan bir heyecan kasırgası patlak verdi. Kız sağlam bir irade sergileyerek, onları görmezden geliyor, dümdüz önüne bakarak, cevap vermek bir yana sorulan soruları bile görmezden geliyordu. İnsanları hastaneye giren yoldan uzak tutmak için yerel polis hastane önüne barikat kurmuştu. Azimli kadın muhabirlerden biri bu barikatın ve polislerden birinin bacağının altın-

dan hızla geçerek, mikrofon kordonu arkasından sürünerek yanlarına geldiğinde, neredeyse kapıya ulaşmışlardı.

“İsminiz nedir? Kurbanlardan biri misiniz?” diye sordu, mikrofonu kızın önüne doğru sallarken.

Kız cevap vermedi, hatta kadının yüzüne bile bakmadı ve Victor başıyla polisler kadını oradan uzaklaştırmalarını işaret etti.

“Böylesi büyük bir trajedi yaşandığı için, bütün hikayeyi halkla paylaşmaya borçlusunuz!”

Başparmağı hâlâ daha küçük mavi ejderhanın üzerindeydi, düşünceli bir şekilde üzerini ovuşturmaya devam ediyordu, sonra birden durdu ve polis memurlarının kolları arasından kurtulmaya çalışan muhabire bakmaya başladı. “Sanırım haber yapmayı düşündüğünüz dava konusunda herhangi bir şey biliyor olsaydınız,” dedi sakın bir sesle, “herhangi birine bir şeyler borçlu olduğumu iddia etmeyecek kadar akli başında konuşurdunuz.” Kız memura başıyla selam verdikten sonra, kapılara doğru ilerlemeye devam etti. Çığlıklar onu takip ediyordu, kayıp kızlarını arayan yakınları, hep bir ağızdan bir şeyler sormaya çalışıyordu ve içeri girip, kayar tıslayarak kapılar kapandığında hepsinin sesi boğuk bir uğultu halini aldı.

Eddison, gerçek anlamda kıza doğru sırtıyordu. “Ona defolup gitmesini söylemeni bekliyordum.”

“Onu da düşündüm,” diye itiraf etti kız. “Sonra siz ikinizin aynı fotoğraf karesi içinde olacağınızı hatırladım ve Hanoverian’nın annesinin kulaklarını böyle pis kelimelerle doldurmak istemedim.”

“Evet, evet; haydi ama çocuklar.”

Bir hastane için, ana lobide bile önemli derecede polis varlığı söz konusuydu. FBI, yerel polis, diğer polis departmanlarının temsilcileri, çocuk hizmetleri; hepsi telefonla konuşuyor, dizüs-

tü ya da tablet bilgisayarları üzerinde çalışıyorlardı. Teknolojiye bağlı olmayan kişiler, daha zor bir işle uğraşıyordu: Ailelerle.

Eddison boş bardakları çöp kutusuna atarken, Victor otuzlu yaşlarının ortalarında bir çiftin yanında oturan ekiplerinin üçüncü üyesine elini salladı. Ramirez başıyla onayladı ama kolunu yanında bitkin bir şekilde oturan kadının omuzlarından çekmedi. "Inara bu —"

"Ajan Ramirez," diye tamamladı Inara. "Oradan alındığım sırada tanışmıştık. Doktorların pislik gibi davranmalarını engelleyeceğine söz vermişti."

Victor irkildi.

Ramirez gülümsedi. "Zorba gibi davranmalarını," diye düzeltti. "Onların zorba gibi davranmalarını engellemeye çalışacağıma söz verdim. O zaman sanırım sen de Maya olmalısın."

"Öyleydim. Öyleyim." Kız başını iki yana salladı. "Bu biraz karışık."

"Onlar Keely'nin ailesi," dedi Ramirez, yanındaki çifti göstererek.

"Seni sorup duruyordu," dedi Keely'nin babası. Adamın yüzü solgun, gözleri kızarmıştı ama yine de tokalaşmak için elini uzattı. Kız, sessizce özür diler gibi, yanmış, yaralı elini uzattı. "Anladığım kadarıyla oradayken kızımı koruyarak ona yardım etmişsin?"

"Denedim," dedi Inara. "Orada olduğu için şanslı olduğundan değil ama oradayken yalnız olmaması bir şanstı."

"Onu özel bir odaya taşıyacağız," dedi adamın karısı, burununu çekerek. Elinde bir Hello Kitty çantası ve bir avuç dolusu mendil tutuyordu. "O daha çok küçük ve doktorların sorduğu sorular çok kişisel." Elindeki mendillere bakarak konuşmasını yarıda bıraktığında, kocası onun kaldığı yerden devam etti.

"Paniklemişti ve eğer sen gelemiyorsan, o onlarla kalmak istedi... onlarla..."

"Danelle ve Bliss mi?"

"Evet. Ben... ben anlayamıyorum, onun neden..."

"Bu şeyleri içine sindirebilmesi çok zor," dedi Inara nazik bir şekilde. "Bu yaşadığı korkutucuydu. Keely uzun süre orada kalmadı ama kaldığı günler boyunca yalnız değildi. Üçümüz sürekli olarak onunla birlikteydik ve çoğu kez diğer kızlar da onun yanındaydılar. Neler yaşadıklarını tam olarak bilen insanlarla birlikte olmak rahatlatıcı olur. Daha iyi olacak." Elindeki ejderhaya bakıyordu. "Sizi gördüğü için havalarda uçmadığından değil; gerçekten çok mutlu. Sizi korkunç derece özlüyordu. Ama şu anda bir odada yalnız kalmak... panik yapmasına neden olabilir. Sadece ona karşı sabırlı olun."

"Onlar küçük kızıma ne yaptılar?"

"Hazır olduğunda size kendisi anlatacaktır. Sadece ona karşı sabırlı olun," diye tekrarladı Inara. "Ve üzgünüm, aklınızda milyonlarca soru ve endişeleriniz olduğunu tahmin edebiliyorum, ama şimdi gerçekten Keely ve diğerlerinin yanına gidip, onları kontrol etmem gerekiyor."

"Tamam, tamam, elbette." Keely'nin babası birkaç kere boğazını temizledi. "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederiz."

Karısı ayağa kalkıp şaşkın haldeki Inara'ya sarıldı, kız ürkek bir bakış attığında Victor sırtıttı. Victor kendisine yardım etmek için hareket etmeyince Inara yüzünü buruşturdu ve nazikçe kadının kollarından kurtuldu. "Burada daha kaç ebeveyn var?" diye mırıldandı Inara yürürlerken.

"Kurtulanların yarısı kadar ve biraz daha fazlası da yolda," diye cevapladı Ramirez, onları asansörde yakalamak için koşarak yaklaşırken. "Henüz ölen kızların ailelerinin hiç birine haber vermediler; bunu yapmak için kızların kimliklerinden kesin olarak emin olmak istiyorlar."

"Bu iyi olur, evet."

"Ajan Ramirez!" diye tiz bir kadın sesi geldi, fayansların üzerindeki topuklu ayakkabı sesleri duyuldu.

Victor inledi. Fark edilmeden geçip gitmelerine o kadar az kalmıştı ki.

Ama ortakları ile birlikte, yanlarına gelen kadına doğru döndüler. Inara, asansörün üzerindeki ekrana bakıyor ve sayıların inişini izliyordu.

Senatör Kingsley, ellili yaşlarında olan zarif bir kadındı, siyah saçları öfkeli yüz ifadesinin tersine yumuşak bir görünüm sağlayacak şekilde toplanmıştı. Bir önceki geceden bu yana hastanede kalmış olmasma rağmen, hâlâ zinde görünüyordu. Temiz, kırmızı elbisesi, koyu tenine karşı güzel bir kontrast oluşturmuştu, yakasına taktığı küçük Amerikan bayrağı iğnesi, bu rengin arasında neredeyse görünmez hale gelmişti. "Bu, o kız demek ki?" diye sordu önlerinde durarak. "Sakladığınız kız, o mu?"

"Onu saklamıyorduk Senatör, onu sorguluyorduk," dedi Victor yumuşak bir ifadeyle. Inara'nın omzunu nazikçe ama aynı zamanda sıkıca kavrayıp, onu döndürdü.

Inara'nın bakışları kadının üzerinde gezindi. Yüzünde o kadar yapmacık bir gülümseme belirmişti ki, Victor irkildi. "Siz, Ravenna'nın annesi olmalısınız."

"Onun adı," dedi sert bir şekilde senatör, "Patrice."

"Öyleydi," diye onayladı Inara. "Ve öyle olacak. Ama şu anda o hâlâ Ravenna. Dışarısı hâlâ gerçek değil."

"Lanet olsun, bu da ne demek oluyor?"

Inara'nın gülümsemesi kayboldu. Inara başparmağıyla üzgün ejderhayı ovuşturmaya devam ediyordu. Bir süre sonra doğruldu ve kadının gözlerine baktı. "Bu sizin şu anda onun baş edemeyeceği kadar gerçek olduğunuz anlamına geliyor.

Son iki gün boyunca çok fazla şey yaşandı. O kadar uzun zamandır bir başkasının korkunç fantezisinin içinde yaşıyorduk ki, artık nasıl gerçek olunacağını bilmiyoruz. Zamanla bu durum düzelecek, ama sizin gerçeğiniz çok fazla..." Gözlerini, kadının saygıyla belli bir mesafede bekleyen yardımcı ve personeline çevirdi. "Çok herkese açık ve kalabalık bir haldesiniz," dedi sonunda. "Çevrenizdeki bu kalabalıktan kurtulursanız, belki de onun için daha kolay olacaktır."

"Biz sadece bunun altında yatan olayları ortaya çıkarmaya çalışıyoruz."

"Bu FBI'ın işi değil mi?"

Senatör gözlerini dikmiş kıza bakıyordu. "O benim kızım. Ben öylece hiçbir şey yapmadan oturarak ve seyrederek –"

"Tıpkı diğer ebeveynler gibi mi?"

Victor yine irkildi.

"Siz kanunu temsil ediyorsunuz, Senatör. Bazen bu sizin geride kalarak, işlerin ilerlemesini sağlamanız anlamına gelir."

Eddison asansörün düğmesine basmak için döndü. Victor onun omuzlarının sarsıldığını görebiliyordu.

Ama Inara'nın konuşması henüz bitmemişti. "Bazen anne *ya da* senatör olmak anlamına gelir, aynı anda ikisi birden olmak değil... Sanırım o şu anda annesini görmek istiyor, ama yaşadığı şeyler, uyum sağlaması gerekenler düşünüldüğünde, onun senatörle baş edebileceğini düşünmüyorum. Şimdi, lütfen bize izin verirseniz, Ravenna'yı ve diğerlerini kontrol etmek istiyoruz." Asansörün geldiğini belirten ses duyuldu ve kapılar açılır açılmaz Inara içeri adım attı. Ramirez ve Eddison da ona katıldılar.

Victor onlar yukarı çıkarken, elini salladı. Senatör şu an için konuşamayacak hale gelmiş olabilirdi ama bu asla uzun sürmüyordu.

Ve sürmedi de. "Lorraine denen kadının, kızıma yapılanlar konusunda suç ortağı olduğunu öğrendim. Size söz veriyorum, Ajan, eğer o kızın bunun bir en ufak parçası olduğu konusunda en ufak bir ipucu dahi duyacak olursam —"

"Senatör. İşimizi yapmamıza izin verin. Eğer kızınıza neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız, gerçekleri öğrenmek istiyorsanız, işimizi yapmamıza izin vermeniz gerekiyor." Dirseğine dokunmak için ona doğru uzandı. "Benim de Patrice'den biraz daha küçük olan bir kızım var. Size söz veriyorum, bu hafife aldığım bir durum değil. Onlar cehennemi yaşamış, inanılmaz derecede güçlü genç kadınlar ve ben de elimden gelenin en iyisini yaparak onları şereflendireceğim, ama siz bir adım uzaklaşmak zorundasınız."

"Siz yapabilir miydiniz?" diye sordu kurnazca senatör.

"Umarım hiçbir zaman öğrenmem."

"Eğer bunun sonucu kötü olursa, Tanrı yardımcınız olsun, Ajan. "

Victor onun gidişini izledikten sonra, asansörün yukarı tuşuna bastı. Asansörü beklerken, kadının yeniden çalışanlarından oluşan kalabalığa karıştığını, emirler verip, sorular sordüğünü, daha genç personelinin cevap vermek için çabaladığını görebiliyordu. Yaşları daha büyük olanlar, daha sabit, daha az etkilenmiş bir şekilde duruyorlardı.

Dördüncü kata çıktı ve dikkat çekici bir sessizliğin içerisine adım attı, bu kat tıkkış tıkkış, çılgına dönmüş olan lobiden çok farklıydı. Diğerleri de onu beklemişlerdi. Hemşire odasında, doktorlar ve hemşirelerden oluşan bir grup konuşuyordu, ama kapılarda bekleyen silahlı görevliler sesin yükselmesini engelliyordu.

Hemşirelerden biri Ramirez'e el salladı. "Kızlarla tekrar konuşmanız mı gerekiyor?"

"Burada onları görmesi gereken birisi var." Ramirez eliyle kızı işaret ettiğinde, hemşire bakışlarıyla onun elini izledi ve kızı görünce sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Ah, evet, seni hatırlıyorum. Ellerin nasıl oldu?"

Kız hemşirenin görebilmesi için ellerini kaldırdı.

"Dikişler temiz ve herhangi bir şişme yok," diye mırıldandı. "Bu iyi bir şey. Küçük yaraların üzerindeki kabukları mı kaldırıyor?"

"Biraz?"

"Tamam, bunu daha fazla yapma. İyileşmesini istiyorsan. Gel haydi, ne olur ne olmaz sargıya alalım."

Birkaç dakika içerisinde, elleri düzgün bir şekilde gazlı bezlerle sargılara alınmış ve bazı hareketlerini yapabilmesine izin vermek için parmaklarının etrafı sıkıca sarılmıştı. Hemşire onun hareketsiz kaldığı sürece boyunca, yanındaki ve kolundaki küçük yaralarını da hızlıca kontrol etmişti.

"İyi görünüyorsun, tatlım," dedi kadın sonuç olarak, bir kızın omzundayken. "Ajan, artık onu alabilirsiniz."

Kız onu selamladığında, hemşire gülümseyip, el sallayarak uzaklaştı.

İlk kapının önüne geldikleri sırada, Inara yavaşça derin bir nefes aldı, rahatlamak için küçük mavi ejderhayı çekip, çıkardı. "Dinamiklerin ne olacağını tahmin edemiyorum," diye itirafta bulundu.

Victor onun omzunu sıvazladı. "Git ve öğren bakalım."

Nöbetçi olan yerel polis memuru, beceriksizce ağırlığını bir ayağından, diğerine veriyordu. "Hepsi iki kapı aşağıda."

"Hepsi mi?" diye sordu Eddison sert bir şekilde.

"İsrar ettiler."

"Onlar derken travma geçirmiş genç bayanlardan mı bahsediyorsun?"

"Evet, efendim." Sarı saçlarını kaşımak için şapkasını başından arkaya doğru itti. "Bir tanesi bana uyuşturucu baskınlarında bile duymadığım birkaç ifade öğretti."

"Muhtemelen, Bliss," diye mırıldandı Inara. Adamla tartışmak yerine, arkasından gelen üç ajanla birlikte, iki kapı aşağıya doğru yürüdü ve nöbetçi polisi başıyla selamladı. "Girebilir miyim?"

Adam, hepsi başıyla onay veren ajanlara kısa bir bakış attı. "Evet, hanımefendi."

Bireysel sesler ve sözcükler belirsizdi ama duvarın arkasından konuşma sesleri duyulabiliyordu. Kapı açılır açılmaz, sesler bir anda durmuş, sonra içeri gireni gördüklerinde ise zirveye çıkmıştı.

"Maya!" siyah-beyaz, kalçası çıplak, bulanık bir görüntü odanın bir ucundan uçar gibi, Inara'nın kollarına koştu. "Sen ne cehennemdeydin?"

"Merhaba, Bliss." Inara, ufak tefek kızın karmakarışık siyah buklelerini okşarken, odanın içerisinde etrafına bakındı. Her nasılsa iki yataklı olan odada, dört yatak vardı. Yürüyeabilen yaralıların hepsi, daha ağır yaralı olanların yataklarının üzerine kümelenmişti, ellerini tutuyor veya omuz ve bellerine sarılmış şekilde oturuyorlardı. Cesur ebeveynlerin bir kısmı yatakların yanındaki sert sandalyeler üzerine çökmüşlerdi, ama çoğu odanın uzak köşesinde toplanmış, bir yandan kızlarına göz kulak olurken, kendi aralarında konuşuyorlardı.

Victor yüzünde bir tebessümle duvara yaslanmış, iki genç kadın arasında yolunu bulması için yatakların arasından geçen en küçük gölgenin gelişini izliyordu. Inara'nın yüzünde oluşan nazik gülümsemeyi, çocuğu sıkıca göğsüne basmasını izlemek çok güzeldi.

"Merhaba Keely. Annen ve babanla tanıştım."

“Sanırım onları incittim,” diye fısıldadı Keely, ama Inara başını iki yana salladı.

“Onlar sadece korkmuşlar. Onlara karşı sabırlı ol ve kendine de sabır göster.”

Victor ve ortakları yaklaşık bir saat boyunca odanın yakınlığında bekleyip, genç kadınları gülerken, şaka yaparken, ara sıra yaşadıkları çöküşleri ve göz yaşlarını dindirmek için hakaretler ederken izlediler. Onun için bariz bir hoşnutsuzluk olmasına rağmen, Inara kendisinin anne ve babalarla tanıştırılmasına izin verdi. Onların; kızlarını nasıl aradıklarını, umut etmekten nasıl asla vazgeçemediklerini sabırla dinliyordu, alaycılığına dair tek işaret ise, Danelle’nin kalp monitör cihazını bile alarma geçirecek kadar çok kıkırdamasına neden olacak bir şekilde tek kaşını kaldırmasıydı.

Victor, Ravenna’yı tanımıştı – annesinin daha genç bir versiyonuna benziyordu – kısa konuşmalarını dikkatle izliyor, herhangi bir bölümünü duyabiliyor olmayı diliyordu. Senatörün kızının bir bacağının neredeyse tamamı bandajlıydı. Victor, Ravenna’nın bir dansçı olduğunu hatırladı. Inara bandajların üzerine nazikçe dokunduğunda, Victor bunun kızı nasıl etkileyeceğini düşündü.

Victor, kızın anlattığı hikayelerden, Kelebeklerin bazılarının isimlerini tahmin edebiliyordu. Diğerlerinininkileri için, etrafta söylenen isimleri dinliyor, sahipleriyle eşleştirmeye çalışıyordu. hiçbir zaman yeniden isimlendirilmemiş olan Keely haricinde, diğerlerinin hiçbirisi orijinal isimlerini kullanmıyorlardı. Dillerinde, akıllarında hâlâ Bahçe’de kullandıkları isimleri vardı ve ebeveynlerin bunları duydukları zaman nasıl korkuyla irkildiklerini görebiliyordu. Inara bazen unutmanın daha kolay olduğunu söylemişti; ilk defa onların bunu gerçekten yapıp yapamayacaklarını merak ediyordu. Ya da belki de kız haklıydı ve onlar henüz bunun gerçek olmasına hazır değillerdi.

Orada daha uzun süre kalmak çok cazip geliyordu, son birkaç günün dehşetini geri itmek için bu görüntünün tadını çıkarmak güzeldi ama Victor sadece bununla tamamen rahatlayamazdı. Kızın görmesi gereken ve kendilerine söylemesi gereken daha fazla şey vardı.

Bilmeleri gereken çok daha fazla şey.

Saatini kontrol etmek için bileğini döndürdü ve Inara'nın gözlerinin onun üzerinde olduğunu ve kelimelerle ifade etmesine gerek kalmayan soruyu gördü. Victor başıyla onayladı. Inara içini çekip, bir anlığına gözlerini kapatıp kendisini toplamaya çalıştıktan sonra, diğer kızları geri döneceğine dair güven vermek için konuşmaya başladı. Bliss elini tuttuğunda neredeyse kapıya geri dönmek üzereydi.

"Onlara ne kadarını anlattın?" diye sordu kız kısaca.

"Önemli olanların çoğunu."

"Peki, onlar sana ne dediler?"

"Avery'nin öldüğünü. Bahçıvan'ın duruşmaya çıkacak kadar hayatta kalacağını."

"Demek, hepimizin konuşması gerekecek."

"Zamanı geldi ve duruma şu şekilde bak: belki de FBI'a anlatmak anne babalarınıza anlatmaktan daha kolay olacaktır."

Bliss yüzünü buruşturdu.

"Ebeveynleri yola çıkmış," diye fısıldadı Ramirez, Victor'a, "babasının öğretim görevlisi olarak yeni atanmış olduğu Paris'ten, Atlas Okyanusu üzerinden uçarak dönüyorlar. Onu aramaktan vaz mı geçmişler yoksa sadece kalan çocukları için en iyisini mi yapmaya çalışmışlar söylemek zor."

Yüz ifadesinden, Bliss'in onların olumlu düşünmelerine izin vermeye eğilimli olmadığı belliydi.

Keely'ye son bir kez daha sarılan Inara, Victor ve Eddison ile birlikte odadan dışarı çıktı; Ramirez ise ebeveynler ile ko-

nuşmak için geride kalmıştı. Önlerinde nöbetçilerin olduğu, kızların içinde olmaları gereken ama olmadığı bir dizi boş odanın önünden geçtikten sonra, koridorun en ucunda, önünde duran nöbetçiler ile kızların odası arasında bir tampon oluşturan boş odaların yanından geçtiler.

Durduklarında, Eddison kapının üzerindeki küçük cam bölmeden içeriye baktı ve sonrasında ortağına meraklı bir bakış attı. Victor sadece başıyla onayladı. "Ben burada dışarıda bekleyeceğim," dedi daha genç olan adam.

Victor kapıyı açıp, kızın içeri girmesini sağladıktan sonra, kapıyı arkasından dikkatle kapattı.

Yataktaki adam inanılmaz bir makine düzeneğine bağlanmıştı, hepsi kendi sesleri ve ritimleriyle yumuşak bir sesle bipliyorlardı. Burnunun içersine, bedenine oksijen sağlaması için bir burun kanülü takılmış ve ihtiyaç duyulması halinde kullanılmak için bir entübasyon seti hemen yanına yerleştirilmişti. Battaniyelerin örtülmediği yerlerden pansuman yapılmış bazı bandajlar görülüyordu, bazıları yanıkların ısılarını çekmek ve enfeksiyonu önlemek için gözenekli ve sentetik materyallerden hazırlanıp, üzerine örtülmüştü. Yanıklar, kafa derisinin bir yüzünden, kabarcıklar halinde renksiz bir şekilde diğer tarafına kadar uzanıyordu.

Kız gözleri kocaman bir şekilde açılmış halde ona bakıyordu, ayakları neredeyse odanın bir metre içinde yere gömülmüş gibi duruyordu.

"Adı Geoffrey MacIntosh," dedi Victor nazik bir şekilde. "Artık o, Bahçıvan değil. Onun bir ismi var ve bir dizi rahatsız edici yaraları var, bundan sonra artık Bahçe'nin Tanrısı olamayacak. Bir daha asla olamayacak. Adı Geoffrey MacIntosh ve yaptığı her şey için yargılanacak. Bu adam *artık sana zarar veremeyecek.*"

"Eleanor ne durumda? Karısı?" diye fısıldadı Inara.

"Hemen yan odada, ekrandan onun kalbini kontrol altında tutuyorlar; evde kendinden geçmiş halde bulundu. Öğrenebildiğimiz kadarıyla, bu durumdan hiçbir şekilde haberdar değilmiş."

"Peki, Lorraine?"

"Birkaç oda aşağıda. Bütün bu olanların ne kadarı ile suçlanabileceğinin belirlemesi için sorgulanıyor. Karar verilmeden önce bir takım psikolojik değerlendirmeden de geçecek."

Victor, o ismin dudaklarında şekil aldığını görebiliyordu ama kız sorusunu sormadı. Sert sandalyelerin birine çökerek, hastane yatağında bilinçsizce yatan adamı izleyebilmek için dizlerinin üzerine doğru eğildi. "Hiçbirimiz onu bu kadar öfkeli görmemiştik," diye mırıldandı minik bir sesle. "Avery'nin neden olduğu tüm zararlar için bile bu kadar öfkelenmemiştik. Çılgına dönmüştü."

Victor, elini ona uzattı ve kız gerçekten elini tuttuğunda şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, kız sargı bezli eliyle, kendi elini ovuşturuyordu.

"Hiçbirimiz onu bu şekilde görmemiştik."

Üçü Bahçe'nin en uzak noktasında, kapıya en yakın konumda duruyordu ve Bahçıvan açık bir şekilde çılgına dönmüştü. Desmonda'a sürekli olarak bağıırıyordu ve Avery lanet olası bir kendini beğenmişlikle orada duruyordu. Sanırım babasının artık Keely olayına o kadar da üzülmeyiğini fark etmişti.

Daha fazla yaklaşmak yerine, Bahçe'nin görebildiğim kadarını inceledim. Oraya insanlar gelmişti, bu çok açıktı. Kumun üzerindeki bot izleri görülebiliyordu ve bitkilerin bazıları çiğnenmişti. Birisi derenin kenarına sakız kağıdı bile bırakmıştı.

Acaba polisler sadece merak mı etmişlerdi? Bahçıvan onlara mantıklı bir açıklama yapmış mıydı?"

"Boyutlar," diye fısıldadı Bliss. "Eğer bütün duvarları aşağı indirdiyse, onlar oralarda koridorlar olduğunu fark etmemiş olabilirler. Ana kapının her iki tarafında izler var."

Belki de onlara bakmışlar ama sadece bizi bulamamışlardı.

Desmond, gerçekten de onları aramıştı.

Kalbim acıyordu, çünkü onunla gurur duymak istiyordum ama gerçekten de, düşünebildiğim tek şey lanet olası zamanın geldiği idi. Bizim kaçırıldığımızı, tecavüze uğradığımızı, öldürüldüğümüzü ve vitrinlerde sergilendiğimizi bilmek yeterli olmamıştı ama en azından, on iki yaşında bir çocuğun gaddarca tecavüze uğraması yetmişti.

"Bu yanlış!" diye bağırdı Desmond, en sonunda babası nefes almak için sustuğunda. "Onları kaçırman yanlış, onları esir tutman yanlış ve onları öldürmen tamamen yanlış!"

"Bu senin verebileceğin bir karar değil!"

"Evet, öyle! Çünkü bu yasaya aykırı!"

Babası ona o kadar güçlü bir tokat attı ki, geri geri sendeleyerek yere düştü. "Burası benim evim ve benim bahçem. Burada kanun benim ve sen buna karşı geldin."

Noel'deki küçük bir çocuk gibi gülen Avery ortadan kayboldu ve kısa bir süre sonra elinde bambu bir değnekle geri döndü; büyük olasılıkla bir gün önce kendisinin dayak yediği değnek de buydu. Cidden, bir değnek. Hangi lanet olası, yetişkin çocuğunu sopayla döverdi ki? Aslında kim herhangi bir yaştaki çocuğunu sopayla dövebilirdi? Ama Avery sopayı babasına uzatıp kardeşine saldırdı ve sırtının ve kalçasının bir kısmı açık kalana kadar onun kıyafetlerini yırttı.

“Bu senin kendi iyiliğin için, Desmond,” dedi Bahçıvan kollarını sıvarken. Desmond mücadele ediyordu ama Avery onun başını sıkıştırmıştı.

Olanları görmemesi için Keely’nin başını karnıma bastırdım ve orada durup, Bahçıvan’ın oğlunu bir değnekle dövmesini izledik. Her bir vuruşundan sonra derisinin üzerinde kırmızı şeritler halinde izler kalıyor ve hızla şişiyordu, lanet olası hasta Avery her bir darbeyi tezahüratla izliyordu. Desmond, mücadele etmeye devam ediyor ama canı ne kadar yanarsa yansın bağırıyordu. Bahçıvan sayarak ona yirmi darbeye kadar vurduktan sonra bambu değneği bir kenara fırlattı.

Avery’nin tezahüratları durdu. “Bu kadar mı?” diye sordu. “Sırf o kaltağı işaretlediğim için bana bu kadar vurmuştun!”

Elimi kalçamın üzerine bastırdığımda, üzerime yaptığı işaretten dolayı oluşan kalın yara izini elimin altında hissettim. Bunun karşılığı, değnekle vurulacak yirmi darbe miydi?

“Avery, bu konunun dışında kal.”

“Hayır! Bizi hapishaneye attıracak olabilirdi, ölüm cezasına çarptırılmamıza bile neden olabilirdi; yirmi sopa darbesiyle kurtulmasına izin mi veriyordun?” Kardeşini kumlu yol üzerine düşürdü ve ayağa kalktı. “Neredeyse otuz yıldır üzerinde çalıştığın her şeyi yok edecekti. O senin oğlun olmanın ne demek olduğunu önemsemedi. O sana sırtını çevirdi!”

“Avery, sana söyledim —”

Avery kemerinin arkasından bir şey çekip çıkardı ve birden babasının ona ne söylediğinin bir önemi kalmamıştı. Avery’nin fırsatı vardı.

Bir silah durumu halledecekti.

“Ona her şeyi verdin!” diye bağırdı, kardeşine doğru nişan alarak. “Senin değerli Desmond’un, Bahçe’nin devamını sağlama yardım etmek için hiçbir şey yapmamasına rağmen, sen onunla lanet derecede gurur duyuyorsun. ‘Kelebekler onu sevi-

yor', 'Onlara zarar vermez', 'Onları daha iyi anlıyor'. Kimin umurunda? Ben de senin oğlunum, senin ilk çocuğum. Ve aslında gurur duyman gereken oğlun benim."

Babası ellerini havaya kaldırmış, silaha bakıyordu. "Avery, ben seninle her zaman gurur duydum, sen—"

"Hayır, sen benden korkuyordun. Ben bile bunun farkını biliyorum, baba."

"Avery, lütfen silahı indir. Onun burada yeri yok."

"Onun burada yeri yok," diye tekrarladı Avery alay ederek. "Benim istediğim her şey için de söylediğin buydu!"

Derinden acı dolu bir homurdanmayla, Desmond sırtına doğru dönmüş, dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu.

Silah ateş aldı.

Desmond çığlık atarak kum yolda geriye düştü, parçalanmış gömleğinin üzerinden göğüs kısmına kan yayılmaya başlamıştı. Bahçıvan hıçkırarak öne doğru atıldı, silah tekrar ateşlendi ve Bahçıvan bir yanını tutarak dizlerinin üzerine düştü.

Keely'yi, Danelle doğru ittim ve ikisini de bulundukları kayaya parçasının arkasına iyice gizledim. "Burada kalın," diye fısıldadım.

Bliss elimi yakaladı. "O, buna değer mi?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim. "Ama polisi aradı."

Başını üzgün bir şekilde iki yana salladı ve o elimi bıraktıktan sonra kızları arkamda bırakıp hızla ileri doğru koştum. Avery beni saçlarımdan yakalayıp, yere fırlattığı sırada neredeyse Desmond'a ulaşmak üzereydim.

"Ve işte kaltağımızda gelmiş, Bahçe'nin küçük kraliçesi." Silahın kabzasıyla bana o kadar sert vurdu ki, kulaklarım çınılıyordu ve vuruşunun etkisiyle silahın bir kısmı yanağımı kesmişti. Silahı bırakarak beni tekmeleyerek, dizlerimin üzerine çöktürdü ve kemerini çıkarmak için harekete geçti. "Pekala,

şimdi Bahçe'nin kralı benim, bu yüzden bana biraz saygı göstermeyi öğrenmelisin."

"Eğer onu ağzıma yaklaştıracak olursan ısırıp, koparırım," hırlar gibi ve kayanın arkasında Bliss'in alkışladığını duydum.

Bana tekrar ve tekrar vuruyordu ve tam yeniden bir tokat atmak üzereydi ki, Nazira'nın sesi onu durdurdu.

"Sirenleri duyuyorum!"

Ben, kafatasımın içinde alan anlar hariç hiçbir şey duymuyordum ama diğer kızlardan bazıları da siren seslerini duyduklarını söylüyorlardı. Onu rahatsız etmek için mi böyle söylüyorlardı, yoksa gerçek olduğu için mi, emin olamıyordum.

Avery beni bıraktı ve bizzat kendisi görmek için Bahçe'ye koşarak, kayalıklara tırmanmaya başladı. Sürünerek, bir eliyle göğsüne baskı yapmaya alışan Desmond'ın yanına gittim. Ellerini çektim ve kendi ellerimi üzerine koyarak baskı yapmaya devam ettim, kanı sıcak ve yapışkandı. "Lütfen  lme," diye fısıldadım.

Zayıf bir şekilde elimi sıktı ama herhangi bir cevap vermeye çalışmadı.

Bahçıvan inleyerek, oğlunun diğer tarafına doğru sürünmeye çalışıyordu. "Desmond? Desmond, bana cevap ver!"

Solgun yeşil gözler –babasının gözleri – titreyerek açıldı. Zihni bulanıktı ve kendi kendine konuşuyordu. "Onları ondan tamamen korumanın tek yolu, hepsinin gitmesine izin vermek," dedi hızlı hızlı soluyarak. Yüzü ter içindeydi. "Onların hepsini öldürecek ve onlar her anlarında acı çekecekler."

"Sadece uyanık kal, Desmond," diye yalvardı babası. "Seni hastaneye g t reimiz ve bu işi hallededeimiz. Maya,  zerine bastırmaya devam et!"

Zaten durmamıştım.

Ama artık ben de sirenleri duyabiliyordum.

Avery uçurumun üzerinden küfrederek aşağıya indi ve muhtemelen Bahçıvan ve Desmond'ın, gözü dönmüş Avery'den daha güvenli olduğunu düşünen kızlar, hızla bizim yanımıza geliyorlardı. Lorraine bile bizimle birlikte kümelenmişti ve kimse onu uzaklaştırmaya çalışmadı. Bliss titreyen elleriyle silahı aldı ama gözleriyle Avery'i takip etmeye devam ediyordu.

Ve siren sesleri gittikçe daha da yükseldi.

"Neden geri döndüklerini anlayamıyorum," diye fısıldadı Inara, Victor'un elini hayata tutunur gibi tutuyordu. "İlk geldiklerinde bir şey bulamadılar, öyle değil mi? Yoksa Bahçıvan duvarları kaldırmazdı."

"Polis merkezindeki memurlardan biri Desmond'ın telefonda verdiği isimleri araştırmış. Keely yakın zamanda kayıp olduğu için isim tanıdık gelmiş, ama diğerlerinin bazılarını da sistemde araştırdığında, bazılarının üzerinde FBI'ın kayıp işareti olduğunu görmüş. Müdürü bize ulaştı ve onlarla orada buluştuk. Mesela Cassidy Lawrence. O neredeyse, yedi sene evvel Connecticut'tan kaybolmuş. Aralarında bir bağlantısı olmasa, onun ismini Keely'nin ismiyle birlikte söylemesinin hiçbir nedeni olmazdı."

"Sonuç olarak Lyonette nihayet bulunmamızın bir parçası oldu, öyle değil mi?" diye sordu Inara hafif bir gülümsemeyle.

"Evet, öyle oldu."

Birkaç dakika sessizce oturup, yataktaki adamın nefes alıp vermesini izlediler.

"Inara..."

"Geri kalanı."

"Umarım, bu sana sormak zorunda olduğum son zor şeydir."

"Benden mahkemeye çıkmamı isteyene kadar," dedi Inara içini çekerek.

"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama sonrasında ne oldu?"

Lanet olası Sirvat.

Bahçıvan uzaktan kumandayı cebinden çıkardı ve üzerindeki küçük panele bir dizi sayı girdi. "Sirvat, lütfen kapının yanındaki odaya gidip oradan havlu ve kauçuk boru al."

"Zara'nın yan tarafındaki mi?"

"Evet, işte orası."

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı ve bir kahkaha atarak uzaklaştı. Sirvat yaklaşık bir buçuk yıldır oradaydı ve onu tanıdığım günden bu yana yalnız... ve garip olmuştu.

Bahçıvan kendi yarasının üzerine kemerini bağlayarak kanamasını durdurdu ve oğlunun saçlarını okşayarak, ona uyanık kalmasını söylüyor, sorular soruyor ve cevap vermesi için yalvarıyordu. Des bazı şeylere yanıt olması için elimi sıkıyordu ve hâlâ nefes alabiliyordu ama bu yaptığığın muhtemelen onun açısından daha iyi olacağını düşündüğüm şekilde, konuşmaya çalışmıyordu.

"Havlularla yarasını bağladığımızda, Desmond'ı dışarı çıkarmama izin verecek misin?" diye sordum.

Bahçıvan sadece bana baktı, neredeyse içimi görüyor gibiydi, görünüşe göre o sırada bile Kelebekler ve oğlu arasında seçim yapmaya çalışıyordu. Sonunda başıyla onayladı.

Sonra, kokuyu alıp donakaldım.

Kokuyu benden sonra Danelle alıp, burnunu kırıştırdı. "Bu nedir?"

“Formaldehit,” dedim tıslar gibi. “O odadan uzaklaşmamız gerekiyor.”

“Ne odası?”

Bahçıvan’ın yüzü daha da soldu. “Şimdi soru sormayı bırakın bayanlar, gelin.”

Desmond’ı kumun üzerinden sürüklemek zorunda kalmıştık, Bahçıvan topallayarak ve sallanarak arkamızdan geliyordu. Şelalenin içinden geçtik –arkasından dolaşmaya ve kuru kalmaya çalışan herkes Bliss tarafından içine itiliyordu – ve mağaraya doluşmaya başladık.

Şelalenin uğultulu gürültüsünün arkasından, Sirvat’ın kahkaha atan sesini duyabiliyorduk ve sonra...

Kız iki yana salladı. “Patlamayı nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum,” dedi Victor’a. “Sadece tüm o ses ve ısıyla muazzam bir patlamaydı. Kayalardan birkaçı uçurumdan aşağıya düşmeye başladı, ancak mağara, korktuğumuz gibi tam olarak çökmedi. Her yerde alevler ve cam parçaları vardı ve o aptal küçük yangın söndürme sistemi dereye doğru buhar püskürtüyordu. Parçalanmış çatıdan hava giriyor ve alevler havaya doğru fırlıyordu. Gerçek kelebeklerle birlikte, duman da dışarı çıkıyordu ama içeriye dolan duman o kadar yoğun ki, neredeyse nefes alamıyorduk. Oradan çıkmak zorundaydık.”

“Derenin üzerinden mi gittiniz?”

“Gölete ulaşana kadar. Ayaklarımız yerdeki camlardan dolayı kötü bir şekilde kesilmişti ama alevler yayılıyordu ve su o an için daha iyi bir seçenekmiş gibi göründü. Bahçe’nin ön yarısı devasa alevler içindeydi. Bahçıvan’a sordum...” Zorlukla yutkunarak, yataktaki adama baktı. “Bay MacIntosh’a bir acil durum çıkışı ya da onun gibi bir şey olup olmadığını sordum

ama bana... bana oraya bir şey olacağının aklına hiç gelmediğini söyledi."

Elini bükerek bandajların altına doğru parmaklarını soktu ve yine kabuklara dokunmaya başladı. Victor nazik bir şekilde elini çekti.

Alevler çok hızlı bir şekilde yayılıyordu. Cam bölmeler patlayarak parçalanıyor, parçalar yağmur şeklinde üzerimize yağıyordu. Willa kendini birkaç parçadan kaçarak korudu ama direk olarak başına gelen bir parça, başını neredeyse yarı yarıya kesecek şekilde saplandı. Camın ötesindeki alevleri görebiliyorduk, dış serayı tamamen yutuyorlardı.

Bahçıvan başını sallıyor, destek almak için Hailee'ye dayanıyordu. "Eğer suni gübre odasına ulaşacak olursa, ikinci bir patlama olacaktır," dedi öksürerek.

O zamana kadar, kızların çoğu ağlamaya başlamıştı.

Kapana sıkışmamış ve mahvolmamış olabileceğimiz, tek bir olası yol düşünmeye çalışıyordum. "Uçurum," dedim. "Duvarın üzerindeki camı kırabilirsek, koridorların üzerine denk gelen çatıya çıkabiliriz."

"Ve sonra ne olacak, dış seranın kırık ya da kırılmakta olan camları üzerinden mi kayacağız?" diye homurdandı Bliss. "Ve muhtemelen indiğimizde ayak bileklerimizi, bacaklarımızı ve omurgalarımızı da mı kiralım?"

"İyi. Sen bir şey bul."

"Kahrolası bir fikrim bile yok. Senin sıran."

Desmond önce kıkırdayıp, sonrasında inledi.

Pia çığlık attı ve hepimiz ona doğru döndüğümüzde, yanmış ve kabarmış olan koluyla kızın arkasından boğazını yaka-

lamış olan Avery'yi gördük. Omzuna girmiş olan bir parça cam titriyordu, kurum ve is yanaklarını kaplamıştı. Avery kahkaha attı ona karşı mücadele eden kızın boynunu ısırıldı.

"Avery, bırak onu," diye inledi Bahçıvan.

Alevlerin kükremesine rağmen, kızın boynundan gelen sesi duyduk.

Kızın vücudunu yana doğru attığında ardından keskin bir çatlama sesi ile geri sarsıldı. Dönüp baktığımda, Bliss'in silahı kaldırıp, sağlam durmaya çalışarak yeniden ateş ettiğini gördüm, onu tekrar vurmuştu. Acıyla bağırarak Avery, kendini öne doğru attı ve Bliss iki el daha ateş ettikten sonra, nihayet yüzü yere dönük bir şekilde çiçeklerin arasına düştü.

Tüm dalları alev almış büyük ağaçlardan biri, kökünden kırıldı ve müthiş bir gürültüyle duvara çarptı. Cam paramparça olmuş, metal levhalar kendi ağırlıkları altında ezilmiş ve iki bölüm arasında uzanan siyah çatının çökmesine neden olmuştu. Dans eden alevlerin arasından dış serayı görebiliyorduk.

"Hâlâ bir şey bulamadım," dedi Bliss ve dumandan dolayı öksürmeye başladı. "Gerçekten, bir şeyler düşünme sırası hala sende."

"Defol," diye homurdandığımda, bana hafifçe sırtıttı.

Ravenna'nın dizine bileğimi geçirerek, Desmond'ın göğsüne bastırarak yerime geçmesi için yanıma çektim. Onu bu kadar oynattığımız için bunun bir faydası olacağını düşünmüyordum ama en azından denememiş olmaya dayanamazdım. O, başarılı olamamış olsa bile, denemişti. Biz de deneyebilirdik.

Ve onun ölmesini istemiyordum. Özellikle en sonunda bize yaşamamız için bir şans verdiğinde, bunu istemiyordum.

Devrilen ağaca doğru koştum ve daha büyük cam yığınlarını ve daha çatallı olan dalları çektim. Ellerim çok acıyordu ama eğer bunun çıkış yolu olma ihtimali varsa, denemek zorundaydım. Bir süre sonra Glenys ve Marenka bana yardıma geldiler,

sonrasında Isra bize katıldı, gövdenin etrafında bir yol kazmaya çalışıyorduk. Bir tarafını temizlemeyi başardık ve dördümüz birden iterek ve çekerek gövdeyi dış seraya girebileceğimiz kadar bir yol açmaya yetecek kadar kaldırabildik.

Marenka koluma gelen cam parçasını aldı ve fırlattı. "Sanırım onu taşımanın bir yolunu biliyorum."

"Deneyelim o zaman."

Desmond'ı omuzlarımdan kaldırdı, koltuk altlarına ellerini sokarak, kavuşturdu. Ben de bacaklarının arasında durdum ve dizlerinin altına ellerimi geçirdim. Kontrollü değildi ve kesinlikle kolay da değildi ama öyle böyle tek bir sıra halinde ilerliyorduk.

Bliss bize yol gösteriyordu, Danelle ve Keely onun hemen arkasındaydılar. Isra gerideydi ve düşen enkazları bir kenara itiyordular, Bahçıvan da onun yanındaydı. Yardımcı olmuyordu, çünkü olamıyordu, ama gerçekten korkmuş – ya da donakalmış – kızların bizi izlemesini sağlıyordu. Duman gittikçe kötüleşiyor, daha yoğunlaşıyordu ve hepimizi boğuyordu. Dış seranın arkasında hareket eden figürler vardı ve birden altı metrelik pencerelerden birinden büyük bir çatırdama gelip, zemini titretti. Birisi camın üzerine baltayla vuruyordu. Geri çekilip, bizim tarafa geçip geçemeyeceklerini görmeyi bekledik ve birkaç vuruş sonrasında bölmenin merkezi paramparça oldu. Balta başını kullanan bir itfaiyeci, camın geri kalan bölümlerini kırıp attı ve kırık parçaların üzerine katlanmış kalın bir muşamba fırlattı.

"Haydi," diye bağırdı bir ses maskenin arkasından – kadın mı erkek mi anlayamıyordum.

Onu diğer itfaiyeciler de izlediler ve ikisi Desmond'ı bizden aldı. Hava özellikle temiz değildi ama çok uzun zamandır aldığımız ilk özgür hava buydu ve ağlamayan birkaç kız da çimlerin üzerine basarak çevremizdeki soğuk sonbahar havasına

çıkıp, dışarısını hissettiklerinde ağlamaya başladılar. Bazıları şoka girerek dizlerinin üzerinde düştüler ve sürüklenerek çıkarılmak zorunda kaldılar.

Desmond'ı çıkardıktan sonra, kaç kişi olduğumuzu saymaya başladım ve Isra'nın da aynı şeyi dış serada yaptığını görebiliyordum, ikimiz de bu noktaya gelmeden önce kaçımızı kaybettiğimizi anlamaya çalışıyorduk. Sonra birden bu... bu... güçlü *güm* sesi geldi ve ardından odalardan birinde ortaya çıkan bir başka patlama duyuldu; Isra'yı son gördüğümde, top gibi yangına doğru uçuyordu, diğer üçü hala ona tutunuyordu, Bahçıvan ise yere düşmüştü ve alevler etrafında dans ediyordu. Kızlara koşmaya çalıştım ama itfaiyecilerden biri bileğimi kavradı ve beni geri çekti.

"Ve sonrasında ambulanslar, hastane ve sizinle tanıştığım oda," diye iç geçirdi. "Ve bu kadar. Tüm hikâye bu."

"Tam değil."

Kız gözlerini kapatıp, elindeki küçük mavi ejderhayı yanına götürdü. "İsmim."

"Artık Bahçıvan'ın kendi ismi var. Seninki gerçekten çok mu korkunç?"

Kız cevap vermedi.

Victor ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı. "Haydi. Görmek gereken bir şey daha var."

Kız, kapıdan çıkarken Victor'un arkasından gitti, birlikte rüzgarlık içindeki bir olay yeri teknisyeni ile kaşları çatık bir şekilde konuşan Eddison yanından geçtiler ve koridorun karşısındaki kapıya doğru yürüdüler. Bu sefer Victor onu, yatakta kim olduğunu görmeden yatağın kenarına kadar götürdü ve

Inara yatanın kim olduğunu gördüğünde bir anda nefesi kesildi.

Desmond'ın gözleri yavaşça açılmıştı, ilaçlardan dolayı odaklanamıyordu ama onu gördüğü anda, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Selam," diye fısıldadı.

Kelimeleri dudaklarından sesli olarak çıkarmayı becerene kadar birkaç kere denedi ve sonunda zayıf bir şekilde, "Selam," diyebildi.

"Üzgünüm."

"Hayır... hayır, sen... sen doğru olanı yaptın."

"Ama bunu daha erken yapmalıydım." Battaniyenin üzerinde elini hareket ettirdi, bandın altına kıvrılan plastik boru, iğneyi cildinin altında tutuyordu.

Inara elini tutmak ister gibi bir harekette bulundu ama ona dokunmadan ellerini yumruk yaptı. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, ağzı hafifçe açık, alt dudağı şoktan titriyordu.

Desmond'ın gözleri kapanırken, bedeni hareketsizleşti. Uyku mu yoksa bilinçsizlik mi, ayırt edilemiyordu.

"Hâlâ zayıf durumda," dedi Victor usulca. "Toparlanması uzun bir zaman alacak, ama doktorlar muhtemelen atlatabileceğini söylüyorlar."

"Atlatabilecek mi?" diye fısıldadı. Gözleri ıslak bir şekilde parlıyordu ama gözyaşları dökülmüyordu. Bir elinde küçük mavi ejderhayı tutarak, kollarını karnına doğru sardı, bu artık ihtiyaç duyması gerekmeyen bir korunma hareketiydi. "O, suç ortağı olarak yargılanacak," dedi sonunda.

"Bu, bizim vereceğimiz bir karar değil. Onun açısından bazı anlaşmalar yapılabilir, ama—"

"Ama altı ay önce aramalıydı ve yakında herkes bunu öğrenecek."

Victor kafasını kaşıdı. "Kabul etmeliyim ki, onu canlı gördüğün zaman daha fazla rahatlayacağını düşünmüştüm."

"Ben. Bu sadece..."

"Karmaşık mı?"

Inara başıyla onayladı. "Onu korkaklığının sonuçların katlanmak zorunda kalmadan bırakmak daha merhametli olabilirdi. Yaptığı şey çok küçüktü ve çok geçti, ama nihayet doğru şeyi yaptı ve şimdi karar vermesi o kadar uzun sürdüğü için cezalandırılacak. Belki de cesurca ölebilirdi, ama bir korkak olarak yaşayacak."

"Yani, asla gerçek olmayacak mı?"

"Yara izi bırakacak kadar gerçek. Bu yüzden hiç de gerçek değil. Bundan daha fazlası nasıl olabilirdi ki?"

"Muhtemelen belli bir suçlamayla kadar yargılanacaktır. Ve muhtemelen ona karşı tanıklık yapmak için çağırılacaksınız."

Hâlâ yatakta yatan genç adama kız cevap vermedi.

Victor, söylenecek başka bir şey kaldığından emin değildi. "Inara —"

"Inara!" diye seslendi bir kadın sesi koridordan. "Ina — evet, rozetini görüyorum, seni kibirli pislik, ama oradaki benim ailem! Inara!" Dışarıdan bir karmaşanın sesi geliyordu, sonra kapı aniden açılarak, ortalama boylarda ve belki de otuzlu yaşlarında, birbirine karışmış şekilde toplanmış, her an dağılacakmış gibi görünen kızıl kahverengi saçlı bir kadın ortaya çıktı.

Inara saldırgan tavırla içeri giren kadına dönerek, donup kaldı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Sesi, neredeyse güçlkle nefes alıyormuş gibi zorlanarak çıkıyordu. "Sophia?"

Sophia koşarak odaya girdi, ama Inara onu yarı yolda karşıladı ve iki kadın birbirlerine, eklemleri bembeyaz olacak şekilde sıkıca sarıldılar. Bu kucaklaşmanın şiddetiyle, sağa sola sallanıyorlardı.

O Sophia mı? Dairenin annesi? Nasıl oluyordu da Inara'nın burada olduğunu bilebiliyordu?

Eddison yüzünde fırtınalar eserek odaya girip, geçerken kadına dik dik baktı. Victor'un eline düz sayfalı, siyah bir karama defteri bıraktı. "Ofis masasında kilitli, gizli bir çekmecedeydi bulundu. Teknisyenler isimleri araştırırken, ilginç bir şey bulmuşlar."

Victor neredeyse bunu bilmek istemiyordu ama işi buydu. Gözlerini iki kadından ayırarak, defterin kenarından sayfaların yaklaşık üçte ikisinde ortaya çıkan yeşil yapışkan bir notu gördü. Nottan birkaç sayfa öncesini açtı.

Korkmuş, gözyaşları içinde genç bir kadın ona bir fotoğraftan bakıyordu; omuzları çökmüş ve ellerini sanki çıplak göğüslerini kameradan gizlemeye çalışıyormuş gibi önüne kavuşturmuştu. Hemen yanında, arkadan çekilmiş, yeni yapılmış kanatlarını gösteren bir resim vardı. Alttaki resimde, aynı kanatlar, yeni yapılmış bir vitrin içerisinde, kanatların keskin renkleri cam ve renksiz reçineden dolayı bulanıklaşmış durumdaydı. Boş alanın üzerinde iki isim yazıyordu –üstte Lydia Anderson ve hemen altında Siobhan – bir erkek elinden çıkmış sert bir el yazısıyla 'Körfez Benekli Kelebeği' yazılmıştı ve aralarında dört yıl olan iki tarih vardı.

Bir sonraki sayfada başka bir kız vardı ve sonrasında bir tane daha, notun bulunduğu sayfada ise sadece iki resim vardı. Ve sadece bir tarih. Kahverengi saçlı, ihtiyatlı ela gözlü güzel bir kızın fotoğrafının altında bir yazı vardı—

"Sophia Madsen," diye yüksek sesle okudu Victor buz kesilmiş bir halde.

Kadın, Inara'nın omuzları üzerinden ona bakıyordu. Bir sonraki satırı kadın onun yerine söyledi. "Lara."

"Nasıl—"

"Hiç kimse eğer gerçekten olmadıysa, kaçan bir Kelebekten bahsetmezdi," diye mırıldandı Inara, Sophia'nın saçlarına doğru. "Çok can yakıcı olurdu."

"Kaçış gerçektir. Sen... sen kaçtın mı?"

İkisi de başlarıyla onayladılar.

Eddison kaşlarını çatı. "Teknik analistler adım yazmışlar ve Gecenin Yıldızı çalışanlarının listesinde de karşılarna çıkmış. Birilerini oraya gönderdiler ama restoranda da, her iki ikamet adresinde de yokmuş."

"Elbette değildim," diye tersledi Sophia. "Buraya gelmek için yola çıktıysam, nasıl orada olabilirim ki?" Inara'dan uzaklaştı. Yanından ayrılmamış ama hepsini görebilecek şekilde birkaç adım geri gitmişti. Sophia'nın üzerine giymiş olduğu eski ve bol gömleği omzunu açıkta bırakacak şekilde kaymış, sutyen askısını ve aldığı kilolarda genişlemiş olan, rengi solmuş bir kanadın üst kısmını ortaya çıkarmıştı. "Taki seni haberlerde görmüş, hastaneye getirildiğini öğrenmiş ve herkese haber vermek için daireye gelmiş. Beni aradılar ve ah, Inara!"

Inara, Sophia'nın onu yeniden kucaklaması karşılığında hırıltılı bir ses çıkardı ama kendisini bırakmasını istemedi.

"İyi misin?" diye sordu Sophia.

"Olacağım," diye sakın bir şekilde cevapladı Inara, neredeyse utangaç bir şekilde. "En kötü durumda olan ellerim ama dikkatli olursam, iyileşecekler."

"Tek sorduğum bu değil ve sana soruyorum. Artık kendi yerim var, daire kurallarını çiğneyebilirim."

Inara'nın yüzü aydınlanırken, tüm belirsizlik ve şok ifadesi kayboldu. "Kızlarını geri aldın!"

"Aldım ve onlar da seni gördüklerine çok mutlu olacaklar. Geri kalanımız gibi onlar da seni çok özlediler. Kimsenin onlara senin kadar iyi okuyamadığını söylüyorlar."

Eddison kahkahasını öksürüğe çevirmeyi tam olarak başaramamıştı.

Inara ona ters bir bakış attı.

Victor, kendi açısından onun bu sorudan da kaçınmasına memnun olmuştu. En azından bunu herkese yaptığı anlamına geliyordu. Dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi. "Böldüğüm için üzgünüm, ama bir açıklama almak konusunda ısrarcı olmam gerekiyor."

"Bunu hep yapıyor," diye mırıldandı Inara.

Sophia sadece gülümsedi. "Bu genel olarak onun işi. Ama belki de..." Yataktaki genç adama bakıyordu, Victor gözleriyle onu takip etti. Desmond odadaki tüm gürültüye rağmen, en ufak bir hareket yapmamıştı. "Başka bir yerde?"

Victor başıyla onayladı ve onları odadan çıkardı. Koridorda, Senatör Kingsley'in Kelebeklerin oda kapısının önünde durduğunu ve derin derin nefes aldığını görebiliyordu. Üzerinde sadece bluz ve eteği olduğu için daha yumuşak görünüyor olmalıydı; ama sadece korkmuş görünüyordu. Victor, kadının takımlarının, Inara'ya verdiği dudak parlaticısı gibi olup olmadığını merak ediyordu; geri kalan, dünyaya karşı kendini gizlemek için bir yol olarak kullanılan zırhı.

"İçeriye gireceğini düşünüyor musun?" diye sordu Inara.

"Eninde sonunda," diye cevapladı Victor. "Bunun hazır olabileceği bir şey olmadığını fark ettiği an girecektir."

Onları, Kelebekler ve MacIntosh ailesinin arasında kalan tampon bölgedeki bir odaya götürdü. Her halükârda özel bir odaydı ve nöbetçi memurlardan biri onların rahatsız edilmemesi için kapının önünde duruyordu. Inara ve Sophia, çıplak, hasta yatağının üzerine yan yana oturup, yüzlerini kapıya doğru çevirmişlerdi; böylece içeriye girebilecek herkesi görebileceklerdi. Victor onların karşısındaki yatağa oturdu. Eddison'nın oturmaktan ziyade, dolanmaya karar vermesi onu şaşırtmıştı.

“Bayan Madsen?” diye başladı Victor. “Eğer başlarsanız?”

“Doğruca konuya girmek istiyorsunuz, değil mi?” dedi Sophia başını iki yana sallayarak. “Üzgünüm, ama hayır, henüz değil. Ben bunun için sizden çok daha uzun süredir bekliyorum.”

Victor gözlerini kırptı ama onaylar gibi başını salladı.

Inara’nın elini alan Sophia, onun elini iki eliyle birden sarıp sıkı sıkı tutuyordu. “Daha önce karıştığın bir şeyin, başına iş açtığını düşünüyorduk,” dedi. “Kaçtığını düşündük.”

“Bu mantıklı bir varsayımdı!” dedi Inara ona nazikçe.

“Ama bütün kıyafetlerin-”

“Onlar sadece kıyafet.”

Sophia tekrar başını iki yana salladı. “Eğer kaçacak olsaydın, paranı yanına alırdın. Bu arada, Whitney ve ben senin için bir hesap açtık. O kadar nakit paranın etrafta durmasından rahatsız oluyorduk.”

“Sophia, eğer bir şekilde bunun senin hatan olmasının bir yolunu arıyorsan, bunu bende bulamayacaksın. Hepimiz bir şeylerden kaçıyoruz. Hepimiz bunu biliyorduk. Hepimiz birinin kaybolmasının sorgulanmayacağını biliyorduk.”

“Yapmalıydık. Ve zamanlama...”

“Bunu bilmenin hiçbir yolu yok.”

“Zamanlama mı?” diye sordu Victor.

“Bahçıvan’ın yaptığı organizasyon –Bay MacIntosh–”

Sophia şaşkın bir kahkaha attı. “Onun bir ismi var. Demek istediğim elbette var, ama... ne kadar tuhaf.”

“Gecenin Yıldızı’ndaki parti,” diye devam etti Inara. “Bay MacIntosh’un ne kadar ürkütücü olduğu hakkında bir şey söylemedim, sadece Avery ile karşılaşmamdan bahsettim. Ama sonrasında o kelebek kanatları kostümleriyle eve geldik.”

“Kendimi kaybedene kadar içtim,” dedi Sophia suratsız bir şekilde. “Bu sanki cehenneme geri dönmek gibi bir şeydi.”

“Onu biraz temiz hava alması için yangın merdivenine götürdüm ve o bana sonunda Bahçe hakkında her şeyi anlattı.”

“Bunu daha önce gerçekten kimseye anlatmamıştım.”

“Neden?” diye sordu Victor. Göz ucuyla baktığında, Eddison’un yürümeyi bıraktığını görebiliyordu.

“İlk başta, söyleyecek bir şey yok gibi görünüyordu. Onun adını bilmiyordum, ayrılırken o kadar panik olmuştum ki, etrafımda neler olduğuna dikkat edememiştim. Mülkün tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum. Tek sahip olduğum sırtımdaki dövme, büyüyen bir fetüs ve çılgınca bir hikâyeydi. Polise gidersem, onların da aynı ebeveynlerim gibi davranacağını düşündüm: Sarhoş olduğumu ya da kafamın iyi olduğunu, etrafta dolanıp sonuçlarından kaçmak için yalan söylediğimi varsayacaklardı.”

“Ailene geri mi döndün?”

Sophia yüzünü buruşturdu. “Onlar beni sokağa attı. Bir utanç kaynağı olduğumu söylediler. Gidecek bir yerim yoktu. On dokuz yaşımıydım, hamileydim ve bana yardım edecek kimse yoktu.”

Eddison, Victor’un üzerine oturduğu yatağın en uç köşesine tenedi. “Yani, Jillie Bahçıvan’dan mı?”

“Jillie benim,” dedi öfkeyle Sophia, sıkıldığı dişlerinin arasından.

Eddison, onu sakinleştirmek için iki elini havaya kaldırdı. “Ama babası o.”

Sophia sakinleşti ve Inara rahatlaması için ona yaslanıyordu. “Bir şey söylememek için diğer bir sebep de buydu. Onu öğrendiği takdirde, kızımı kaybedebilirdim. Dünyadaki hiçbir mahkeme, zengin ve itibarlı bir aileyle yaşayabilecek olan bir

çocuğu, eroin bağımlısı ve fahişelik yapan bir kadının yanına bırakmazdı. Sosyal hizmetler kızlarımı aldıklarında, en azından onları geri alabilmek için çalışabilirdim. Eğer Jillie'yi o almış olasaydı, bir daha onu asla göremezdim ve Lotte'nın bunun üstesinden geleceğini de sanmıyorum. Onlar benim kızlarım. Onları korumak zorundaydım."

Victor, Inara'ya bakıyordu. "Desmond'm yaptığı bu değil miydi? Ailesini korumak? Bunu yaptığında onun hakkında pek iyi düşünmedin."

"Bu, aynı şey değil."

"Öyle mi?"

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi kız kuru bir ifadeyle. "Sophia çocuklarını koruyordu. Olanlardan dolayı acı çekmeyi hak etmeyen masum çocukları. Desmond suçluları koruyordu. Katilleri."

"Oradan nasıl kaçabildin?" diye sordu Eddison.

"Bir hamilelik testi yapacaktım," diye cevapladı Sophia. "Kilo alıyordum ve bazen öğle yemeğinden sonra midem bulanıyordu. Lor – hemşiremiz bana testi getirmişti ama beni testi yaparken izleyemeden, bir yaralanmadan dolayı çağrılmıştı. Ben sadece paniklemiştim. Son iki buçuk yıl içerisinde kaçırmış olabileceğim herhangi bir çıkış yolu ararken, etrafta koşuyordum. Ve Avery'yi gördüm."

"Avery zaten Bahçe'de idi."

"Orayı birkaç hafta önce keşfetmişti. Babası ona bir şifre vermişti ama hatırlamakta hep zorlanıyordu. Şifreyi girerken hep yavaş davranıyordu. O gün, hanımelinin içine saklandım ve onun şifreyi girişini izlemeye başladım. Sayıları girerken sesli bir şekilde söylüyordu da. Biraz bekledikten sonra, şifreyi ben de girdim. Kapıların normal şekilde açılabilindiklerini neredeyse unutmuştum."

Victor yanağını ovuşturuyordu. "Diğerlerine bundan bahsettin mi?"

Sophia dikleşmek üzereydi ama sonra omuzları çöktü. "Sanırım neden bunu sorduğunuzu anlayabiliyorum," diye itiraf etti. "Sonuçta polise gitmeyerek onları orada ölüme terk ettim, öyle değil mi? Ama denedim." Ciddi bir ifadeyle onun gözlerine bakıyordu. "Sana yemin ederim, denedim. Onlar sadece gitmek için çok korkmuşlardı. Bense kalmaktan çok korkuyordum."

"Kormak mı?"

"Ya kaçmak üzereyken yakalanırsan, ne olur?" diye sordu Inara, ama bu sorudan çok bir hatırlatma gibiydi.

"Emiline adlı bir kızın bakım sırasında dışarıda kalmasından bu yana bir aydan daha kısa bir süre geçmişti," dedi Sophia. "Kız, gelen bahçıvanlara neler olduğunu anlatmaya çalışmış ama Bahçıvan durumu bir şekilde halletmişti. Onu bir daha gördüğümüzde, camın içindeydi. Sonunda bu şekilde cezalandırılacağını gördüğünde, kaçma girişiminde bulunmak zordur. Ama onları geride bıraktığım için beni suçluyorsunuz."

"Hayır," dedi Victor, başını iki yana sallayarak. "Onlara bir şans vermişsin. Birisini isteği dışında kurtaramazsın."

"Hazır bahsetmişken, Lorraine burada."

Sophia dehşete kapılmış bir halde Inara'ya döndü. "Oh, hayır. Hâlâ mı?"

Inara başıyla onayladı.

"O zavallı kadın," diye mırıldandı. Inara ona yandan bir bakış atmasına rağmen, bir şey söylemedi. "Bahçe'de olduğumdan daha uzun süredir, fahişelerle sokaktayım ama ben Lorraine kadar tamamen kırılmış ve çaresiz bir kadın bugüne kadar hiç görmedim. Bahçıvan onu seviyordu, sonra sevmemeye başladı ve bunda kadının hiçbir suçu yoktu. Bunu yapmak zorundaysan ondan nefret et ama ben onun için sadece üzülü-

yorum. Belki de geri kalanımızdan bile daha fazla, onun hiç şansı olmamıştı.”

“Şimdi asla camın içerisine giremeyecek.”

“Onu tanıdığım zamanlar da asla camın içine giremeyecekti. Bu bir şey değiştiriyor mu?”

“Inara?” hepsi birden dönüp Eddison’a dönüp baktı; Victor’un hatırladığı kadarıyla, Eddison şu ana kadar kıza ilk defa ismiyle seslenmişti. “Kasten mi kaçırıldın? Sakladığın şey bu mu?”

“Kasten mi?” dedi Sophia nefes nefese, yataktan fırlarken.

“Hayır, ben—”

“Bunu kasten mi yaptın?”

“Hayır! Ben—”

Victor, Sophia’nın vereceği etkileyici nutku keserek, ortağına yan bir bakış attı. “Suç ortaklığından kasten kaçırılmaya nasıl geldin?” diye sordu. Eğer Eddison haklıysa bu her şeyi değiştirecekti. Onu, senatörün ya da mahkemenin elinden kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Polise gitmeden, kendi başına böylesi büyük bir şey yapmış olması? Bu tür tehlikelerin ortasında kasıtlı olarak bir şeyler yapmak bir şeydi ama oraya gitmeyi kendisinin seçmesi? Kendisini ve belki de diğer kızları, bilerek tehlikeye atmak?

“Eğer bu olaym bir parçası olduğunu saklamıyorsa, neyi saklıyor o zaman?”

“Sophia’yı saklıyordum!” diye patladı Inara, arkadaşının kolunu tutup, sertçe çekiştirerek. Şaşkın bir “ahhh” sesi çıkaran Sophia, yeniden yatağa oturdu. “Kasten kaçırılmak, gerçekten, sizce o kadar aptal mı görünüyorum?”

“Buna cevap vermemi istiyor musun?” diye sordu Eddison sırtarak.

Kız ona ters ters bakıyordu. "Sophia'yı saklıyordum," diye tekrarladı Inara daha yumuşak bir ifadeyle. Victor'a baktı. "Sözüm çok fazla değer verilmeyeceğini takdir ediyorum ama yemin ederim, doğru olan bu. Eğer Sophia'nın ismi ortaya çıkacak olursa, Jillie konusunda gerçekler ortaya çıkacaktı ve ben yapamazdım... Sophia hayatını toparlamak için çok çalıştı. Bunu baş aşağı eden kişi ben olamazdım. Kızlarını kaybetmesinin sebebi olamazdım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Ne hakkında?" diye sordu Victor.

Kız omuzlarını silkti. "Onun Bahçe'yle bağlantısının bulunmaması için bir yol olup olmadığı görmek istiyordum. Albümü gizlemek en kolay yol olurdu, ama bunu... yani. Öyle olunca, düşündüm ki, yeterince uzun bir süre erteleyebilirsem, onu arayabilir, uyarabilirdim, ama o..."

"Onun buraya gelmesini beklemiyordun."

Inara olumsuz anlamda başını salladı.

"Ama sen Bahçe'yi biliyordun," dedi Eddison ısrarla.

"Onlar olduğunu bilmiyordum." Inara her iki elini üzgün küçük ejderhanın üzerine koydu. "Bahçe konusunda anılarının ortaya çıkması, kanat kostümlerini görmesinden sonra oldu, başka bir şey yoktu. O gece çalışan hiçbirimiz müşterilerin neye benzediğini söylemedik; neden söyleyelim ki? *Madam Butterfly* için bağış topluyorlardı, tema mantıklıydı. Bilmiyordum."

Victor yavaşça başıyla onayladı. "Ama Bahçe'yi biliyordun, bu yüzden orada uyandığın zaman, paniklemedin."

"Kesinlikle. Avery'nin şifresini görebilmeye çalışıyordum ama çok daha dikkatli hale gelmişti. Yani, ne de olsa her şeyin üzerinden nerdeyse on yıl geçmişti. Her yere baktım ama kaçacak bir başka yol bulamadım. Ağaçların üzerindeyken camı kırmayı bile denedim. Çatlatamadım bile."

"Ve sonra Desmond."

"Desmond?" diye sordu Sophia.

"Bahçıvan'ın küçük oğlu. Ben denedim..." Inara başını iki yana sallarken, yüzüne düşen saçları attı. "Hope'un becerdiği erkeklere istediği her şeyi nasıl yaptırdığını biliyorsun, değil mi? En sevdiği kolyenin orada olduğunu söylediğinde, adamların yanan bir binanın içinde dolaşmalarını bile sağlayabileceği gibi?"

"Evet..."

"Bunu denedim."

"Oh, canım." Sophia omzunu Inara'nın omzuna yasladı, gülümsemesi, yorgun yüz hatlarını aydınlatmıştı. "Senin nasıl olduğunu düşündüğümde, bunun sonunun iyi olacağını hayal bile edemiyorum."

"Gerçekten olmadı da."

"Aramayı yaptı ama," diye hatırlattı Victor.

"Bunun benim yaptıklarımla bir alakası olduğunu hiç sanmıyorum," diye itiraf etti Inara. "Sanırım, çoğunlukla Avery yüzündendi."

"Bekle, ne yani?"

"Bahçe'de bir arada var olamazlardı. Belki de hiçbir yerde, ama özellikle de orada, söz konusu babalarının onlarla gurur duyması olduğunda. Onun sevgisi için rekabet ediyorlardı. Avery esaslı bir şey yaptı ve Desmond da bunun karşılığında esaslı başka bir şey yaptı. İkisi de kaybetti."

"Ama sen kazandın."

"Hiç kimsenin kazandığını düşünmüyorum," dedi Inara. "İki gün önce, yirmi üç kişi hepimiz ordaydık, buna Keely de dahil. Şimdi sadece on üç kişiyiz. Sizce kaç dışarıya gerçek anlamda uyum sağlayabilecek?"

"İntiharların olacağım mı düşünüyorsun?"

"Ben sadece sadece kurtarıldığınız için bir travmanın geçmeyeceğini düşünüyorum."

Eddison ayağa kalktı ve defteri Victor'un elinden aldı. "Bunu olay yeri inceleme teknisyenlerine geri vermeliyim," dedi ona. "Oradan başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Herhangi birisinin MacIntosh ailesinin avukatıyla irtibata geçip geçmediğini kontrol et. Geoffrey ve Desmond henüz bir avukata ihtiyaç duyacak durumda değiller ama Eleanor'un danışmana ihtiyacı olacaktır. Lorraine'i de kontrol et. Psikologların ön kararlarını verip vermediklerine bakabilirsin."

"Tamamdır." Inara'ya başıyla selam verip, odadan çıktı.

Inara bir kaşını havaya kaldırdı. "Biliyor musun, onunla küçücük bir odada sıkışarak birkaç gün daha geçirecek olursam, arkadaş bile olabileceğimizi düşünüyorum." Victor'a gülerek bakıyordu, tatlı ve biraz samimiyetsizdi ama yine de gerçkti. Gülümsemesi hızla kayboldu. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Daha fazla sorgular olacak. Çok daha fazla sorgu. Bunlara siz de dahil olacaksınız, Bayan Madsen."

"Tahmin ettim. İkimiz içinde birer valiz getirdim."

"Valiz mi?" diye tekrarladı Inara.

"Bagajda; Guilian'm arabasını ödünç aldım." Sophia gülümsedi ve Inara'yı hafifçe sarstı. "Senden vazgeçeceğimi mi sandın? Bütün eşyalarını sakladık ve yatağın hâlâ orada. Sana Whitney ile birlikte, etrafta bıraktığın gülünç miktardaki para için hesap açtığımızı söyledim. Yeterli derecede faiz birikmiş olmalı. Ve Guilian restoranda her zaman yerin olduğunu söylüyor."

"Siz... siz benim eşyalarımı mı sakladınız?" diye sordu Inara sesi titreyerek.

Sophia nazik bir şekilde Inara'nın burnunun ucuna dokundu. "Sen de kızlarımdan birisin."

Inara gözlerini kırptırdı, bir anlığına gözleri parladı ama sonrasında gözyaşları kirpiklerinden ve yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Parmağının ucuyla, şaşkınlıkla nemli cildi-ne dokundu.

Victor boğazını temizledi. "Atlıkarınca bitti artık," dedi ona usulca. "Bu sefer ailen seni bekliyor."

Inara derin, titrek bir nefes aldı, kendini toplamaya çalışı-yordu ama Sophia onu kollarının arasına aldı, dikkatli bir şe-kilde onu kucağına yatırdı. Inara sessizce ağlamaya başladı. Sadece vücudunun titreyen sarsıntıları ve düzensiz bir şekilde nefes alıp verışı onu ele veriyordu. Sophia onun koyu renk, parlak saçlarını okşamıyordu. Victor, bunun fazlasıyla Bahçı-van'ı hatırlatan bir şey olduğunu düşündü. Bunun yerine, par-mağını Inara'nın kulak eğrisi boyunca gezdiriyordu; ta ki Inara ıslak kahkahalarla gülüp, tekrar oturmak için onu geri itene kadar.

Victor mendilini çıkarıp, iki yatağın ortasına doğru uzattı. Kız mendili alıp, yüzünü kuruladı. "İnsanlar dönerler, değil mi?" diye sordu Victor imalı bir şekilde.

Kızın sesi hayretle yumuşamıştı. "Ve başka insanlar da on-ların dönmelerini bekler."

"Son bir şey daha var, biliyorsun," dedi Victor.

Başparmağıyla yine hüznölü, küçük ejderhayı okşuyordu. "Anlaman gerekiyor, o gerçek değil. O hiçbir zaman gerçek olmadı. Ben Inara, olana kadar gerçek bir kişi değildim."

"Ve gerçek kişi Inara olabilir. Şu anda onsekiz yaşındasın, eğer gerçeğı söylüyorsan."

Inara, Victor'a iğneleyici bir bakış attı.

Victor gülümsedi, sonra devam etti. "Yasal olarak ismini değiştirebilirsin Inara Morrissey ama bunu ancak şu anki yasal ismine sahipsen yapabilirsin."

“Bahçıvan ve oğullarından kurtuldun,” diye belirtti Sophia. “Annen veya baban seni arayabilir ama onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Ailen şu anda hastanede ve New York’da. Annen ve baban hiçbir şey ifade etmiyor.”

Kız yavaşça nefes aldı, daha da yavaş bir şekilde verdi ve bunu birkaç kez tekrarlardı. “Samira,” dedi sonunda, sesi titriyordu. “Doğum belgem üzerinde yazan ismim Samira Grantaire.”

Victor elini uzattı. İnara bir süre onun eline baktı, sonra küçük ejderhayı bacağının üst kısmına koyarak elini ızattı ve elini sıktı. Sophia da diğer elini tutuyordu. “Teşekkür ederim, Samira Grantaire. Bize gerçeği söylediğin için teşekkür ederiz. O kızlara baktığın için teşekkürler. Ve bu kadar inanılmaz derece cesurca davrandığın için teşekkürler.”

“Ve bu kadar inatçı olduğun için,” diye ilave etti Sophia.

Kız kahkaha attı, yüzü parlıyordu, açıktı ve gözyaşlarının izleri vardı; Victor bunun güzel bir gün olduğuna karar verdi. Her şeyin yolunda olduğunu düşünecek kadar naif değildi. Acı ve travma hâlâ devam edecek ve tüm o soruşturmaların ve mahkemelerin yaraları olacaktı. Yasları tutulacak ölen kızlar ve eğer yapabilirse, yıllarca Bahçe’nin dışındaki hayata uyum sağlama mücadelesi verecek yaşayan kızlar olacaktı.

Yine de Victor, bunu iyi bir gün sayıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Bazen bu bölümü yazmanın, kitabın geri kalanını yazmaktan daha zor olduğunu düşünüyorum.

Ancak, bu kitabın var olmasından dolayı borçlu olduğum birçok insan var. Anneme ve Deb'e, tıbbi araştırmalara yönelik rahatsız edici ve tuhaf sorularıma cevap vermek zorunda kaldıkları ve böylece Google'dan korkunç şeyleri sorgulamak için liste hazırlamaktan beni kurtardıkları için. Babama ve erkek kardeşlerime, bu garip, zor rüyamı desteklemeye devam ettikleri için. Sandy'e, bir evi yok gibi görünen, sessiz, ürpertici ve küçük canavarından vazgeçmediği için. Isabel ve Chelsea'ye, erken okuyucularım olarak 'Neyin var senin?' haricinde tepkiler gösterdikleri için. Tessa'ya, beni devamlı kendimi üzerinde bulduğum çıkıntılardan uzak tutacak sabra ve yeteneğe sahip olduğu için. Alison ve JoVon'a buna bir şans verdikleri için ve Caitlin'e, bu kadar çok harika soru sorular sorarak ve beni – ne kadar isterik hale gelsem de - bu kitabı daha iyi hale getirmenin yollarını araştırmaya yönlendirdiği için.

Bunun üzerinde çalışırken fazlasıyla antisosyal hale gelmiş olmamı bağışlayan arkadaşlarıma ve muhtemelen benim kitap konusunda konuşmamı dinlemekten bıkmış olan iş arkadaşlarıma ve bu kitabı hayata geçirmek için çok heyecanlı olan yöneticilerime teşekkür ederim.

Son olarak da, bana bu kadar uzun süre benimle birlikte kaldığın için sana teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Dot Hutchison, Shakespeare'in Hamlet'i üzerine kurulu genç yetişkin romanı *Bir Yaralı İsim* ve yetişkin gerilim romanı olan *Kelebek Bahçesi*'nin yazarıdır. Erkek İzci kampında, zanaat mağazasında, kitapçıda ve Rönesans Panayırında (savaşçı insan satranç parçası olarak) çalışmış olan Hutchison, içindeki genç yetişkinle keyifli bir şekilde uyum içinde kalmış olmaktan gurur duymaktadır. Şimşekli fırtınaları, mitolojiyi, tarihi ve tekrar tekrar izleyebileceği filmleri sevmektedir. Mevcut projeleri hakkında daha fazla bilgi için www.dothutchison.com adresini ya da Tumblr (www.dothutchisontumblr.com), Twitter (@DotHutchison) ya da Facebook (www.facebook.com/DotHutchison) adresini ziyaret edin.